

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

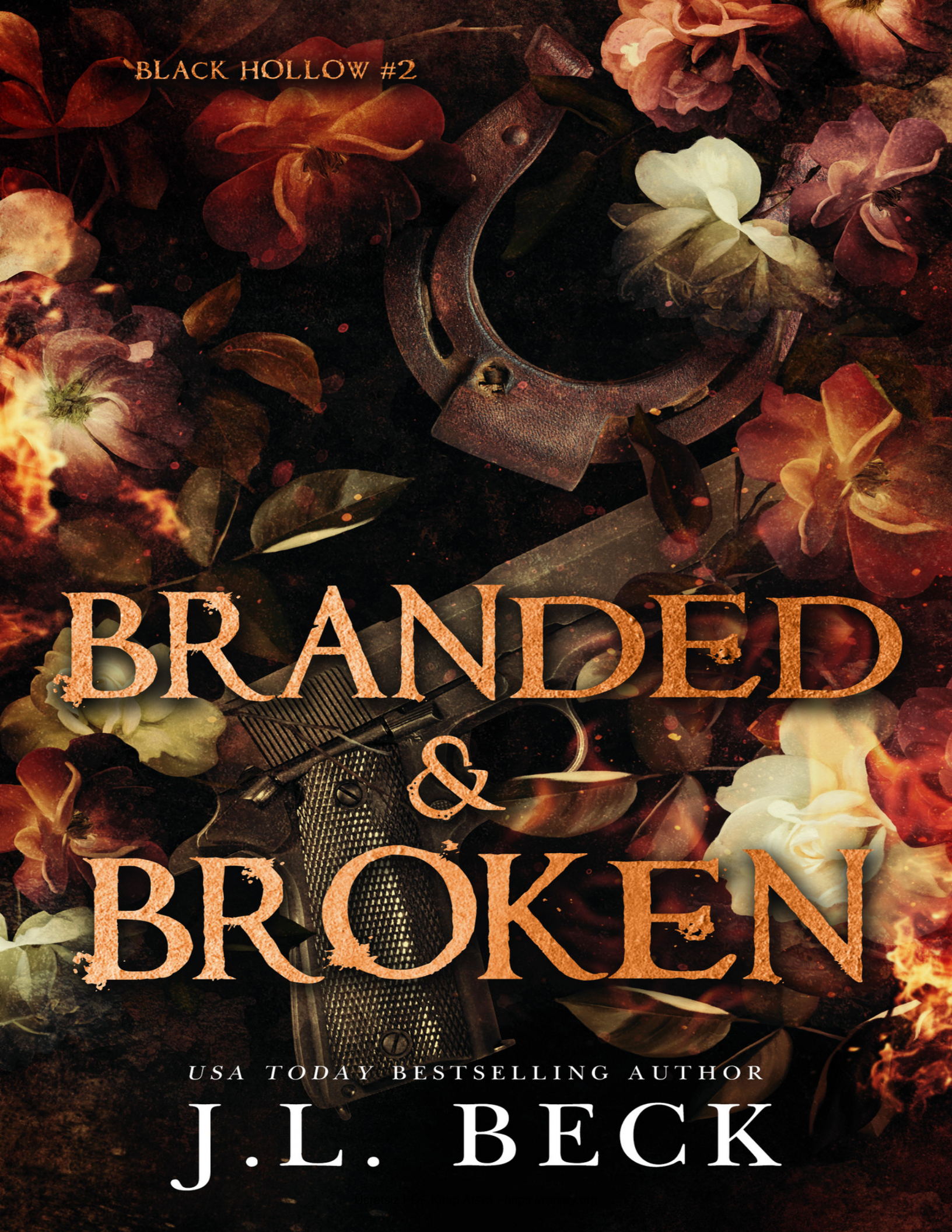
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

BLACK HOLLOW #2

BRANDED & BROKEN

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

J.L. BECK

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM

BRANDED & BROKEN

Telif hakkı © 2026 JL Beck'e aittir.

Kapak Tasarımı: Simply Defined Art

Düzenleme: Editing4Indies

Düzeltilme: Heather Long

Her hakkı saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, yazarın yazılı izni olmadan, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik araçla çoğaltılamaz; ancak kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması bu kuralın istisnasıdır.

Sonsuza dek mutlu yaşamaya inananlar için.

İÇİNDEKİLER

[JL Beck tarafından da yayınlandı.](#)

[Yazar Notu](#)

1. [Allie](#)
2. [Geç](#)
3. [Allie](#)
4. [Geç](#)
5. [Geç](#)
6. [Allie](#)
7. [Geç](#)
8. [Allie](#)
9. [Geç](#)
10. [Geç](#)
11. [Allie](#)
12. [Geç](#)
13. [Allie](#)
14. [Geç](#)
15. [Geç](#)
16. [Allie](#)
17. [Geç](#)
18. [Allie](#)
19. [Geç](#)
20. [Allie](#)
21. [Geç](#)
22. [Allie](#)
23. [Geç](#)
24. [Allie](#)
25. [Geç](#)
26. [Geç](#)
27. [Geç](#)
28. [Allie](#)
29. [Geç](#)

30. [Geç](#)

31. [Allie](#)

32. [Geç](#)

33. [Allie](#)

34. [Geç](#)

[Epilog](#)

[Yazar Hakkında](#)

JL BECK TARAFINDAN DA YAYINLANDI.

[JL Beck'in Kitapları](#)

YAZAR NOTU

Sevgili Okuyucu, bu kitap Black Hollow Creek Serisinin ikinci kitabıdır ancak bağımsız olarak da okunabilir.

Lütfen bu kitabın bazı okuyucular için tetikleyici olabilecek içerik barındırdığını dikkate alın. Ruh sağlığınız önemlidir, bu nedenle okumaya başlamadan önce bu tetikleyici unsurları göz önünde bulundurmanızı rica ederiz.

Şüpheli rıza, ebeveyn ölümü, babayı öldürme, takip, fiziksel ve zihinsel istismar, cinsel saldırı (kahraman tarafından değil), zorla evlilik, ensest konuşmaları, manipülasyon, bağımlılık, ölüm, cinayet, silahlı çatışma, boğma, esaret, tehditkar davranış, evlat edinme, güç dengesizliği, şantaj, intihar düşüncesi, anksiyete atakları, grafik şiddet, kaçırma, alkol kullanımı, suç faaliyeti, açık dil ve seks sahneleri.

BÖLÜM 1

ALLIE

"Diyelim ki şehri terk etti ve kimseye haber vermek istemedi?"

Saygıdeğer şerifimizin ortaya attığı bu tembel teoriye gözlerimi deviriyorum. *Ne diyeyim ki?*

Kaç kere daha tekrarlamam gerekiyor? Saintlyn James öylece ortadan kaybolmazdı, bir saatliğine bile, günlerce hiç. Bu adi herife karşılık verme isteğimi bastırmaya çalışıyorum.

"Saint'i tanıyorsun. Kasabadaki herkes onu tanıyor. Öylece çekip gitmez. O öyle biri değil, gitse bile nereye gider ki? Babası burada. Ben de buradayım. Tüm hayatı burada." Gerçekten de benden buna, bu *yalana* ortak olmamı bekliyor olamaz, değil mi?

Sanırım öyle düşünüyor, çünkü sadece omuz silkiyor. Bu hareket, bakışlarımı haki gömleğinin önündeki rozete çevirmeme neden oluyor. Rozet, yukarıdaki floresan lambanın altında parıldıyor. *Ne saçmalık! O rozeti taşıyan adamın, yetki alanındaki her insanı gerçekten önemsemesi gerekirken, yüzüme doğru esnemekten kıl payı kurtuluyor.*

"Gerçek şu ki, hepimiz birini tanıdığımızı sanıyoruz. Sonra o kişi çılgın ve şok edici bir şey yapıyor ve birdenbire herkes onu hiç tanımamış gibi davranmaya başlıyor. Belki de Saint'i gerçekten tanımıyorsunuz. Belki de hiçbirimiz tanımıyoruz. İnsanlar sürekli ortadan kayboluyor. Bazen hiçbir sebep yok. Sadece eşyalarını alıp gidiyorlar."

Saint'in böylesine karakterine aykırı bir şey yapma düşüncesine gülerdim, eğer kayıtsızlığı kanımı kaynatmasaydı. Onun gibi adamlar

iktidar pozisyonlarında olmamalı. Elimle sıkıca yumruk yaparak masasına vurdum. "Sana defalarca söyledim. Kaçmadı. Başına bir şey geldi! Bunu göremiyor musun?"

Odada bulunan diğer iki memurun bakışları sırtımı yakıyor. Evet, ortalığı karıştırıyorum ama cevaplar istiyorum ve iyi davranmak bir yere kadar işe yarıyor. İyi davranmak Saint'in işi. *Benim değil.*

Uzun ve yavaş bir iç çekişle, "Dinleyin, Saint'i önemseyeceğinizi biliyorum, ama yapabileceğim şeyler sınırlı. Papazın evinde zorla giriş yoktu ve görünürde bir mücadele de yaşanmadı. Onun bir yere götürüldüğüne veya kötü niyetli bir şeyin yaşandığına dair hiçbir kanıtımız yok." dedi.

Bunun nasıl mümkün olduğunu anlamıyorum. Saint, benden habersiz ortadan kaybolmazdı, *özellikle de* benden. Yani, evet, üniversitedeydim ama hala en iyi arkadaşız. Mesafe bunu değiştirmez.

"Anlamıyorum." Bu bilmeceyi çözmeye çalışarak başımı salladım. En yakın arkadaşımın büyümesini izlediler. Saint'in babasını tanıyorlar ve annesini çok uzun zaman önce kaybettiğini biliyorlar.

Kör müler? Yoksa sadece gerçeği mi görmezden geliyorlar?

Onun karakterine hiç uymayan bu davranışı nasıl göremezler?

Neredeyse bir hafta geçti bile.

Üniversiteden eve döndüğümde Saint'in evine gidip onunla sohbet etmek için gittiğimden beri altı korkunç gün geçti, ama onu orada bulamadım. Ön kapı açıktı ve Şerif Tanner haklıydı - herhangi bir kavgaya dair bir iz yoktu - ama kullandığı pişirme malzemeleri, bir kase kurabiye hamuruyla birlikte tezgahın üzerindeydi. Sanki bir saniye önce oradaydı, bir saniye sonra... yok olmuştu. Mesaj yok. Not yok. Hiçbir şey yok.

"Eminim gelecektir."

Gözlerimi kısıyorum. "Ortaya çıkmak mı? *Ortaya çıkmak mı?* Kayıp bir evcil hayvan değil. Kimseye haber vermeden ortadan kaybolan bir insan ve siz sanki hiçbir şey olmamış gibi davranıyorsunuz."

Şerif Tanner tekrar iç çekti. "Bu doğru değil. Elimizdeki bilgi ve kanıtlara dayanarak elimizden gelenin en iyisini yapıyoruz."

"Anlamıyorum. Siz bir polis memurusunuz ve birisi kayıp. İlanlar asmanız, insanlardan onu aramaya yardım etmelerini istemeniz

gerekmez mi? Neden burada oturup hiçbir şey yapmıyorsunuz?" Sanki ondan lanet olası işini yapmasını yalvarıyormuşum gibi hissediyorum ve bunu yapmak zorunda kalmamalıyım.

Saint'i her düşündüğümde, bu kötü korku beni tüketmekle tehdit ediyor. Daha fazlasını yapmalıyım, daha fazla soru sormalıyım. Daha fazlasını yapmak zorundayım.

"Sorular sorduk ve gözetim yaptık. En iyisi beklemek ve birinin arayıp bir şey bildirmesini görmek." Tanner'ın yüz ifadesi yumuşadı. Sanki pişmanlık duyuyormuş gibiydi ama beni kandıramıyordu. Gerçekten umurunda değildi. Rol yapıyordu. Tıpkı başa çıkamayacağı veya başa çıkmak istemeyeceği bir sorunla karşılaştığında birinin yüzüne karşı her zaman yaptığı gibi. "Eğer bir şey duyarsam, ilk arayacağım kişi sen olacaksın, ama olay çıkarmak yardımcı olmayacak."

Ağzımı o kadar sıkı sıktım ki çenem ağrıyor. Sonra artık açamıyorum. "Hayır, haklısın ama eminim soyadım farklı olsaydı, onu aramaya çıkardın. Seni motive eden tek şey para ve piskopostan gelen lanet bir emir."

Tanner'ın ağzı açık kaldı. Ne yazık ki, kahverengi gözleri çakmak taşı gibi sertleşmeden saniyeler önce, şok olmuş ifadesinde anlık bir tatmin duygusu yaşadım. Maskesi düştü ve artık onu gördüğümü biliyordu. Saklanmayı bıraktı.

"Piskoposların tüm bunlarla ne ilgisi var ki?"

Ağzımdan fışkıran kahkaha için özür dilemeyeceğim, özellikle de onu irkilttiyse. İnsanların hayatını iyileştirme umuduyla polis teşkilatına katılmış olabilir, ama bu hedefinden çok uzaklaştı. Ve bunu çok iyi biliyor. "Birincisi, Calder Bishop'a rastlayıp Saint'in kayıp olduğunu söylediğimde, çok şüpheli davrandı."

Dudaklarının kenarları seğirdi. "Bu, hiçbir şeyin kanıtı sayılmaz. Calder, en iyi gününde bile sıcakkanlı ve çekici biri değil."

"Onlardan herhangi birini inceledin mi hiç? Yoksa hepsi senin kığına o kadar girmiş ki, onları göremiyor musun?"

Gözleri kısıldı, çenesi kasıldı. Onu çok fazla zorladığımı biliyorum, ama pes etmeye niyetim yok. En iyi arkadaşımdan asla.

"İnanmamızı sağlayacak hiçbir şeyimiz yok—"

Sözünü bitirmeden önce onu kestim. "Bir şeyler biliyor ve gerçeği görmeni sağlayacak kanıtın olmaması umurumda değil. Kontrol etmen gerekiyor. Daha derine inmelisin."

"Biliyorum, bir cevap istiyorsun Allie, ama istediğin herkesi suçlamak bizim tarzımız değil."

"Bir cevaptan fazlasını istiyorum. Kasabanızdan genç bir kadının kayıp olmasıyla ilgilenmenizi istiyorum!"

"Önemiştir ve elimizden gelen her şeyi yapıyoruz—"

"Saçmalıkları bırak. Rol yapmayı bırak. Hiçbir şey yapmıyorsun ve ikimiz de bunu biliyoruz," diye homurdandım. "Sanırım bir şeyin doğru yapılmasını istiyorsan, kendin yapmalısın."

Çenesinin hafifçe seğirmesini ve gözlerindeki öfke parıltısını özlemiyorum. Benden bıkmış durumda ve bu sorun değil, çünkü ben de ondan bıktım.

Başımı sallayıp sandalyeden kalktım. Artık polis rozetini hak etmeyen polislere güvenmekten bıktım.

Ben uzaklaşırken Şerif Tanner, "Sorun çıkarmaya kalkma Allie," diye seslendi.

Vücudumdaki her kas geriliyor. *Ne cüret ama!* Hızla arkamı dönüp masasına eğiliyorum ve gözlerinin içine dik dik bakıyorum.

"Sen benim babam değilsin Tanner, o yüzden bana ne yapacağımı söylemeye kalkma. Ve ben sorun çıkarmak istemiyorum. Sizler işinizi yapamayacak kadar beceriksiz olduğunuz için Saint'i ben bulacağım. Eğer yoluma çıkarsanız, FBI'daki arkadaşlarımı arayacağım. Saatler içinde hepsini buraya getireceğim." Ondan ve onlardan korkmadığımı ve onu bulana kadar durmayacağımı bilmesini istiyorum.

Sanki sonunda, *sonunda* ona ulaşmışım gibi dikleşiyor. "Bir memuru tehdit etmek suçtur."

"Öyleyse beni tutuklayın," diye karşılık verdim, sonra tek kelime etmeyince gülümsedim. Sırıtmam daha da büyüdü, biraz vahşi bir hal aldı. "Ben de öyle düşünmüştüm."

Onun öfkesinden etkilenmeden, başım dik bir şekilde karakoldan çıktım ve diğer iki memurun tiksiniş bakışlarını görmezden geldim. Umarım Tanner'ın başına bir şey gelirse, kendilerinin de onunla birlikte düşeceğini biliyorlardır. Sahip oldukları her kirli sırrı ortaya çıkaracağım.

Dışarı çıktığımda, akşam havası tenimdeki sıcaklığın bir kısmını alsa da, içimde hâlâ kaynayan saf öfkeyi dindirmeye yetmiyor.

Ufuk boyunca uzanan dağları, kararan gökyüzüne yükselen zirveleri gözlemliyorum, bir yandan da sakinleşmeye çalışıyorum. İçimde dolaşan tüm hayal kırıklığı, korku ve öfke, derin bir nefes almamı zorlaştırıyor. Gözlerimin kenarları yaşlarla doluyor ama onları geri püskürtüyorum. Bu pisliklerin hiçbirisi benden gözyaşı söktüremeyecek.

Düşün. Düşün.

Saint bir yerlerde. Biliyorum orada. Ve babası ve benden başka kimse umursamıyor gibi görünüyor. Bu düşünce göğsümü sıkıştırırken çenemi öne eğip arabama doğru yürüyorum, ellerim deri ceketimin ceplerinde. İçimde kök salmış olan korkuyu hafifletecekmiş gibi omuzlarımı kulaklarımın hizasına kadar kaldırarak iç çekiyorum, sanki bu, Saint'in evinin zaman içinde donmuş halini bulduğumdan beri içimde kök salmış durumda.

Ama bu korkudan daha fazlası. Kendimi dünyayı ve nasıl işlediğini anlamayan biri olarak hiç görmedim. Bazıları bana bıkkın diyebilir. Ben bunu bilgelik olarak düşünüyorum. Bazı insanların asla arama ekibiyle karşı karşıya kalmayacağını farkındayım. Kaybolmaları görmezden gelinir veya daha da kötüsü, kaçınılmazmış gibi geçirilir. Kanunsuz işlerle uğraşan veya yaşamla ölüm arasında gidip gelen insanlar.

Saint o insanlardan biri değil.

Bu yüzden inanması çok zor. Saintlyn James gibi nazik ve cömert biri kaybolup da en ufak bir ilgi bile görmezse, bu kesinlikle bir cinayet anlamına gelir. Tanner birilerini koruyor. Ve bunun Bishop ailesi olduğundan şüpheleniyorum. Olmalı. Bu kasabada hiç kimse Saint'e zarar vermez. *Onlardan* biri hariç hiç kimse.

Arabamın direksiyonunda, korktuğum o aramayı duymamak için yavaşça içini ısıtıyorum. Saint'in babasının numarasını tuşladığımda telefon kalbim kadar ağır geliyor. Ona bu gece Şerif Tanner ile konuşmayı planladığımı söyledim. Babasıyla paylaşacak yeni bir şey istiyorum, ama umudum o polis karakoluna adım attığım anda küle döndü.

"Merhaba?" Papazın nefes nefese söylediği umut dolu selam, göğüs kafesimde yankılanıyor. Aziz'i bulmalıyım. Sadece kendim için değil, onun için de.

Omurgamı dikleştirerek, ses tonuma biraz neşe katmaya çalıştım. "Hey, Rahip James. Yeni bir gelişme yok, ama aramaya devam ediyorlar." Aceleyle ekledim, "Bugün de dünkü kadar bilgiye sahipler. Ama sorun değil. Onların yardımıyla ya da yardımı olmadan onu bulacağız. Ben pes etmiyorum, siz de etmemelisiniz."

"Aşağıya gidip onlarla konuşabilirim. Belki onları başka bir şey yapmaya ikna edebilirim."

İmkânı yok. Eğer bu benim kalbimi kırıyorsa, şerifin boş bakışlarıyla karşılaşmak *ona* ne yapacak? Hayır, bunu atlatamazdı. "Saint'in ortaya çıkma ihtimaline karşı evine yakın kalman daha iyi olur. Tanner'ı ben hallederim." Bir papaza yalan söylemek ciddi bir günah olabilir, ama bunu en iyi niyetlerle yapıyorum. Bunun bir anlamı olmalı, değil mi?

"Pekala." Göğsüme saplanan bir bıçak gibi titrek bir nefes verdi. "Yapabileceğim tek şey dua etmek. Tanrı'nın bir planı olduğuna inanmam gerekiyor. Bizi Saint'e götüreceğine ya da onu evine geri getireceğine inanmam gerekiyor."

Cevap vermemek için dudaklarımı birbirine bastırdım. İsteddiği kadar dua edebilir. Tecrübeme göre, o koca adamın umurunda değil. Eğer moralini yüksek tutacaksa, ne mutlu ona. Ben daha gerçekçiyim. Dua, Saint'i eve getirmeyecek. Onu eve getirecek tek şey, babasının ve benim cevaplara duyduğumuz ihtiyaç.

Artık daha derine inme zamanı. Sabırlı oldum. Etrafta sordum. Lanet olası polisin işini yapmasını bekledim. Hiçbir şey olmadı. Ve şimdi, beklemekten yoruldum.

"Kasabada biraz daha soruşturma yapıp bir şeyler olup olmadığını göreceğim. Bir şey duyarsam seni arayacağım."

"Pekala," diye fısıldadı karşılık olarak. "Yakında görüşürüz."

"Evet," diyorum ve sonlandırma düğmesine basıyorum.

Kahretsin. Başımı direksiyona yasladım. Gerçek cevaplar istiyorsam, kaynağa, şehre döndüğümünden beri elimden geldiğince kaçınmaya çalıştığım tek kişiye gitmem gerekecek.

Kade Bishop'la lanet olasıca.

BÖLÜm 2

SON ZAMANLARDA

KLasör, yolcu koltuğunda ölü bir şey gibi duruyor. Beş dakikadan fazla bir süredir, motor çalışır halde ve ısıtıcıdan yüzüme bayat hava üflenirken, The Rusty Nail'in otoparkında park halindeyken ona bakıyorum.

Bu sadece kağıt. Araştırma. İsimler, tarihler, mali bilgiler, Roman'ın bu ilçede nefes alan herkes hakkında topladığı türden şeyler. Bu teslimatlardan düzinelerce yaptım. Rakip bir çiftlik sahibini gözetlemek, bir ilçe yetkilisi hakkında kirli bilgiler toplamak, kime baskı yapılması gerekiyorsa ona baskı yapmak. Benim işim bu. Eğer bir şeyde iyiysem, bunda iyiyim.

"Sen bir kuryesin Kade. Hep öyle kalacaksın."

Çok teşekkürler baba.

Motoru durdurup klasörü alıyorum. Yarı dolu otoparkta, benimki gibi aynı kırmızı çamurla kaplı kamyonlar var. Akşam saatlerinde barda, ağızlarındaki iş tadını gidermek isteyen müdavimler ve çiftlik işçileriyle dolu bir ortamda bulunmak kimsenin dikkatini çekmeyecek. Tek istedikleri soğuk bir içecek. Arka tarafta bir masayı paylaşan iki Bishop'a kimse aldırış etmeyecek.

Dışarı adımımı attığım anda soğuk beni vurdu. Montunuzun içine sızıp kemiklerinize işleyen, insanların neden bu lanet eyalette yaşamayı seçtiğini sorgulattığınız türden bir soğuktu bu. Çenemi eğip otoparkı geçtim, botlarım donmuş çakılların üzerinde gıcırdadı. Barın kapısını açtım ve neredeyse iç çektim.

İçeride, dökülmüş biranın yoğun kokusuyla birlikte sıcaklık hissediliyor. Yalan söylemeyeceğim, hayatımda daha kötü kokular da duydum. Odayı, çoğunlukla alışkanlık gereği, şöyle bir gözden geçiriyorum. Düşmanınızla aynı ortamı paylaşacaksanız bunu bilmek en iyisi. McKinnon çiftliğinden birkaç işçi çoktan sarhoş olmuş durumda. Yaşlı Dale her zamanki köşesinde, sanki ona borçluymuş gibi viski yudumluyor. Burada endişelenecek kimse yok.

Sawyer'ı odanın karşısında, bir masada otururken görüyorum. Kardeşim hayatında hiçbir şeye geç kalmamıştır, bu da bizi hiç çaba göstermeden rezil etmesinin bir başka yolu. En arkadaki masada, müzik kutusunun konuşmaları bastırdığı arka duvara sıkışmış olan masada oturuyor.

Ceketi yanındaki askıda düzgünce asılı duruyor, beyaz düğmeli gömleği ise sanki beş saniye önce paketinden çıkmış gibi ütülü. Önünde kehribar rengi bir içecek var ve telefonunda öyle odaklanmış bir şekilde geziniyor ki, ne yapacağını görmek için onu yumruklamak istiyorum. Bayanlar ve baylar, Bishop ailesinin avukatı.

Bishop operasyonunun meşru yüzü. Bizim geri kalanımızın ise nasırlı elleri ve sabıka kayıtları var. Tabii, buradaki kanunların sahibi biz olmasaydık öyle olurduk. Sawyer'ın hukuk diploması ve kol düğmeleri var. Roman, ailemizin sadece kan ve kirden ibaret olmadığını kanıtlamak için onu etrafta gezdirmeyi seviyor, oysa ikimiz de Sawyer'ın ellerinin gömlekleri kadar temiz olmadığını biliyoruz.

Karşısındaki masaya oturduğumda nihayet telefonundan başını kaldırdı. "Geç kaldın."

Omuz silkerek paltomu çıkarıp yanımda duran bankın üzerine yığıldım. "Trafik."

Bana bir bakış attı. Çiftlikle kasaba arasında hiç trafik yoktu. Neredeyse hiç yol yoktu. "Yine otoparkta oturuyordun, değil mi?"

Buraya psikolojik analiz yaptırmaya gelmedim. Ona cevap vermek yerine, dosyayı aramızdaki masaya, benim için önceden sipariş ettiği içeceğin yanına bıraktım.

Sek viski. En azından bunu biliyor.

"Lowry," diyorum dosyayı açarken. "Roman'ın istediği her şey burada."

Sawyer telefonu kendine doğru çekip dikkatlice açıyor. Telefonunda neye bakıyorsa artık eski bir haber. Ben viski bardağını alıp bir yudum alırken, onun gözlerinin ilk sayfayı taramasını izliyorum. Sıvı, boğazımdan aşağıya doğru bir ateş yolu gibi akıp gidiyor, sonra mideme yerleşiyor.

"Jackson Lowry," diye okudu kendi kendine. "Yirmi altı yaşında. Joseph Lowry'nin oğlu, Lowry sığır çiftliğini şuradan yönetiyor—"

"Onun kim olduğunu biliyorum. Tekrar anlatılmasına gerek yok."

Sawyer'ın soğuk bakışları beni süzüyor, inceliyor. Benden üç yaş küçük ama bazen benden daha büyükmüş gibi geliyor.

"O zaman bunun sadece bir çiftçinin çocuğundan daha büyük bir mesele olduğunu anlarsınız."

"Raporun içeriğini biliyorum. Ben hazırladım."

Başını sallayarak bunu kabul etti ve dikkatini tekrar sayfalara çevirdi. Daha iyi yapacak bir şeyim olmadığı için ve bu işin son iki haftadır içimde bir kaya gibi neden durduğunu düşünmekten beni alıkoyduğu için onu okurken izledim.

Sawyer, bir sayfayı çevirerek özetliyor: "Joseph Lowry, son on sekiz aydır Bishop bölgesinin güney sınırında sessizce arazi satın alıyor. Paravan şirketler, üçüncü taraf alıcılar aracılığıyla. Ayrıca McCray çiftliğine de büyük yatırımlar yaptı."

"Bu da onu doğudaki otlak alanımızın üç tarafına yerleştiriyor."

"Doğru." Sawyer başını salladı ve içeceğinden kontrollü bir yudum aldı. Yaptığı her şey titizdi. Bardağı, üzerindeki yoğunlaşma halkasının tam ortasına yerleştirme şekli bile. "Ve şimdi de oğlu aracılığıyla Porter çiftliğine göz diyor."

İşte orada. Karnımdaki taş yerinden oynuyor, çiğ bir şeye sürtünüyor.

Sawyer, klasöre değil de bana bakarak sözlerine şöyle devam etti: "Bir nişan. Jackson Lowry ve Allison Porter. Roman bunun stratejik bir birleşme olduğunu düşünüyor. Lowry, Porter'ın su haklarını ve bizi güneyden kuşatmak için ihtiyaç duyduğu son parçayı alıyor."

Bardağı dudaklarıma götürüp bu sefer bir yudum viski içiyorum.

"İyi misin?"

"Neden olmasın ki?"

Sawyer zorlamıyor. Bu konuda ona hak veriyorum. Sınırların nerede olduğunu biliyor, hatta arkasında ne olduğunu da biliyor. Belki de bildiği için.

Sanki bana bir iyilik yapıyormuş gibi, dikkati tekrar evraklara kayıyor.

Allison Porter. Sanki onun tam adını bir dosyadan okuyup duymam gerekiyormuş gibi, sanki o sadece bir elektronik tablodaki başka bir veriymiş gibi. Yani, beni paramparça ettikten sonra öyle olması da normal.

"Nişan henüz açıklanmadı." Sesimi düz tutuyorum. "Yüzük yeni. Okuldan döndüğünden beri şehirde takıyor ama resmi bir açıklama yapılmadı. Bana mantıklı geliyor ama ben ne bilirim ki?"

"Onun bunu giydiğini nereden biliyorsun?"

Çünkü kahve dükkanında sırada beklerken onun onunla oynadığını gördüm ve onu alıp çöpe atmaktan kendimi zor tuttum. "Gözlerim var."

Sawyer beni biraz fazla uzun süre inceliyor. "Roman bizden durumu takip etmemizi istiyor. Eğer Lowry, Porter arazisini kendi mülkleriyle birleştirirse, su erişimi konusunda pazarlık gücümüzü kaybederiz ve ilçe kurulu bize karşı tavır alır."

Bunu ben hazırladım dediğimde beni duymadı mı?

"Özet metni okudum, Sawyer. Yarısını ben yazdım."

"Bunu anlıyorum. Anlamadığım şey, içerideki bilgilere neden daha büyük bir tepki vermediğiniz." Arkasına yaslandı, kollarını göğsünde kavuşturdu. Kollarını kavuşturma şekli bile kasıtlı görünüyordu, sanki aynanın karşısında prova yapmış gibiydi.

"Ne yapmamı istiyorsunuz? Silahlarımı ateşleyerek mi gireyim?"

Sawyer gözünü bile kırpmadı. "Hayır. Sadece şaşırdım. Genellikle çok dürtüsel davranırsın. Şimdiye kadar birkaç adım atmış olacağını düşünmüştüm."

Normalde yapardım ama Allie de işin içinde ve onunla nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum.

"Yeni bir şey deniyorum." Omuz silkiyorum.

Sawyer, bana inanmadığını söylercesine kaşını kaldırdı. "Babam Porter'lara doğrudan saldırmak istemiyor. Henüz değil. O, pazarlık gücü istiyor. Jackson hakkında kirli bilgiler, Joseph hakkında kirli

bilgiler, anlaşma gerçekleştiğinde masada bize yer sağlayacak her şey."

"Eğer onaylanırsa."

"Öyle olacağını düşünmüyor musun?"

Bardağımdaki viskiye bakıyorum. Lowry'ler zengin, bağlantılı ve genişliyorlar. Porter'lar ise batmak üzere. Emma yıllardır para kaybediyor; çiftlik, vurulmuş bir hayvan gibi yavaş yavaş kan kaybediyor ve bunu yapacak kişi de işi bitirecek kadar dürüst değil. Yardım istemeyecek kadar gururlu, satmayacak kadar da inatçı. Lowry'lerle evlilik ittifakı muhtemelen elinde kalan tek seçenek.

"Bence Emma Porter çaresiz," diyorum. "Ve çaresiz insanlar normalde yapmayacakları anlaşmalar yaparlar."

Sawyer yavaşça başını salladı. "Bu da Allie'nin bu konuda pek bir seçeneği olmadığı anlamına geliyor."

Parmaklarım bardağı daha sıkı kavradı. Allie asla kendini seçme şansının olmadığı bir duruma sokmaz.

Fark etti. Tabii ki fark etti. Sawyer hiçbir şeyi kaçırmaz. "Bu iş meselesi, Kade."

"Ne olduğunu biliyorum."

"Öyle mi?" Öne eğildi, dirseklerini masaya dayadı, sesi müzik kutusunun altından kısıldı. "Çünkü eğer Porter kızıyla hâlâ bir ilişkiniz varsa, bunu şimdi halletmeniz gerekiyor. Ne olursa olsun, Roman'ın gazabıyla karşılaşmaya değmez."

Neydi o. Sanki hiçbir şey değilmiş gibi. Sanki o da hiçbir şey değilmiş gibi. Tıpkı o çiftliğe gizlice girip, karanlıkta onunla buluşup, kahkahasının şeklini, tadını ve bana bakışlarını, sanki bakmaya değer bir şeymişim gibi bakışlarını öğrendiğim aylar gibi—

"Aralarında ayrılacak bir şey yok," diyorum ona ve yalan viskiden daha kötü bir tat bırakıyor. "O seçimini yaptı."

Sawyer kaşlarını çatır ama *ilişkimiz hakkında daha fazla bir şey söylemez.*

Dosyanın arka tarafına yakın bir sayfayı çekiyor ve vücudumun şiddetli bir tepki vermesini engellemeye çalışıyorum. O kağıtta ne olduğunu biliyorum ve bu beni hasta ediyor.

"Jackson'ın sabıkası var. Salt Lake City'de kadınlardan gelen iki saldırı şikayeti var, ikisi de daha ilerlemeden düştü. Bir de babasının

ortadan kaldırdığı bir alkollü araç kullanma suçu var. Bunun nasıl olduğunu merak ediyorum?"

"Zengin bir babanız varsa, her şey mümkündür." Bunu çok iyi biliyoruz.

Sawyer sayfayı yere bırakıyor. "Aynen öyle. Sorunları ortadan kaldırmak için paraları ve adamları var. Bu kişilerin kim olduğunu bulmamız gerekiyor."

Tek yaptığım başımı sallamak. Sawyer için bilgileri derlerken Allie'yi düşünmemeye çalıştım ama engel olamadım. Aklımda sadece morarmış ve şişmiş yüzü canlanıyor. Kadınları dövme geçmişi olan bir adamla evlenecek ve onu durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey yok. Bunun benim sorunum olmadığını kendime hatırlatmalıyım.

O benim sorunum değil. Kendi yatağını kendi yaptı. Ve beni değil de hangi canavarı seçtiyse onunla birlikte o yatakta yatabilir. Ama bunu düşünürken bile, bunun doğru olmadığını biliyorum. Onu kurtlara yem edemem. Elimde aniden bir zonklama oldu ve çılgın düşüncelerimden sıyrıldım; bardağı o kadar sıkı tutuyordum ki çatlamıştı. *Kahretsin.*

Sawyer dosyayı kapatıyor. "Gizlice kimlere para ödüyor olabilecekleri konusunda elinizden gelen tüm bilgiyi bana verin; avukatlar, polisler, hakimler, her şey olabilir."

"Anladım," diye mırıldandım.

Bir an için, orada öylece oturup bana endişeye benzeyen ama aynı zamanda hesaplaşma da içerebilecek bir bakışla bakıyor. Sawyer'da ise bu ikisi arasındaki farkı anlamak zor.

"Biliyorsun," diyor, içkisini çevirerek, "Roman bizi sıkı bir tasma altında tutuyor çünkü kontrolü böyle sağlıyor. Bağlılık yükümlülük yoluyla sağlanıyor. Kan bağı bir bağ değil, bir zincir gibi." Sanki bu sıradan bir gözlemmiş gibi omuz silkiyor, oysa bu kaburgalarımın arasına saplanmış bir bıçak gibi. "Bunun sonsuza dek böyle olması gerekmiyor."

Burun kıvırdım. "İsyan mı planlıyorsun?"

"Benim demek istediğim, tasma ancak onu takmaya devam ederseniz işe yarar."

"Bu gerçekten ilham verici, avukat bey. Bunu bir kahve kupasına bastırmalısınız."

Neredeyse gülümsüyor. *Neredeyse*. "Sadece şunu söylüyorum— bize söylendiği için yaptığımız şeyler ve kendi seçimimizle yaptığımız şeyler farklıdır. Roman bu farkı görmüyor. Bu, bizim göremeyeceğimiz anlamına gelmez. Calder'e bakın. Roman'ın hoşuna gitmese bile, istediğini elde tutmak için yapması gerekeni yapıyor."

Calder. Kahrolası Calder. En büyük abimiz için Roman'dan sakladığımız sırları konuşmak istemiyorum, çünkü gerçek ortaya çıktığında ve işler ters gittiğinde en çok ben zarar göreceğim. Her zaman öyle olurum.

İçeceğimi bitirdim ve bardağı masaya sertçe, çınlayacak şekilde bıraktım. "İşimiz bitti mi?"

"İşimiz bitti."

Kabinden kalkıp ceketimi giydim ve kemiklerime kadar işleyen soğuğa karşı fermuarını çektim. Sawyer oturmaya devam etti, muhtemelen her ayrıntıyı ezberlediği için dosyayı tekrar karıştırıyordu, çünkü o her zaman böyle yapar.

Dosyaları bir kenara koyuyor. Dava dosyaları hazırlıyor. Sana karşı kullanabileceği bir şey bulana kadar bekliyor. Ben uzaklaşıyordum ama adımı çağırınca durdum. "Kade, dikkatli ol."

Lowry işiyle mi, Allie ile mi yoksa babamla olan ilişkimdeki patlamaya hazır bombayla mı ilgili bilmiyorum. Belki de üçüyle de. Aslında pek de önemli değil. Dikkatli olun uyarısı, olacakları değiştirmeyecek. Bomba, ne kadar etkisiz hale getirmeye çalışırsanız çalışın, yine de bombadır.

"Hep öyleyim," diye yalan söylüyorum, sonra kapıyı itip dışarı, soğuğa çıkıyorum.

Gece havası beni sertçe vuruyor, duyularımı uyandırıyor. Bir an orada duruyorum, nefesim önümde buharlaşıyor, gökyüzüne karşı siyah şekiller çizen dağlara bakıyorum. O dağ sıralarının öbür tarafında bir yerlerde, Allie başka bir adamın yüzüğünü takıyor ve bunun bir pranga gibi hissettirmediğini iddia ediyor. Keşke değiştirebilseydim, ama yapamam. O gemi çoktan yelken açtı, kalbimle birlikte.

Otoparkın karşısındaki kamyonetime doğru yürüyorum ama bir şey ense tüylerimi diken diken ediyor. Hemen durup araçları tarıyorum. Sawyer'la oturduğumdan beri otopark daha da dolmuş.

Hiçbir şey göze çarpmıyor ama ensedeki karıncalanmayı bir türlü atamıyorum. Sonra onu görüyorum. Otoparkın karşısında tanıdık bir araba görüyorum ve onu görünce nefesim kesiliyor.

Allie.

BÖLÜm 3

ALLIE

oToparkı Rusty Nail'in neredeyse tamamen dolu. Kasabadaki tek düzgün bar olduğu düşünülürse bu hiç de şaşırtıcı değil – daha doğrusu tek bar. Arabayı park edip motoru kapatıyorum. Gerçekten bunu yapacak mıyım? Otoparka bakarken endişe karnımı sıkıyor. Belki o burada değildir ve kendimi bu eziyetten kurtarabilirim. *İmkansız*. Sonra çamurluklarına çamur sıçramış, toz içinde kalmış devasa Chevrolet'ini görüyorum ve işte o an burada mahsur kaldığımı anlıyorum.

Karma gerçekten acımasız. Onunla yüzleşmek istemesem de, mecburum.

En kötü ihtimalle, bana defolup gitmemi söyleyecek ve yoluma devam etmemi isteyecektir. Onu suçlamam da zaten.

Bir yıl önce aramızdaki ilişkiyi bitirdiğimde onu incittiğimi biliyorum. Ama artık bunun bir önemi yok. Önemli olan Saint'i bulmak.

Saint'in kaybolduğunu öğrendiğimde, ilk düşüncem ona gitmek oldu. Saint ve Calder'ın kamyonetlerindeki kısa konuşmalarını biliyordum. Saint kilise ve kilise etkinlikleri dışında pek bir yere gitmezdi. Bu da tanıdığı, tanıştığı biri olması gerektiği anlamına geliyordu. Onun kaybolmasıyla bir ilgisi olabilecek tek kişi Calder'dı ve Saint'in Calder'la birlikte olup olmadığını bilen biri varsa, o da Kade olurdu.

Keşke daha önce ona gitseydim diye kendime lanet ediyorum. Önce polise gitmeyi tercih ettim, daha fazla kaynakları olduğu için

onu daha hızlı bulabileceklerini umdum. Ama bu pek işe yaramadı, çünkü şimdi Kade'nin ortaya çıkmasını bekleyerek The Rusty Nail'in önünde oturuyorum.

Kade'i ya da birlikte geçirdiğimiz zamanı düşünmek istemiyorum. Bazen bunun bir ateşli rüya olduğunu ve hiç yaşanmadığını kendime söylüyorum, ama kalbim her zaman bunun gerçek olduğunu hatırlatıyor. Kendimizi hiçbir şey olarak tanımlamasak bile, paylaştıklarımızın bir anlamı vardı.

Ailelerimizin düşman olması bizi hiç ilgilendirmiyordu. İkimiz de bunun ardındaki mantığı umursamıyorduk. Aslında, en başından beri bizi birbirimize bağlayan şey buydu. Zamanla daha da güçlenen bir bağ. Kade ile birlikte olmak, sadece altı ay bile olsa, hayatımda hiç bu kadar özgür olmamıştım. Kendim olmama izin verdi. Soyadıyla veya ailevi yükümlülüklerimle ilgilenmedi. Biz sadece birbirine aşık olan iki insandık.

Ta ki gerçekler yüzümüze çarpana kadar.

Parmakları omuzlarıma saplandı, çenesi sıkıca kenetlenmişti. "Bunu yapmak zorunda değiliz. Seattle'a gidiyorsun, Fransa'ya değil."

Onu kendimden uzaklaştırmaya çalışıyorum çünkü bana dokunduğunda beynim kısa devre yapıyor ve doğru düzgün düşünemiyorum. Ona gerçeği söylemek için ne kadar çok can attığımı bilmiyor. Annemin beni rastgele bir pislikle evlendirmeye çalıştığını.

"Böyle devam edemeyiz, Kade." Bu sözler dilimde asit gibi kaldı. "Yani, ikimiz de bunun olacağını biliyorduk, değil mi? Ailelerimiz düşman. Annem asla senin ve babanla birlikte olmama izin vermezdi..."

"Onların ne istediği ya da istemediği umurumda değil. Sen benim düşmanım değilsin, Allie. Bizim için savaşacağım. Sahip olduklarımız için." Sesindeki yalvarış açıkça belliydi.

Kade asla yalvarmaz ya da bir şey için rica etmez. Bu onun karakteri değil. Ama şu anda yalvarıyor. Bana ne kadar çok sevdiğini, beni ne kadar çok istediğini, bir gelecek istediğini göstermemi istiyor ve ben de ona aynı duyguları hissettiğimi, onu istediğimi söylemek yerine, kalbini kırıyorum.

"Bizim için savaşmanın bir anlamı yok. Sahip olduğumuz şey harikaydı, ama asla kalıcı olmayacaktı. Geçiciydi. Sadece iki kişinin eğlenmesiydi."

Kade irkildi, sanki sözlerim onu yaralamış gibi fiziksel olarak irkildi. Elleri omuzlarımdan düştü ve ben şimdiden onun dokunuşunu özledim.

O sıcaklığı özlüyorum. Parmaklarının tenimde bıraktığı izi özlüyorum.

"İki kişi biraz eğleniyor mu? Geçici mi?" diye şaşkınlıkla fısıldadı, mavi gözlerinde öfke birikiyordu. "Bana beni sevdiğini söyledin. Benimle birlikte olmak istediğini söyledin. Bu iki kişinin biraz eğlenmesi değil ki."

Sıra bana geldi ve ben de irkildim. Birdenbire, kamyonunun kabini çok küçük geldi. "Bir hata yaptım. Bunu kastetmedim. Şehvetin etkisi altında kaldım."

Kade başını salladı ve boğuk bir kahkaha attı. "Bir hata yaptın." Sözleri dişlerinin arasından sıktı ve ne kadar çıldırmak üzere olduğunu görebiliyordum. "Sadece şehvet miydi? Bunu kastetmedin mi?"

"Üzüldüğünü biliyorum ve üzgünüm, ama ikimiz de bunun eğlenceden öte bir şey olmayacağını biliyorduk. Başından beri bunu bana sen söylemiştin, hatırlıyor musun?"

"Dur!" diye bağırdı ve kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. "Bana yalan söylemeyi bırak. Bu saçmalıkları bırak."

"Bu saçmalık değil. Sadece... seninle birlikte olamam."

Başımı sallıyorum ve o gecenin anısını ve çözmei reddettiğim tüm duyguları zihnimin en karanlık köşesine itiyorum. Eski yaraları açmanın zamanı değil. Gözlerinde o geceden kalma acıdan başka bir şey göremiyorsam, onunla yüzleşme cesaretini bulamayacağım. Bara dönüp titreyen neon tabelaya bakıyorum.

Belki de içeri girmeliyim.

Bu sayede onu burada soğukta beklemekten kurtulurdum. Hayır. Kötü fikir. İçeri girmek, kaçınılmaz olarak bana "defol git" dediğinde herkesin gözü önünde küçük düşürülmek anlamına gelir ve ne yazık ki, bu akşam için buna tahammülüm kalmadı.

Ben de bekliyorum. Arabada oturup kot pantolonlu ve işçi çizmeli adamların bara girip çıkışlarını izlerken dakikalar geçiyor; bazılarının dengesi diğerlerinden biraz daha bozuk. Ama hiçbirisi Kade Bishop değil.

Bekledikçe kaygım artıyor, ciğerlerim oksijensiz kalmış gibi acıyacak kadar daralıyor.

Nefes al, Allie. Sadece nefes al.

Onunla tekrar konuşmanın bu kadar zor olacağını düşünmemiştim. Yani, muhtemelen hayatına devam etmiştir, değil mi? Muhtemelen beni tamamen unutmuştur? Belki de artık bana kızgın bile değildir.

Şüpheliyim.

Paslı Çivi'nin kapısı tekrar gürültüyle açıldı ve çıkan adamı görünce kalbim göğsümde hızla çarpmaya başladı.

Uzun zaman oldu.

O her zaman kaba, tehlikeli bir güzelliğe sahipti. İyi kızları aptalca şeyler yapmaya iten türden bir güzellik.

Ona şöyle bir göz gezdirdim, kendimi ona bakmaya bıraktım. Hâlâ çok güzeldi ve iriydi. Bir tank gibi yapıydı, geniş omuzları ceketini geriyordu ve elleri, ruh haline bağlı olarak sizi tutabilecek ya da parçalayabilecek güçteydi. Ay ışığı yüzünden süzülüp beni içine çekti. Çenesi güçlü ve gölgeliydi, elmacık kemikleri loş ışıktaki keskinleşmişti. Koyu kirpikler yorgun mavi gözlerini çerçeveliyordu ve ağzı sert, okunaksız bir çizgi halindeydi.

Koyu kahverengi saçlarından bir tutam alnına düşüyor ve uzanıp onu düzeltme isteği beni nefessiz bırakıyor.

Bakışları arabama takıldığında içimde bir şey koptu. *Kahretsin.* Kendinden emin adımları yavaşladı ve olduğu yerde durdu. Kahretsin, kaçacak. Buna izin veremem.

Titreyen bir elle kapıyı kavradım ve içimde dönüp duran sinir ve şehvete lanet okumamak için kendimi zor tuttum. Sadece Kade'nin bende böyle bir etkisi var.

Derin bir nefes vererek kendimi arabadan dışarı fırlattım.

Otoparkın karşısında bakışlarımız kesişti ve zaman yavaşladı. Onun bakışları altında, mikroskop altındaki bir böcek gibi savunmasız

hissettim. İkimiz de hiçbir şey söylemedik. Otoparkın yarısına geldiğimde o tekrar kamyonuna doğru ilerledi. *Kahretsin.*

"Hey!" diye bağırdım, çaresizlik sesimi sertleştirmişti. "Seninle bir saniye konuşmam gerek!"

Tekrar duruyor ve çakılların tozu, botlarının etrafında ışığı yakalıyor. Kendi cenazeme doğru yürüyor gibi hissetmemin sebebi ne? Bu sorunun cevabını biliyorum ama burada bunu irdelemek için bulunmuyorum. Kade ve ben, tarihten başka bir şey değiliz. Birkaç adım öteye gittiğimde bana doğru dönüyor. Onu yakından görünce yükselen nefesimi yutuyorum.

Hâlâ kendisi, hâlâ sert ve son derece yakışıklı, ama aynı zamanda farklı da.

Daha soğuk. Daha acımasız.

Sanırım bu benim hatam.

Sert dış görünüşünün altında tam bir tükenmişlik yatıyor. Yanaklarında ve çenesinde beliren hafif sakal izleri ona hiç benzemiyor. Kade eskiden bakımlı ve düzgün biriydi. Sanırım o hali artık yok. Ceketı buruşuk, kot pantolonu çamur içinde ve etrafını saran boşluk beni derinden sızlatıyor. Şapkası bile kafasında hafifçe kaymış, sanki doğru düzgün takacak enerjiyi bulamamış gibi.

"Porter Prensesi ne istiyor?"

Bu bir selamlaşma değil, ama "defol git" demekten daha iyi, değil mi?

"Sizi pusuya düşürmek istemedim. Başka ne yapacağımı bilmiyorum ve seçeneklerim tükendi."

Gözleri bir an yumuşadı, sonra tekrar sertleşti. "Ne saçmaladığını sorardım ama açıkçası umurumda değil."

Karşılık verme dürtüsüne direniyorum. "Saint'in kayıp olduğunu duymuşsunuzdur eminim."

Bana aptalmışım gibi bakıyor. "Bunun benimle ne ilgisi var?"

Dişlerimi sıktım, ona ağzının payını vermemek için kendimi zor tuttum. "Aslında bir şey yok, nerede olduğunu bilmiyorsan?"

Gözleri kısıp ince bir çizgiye dönüştü. "Arkadaşına zarar verdiğimi mi sanıyorsun?"

"Hayır. Kardeşini suçluyorum çünkü Saint'e ne olduğunu bildiğini düşünüyorum. Ve Bishop ailesinden hiç kimse sizden birinin haberi

olmadan tuvalete gidemediğine göre, bir şeyler bildiğini varsayıyorum."

"Varsayımınız yanlış. Ben hiçbir şey bilmiyorum."

Onun cevabına tamamen şaşırmadım. Kade, her zaman ailesine sadık olmuştur ve olmaya devam edecektir. "Bak, bu bir sorun çünkü sana inanmıyorum. Yani, belki *sen* hiçbir şey bilmiyorsun ama eminim Calder biliyordur."

Kade'nin burun delikleri genişliyor ve bu bana saldıran bir boğayı hatırlatıyor. Yaklaştıkça botları çakılları savuruyor ve aramızdaki kalan bir metrelik mesafeyi kapatıyor.

İçgüdülerim geri çekilmemi söylüyor ama Kade'den korkmak için hiçbir nedenim olmadı, bu yüzden içgüdülerimi görmezden geliyorum ve onun iri cüssesiyle beni korkutmasına izin vermiyorum. Hırıldayarak öne eğiliyor ve tam yüzüme konuşuyor: "İnanıp inanmaman benim için önemli değil. Sana söylüyorum, o küçük kahrolası arkadaşına ne olduğunu hiçbirimiz bilmiyoruz."

Derin bir nefes alıp farklı bir taktik deniyorum çünkü belli ki keyifsiz ve beni görmesinin ikimizin de tekrar yaşamak istemediği bir dönemin anılarını canlandırdığını biliyorum. "Bak, seni suçlamak niyetinde değilim. Sadece arkadaşım için endişeleniyorum, tamam mı? O benim en iyi arkadaşım, aslında tek arkadaşım ve onu bulmak istiyorum."

Verdiğim yanıt çenesini gevşetmedi ya da bana dik dik bakmayı bırakmasını sağlamadı. "Umurumda olup olmadığını mı soracaksın? Sor bakalım."

Kahretsin. Neden bu kadar inatçı olmak zorunda? "Benden nefret ettiğini biliyorum, ama Saint sana hiçbir şey yapmadı. O masum. Eğer bir tehlike altındaysa, bana söylemelisin."

"Sana söyleyecek bir şeyim olsa bile söylemezdim. Vaktimi boşa harcıyorsun. Şimdi defol git gözümün önünden, yoksa sana düşmanım olmanın gerçekte ne demek olduğunu göstereceğim."

Tüylerim diken diken oldu ve titredim; belki korkudan, belki de arzudan. Gerçekten bilmiyorum.

"Bir şey öğrenene kadar buradan ayrılmayacağım. Belki içeri girerim, etrafta sorarım ve diğer kardeşlerinizden birini bulurum. Calder pek konuşkan değildi, ama Sawyer veya Levi olabilir."

"Git onlarla konuş. İstersen onları becer."

Ağzım istemsizce açılıyor, sonra da hızla kapanıyor. "Affedersiniz ama ben fahişe değilim."

"Benim duyduğum bu değil." Çenesi kasıldı.

Bir anda yanaklarım ısındı. Evet, çılgınım ve flört etmeyi, bir iki kadeh içmeyi severim—henüz reşit olmasam bile—ama bu, konuştuğum her erkekle yattığım anlamına gelmiyor. Kollarımı göğsümde kavuşturdum ve yakınlığımızdan karnıma sızan sıcaklığı görmezden geldim.

Çok sinirliyim. Tahrik olmuş durumdayım. Ve şu an onu suratına yumruk atmak istiyorum.

"Belki de duyduklarınıza tamamen inanmamalısınız," diye tükürdüm. "Ve bana hiçbir şey söylemek istemiyorsanız, sorun değil. Eminim yetkilileri işin içine kattığımda her şey ortaya çıkacaktır."

Tepki verecek ya da geri çekilecek zamanım yok. Kade bir anda üzerime atılıyor, kalın eli boğazımı kavırıyor. Korku zihnime sızıyor. Geri adım atmaya çalışıyorum ama kaçacak yer yok. Sıkı kavrayışı sarsılmaz. Boğazımın sınırlarını zorlayarak hafifçe sıkıldığında ciğerlerimden hırıltılı hava çıkıyor.

Geri adım atmayı reddediyorum ve onun duygusuz gözlerine dik dik bakıyorum.

"Bırak beni," diye hırladım ve iki elimle göğsüne bastırdım ama kıpırdamadı. Hatta tutuşu daha da sıkılaştı.

"Neden böyle bir şey yapayım ki?" diye soruyor, biraz daha sıkıp nefesimi keserek gerçek korkunun içime işlemesine yetecek kadar zaman kazandırıyor. "Oyun oynamak istiyorsan, oyun oynayabiliriz."

"Sende neyin yanlış olduğunu anlamıyorum?" diye kekeledim, ciğerlerime hırıltılı bir nefes çekerek.

"Bir sürü şey var, ama bunları zaten biliyorsun." Sırıttı ama bu gerçek bir gülümseme değildi.

Onun gülüşünü tanırım ve bu onun gülüşü değil.

Göğsüne tekrar, bu sefer biraz daha fazla güç kullanarak itiyorum ama beni bırakmasını sağlamak imkansız. Sanki bir dağı yerinden oynatmaya çalışıyorum. Panik yapmayacağım. Reddediyorum.

Kade bana zarar vermez, beni korkutmanın dışında hiçbir şekilde. Sonra tekrar düşünüyorum. Bu *daha önce doğru olabilirdi*, ama şimdi

o kadar emin değilim.

Yaklaşarak nefesiyle kulak mememi gıdıklıyor.

"Ne yani, artık benim insafıma kaldığına göre söyleyecek bir şeyin yok mu?"

"Bırakın beni gideyim," diye talep ediyorum.

"Sanmıyorum. Kontrol bende olmasını seviyorum. Küçük tayı istediğim gibi yönlendirmeyi." İçimde yavaş yavaş beliren korkuya rağmen, bir ihtiyaç kıvılcımı da var ve keşke onu söndürebilseydim.

"Bana öyle seslenme," diye tersledim.

"Ah, neden olmasın?" diye alay ediyor. "Birlikte geçirdiğimiz tüm güzel zamanları hatırlamak istemiyor musun? Seni parmaklarken adımı nasıl haykırttığımı, ya da tatlı vajinayı yedikten sonra bayılana kadar nasıl orgazm olduğunu?"

Zihnimde beliren anılara bedenimin tepki vermesini engellemenin hiçbir yolu yok. Göğüs uçlarım sertleşiyor ve kasıklarım hiçbir şey hissetmeden kasılıyor. Aramızdaki çekim ve ilişkinin ne kadar yoğun olduğunun hatırlatılmasına rağmen, hiçbir şey değişmiyor. *Değişemez de.*

"Dur. Buraya bizim hakkımızda konuşmaya gelmedim. Saint'i bulmak için yardım istemeye geldim. Çünkü sen bir şey biliyorsun." Bileğine yapıştım ve çekip çıkarmaya çalıştım.

"Sanırım işitme güçlüğü çekiyorsun çünkü ben zaten—" Elimden tutup yüzüne doğru çekti, sanki onu inceliyormuş gibi.

"Bana böyle davranmayı bırak!" Onun elinden kurtulmaya çalışıyorum ve dikkatini parmağımdaki devasa elmas yüzüğe diktiğini fark edince donup kalıyorum.

Sorun yok. Her şey yolunda. Bu da onun benden nefret etmesi için bir başka sebep. Gerçi bunun pek bir önemi yok. Zaten kısa süre içinde öğrenecekti.

Kade'in gözleri tekrar yüzüme kaydı ve oradaki acıyı görmemek mümkün değildi, ama nefesimi kesen şey bu değildi. Acının üzerini örten o karanlık, vahşi sahiplenme bakışıydı. Sanki yüzük onun için hiçbir şey ifade etmiyordu. Sanki bir dur işareti değil, sadece bir engeldi.

"Tebrikler yerinde sanırım. Peki talihsiz damat kim? Ha, tahmin edeyim, annene götürmekten çekinmediğin o küçük, züppe zengin

oğlanlardan biri herhalde."

"Seni ilgilendirmez," diye tersledim. *Gerçekten yirmi yaşında nişanlanmak istediğimi mi düşünüyor?* Beni hiç tanımıyor gibi davranıyor. "Paylaşabileceğin bir bilgi yoksa, sanırım bu konuşma bitti."

"Ne demek istiyorsun? Belki de seninle konuşmayı henüz bitirmedim." Artık o kadar yakın ki, ikimizden birinin birazcık yaklaşması bile dudaklarımızın birbirine değmesine yeterdi. Dikkatimi onun ağzından ve onu öpme arzusundan başka her şeye odaklamaya çalışıyorum.

Nefesinden gelen hafif viski kokusu burnuma geliyor. *Onun* yoğun kokusuyla karışıyor. Tarçın, vanilya ve hafif bir duman kokusunun tehlikeli birleşimi. Düşüncelerimi bulanıklaştırıyor.

Sıcaklık. Ev.

Ev gibi kokuyor. Ve bir an için geçmişimizi, yakında nişanlanacağımı, düşman olduğumuzu unutuyorum. Kalp atışlarım hızlanıyor ve içimde kelebekler uçuşuyor. Sonra ağzını açıyor ve üzerime benzin döküyor.

"Nişanlının, senin o güzel küçük boğazını becersem, içine boşalsam, yani nostalji olsun diye son bir kez daha menimi döksem, rahatsız olacağını mı düşünüyorsun?"

Tam bir bok parçası.

Bir anda, ateş püsküren bir ejderhaya dönüştüm, ona duyduğum arzu öfkeye karıştı. İki elimi de kullanarak onu olabildiğince sert bir şekilde ittim.

Biliyorum, eğer beni gerçekten tutmak isteseydi, onu bırakmanın imkanı olmazdı, ama neyse ki beni bırakacak kadar akıllı. Özgür kalır kalmaz, birkaç adım sendeledim.

Acı bir kahkaha attı ama gözlerinde hayırlı bir şey yoktu.

Bu, aşık olduğum adamla aynı kişi olabilir mi? Değil.

"Sende ne gördüğümü gerçekten bilmiyorum." Yavaşça geri çekiliyorum. "Ne kadar iyi bir şey varsa, artık yok oldu." Gözlerimden dökülmek üzere olan yaşları siliyorum.

Ağlamak istediğim son şey bu, ama çok kızgınım ve çok üzgünüm.

Onun gerçek halini tanıyor muydum acaba?

Sanki komik bir şey söylemişim gibi homurdandı. "Sanırım bu şimdiye kadar söylediğin en zekice şey. Sonunda gerçeklerle yüzleşmene sevindim."

Duygularımı tekrar yuttum. "Bu senin uyarın, Kade. Saint'e ne olduğunu bildiğini biliyorum ve eğer o yaralandıysa veya tehlikedeyse ve bunu öğrenirsem, sana söz veriyorum, bunun bedelini ağır ödeteceğim. Bu arada, beni tatmin edecek bir cevap alana kadar onu aramaya, sorular sormaya ve gürültü yapmaya devam edeceğim. Eğer bu bazı Piskopos iskeletlerini ortaya çıkarırsa, öyle olsun, ama durmayacağım."

"Senden korkmuyorum Allie. Ailemdeki hiç kimse de korkmuyor. Seni botlarımızın altında ezmek bile zahmete değmez."

"Korkmanız gereken ben değilim. Korkmanız gereken, cebimdeki insanlar; sizin ve ailenizin yaptığı tüm kötü şeyleri gün yüzüne çıkarabilecek güce sahip olanlar. Tek bir telefonla her şey biter."

Tüm vücudu kilitleniyor ve gözlerinin mavisini inanılmaz derecede daha da koyulaştırıyor.

Güzel. Bırakın kızsın. Ne kadar ciddi olduğumu anlasın. "Bir de görsün bakalım." diye sırttım ve ellerimi ceplerime soktum.

Ona sırtımı dönüp arabama doğru yürüyorum. Gözlerinin üzerimde olduğunu, attığım her adımı izlediğini hissedebiliyorum. Ne kadar çok gürültü yaparsam, o kadar çok misillemeyle karşılaşacağımı biliyorum, ama umurumda değil. Saint'i bulmak *istiyorum* . Onu bulmalıyım.

Arabamın yanına vardığımda, göğsümdeki ağrı zonkluyordu. İlişkimizi bitirdiğimiz *geceden* beri böyle bir acı hissetmemiştim. Bir daha asla yaşamak istememişim, ama sanırım yanlışmışım.

Birçok konuda yanlışmışım.

Kade, sandığım adam değildi hiç.

O benim düşmanım.

Sonum geldi.

Sevdiğim ama asla sahip olamayacağım adam.

BÖLÜm 4

SON ZAMANLARDA

oDaKLa namıyorum Hiçbir şeye , iki gece önce Allie ile yaşadığım tartışmayı kafamda tekrar tekrar canlandırıyorum. Bir yıldan fazla süredir Allie ile konuşmadım. Kalbimi söküp paramparça ettiği geceden beri hiç konuşmadım.

Evet, onu gördüm, hatta okuldan döndüğü birkaç seferde aynı odada bile bulundum, ama hiç konuşmadık. Ve onu gördükten sonra, sinsi bir yılan olduğunu bilmeme rağmen, ne zaman yakınımnda olsa yüzeye çıkan duyguları bastıramıyorum. Arabasını The Rusty Nail otoparkında gördüğümde donakaldım. Sanki zaman durmuştu.

Uzaklaşmaya çalıştım ama sonra ses tonundaki umutsuzluğu duyup tereddüt ettim. Aylardır ondan nefret etmeye çalışıyorum ama ona baktığımda hissettiğim tek duygu nefret değil.

Allie asla sadece kafamda yoktu. O benim kanımda, kalbimde ve ruhumda.

Parmağındaki o aptal yüzüğü düşündükçe içime dolan öfkeye karşı dişlerimi sıkıyorum. Zengin bir herifle evlenmek istiyorsa, öyle olsun.

Seçimini yaptı. Keşke her şeyi kapatabilseydim. Varlığını unutabilseydim. Tıpkı o üniversiteye gittikten hemen sonra Seattle'a arabayla gittiğim gece gibi.

Her şeyi düzeltmeye kararlıyım. Onunla birlikte olmak istiyordum ve onun da benimle birlikte olmak istediğini sanıyordum. Ancak onun yurduna vardığımda *ilişkimizin* ne kadar tek taraflı olduğunu fark

ettim. Başka bir adamı öpmekte veya onu yurduna davet etmekte hiç tereddüt etmedi. Sanki çoktan yoluna devam etmiş ve beni ve aramızdaki ilişkiyi unutmuştu.

Bunun yargı yeteneğimi etkilemesine izin vermemeye çalışıyorum. Buraya Bishop işi için geldim. Allie'nin onu öldürecek bir şey yapmadan önce onu susturmak için buradayım. O bir boğa kadar inatçı ve istediğini alamazsa ailemi gömmeye niyetli.

Ve onun istediği şey benim ona verebileceğim bir şey değil. Ona Saint'in güvende olduğunu ya da kardeşimin onunla evlenmeyi planladığını söyleyemezdim. Eğer yanlışlıkla birine söylese ve babam öğrense, kıyamet kopardı. Hele ki tüm planlarımız mahvolurdu. Hem Calder hem de ben ona kendi işine bakmasını söylemiştik, ama Allie tehlikeyi umursamıyor. Tehlikeden zevk alıyor.

Onun dünyasında kurallar yoktur. O, kuralları çiğnemek için yaşar.

Saint'i aramaktan vazgeçmeyecek. Bir cevap alana kadar ya da biri onu fiziksel olarak durdurana kadar. Umarım, kendi iyiliği için, ben durdurabilirim.

Saçlarımı elimle düzeltip, başımı temiz ve soğuk bir tekneye daldırdıktan sonra oluşan suyu silkeliyorum. Genellikle tereddüt etmem. Babam bir emir verirse, onu yerine getiririm. Hepimiz öyle yaparız. Bishop ailesinin işleyiş biçimi budur.

Babam ise Allie'yi susturmak için korkutmamı ya da onu sonsuza dek öldürmemi istiyor. Allie'nin kalbimi kırması ne kadar acıtsa da, onu asla öldüremeyeceğimi biliyorum. Ona fiziksel olarak zarar verme düşüncesi midemi bulandırıyor, ama onu korkutmak, ona zarar vereceğimi *düşündürmek* ? Bunu yapabilirim. Ona zorbalık yapabilirim. Onu itaat etmeye zorlayabilirim. Ve bu gece tam olarak bunu yapacağım. Sadece onu çok daha kötü bir şeyden kurtarmak için.

Porter çiftliğinde güvenlik görevlileri ve kameralar var. Ama Allie ile geçirdiğim tüm zaman boyunca kör noktaların nerede olduğunu öğrendim. Umarım Allie okula gittikten sonra Porter ailesi hiçbir şeyi değiştirmemiştir.

Ana eve en yakın güney çitinin yanından geçen, aslında toprağa oyulmuş bir patika gibi olan toprak yola girerken farları kapatıyorum. İçimde bir heyecan yükseliyor. Onu tekrar görmeyi sabırsızlıkla

bekliyorum. Gözlerindeki korkuyu izlemeyi, işleri zorlayarak kendini ne kadar mahvettiğini anlamasını görmek için sabırsızlanıyorum.

Bulutlu gökyüzü yarım ayı kısmen kapattığı için manzarayı seçebilmek için gözlerimi kısıyorum. Ona zarar vermeyeceğim ama geçen gece, korkmuş görüldüğü bir an olmuştu ve hayatımda hiç olmadığı kadar sertleşmişim. Sanki... *güç gibiydi*. Her zaman üstünlük için mücadele ettiğimiz bir ilişkide, içimdeki bir parça o baş döndürücü heyecanı tekrar hissetmeyi dört gözle bekliyor. Kamyonetten iniyorum, torpido gözünden küçük tabancamı alıyorum ve sessizce arka kapıya giden yolda ilerliyorum.

Devrilmiş çalılara takılıp düştüm ve donakaldım, kalbim gümbür gümbür atarken çit hattındaki kameranın benden uzağa doğru açılı duruşunu izledim. Dönmediği sürece güvendedeyim. Sanırım beni iyi bir şekilde kaydetse bile fark etmezdi. Gördüğüm kadarıyla güvenlik görevlileri berbat. Görüntüleri incelemiyorlar, inceliyorlarsa da eminim ki sadece söylendiğinde inceliyorlardır.

Yine de bir dakika bekliyorum ve sessizlikte babamın alaycı sesini kafamda duyuyorum: *"Sen tam bir başarısızsın, Kade. Bir başarısızsın. Hiçbir şeyi doğru yapamıyorsun."*

Her şeyi onun istediği gibi yapsam da fark etmez. Sanki ne yaparsam yapayım, her şeyi berbat ediyorum. Her eylem, sırf benimle bağlantılı olduğu için bir başarısızlık. *Ben bir başarısızım*. Ama bu gece başarısız olmayacağım. Bu kadar çok şey söz konusu olduğunda asla.

Bu gece ona işi başarabileceğimi kanıtlayacağım. Ve onu kendi yöntemimle güvende tutacağım. Allie'nin bana yaşattığı acıya tutunuyorum. Bir yıldır içimde tuttuğum acıya. Odaklanmam gereken şey bu. Allie Porter düşmanım; ne zaman duracağını bilmeyen inatçı bir velet.

Bu gece, o öğrenecek. Ona daha önce hiç göstermediğim bir yanıma görecek. Barda otoparkta sergilediğim davranışın sert olduğunu düşünüyorsa, içimde başka neler olduğunu fark etmesini sabırsızlıkla bekliyorum. Kanım adrenaline dolup taşıyor. Acaba ortaya çıkmamı bekliyor mu? Bir saldırıya hazır mı olacak, yoksa annesinin çiftliğinde güvende olduğunu mu düşünüyor?

Ama o güvende değil. Benden değil. Asla benden değil.

Bu gece neye dönüşürsem dönüşeyim, bu tamamen onun kendi eseri. Sadece onu korumak için değil, aynı zamanda arkadaş olmadığımızı, hiçbir şey olmadığımızı ve her şeyin onun seçimi olduğunu hatırlatmak için de.

Sık ormanın içinden geçtim ve muhtemelen binlerce çam ağacının arasında, gökyüzüne dokunmak için yarışıyormuş gibi yukarı doğru uzanan ağaçların arasında yer alan evi gördüm.

Bu yere gizlice girdiğimden beri bir yıldan fazla zaman geçti. Yakalanma düşüncesinin bana verdiği heyecanı hatırlıyorum. Allie her zaman endişeliydi, annesinin öğrenirse ne düşüneceğinden korkuyordu, ama ben umursamıyordum. Annesini hayal kırıklığına uğratmak istemiyordu ve ikimiz de biliyorduk ki, kızınızın Bishop denen berbat adamla birlikte olduğunu öğrenmekten daha büyük bir hayal kırıklığı olamazdı. Bu, onun beni istemediğinin, sadece beni *kullanmayı* sevdiğinin ilk ipucu olmalıydı.

Beni fena halde kandırdı. Tamamen tuzağa düşürdü. Beni sadece eğlence aracı olarak gören bir kız tarafından bu kadar kolay aldatılmama izin verdiğim için kendime kızıyorum.

Çılgın ve özgür olmak için bir bahane.

Onun için ben bir kaçış yoluydum, sadece bir heyecandı.

Benim için o, kelimelere dökemediğim her şeydi; bir yığın saçmalığın içindeki bir elmas gibiydi. Geriye baktığımda, sonun böyle olacağını tahmin etmeliydim diye düşünüyorum.

Babam ya da kardeşlerim için hiçbir zaman yeterince iyi olamadım. Peki Allie için beni yeterince iyi yapan neydi? *Hiçbir şey. Hiçbir şey.* Yoksa hâlâ birlikte olurduk, değil mi?

İçeri girmeden önce bu acınma halini bitirmem gerek. Yoksa hiçbir şey yapamayacağım. Pencerelerden ışık gelmiyor, bu yüzden yoluma devam ediyorum.

Hareketlerimi gizlemek için ağaçlık alanı kullanıyorum. Gölge beni yutuyor ve manzaraya olan aşinalığım adımlarımı kendinden emin ve hızlı kılıyor. İçeri nasıl gireceğimi ve o zamanlar bana söylediği her şeyi aynen nasıl yapacağımı hatırlıyorum.

Bu bilgilerin kendisine karşı kullanılacağını hiç düşünmediğinden şüpheliyim.

Eskiden kiler olan yere inen iki kapıyı buluyorum. Yıllarca dış etkenlere maruz kaldığı için dayanıksız kilit işlevsiz.

Emma'nın bozuk olduğunu fark etmemesine şaşırmadım. Güvenlik onu hiç ilgilendirmiyor gibi görünüyor. *Üstelik ailem için bir rakip olduğunu düşünüyor.* Burnumu çektim ve ses geniş mekânda yankılandı. Karanlıkta uşak kilerine çıkan merdivenleri buldum.

Giriş katında her şey sessiz, herkes güvenle yataklarına girmiş. Dikkatlice hareket ediyorum, susturmam gerekebilecek bir tanığın sesine karşı tetikteyim. Bu, tüm durumu gerekenden daha da kötüleştirirdi.

Ancak bu, gerekirse ellerimi kirletmeyeceğim anlamına gelmiyor.

Merdivenlerin dibine ulaştım ve durdum, en ufak bir ses bile duyabilmek için kulaklarımı iyice açtım. Hiçbir şey duymayınca, ikişer ikişer merdivenleri çıkmaya devam ettim. Sahanlığa vardığımda sağa döndüm.

Bekleyişim arttıkça kalbim hızlanıyor.

Koridorda sessizce ilerledim ve kapısının önünde durdum.

İstemsizce dudaklarımda vahşi bir gülümseme beliriyor. Şu an muhtemelen tam bir psikopat gibi görünüyorum. Kalp atışını bekliyorum, kapı kolunu kavrayıp kapıyı yavaşça açıyorum.

Kapıyı açar açmaz, meyve ve şeker kokusu burnuma geliyor ve midem kasılıyor. *Aman Tanrım.* Her zaman yenecek kadar güzel kokuyor.

Buraya neden geldiğinizi hatırlayın.

Odaya girdiğimde kapıyı arkamdan kapatıp, ne olur ne olmaz diye kilitliyorum ve odanın karşısındaki dört direkli yatağa doğru dönüyorum.

O, huzur içinde uyuyor. Onu boğabilecek kadar yakınında pusuda bekleyen kabustan habersiz. Sırt üstü dönüp bir kolunu başının üzerine attığında gözümü bile kırpmadım, nefes bile almadım. Sadece orada durup onu izledim, kalbim göğsümde davul gibi atıyordu. Sanki bir trans halindeydim ve gözlerimi ondan ayıramıyordum.

Birkaç saniye sonra, ona daha da yaklaştım. Kızıl saçları beyaz çarşafların üzerine dağılmıştı. Porselen bir bebek gibiydi, yüz hatları o kadar güzeldi ki neredeyse gerçek dışı görünüyordu. Yüksek elmacık

kemiklerini inceledim, bakışlarım yüzünde, minik burnunda ve kalp şeklindeki dudaklarında bir iz bıraktı. Ellerim kanlı ve kirliyken ona dokunmak için çok saf.

Karanlıkta sessizce yaklaştım, sonra ipek yorganı yavaşça geri çekerek vücudunu santim santim ortaya çıkardım. Pembe saten bir bluz ve ona uygun şort giymişti; sanki kıvrımlarının üzerine sıvı dökülmüş gibiydi. Ay ışığıyla aydınlanan kumaş, göğsünün her inip kalkmasıyla parıltıyor ve karnımın derinliklerinde bir açlık hissi uyandırıyor.

Fermuarımın arkasında penisim ağrımaya başlayınca, kendimi ayarlarken inlememi bastırıyorum. Güzel olabilir ama üzerimdeki gücü, kontrolü, özellikle bana yaptıklarından sonra, kendimi güçsüz hissetmeme neden oluyor.

Kendime soru sormadan önce uzanıp kalçasını sertçe salladım.

Yavaşça gözlerini açıyor, uyanırken göz kapakları titriyor.

Olan biteni anlamasına fırsat vermiyorum. Onun şaşkınlığından faydalanarak, ağırlığımla onu yatağa yapıştırıyorum ve bir kolumu göğsünün üzerinden geçirerek baskı uyguluyorum.

"Bütün o saçmalıkları hiçbir sonuç olmadan ağzından kaçırmaya izin vereceğimi gerçekten sandın, değil mi?"

Ağzını açıyor, muhtemelen çılgılık atmak ya da yardım istemek için, ama önemli değil. Dudaklarının üzerine elimi koyarak onu susturuyorum. "Bu küçük ağzın yeterince sorun çıkardı. Biraz kapalı tutalım."

Göz bebekleri büyüyor, gözlerinde vahşi bir ifade belirliyor. Ciğerlerimdeki hava donuyor ve bir anlığına o korkunun, o korkunun yoğunluğunun etkisi altında kalıyorum. Ona fiziksel olarak zarar vermek istemiyorum, ama gözlerindeki dehşeti görünce hissettiğim güç beni altüst ediyor.

Gerçeği saklamanın bir anlamı yok.

Ben tam bir kabusum.

Dalgınlığım yüzünden kendimi kaybettim ve Allie'ye uzanıp tırnaklarını elimin arkasına geçirme, beni bir kedi gibi tırmalama fırsatı verdim. *Kahrolası herif.*

Derimde iğne batması gibi ağrılar dalgalanıyor ve ciğerlerime boğuk bir nefes çekiyorum.

Kahretsin. Derisini yırttığı yere baktım ve çiziklerin üzerinden kan fışkırdı. "Kanını akıttın, sanırım şimdi de senin kanını akıtma sırası bende."

Sözlerim onu paniğe sürükledi ve bana karşı daha şiddetli bir şekilde direndi, bu da elimi ağzından kaçırmama neden oldu.

Sessizliği tiz bir çığlık bozdu. "Yardım edin!"

Avucumu tekrar ağzına kapatıp, uyarı amaçlı parmaklarımı yanaklarına bastırdım. Duyabildiğim tek şey babamın sesinin kafamın içinde yankılanmasıydı.

"Bu sefer sadece beceriksiz olmakla yetinme. İşi doğru şekilde tamamla."

Onu memnun etme arzusu beni dolduruyor. Şu anda gördüğüm ve hissettiğim tek şey bu.

Allie'nin korku dolu yüzüne bakıp başımı salladım. "Ağzını açmanı mı söyledim?"

Elimle arkamı dönüp çığlık atıyor, vücudu rodeoda gördüğüm her şeyden daha şiddetli bir şekilde çırpınıyor, onu incitmeden yerinde tutmak çok zor oluyor.

Ona zarar vermeliyim. Roman'ın istediği bu. Onu korkutmam, ona yeterince zarar vermem ki daha fazla sorun çıkarmaya cesaret edemesin.

"Sustur onu. Çok korktuğundan emin ol, eğer bu işe yaramazsa, gözlerinin arasına bir kurşun sık."

Roman'ın sesi kulaklarımda yankılanıyor.

Hayır, onu öldüremem.

İmkânsız. Ama Roman'ı da hayal kırıklığına uğratamam, bu yüzden onu korkutmak tek seçeneğim.

Onun bir canavar olduğuna inanmasını sağla. Korkusundan beslen. Kontrolü ele geçir.

Mücadele sırasında bacağını kaldırmayı başardı ve dizini kaburgalarımın altına sapladı. Darbe nefesimi kesti ve içgüdüsel olarak biraz kıpırdandım. Yanlış bir hareketti bu. Oluşan boşluk ona beni yarıya kadar itme fırsatı verdi. Boşluğu açar açmaz bacaklarını yukarı çekti ve tüm gücüyle bana tekme attı.

Tek ayağının topuğu burnuma değdi ve gözlerimin arkasında bembeyaz bir acı patladı. *Kahretsin.* Tekmesinin şiddetiyle geriye

doğru sendeledim ve popomun üzerine düştüm.

İçimde şok ve acı bir girdap gibi dönüyor.

"Kahretsin!" diye homurdanarak elimi burnuma götürdüm.

Parmak uçlarımda sıcak ve ıslak bir şey var. *Kan*. Beni kanattı. *Yine*. Burnum kendi kalp atışına sahipmiş gibi zonklamaya başlıyor.

Allie, panik sesi titreyerek, "Özür dilerim," diye fısıldadı. Yatağın kenarından yuvarlanıp kapıya doğru koştu.

Aynı anda yerden kalktım, burnumdaki acı öfkemle bastırılınca hafifledi. İki adımda üzerine atıldım. Elim gömleğinin arkasına kenetlendi ve onu geriye doğru çektim, omurgası göğsüme çarptı.

Onu dengesinden çıkarırken, yarı nefes alma, yarı hıçkırma gibi, şaşkın bir ses çıkarıyor.

"Hayır, değilsin," diye hırladım kulağına, gözlerim daraldı ve sadece onu gördüm. Oda bulanıklaştı. Kulaklarımda zonklayan kanın sesi, onun nefes alışverişinden daha yüksekti. "Ama olacaksın."

Diğer elimle kemerime gevşekçe bağlanmış ipe uzanıyorum zaten. Özensiz. Kibirli. Baştan beri onu düzgünce bağlamalıyım. Daha akıllı davranmalıyım.

Ben ne zaman akıllanacağım?

Ne yaptığımı anlıyor ve birden harekete geçiyor—kıvranıyor, çırpınıyor, saf hayvanî bir çaresizlikle mücadele ediyor. Kemente yakalanmış bir buzağı gibi seğiriyor, kasları geriliyor, tırnakları kollarımı boş yere tırmalıyor. Dirseğiyle bana vurduğunda tıslıyorum ama neredeyse hiç hissetmiyorum. Şu anda tamamen adrenaline hareket ediyorum.

Dizimi onun dizine dayayıp onu yere doğru itiyorum, kollarını geriye doğru bükme için onu biraz öne doğru eğiyorum. Bileklerini birbirine sıkıştırdığımda acıyla bağırıyor, ipi sıkıca sararken teninde sürtünme sesi geliyor.

"Durun lütfen..." diye hıçkırarak söylüyor.

Hayır, yapmıyorum. İpi geriyorum ve o tıslıyor, ipin lifleri bileklerine batarken vücudu kaskatı kesiliyor. Çıkardığı ses doğrudan omurgamdan aşağı iniyor.

"Bak, bunu kendi başına getirdin," diye hırıldadım, düğümü sert bir çekişle çözdüm. Kolundan tutup onu tekrar bana doğru çevirdim.

Cebimden bir bandana çıkarıp yüzüne sarıyorum. Eğer yine benden kaçarsa, işini kolaylaştırmayacağım.

Yeşil gözlerinin derinliklerinde zehir ve öfke kaynıyor. Karanlıkta bile, üzerlerini örtüyle kapladığımda, alev alev yanıyorlar.

"Şimdi bir daha bağırırsan, ağzına bir tane daha sıkarım," diye sertçe söylüyorum.

BÖLÜm 5

SON ZAMANLARDA

Eğer bu kadar baştan çıkarıcı olmasaydı, işim daha kolay olurdu. Her yanımla onun endişesini dindirmek istiyordum ama bu, ziyaretimin amacını boşa çıkarırdı. Ona aşağıdan bakıyorum. Kızıl saçları vahşi ve dağınık, alnına ve yanaklarına yapışmış. Dolgun dudakları aralık, her hızlı nefes alışında göğüsleri hipnotize edici bir şekilde inip kalkıyor. Her santimi kışkırtmak, baştan çıkarmak ve işkence etmek için yaratılmış ve ben onun ideal cinsel kurbanıyım.

"Bana ne yapacaksın?" Sesinde hâlâ bir öfke var, ama ben aldanmıyorum.

Korku, kelimelerinin arasından sızarak kendini gösteriyor. En azından çığlık atmıyor.

"O lanet olası ağzını kapatman için ne gerekiyorsa yapacağım," diyorum dudağımdan aşağı sıcaklık süzülürken. Kanı durdurmak için bir elimle burnumun köprüsünü tutuyorum. Kırık olduğunu sanmıyorum ama çok acıyor.

"Cevap istiyorum," diye sızlanıyor. "Bir şey bulana kadar ses çıkarmaya devam edeceğimi söylemiştim."

"Ah, bir şey buldun ama bulmak istediğin şey bu değildi."

"Bunların hiçbirine gerek yok. Bana sadece nerede olduğunu söyleyin. Lütfen."

"Artık konuşmanın yerini tutmadı. Yaptıklarınızın sonuçları olduğunu öğrenme zamanı geldi."

"Tahmin edeyim, baban beni susturmak için mi gönderdi seni?" Gözleri kapalı olsa bile, çenesinin duruşundan bana dik dik baktığını

anlayabiliyorum. "Yoksa benden nefret ettiğin için kendi isteğinle mi geldin?"

Elimle bacağından tutup bacaklarını araladım ve nefes alışverişinin hızlandığını izledim. Göründüğü kadar etkilenmemiş değildi. "Sadece verdiğim sözü tutuyorum."

"Bana ne yaparsanız yapın, onun iyi olduğundan emin olana kadar durmayacağım. Eğer bunu bana kanıtlamayı planlıyorsanız, o zaman beni susturmak için beni öldürmeniz gerekecek."

Aptal. Çok aptal, çok güzel ve inanılmaz derecede inatçı.

Bel kemerime uzanıp tabancayı çıkardım ve soğuk çeliği bacağına vurduğum, böylece acısını hissetsin. "Bunu ayarlayabiliriz. Bazen inatçı bir tayın kendi iyiliği için uyutulması gerekir."

Elimdeki silahtan hiç etkilenmeden, neredeyse hiç kıpırdamadı.

"Eğer bunu yapmanız gerekiyorsa, yapın. Bitirin şu işi." Ses tonundaki bir şey beni duraksatıp daha dikkatli dinlememi sağlıyor.

Sözleri göğsümü acıtıyor ve bunları gerçekten kastedip kastetmediğini anlayamıyorum. Tanrı bilir, onu ortadan kaldırmak iki kuşu bir taşla vurmak anlamına gelir; onu sonsuza dek susturmak ve hayatımdan çıkarmak.

Kimi kandırıyorum ki? Asla tetiği çekmezdim.

"Bunu düşüneceğim. Bu arada, seninle yapabileceğim daha birçok ilginç şey var."

Allie hâlâ cevap vermiyor ve ancak şortunu kalçalarından aşağı doğru çekmeye başlayınca nihayet bana biraz duygu gösteriyor. *Tanrıya şükür.*

Bir an için endişelendim.

İşimi kolaylaştırmayı reddederek bacaklarını birbirine kenetlemeye çalışıyor. Nafile, ama çabasına hayran kalıyorum. "İnatçı tayımın başına ne geldi? Ateş nerede? Öfke nerede?" diye mırıldanıyorum, yumuşak kumaşı yumuşak bacaklarından aşağı doğru iterek, ardından dantelli beyaz külotunu da indiriyorum. Çok saf, ya da en azından öyleymiş gibi davranıyor. Beni kandıramadı. O dudakların bir erkeğe neler yapabileceğini hatırlıyorum.

"Bana öyle seslenmeyi bırakmanı söylemiştim. Ben senin değilim. Hiçbir zaman da olmadım," diye tısladı. Titremesini izledim. İyi. Tam da onu böyle istiyorum.

Bu doğru değil ve kendimi inandıramadığım bu yalan karşısında kalbim burkuluyor. Aslında istediğim, onun benim insafıma kalması, çünkü o da böyle olmak istiyor. Ama yine de birkaç dakika önceki hissiz, duygusuz halinden daha iyi.

"Ah, inan bana. Çok iyi biliyorum. Her gün aklıma geliyor," diye hırlayarak karşılık veriyorum. "Beni mahvetmeden önce, altımda uzanmış, benim adımı inlerken seni tekrar tekrar sahiplenmenin nasıl bir şey olacağını düşünürdüm. Tırnakların sırtımı çizse, dişlerin derime saplansa... Ama asla bu fırsatı yakalayamadım."

"Yani şimdi bunu öylece kabul edeceksin?"

"Alır mısın?" Ay ışığıyla yıkanmış bedeninin uzunluğuna bakıyorum. "Hayır. Bana vereceksin."

"Asla! Senden nefret ediyorum."

Ağzımdan hafif bir kahkaha sesi çıktı. "Keşke benden nefret etseydin."

Bakışlarımı aşağıya, güzel vajinasına doğru kaydırıyorum. Tıraşlı ve ipeksi dudakları pembe klitorisinin ucunu zar zor gizliyor. Dizlerimin üzerine çökmek, bacaklarını daha da açmak ve zaten en tatlı vajina olduğunu bildiğim şeyden zevk almak istiyorum. Ama buraya gelme sebebim bu değil.

"Doğru. Şimdi beni bırak," diye fısıldadı, bacaklarını kapatmak için son bir boşuna girişimde bulunarak.

Parmaklarımı uyluklarının arasına batırıp hafifçe sıkıyorum, şeklini ve dokusunu çok seviyorum. "Bunun kararını ben vereceğim."

Silahlı bacaklarının arasına indirdiğimde nefes alışverişi düzensizleşti. Tekrar ona baktım ve gözlerindeki korkuyu görebilmeyi çok isterdim.

"Bununla ne yapıyorsun?"

"Sence amın benim silahımın uzunluğuna dayanabilir mi?"

Hiç şüphe yok ki dehşetten kaskatı kesildi, silahı sıcak tenine bastırdığımda hafif bir inilti çıkardı. Dikişlerini takip ederken, onunla oynarken merakla izledim, her zorlu nefes alışverişinde penisim daha da sertleşti.

"Ne düşünüyorsun?" diye fısıldadım, bakışlarım o manzaraya sabitlenmişti. "Bununla seni becermeli miyim? İyice ve derine sokmalı mıyım?"

"Bunu yapmazdın."

"Belki eski halim bunu yapmazdı, ama şimdi seni merhametine bırakan adam farklı. Benim bu halimi tanı mıyorsun, küçük tay, bu yüzden belki de şeytanı kışkırtmamalı s ın." Silah ın emniyetini açtım ve teti ği çekmiş im gibi odada yankılanan bir ses çıktı.

Bu bir yalan. Ona aş ık olan adam hâl â burada. Sadece saklanıyor, acı ve öfkenin derinliklerine gömülmüş durumda.

Bu ona bir ders vermek için olsa bile, ona duyduğum çekimi görmezden gelemem. Özellikle de penisim o kadar sertleşmiş ki fermuarımı patlatmak üzereyken. Öne eğilerek, onu hareketsiz tutmak için elimi göğsünün ortasına bastır ıyorum. Ağzını sıcak ve ıslak dikiş yerinde gezdirirken Allie, tutuşuma karşı irkiliyor.

"Lütfen... yapma," diye yalvarıyor inleyerek ve ben de eğilip burnumu boğazına sürtüyorum, kokusunun içimi doldurmasına izin veriyorum.

"Ne dedin?" Silahı tekrar girişine doğru yaklaşt ırıp, baskı uygulayarak, daireler çizerek, namlunun ucunu içeri kaydırarak onu tahrik ediyorum.

Korksa bile, aynı zamanda tahrik oluyor. Vajinası benim için sızlıyor, bu da silahın güzel pembe yapraklarının aras ından kolayca kaymasını sağlıyor.

Belki de onunla sevişirsem hoşuna bile gider.

"Durmamı istediğinden emin misin?" diye fısıldıyorum. "Ne kadar ıslak olduğuna bakılırsa, gerçekten korkup korkmadığını anlayamıyorum." Biraz daha içeri itiyorum ve vajinası silahı kolayca yutuyor.

Titremesi şiddetlenince neredeyse yazık oluyor. İtiraf etmedi ama vücudunu kendi vücudum kadar iyi tanıyorum. Ve bu sefer onun beni alt etmesine izin vermeyeceğ im.

"Eğer durmamı istiyorsan, duymak istediğimi söylemen yeterli. Yoksa işler çok daha kötüye gidecek, küçük tay."

Nefesimi tutuyorum, sonunda pes ettiğ inde bir milimetre daha ileri gitmeye hazırım.

"Bekle," diye nefes nefese kaldı.

"Bekle?" diye alaycı bir şekilde silahı biraz daha oynattım. "Bu bir seçenek değil. Bana duymak istediğimi söyle, yoksa devam

edeceğim." Gözümün ucuyla göğsünü izledim. Hızlı iniş çıkış. Hiperventilasyona uğramak üzere gibi görünüyor. *Güzel* . Ne kadar ciddi olduğumu kanıtlamak için biraz daha baskı uyguladım ve silah biraz daha içeri girdi.

Kahretsin. Korksa bile böyle çok güzel görünüyor.

"Tamam! Tamam! Söz veriyorum! Duracağım!" Bu sözler, beni etkisi altına alan büyüü paramparça etmekle tehdit eden bir silah sesi gibi ağızından fırladı.

Göğsümdeki sıkışma hissiyle birlikte ölçülü bir nefes alıyorum. "Bu neydi?"

"Ben... ben duracağım." Kelimeleri kekeleyerek söyledi. Korku ve inatçılığı birbirine karşı savaşıyordu. "Yemin ederim. Lütfen."

Bu iyi bir başlangıç, ama yeterli değil. Allie'yi iyi tanıyorum ve eğer onu yerine oturtup orada tutmazsam, yerinde durmayacak. Fikrini değiştirirse ona karşı kullanabileceğim bir şeye ihtiyacım var.

Silahı yavaşça vajinasından çıkarıp başının yanına yere bıraktım. Kolundan tutup ayağa kaldırdım, böylece ona bakabilecektim. Gözleri bağlı olduğu için yüz ifademi değiştirmeme gerek kalmadı ve bir saniye boyunca doyasıya bakabildim. Ayakta dururken bacakları titriyordu, bu yüzden onu hafifçe tutmaya devam ettim.

"Zaten bırakacağımı söylemiştim," diye mırıldandı, hafifçe sallanarak.

"Biliyorum ve sana inanmıyorum." Çenesindeki teri yalamak isteğime karşı koyuyorum. "Dizlerinin üzerine çök."

"Diz çökmeyeceğim. Zaten duracağımı söylemiştim."

"Umurumda değil," diye homurdanarak onu omuzlarından yakaladım. Onu aşağıya doğru bastırdım, istediğim yere gitmekten başka seçeneği kalmadı. Mükemmel. Bu düşündüğümünden daha kolay.

"Senden nefret ediyorum," diye mırıldandı, başını yana eğerek bana bakarken.

Nefesi düzensiz ve gözlerindeki yakıcı öfkeyi göremesem de, beni ne kadar çok istediğinden, bundan ne kadar çok zevk aldığından nefret ettiğini anlayabiliyorum. Kemerimi çözüp kot pantolonumun düğmesini açıyorum.

"İşte olacaklar. Ağzını kapalı tutacağına güvenemiyorum, bu yüzden kendime biraz daha güvenlik önlemi alacağım."

"Ne yaparak? Beni zorla sikini emmeye mi zorlayarak?"

Hafifçe kıkırdadım. "İkimiz de biliyoruz ki seni buna zorlamama gerek yok. Bunu istiyorsun. Beni istiyorsun. Benim zevkimi kontrol etmek kadar seni heyecanlandıran hiçbir şey yok."

"Hayır. Senden nefret ediyorum ve o şeyi bana yaklaştırırsan, ısırp koparırım." Uzandım ve parmaklarımı güzel kızıl saçlarının arasına daldırdım, başını geriye doğru eğip dolgun ağzını yukarı doğru zorlarken kavrayışımı sıkılaştırdım.

"Hadi bakalım, küçük tay. Acıdan zevk aldığımı biliyorsun." Sırıttım ve boxer şortumun ön kısmını aşağı doğru ittim. Penisim aramızda özgürce belirdi. Bu artık sadece intikam meselesi değil. Bundan daha fazlası. Daha derin. Bu bir bağlantı. Sahip olduğumuz şeyin aslında hiç kaybolmadığının, korksa bile bana güvendiğinin kanıtı.

Elim hâlâ saçlarının arasındayken, onu kendime doğru çekip ağzını penisime doğru yönlendirdim. Şişmiş başı dudaklarının üzerinde gezdirdim. "Uslu bir kız ol ve ağzını bana aç."

"Nefret ediyorum—" diye hırladı ve ben de fırsatı değerlendirip penisimi ağzına sokarak sözünü kestim. İçeri ittikçe zevk tüm vücudumu sardı, dişleri penisimin yanlarına sürtündü. Beni becer. Hiçbir şey onun sıcak, ıslak ağzı kadar iyi hissettirmiyor.

Başını yerinde tutarak biraz geri çekilip ileri doğru ittim, neredeyse boğazının arkasına kadar girdim. Tam o anda boşalmak üzereydim. Hemen öğürdü ve bu ses benim için adeta müzik gibiydi.

"Ağzın benim penisimle doluyken çıkardığın o küçük seslere bayılıyorum." Geri çekiliyorum ve o da dilini ucunda döndürerek korkmaktan çok tahrik olduğunu belli ediyor.

Tanrım, neden bu kadar inatçı olmak zorunda?

Kendimi fazla kaptırmadan önce, penisimin neden onun ağzında olduğunu kendime hatırlatıyorum. Yalan söylemiyordum. Biraz kozum olması gerekiyordu. Telefonumu cebimden çıkarıp, penisim boğazının derinliklerindeyken birkaç fotoğrafını çekiyorum. Mükemmel bir şantaj yöntemi ve kesinlikle gerekli. Fotoğrafa bir saniyeliğine hayran kalıyorum, sonra cihazı cebime geri sokuyorum. Bir an için suçluluk duygusu içimi kaplıyor. Eğer bunları çektiğimi öğrenirse beni öldürür.

Eğer ağzını kapalı tutmazsa, gerçeği ancak o zaman öğrenecek. Bu, kendi güvenliği için.

Saçlarını daha sıkı kavrayıp tekrar ileri doğru hamle yaptım, bu sefer daha derine, daha hızlı. Suçluluk duygusunu gidermek için ağzına ihtiyacım var. Tekrar öğürdü, ama bu sefer gözyaşları yanaklarından aşağı süzülerek bandananın kumaşını ıslattı. O gözyaşlarını görmek istiyorum. Boğazının derinliklerine indiğimde gözlerini görmek istiyorum. Bir sonraki hamlemlle bandanayı yırtıp attım ve gözlerim onun gözleriyle buluştu. Orada vahşi bir bakış, arzuyla karışık. Hem beni öldürmek hem de bunu yaparken benimle sevişmek istiyormuş gibi görünüyor ve hayatımda hiç bu kadar güzel bir şey görmemiştim.

"Kahretsin, ağzın cennet gibi," diye inledim. "Beni çok iyi alıyorsun. Çok çok iyi." Sözlerim gözlerindeki vahşi bakışı biraz yumuşattı ve inledi, sesi penisimin etrafında boğuk bir sestten ibaretti.

Islak olduğunu ve uyluklarının iç kısımlarının muhtemelen sırlıslıkla olduğunu biliyorum. Daha iyi bir adam olsaydım belki de boşalmasına izin verirdim, ama bu gecenin amacı bu değil. Ona bir ders veriyorum.

"Bunu seviyorsun, değil mi? Boğazını kullanmamı, sert ve hızlı bir şekilde becermemi seviyorsun." Geyik gözleri biraz daha yumuşuyor. "Amcığını güzelce ıslatıyor, değil mi?"

Ağzından bir inilti daha çıkıyor ve ağrıyı hafifletmek için bacaklarını birbirine sürterek her türlü sürtünmeyi aradığını fark ediyorum.

"Amcığını yalamamı mı istiyorsun? İşimi bitirdikten sonra pisliği temizlememi mi istiyorsun?"

Gözleri parlıyor ve kalbimin atış hızı üç katına çıkıyor. İçim arzuyla dolu ve bu kötü kadının insafına kalmış durumdayım. Evet, diz çökmüş olan o olabilir, ama tüm güç onun elinde. Ve onu böyle görmek, beni nasıl etkilediğini gizlemenin bir yolu yok.

Omurgamın dibinde bir haz duygusu birikiyor. Çok yaklaştım.

"Boğazından aşağı ineceğim," diye hırlıyorum. "Her bir damlasını yutmanı istiyorum. Anladın mı?" Homurdanarak bir ses çıkarıyor ve ben de bunu cevap olarak kabul ediyorum. "Lanet olsun, sana ne deniyorsa onu yaptığında çok hoşuma gidiyor."

Bakışları sertleşti ve dişlerinin penisime sürtündüğünü hissettiğimde sadece sııttım. Kahretsin, bu çok iyi hissettiriyor. Boğazının en derinlerine kadar girdim ve öğürme sesi duvarlarda yankılandı.

O sesi duyunca patlıyorum ve kendimi orada tutarak, menimi onun boğazına boşaltıyorum.

"Yut," diye emrediyorum ve o da yutuyor. Boynunun incecik sütununun, hepsini birden yutmaya çalışırken nasıl çalıştığını izliyorum. İşini bitirdiğinde, penisimi ağzından çıkarıyorum ve birkaç damla meni dolgun alt dudağına yapışıyor. Sıvıyı başparmağımla topluyorum ve tekrar ağzının içine bastırıyorum. "Her damlasını," diye fısıldıyorum.

Allie burnunu kırıstırıyor ama itiraz etmiyor. Ben tatmin olduktan sonra baş parmağımla ağzından çekip kendimi geri çekiyorum.

"Sözünü tutmazsan bu odaya geri dönerim. Bir dahaki sefere bu kadar nazik olmayacağım." Yerdeki beyaz dantelli külotunu kapıp cebime tikiyorum.

"Sana zaten yapmayacağımı söylemiştim." Sesi şimdi daha yumuşak.

"Göreceğiz," diye mırıldandım.

"Anladım artık, Kade. Tüm güç ve kontrol sende, eğer ben haddimi aşarsam beni yok etmek için elinden gelen her şeyi yapacaksın. Yeter artık. Lütfen beni çözebilir misin?" Sesinde her zamanki meydan okuyucu ton vardı, ama içine başka bir şey de karışmıştı, yenilgiye çok benzeyen bir şey ve bundan hiç hoşlanmıyorum. Gerçi umrumda olmamalıydı.

Kalbim paramparça olurken hiç umursamadı bile. İçimden bir ah çekerek ayağı kalkmasına yardım ettim ve düğümü çözebilmek için onu yüzüstü yatağı yatırdım. Düğümü çözdükten sonra birkaç adım geri çekildim ve saldırmamasını bekledim.

"Haklı olduğunu kanıtladın. Şimdi git," diye emretti ve sonra yatağına geri tırmanıp normal bir pozisyonda oturdu.

Ne saçmalık bu? Kendini kim sanıyor?

"Ben senden emir almıyorum ve en başından beri beni dinleseydin burada olmazdım, ama her zamanki gibi, kendi iyiliğın için fazla inatçısın."

Tek yapabileceğim, sözünü tutmasını ummak. Çünkü bir dahaki sefere, Roman'ın ailesini tehdit edenleri susturmak için ne kadar ileri gidebileceğini tam olarak öğrenebilir. Bunu düşünmek bile, geçen gün parmağındaki o kocaman elmas yüzüğü düşünmekten daha fazla dayanamıyorum. Onu görmek midemi bulandırdı, kanım asit gibi kaynadı ve içimi kemirdi.

"Tek öğrenmek istediğim onun iyi olup olmadığıydı. Hepsi bu." Sesi duygudan titriyor ve ağlamaya başlamadan önce buradan defolup gitmem gerekiyor. Gerçi böyle savunmasız halini bana göstereceğini de sanmıyorum.

"Ne istediğin umurumda değil. Ağzını kapalı tut, daha fazla bir şey olmayacak."

Bana öfkeli bakışlar fırlatıyor ama tek kelime etmiyor. Silahımı kapıp ipimi topluyorum, sonra geldiğim yoldan geri dönüp karanlığın içinde kayboluyorum. Ondan uzaklaşırken bile, bunun Allie ile son karşılaşmam olmayacağını biliyorum.

Bu eve, onun kahrolası odasına geri döneceğim. Sadece bir doz daha almak için. O, tatlı kokulu ipeğe sarılmış ölümcül bir cazibe. Sonunda beni şüphesiz öldürecek bir bağımlılık. Ve ben onun korkusuna, dehşetine, hayatının benim ellerimde olmasına umutsuzca bağımlıyım.

Bu, onun bedenini, zihnini veya korkularını ele geçirdiğim son sefer olmayacak.

Hiç de öyle değil.

BÖLÜM 6

ALLIE

Aziz bana mesaj atmıyor. Mesaj attım. Aradım. Hatta rodeoda göz göze geldikten sonra bile bana cevap vermedi. Telefonumun ışığı parmağımdaki elmasın fasetlerine yansıyor.

Bu yüzükten nefret ediyorum. İçinde bulunduğum durumdan nefret ediyorum. Saint'in başına ne geldiğini bilmemekten nefret ediyorum.

"Artık kesin olarak biliyorsun." Annem siyah Escalade'inin sürücü koltuğundan bana bakıyor. Paramıza rağmen kendi arabasını kendisi sürüyor. Bu onun tuhaflıklarından biri. Normal, ayakları yere basan bir insan gibi davranıyor, oysa değil. Kimsenin onu bir piskopos gibi düşündüğünü veya davrandığını sanmaması için her şeyi yapıyor. *Allah korusun.*

Başımı ona doğru çevirip ayak parmaklarımın ucundan gelen bir iç çekişle nefes verdim. Çok yorgunum, inanılmaz. "Ne dedin?"

"Yemin ederim, sanki binlerce kilometre uzaktaymışsın gibi." Annesel bir tonda söylüyor ama sözlerinin altında bir öfke seziyorum. Ona tüm dikkatimi vermediğim için kızgın. Bunun bedelini sonra ödeyeceğim. "Dedim ya, artık Saint'in hayatta ve sağlıklı olduğunu biliyorsun."

Gülmemek için yanağımın içini ısırdım. "İyi olup olmadığını bilmenin bir yolu yok. Evet, hayatta ama bu iyi olduğu anlamına gelmiyor. Şimdi Calder Bishop ile evli. Bunda bir sorun görmüyor musun?"

Annem dilini şıklattı ve omuz silkti. "Ben kesinlikle onu koca olarak seçmezdim, ama bu benim fikrim. İnsanlar her zaman aptalca seçimler yaparlar Allie. Bunları anlamak bize düşmez. Bana güven. Ne kadar çok çabalarsan, o kadar kötü hissedersin."

Şu anda neler oluyor böyle?

Hayatım boyunca, şu an önümüzdeki sürücüye korna çalan kadından daha büyük bir Piskoposlar eleştirmeni görmedim. Ve nedense, birdenbire onların tarafında yer alıyor.

"Onunla ilgilendiğini sanıyordum. En azından benim hatırım için. Ya onunla evlenmeye zorlanırsa?"

"Bugün abartmıyor muyuz?" diye çıkıştı ve ses tonundaki ani değişiklik beni ondan uzaklaşarak kapıya doğru itti. "Bir haftadan fazla bir süredir onun için deli gibi endişelendin. Yani, öldüğüne, kaçırıldığına ya da daha kötüsüne ikna olmuştun. Hayatta ve sağlıklı olduğunu bildiğin halde hala tatmin olmuyor musun?"

"Beni duymadın mı? Ya onunla evlenmeye zorlandıysa?" Telefonlarıma ve mesajlarıma cevap vermemesi de bu düşüncemi daha da güçlendiriyor.

"Sanırım bir dahaki sefere onunla konuştuğunda öğreneceksin. O zamana kadar yapabileceğin tek şey merak etmek. Bence şimdilik yeterince suçlama yaptın."

Neden uğraşıyorum ki? Ona bu durumun ne kadar vahim olduğunu anlatmaya çalışmanın bir anlamı yok. Saint'in Calder ile evlenmesi gelmiş geçmiş en garip şey. Küçük bir hoşlanma ve doğum gününde yaşanan o kısacık şey dışında, aralarında hiçbir geçmiş yok. Hepsi bu.

Doğrusu, zorlanıp zorlanmadığını bilmiyorum ama öyle görünüyordu ve öyle hissettiriyordu. Ayrıca, Saint'in bana haber vermeden veya düğününe katılmama izin vermeden biriyle evleneceğine inanamıyorum. En iyi arkadaşız, ya da en azından öyleydik.

Rodeoyu tekrar düşünüyorum. Calder ve Saint'in yan yana oturması, Saint'in ona iyice sokulması... Bu ona hiç benzemiyordu. O hiçbir zaman halka açık yerlerde sevgi gösterisi yapmayı sevmezdi. Ya da herhangi bir sevgi gösterisi. Bana kalırsa, birbirlerine çok aşık

oldukları için kaçıp evlenmekten başka çaresi olmayan bir çiftin değil, iki kişinin gösteri yapması gibiydi.

İşte sorunum bu. Bu bir oyundu ve bunu sadece benim görebiliyor olmamı anlamıyorum.

"Saint'in kayboluşu aydınlatıldığına göre, dikkatini kendi düşününe verebilirsin," diye araya girdi annem, sesi daha hafif, daha neşeliydi. Yemin ederim, ruh hali böyle değiştiğinde beni şok ediyor.

Tabii ki, tam da yapmak istediğim şey bu. Zorla içine *sokulduğum* evliliği düşünün. Henüz tanışmadığım bir yabancıyla. Bir yığın boktan diğerine atlıyorum.

"Bunu istemediğini düşündüğünü biliyorum. Aşırı tepkinden dolayı kulaklarımın hâlâ çınladığından eminim," diye devam ediyor.

Abartılı mıydı? Üniversiteden eve döndüğümde, birkaç ay içinde Utah'ta bir çiftlik sahibinin oğluyla evleneceğim için bir daha asla geri dönmeyeceğimi öğrenmek. Bana evleneceğimi ilk söylediğinde, soyut bir şey olduğunu, gelecekte çok uzak bir şey olduğunu düşünmüştüm. Şahsen tepkimin abartılı olduğunu düşünmüyorum, ama neyse. Yani, başka nasıl tepki verebilirdim ki? Ona teşekkür etmeli miydim? "Şaşırdım. Baştan beri görücü usulü evlilik hakkında şaka yaptığını sanıyordum."

Aslında öyle düşünmüyordum, ama onun öyle olmasını umuyordum.

Hız sınırını on mil aşan bir adamı geçmek için direksiyonu aniden çevirmeden önce dilini şıklattı. "Bunu çok çirkin gösteriyorsun." *Belki de öyledir.* "Sen bir sürü hayvan değilsin Allie," diye hatırlattı iç çekerek. "Bu aileler arasında stratejik bir ittifak. Sana söylemiştim."

Evet, bağırdım, sesim kısılana ve tamamen bitkin düşene kadar yalvardım. O zaman sonunda pes etti ve "bu harika değil mi?" numarasından vazgeçti.

"Yardıma ihtiyacımız var. İşler... işler görüldüğü kadar iyi gitmiyor."

Bunu söylediğinde mideme çöken buz gibi yumruyu asla unutmayacağım. İnanmak istemesem de, ne demek istediğini hemen anladım.

"Nelerden bahsediyorsun?" diye sordum inanmazlıkla. "Bu çiftlik ..."

"Aşırı borçlanmışız," diye çıkıştı, ardından elini saçlarının üzerinden geçirip zaten düzgünce toplanmış olmasına rağmen geriye doğru düzeltti. "Borç içindeyiz. Çok borç içindeyiz. Bunu anlamayı beklemiyorum. Üstelik okul masrafların da ucuz değil."

Borç konusunda her şeyi biliyorum.

"Lowry ailesiyle birleşmek tek umudumuz. Kurtuluşumuz bu," diye bağırdı. Masasının arkasında bir o yana bir bu yana yürüyüp ellerini ovuştururken, ben sadece sessizce ona bakakaldım. "Aksi takdirde ne olacağını düşünüyorsun? Bu çiftliği kaybedersek kaç kişinin işsiz kalacağını biliyor musun? Ailemizin nesillerdir beslediği, mücadele ettiği ve evcilleştirdiği topraklardan vazgeçmek zorunda kalacağız. Hepsi bir anda yok olacak." Parmaklarını şıklattı. Bir av tüfeği patlaması gibi yankılandı ve kulaklarımda çınladı.

"Bu evlilik gerçekleşmeli."

Onu hiç böyle görmemiştim. Çok yoğun. Çok çaresiz. Emma Porter çaresizliği yansıtmaz. "İşlem tamamlanmalı. Tek umudumuz sensin, Allie."

Tek umudumuz bu.

İnternette gördüklerime göre, tipik şımarık, yakışıklı, zengin bir çocuk gibi görünen, muhtemelen akli başında olmayan ve kadınlara koyun gibi davranan Jackson Lowry ile evlenmek.

Yani, beni hiç tanımadan benimle evlenmeye razı.

Ama ben de aynı şeyi yapmıyor muyum?

Belki de buna zorlanıyordur.

Porter soyadı oldukça tanınmış bir soyadı. Birçok çiftlik sahibi aile bizim soyadımıza bağlanmak isterdi. Belki de annem Lowry ailesine aslında işlerimizin pek de iyi gitmediğini söylemeyi unuttu. Eyvah! Aklından çıkmış olmalı. Tahminimce, çok derine inmeden ve başımızın dertte olduğunu öğrenmeden önce evlilik cüzdanının imzalanmasını istiyor. Ya da başımızın dertte olduğunu biliyorlar ve muhtemelen bunu şartları istedikleri gibi belirlemek için kullandılar. Annem kendini harika bir iş kadını sanıyor, ama öyle olsaydı, borç içinde boğulmazdık.

Bunu Saint'e bile anlatamıyorum, oysa ilk yapmak istediğim şey buydu. En yakın arkadaşıma koşup içimi dökemiyorum bile çünkü

telefonuna cevap vermiyor. Telefonumu sanki cihazın suçuymuş gibi hafifçe sallıyorum.

Sanırım şu anki kadar nefret ettiğim başka bir piskopos olmadı. *Kade bile*. Özellikle de geçen gece bana yaşattığı aşağılamadan sonra.

Bu Calder'ın suçu. Onu babasından ve benden aldı. Bir şekilde aklını karıştırdı. Biliyorum, yaptı; mutlaka yapmış olmalı. Onunla evli olmasının başka hiçbir sebebi yok. Her açıdan zıt karakterler. O, hayatı boyunca hep iyi ve nazik oldu. Her zaman başkalarını düşünüyor.

Peki ya Calder? Ya da piskoposlardan herhangi biri? Onlar, Aziz'in dua edeceği türden acı ve karanlığı yayanlar. Calder'ın fikrini değiştirdiğinden ciddi anlamda şüphe duyuyorum. Onu Pazar günü Rahip James'in kilisesinin ön sıralarında bulamazsınız. Kilisenin düzenlediği yemekli toplantıya da yemek getireceğini sanmıyorum.

O, onun için fazla iyi. İşte bu kadar. Konu kapanmıştır. O, Bishop ailesi için fazla iyi.

Peki ya ben?

Her şeyi bitirmeden önce piskoposlardan birinin benim için ne ifade ettiğini hatırlatan o sinir bozucu iç sesi nefret ediyorum.

Ama çok ileri gitmeden önce *bitirdim* , çünkü en başından beri doğru değildi. Gizlice görüşmek eğlenceliydi, evet, ama okul başlamak üzereydi.

Ve annem... eğer bilseydi...

Ne yapmam gerekiyordu ki? Bu konuda neden kendimi suçlu hissediyorum, anlamıyorum bile. Sanki bir ilişkimiz varmış gibi değil. Kade öyle şeyler yapmaz. Bunu bana özellikle belirtti ve ben de anladığımı söyledim, içten içe fikrini değiştirmesini umuyordum. Ayrıca, hayatımızın geri kalanını gizlice görüşerek mi geçirecektik? Hatta ben ilişkiyi bitirdiğimde bile ona çok şey borçlu değildim. Bir nezaket gösterisiydi.

Birini yüzüme fırlattı.

Şimdi anlıyorum ki, geçen gece odamda bana yaptıklarından sonra doğru seçimi yapmışım.

"Neyin var senin?" diye soruyor annem, istemsizce titrediğimde.

"Hiçbir şey yok. İyiyim." Kade'nin yüzüyle, Kade'nin kokusuyla ve Kade'nin sesiyle.

Ah, bir de silahı vajinamın içine sokup durdu, daha tetiğe bile dokunmadan korkudan öleceğimi sandım.

Hayır, şimdi onun neler yapabileceğini bildiğime göre doğru seçimi yaptım. Her şey Roman'ın suçu. Kade için Roman'ın onayı çok önemli. Üzücü ama asla o onayı alamayacak. Ve bence o da bunu biliyor.

Bu hiçbir şeyi değiştirmiyor. Eskiden umursardım. Ona acırdım ve acısını dindirebilmeyi dilerdim. Artık değil. Bana yaptıklarından sonra asla.

O gece bana bakışından anladım ki, bu aptal nişan hakkında herkes öğrendikten sonra aynı şeye inanacak: Ben hayatıma devam ettim ve mutluyum. Yeni hayatıma, sonsuza dek mutlu olacağıma inanıyorum. Bütün o saçmalıklara.

Kade bilmiyor—ve asla bilemeyecek—annem nişanlandığımı söylediğinde aklımdan geçen ilk yüzün onun yüzü olduğunu. Artık beni istemiyor. Bu benim hatam. Ve gözlerindeki nefreti her gördüğümde bununla yaşamak zorundayım. Ama bunu onun için yaptığımı asla bilemeyecek. Hem kendim için hem de onun için. Roman onu benimle görmektense öldürürdü. Annem de öyle. Aramızdaki ilişkinin iyi sonuçlanmayacağı zaten belliydi. Üniversiteye gittiğimde aramıza tamamen son verdim ve bu yüzden bana kırgın.

Annem beni sürekli düzeltse de, koltuğuma yayılıp kollarımı göğsümde kavuşturuyorum. Sadece Saint'le konuşmak istiyorum. Bana aşırı dramatik olduğumu söylemezdi. Annem gibi de beni geçiştirmezdi. Onu o kadar çok özlüyorum ki, göğsümde sürekli bir acı hissediyorum.

Çiftlikteki diğer tek arkadaşım olan Buck da aynı şekilde davranmazdı, ta ki annem ben okuldayken onu işten çıkarana kadar. Annem bunu da bilmem gerektiğini düşünmemişti, ta ki eve dönüp birkaç gün onu görmediğimi fark edene kadar.

"Hasta mı yoksa başka bir şey mi var diye sorduğumda, 'Onun için endişelenmeyin,' diye tersledi. 'Artık burada çalışmıyor.'"

Daha da kötüsü, bana nedenini söylemedi. Yüzünün bu kadar çabuk kızarmasına sebep olacak ne yapmış olabileceğini hayal bile

edemiyorum. Çiftliğin ortak yöneticiliğini benden daha uzun süredir yapıyor olması önemli değildi. Ona bu kadar uzun süre güvenmiş olması da önemli değildi.

Ve onun benim için baba figürüne en yakın kişi olması kesinlikle önemli değildi. Annemin bunu bildiğinden değil tabii. Çiftlikte yıllarca süren sohbetlerimizden sonra onunla paylaştığım bağı ona anlatsaydım gülerdi. Beni neşelendirmek için her zaman doğru şeyi söylemeyi bilir.

O da artık yok.

Teker teker insanları kaybediyorum. Ve boşlukları doldurmak için teker teker yeni pislikler ortaya çıkıyor. Tanımadığım, güvenmediğim insanlar. En iyi arkadaşım yeni evlendiği adam bir canavar, muhtemelen bana yaklaşmasına izin vermeyecek.

Tanımadığım biriyle nişanlıyım ve eğer onunla evlenmezsem çiftliği kaybedeceğiz. Tüm çalışanlarımızın kaderi benim ellerimde. Her şey bana bağlı. Asla ona değil.

Bütün bunlara rağmen Kade'i özlüyorum. Biliyorum, özlememeliyim. Özellikle de aşık olduğum adamın artık hayatta olmadığına beni korkuttuktan sonra.

İçimdeki karanlık bir köşe, yanlış bir soru sormadan ve kendimi sığ bir mezarda bulmadan önce beni korumak için her şeyi yaptığını biliyor. Ama bunun için beni neredeyse dolu bir silahla taciz etmesi mi gerekiyordu? Bu konuda ne hissetmeliyim? İki arada bir derede kaldım çünkü o, hayatımın anlamlı olduğu son zamanı temsil ediyor. Saint ve Buck'ım vardı ve geleceğe dair umutlarım vardı. Tüm hayatım önümdeydi ve keşfedilecek koca bir dünya vardı.

Artık bunların hiçbir önemi yok. Muhtemelen evlilik cüzdanındaki mürekkep kurumadan hemen çocuk doğurmaya başlamamı isteyecekler. Bu süreçte de söz hakkım olacak mı acaba? Şüpheliyim.

Eve çıkan demir kapılardan dönerken birden aklıma dank etti: İşte artık hayatım bu. Geleceğim bu. Her şey yolundaymış gibi davranmak. Başkaları için her şeyi feda etmek. Ve tüm dünyanın nasıl olup da farkında olmadan altüst olduğunu merak etmek.

BÖLÜm 7

SON ZAMANLARDA

Işığı Farların yüzümde bulanık bir görüntü oluşturuyor, araba sürerken gözlerimi kısmak zorunda kalıyorum. Nereye gittiğime dair hiçbir fikrim yok. Tek bildiğim, bu gece duvarlara hapsolamam, FBI'ın benimle ne yapacağına karar vermesini bekleyerek yirmi dört saatten fazla zaman geçirdikten sonra.

Bu, içimi hâlâ burkacak kadar kötü bir işkenceydi; eve gidip yatağa yığılıp on iki saat daha ölü gibi uyuduktan sonra bile.

Ölü, tıpkı Roma piskoposu gibi. Sevgili babam.

Kaygı içimde yükseliyor, kalp atışlarım hızlanıyor ve avuçlarım direksiyonda terliyor. Sadece onun adını düşünmek bile beni altüst ediyor.

En azından beni serbest bıraktılar. Serbest bırakıldığımı söylediklerinde inanamadım. Yani, yemek odasını gördüler, değil mi? Roman'ı yerde ölü gördüler ve olanlar hakkında yalan söylemeye çalışmadım. Beni içeri alana kadar, silah için kavga falan uydurabileceğim aklıma bile gelmemiştir. Sonuçlarıyla yüzleşmeye hazırdım. Daha önce cinayetten kurtuldum, kim bilir.

Bu sefer, babamın olayı örtbas etmeye karışmasından kaynaklanmıyordu.

"Bize anlattıklarınızdan anladığım kadarıyla, bu bir savunma meselesiydi." Biraz zaman aldı ama sonunda onlara ayrıntıları anlatabildim. Kardeşlerim de aynı şeyi düşünmüş ve sanırım herkes, sonlandırıdığım hayattan daha fazla hayatı kurtarmak için yapılması gerekeni yaptığım konusunda hemfikir. *"Baban çok fazla içki içmişti."*

Bayan Bishop'a saldırdı ve yengene ateş etmekle tehdit etti. Aileni korumak için herkesin yapacağı şeyi yaptı."

Evet, anlattım. Ama hiçbirimiz olayın tamamını anlatmadık. Hatta yakından bile bahsetmedik.

Çenemi sıkıyorum ve dünya bulanıklaşana kadar gaz pedalına daha sert basıyorum. *Bunu hak etti, o şerefsiz.* Üç kurşun da. O gece olanlar ve çok daha fazlası için. Bir yanımda her şeyin bu kadar çabuk bitmemesini diliyorum. Ama gece boyunca hızla giderken sanki şeytandan kaçıyor muyum gibi hissediyorum.

Çünkü gerçek ne olursa olsun, hiçbir şey doğru gelmiyor.

Babamı öldürdüm.

Kendi öz babam.

Paslı Çivi'nin otoparkına giriyorum. Sanırım hep buraya doğru gidiyordum. İlgüdülerim kamyonumu yönlendirirken beynim karmakarışık bir halde. Bir içkiye ihtiyacım var. *Hayır.* Kendimi alkolde boğmalıyım. Ölüm her yanıma yapışmış durumda ve ondan kurtulamıyorum. Bu yüzden onu öldürmeliyim, gömmeliyim, kafamın içindeki gürültüyü yok etmeliyim.

Kamyondan inip soğuk havaya adım attım.

Kapıya doğru ilerlerken, birileri dışarı çıkıyordu ve arkalarından müzik, bağırışlar ve kahkahalar yankılanıyordu. Rahatsız ediciydi ama otoparkın karşısına geçip kapı kolunu tutarken kendimi buna alışmaya zorladım. Bu, evde oturup derimden çıkacakmış gibi hissetmekten daha iyiydi. İçeri girdiğimde duyduğum üst üste binen sesler değildi sorun. Boş bir bar taburesine doğru ilerlerken, müzik kafamın arkasında boğuk bir uğultuya dönüştü.

O. Onun sesi. O kadar yüksek sesle kafamda yankılanıyor ki, vücudum titriyor.

"Sen bunların en kötüsüsün."

"Bütün hayatını değerli olmaya çalışarak, kendini kanıtlamaya çalışarak, erkek kardeşlerinin doğuştan sahip olduklarını kazanmaya çalışarak geçirirsin. Ve ne kadar çok çabalarsan çabala, bu asla gerçekleşmeyecek."

Rick, tabureme oturduktan sonra beni fark ediyor ve sessizce kaşını kaldırarak her zamanki siparişimi isteyip istemediğimi soruyor.

Eğer kelimeler olmadan iletişim kurabiliyorsak, buraya çok sık geliyor olabilirim. Kimin umurunda? Sohbet edecek havamda değilim.

"Sonuçta sen gerçek bir piskopos değilsin. Annen Emma Porter."

Gözlerimi kapatmak sesini bastırmaya yardımcı olmuyor. Adam ölü, soğuk ama kafamda hâlâ yaşıyor. Bardağa değdiği anda viski bardağını kapıp hepsini içiyorum, sonra da Rick'in dikkati dağılmadan ona doğru kaydırıyorum. Dudakları birbirine kenetleniyor. Şüphesiz beni bu kadar sarhoş olmaya iten şeyin ne olduğunu merak ediyor. Neyse ki, bu onu bir bardak daha doldurmaktan alıkoymayacak. Bu dansı daha önce de yaşadık.

"...varislerini alıp onu silahım haline getirmek."

Söylediklerini, yaptıklarını düşündükçe boğazım düğümleniyor. Sistematiik olarak, gün gün. Beni kendi kanımdan nefret etmeye, Porter ailesini düşman olarak görmeye nasıl alıştırdı. Kasıtlıydı. Tüm hayatım boyunca beni bir tür deney gibi kullandı, doğanın mı yoksa yetiştirmenin mi galip geleceğini test etti. Beni ne kadar çarpıtabileceğini ve tüm bunlara şahit olmak zorunda kalan öz annemi ne kadar cezalandırabileceğini test etti.

"Ona, eğer bir daha seni görmeye kalkarsa, onu kendi ellerimle öldürürüm dedim."

Tam zamanında bir içki daha geliyor ve onu da ilkin i içtiğim gibi bir çırpıda içiyorum. Yine de yetmiyor. *Asla yetmeyecek.* Kanım kaynarken ve kalbim kulaklarımda yankılanan müzikle aynı ritimde çarparken daha fazla içki istiyorum.

Bana "kahrolası köpek" dedi.

Bana gerçek oğlu olmadığımı söyledi. Emma'dan geldiğim için zayıf olduğumu söyledi. Sadece birkaç dakika içinde, bana ait olduğunu sandığım tek şeyi elimden aldı. Ait olduğuma, sonunda beni işe yaramaz bir beceriksizden daha fazlası olarak görmeye layık olduğumu anlayacağına olan inancımı.

O anda içimde bir şeyler koptu.

Bunu kafamın içinde duyabiliyordum. Hâlâ da duyuyorum.

Sarhoş kahkahaların, daha fazla bira ve viski isteklerinin, tabureyi sallayan yüksek sesli müziğin üzerinde yankılanıyor bu his. Hayatta herkesin bir kırılma noktası vardır. Sanırım bunun kelimenin tam anlamıyla olabileceğini bilmiyordum. Beni bir arada tutan her şeyi

koparıp kuru, ölü bir odun parçası gibi kıracak kadar zorlanacağımı beklemiyordum.

Sonunda patladığımda, bana hiç sahip olmadığım bir şeyi verdi. Ortaya çıkana kadar eksikliğini bile bilmediğim, kafamın içindeki tüm çatlakları dolduran bir şeydi bu. Gürültüyü susturdu, soruları dindirdi ve sürekli karşı koyduğum itme-çekme hissini ortadan kaldırdı. Bütün bunlar yok oldu ve üzerime buz gibi bir huzur çöktü.

Zihnimde *bir netlik* oluştu. Ve hayatımda ilk defa her şey kristal berraklığındaydı. Ne yapmam gerektiğini biliyordum. Ne olursa olsun, beni asla istediğim gibi görmeyeceğini biliyordum. Evet, ailemi, kardeşlerimi ve Saint'i korumak için babamı öldürmüştüm, ama her şeyden önemlisi, onu öldürmeseydim hiçbirimiz için huzur olmayacaktı. Geriye dönüp baktığımda, neden onun gibi olmak istediğimi merak ediyorum. Sanırım onun onayına duyduğum ihtiyaç her şeyin önüne geçmişti.

Viski dolu bardağı dudaklarıma götürüyorum. Çok susadım ve barın arkasındaki şişede kalan viskinin bana yeteceğinden şüpheliyim. Gerçeği gömmek, bu yeni şeytanları yatıştırmak için. Sonuçta babam tetiği çekeceğime inanmadı. Orada, kendinden emin bir şekilde durdu, adeta beni vurmaya cesaretlendiriyordu.

Kendi kendime gülümsüyorum. Bir kez olsun, onun yanıldığını kanıtladım. Son düşüncelerinin muhtemelen şokla, o adi piç oğlunun onu öldürmüş olmasından duyduğu dehşetle dolu olduğunu bilmek bana küçük bir tatmin duygusu veriyor.

Boş bardağı bara koyarken elim titriyordu, sonra Rick'e işaret vermek için bardağın çiziklerle dolu yüzeyine yumruğumu vurdum. "Tekrar başlayalım." Bardağı ona doğru kaydırdım. "Yere yığılıncaya kadar devam et."

"Biliyorsun, ben asla bir adamın vermeye razı olduğu paranın önüne geçmem."

Şu an yarı kör olsam bile, onun sırtışını görüyorum. Daha önce de görmüştüm. Belli ki çok fazla içki içmiş ama henüz içkiyi kesmeye niyetli olmadığı müşterilerine verdiği bakış bu.

"Piskoposun parası da herkesinki kadar yeşil." Bardağı hafifçe vurup ona doğru yaklaşıtıyorum. "Doldurmaya devam et."

"Sen bilirsin. Ama sabah pişman olacaksın."

Viski içmiş olayım ya da içmemiş olayım, şimdiden çok pişmanım. Babanı öldürdükten birkaç gün sonra uyanıp da kendini harika hissetmezsin. En azından ben öyle tahmin ediyorum. Bu benim için yeni bir durum. Keşke bu bardaki insanlar gerçeği bilselerdi.

Hepsi oturmuş, normal bir gece geçiriyorlardı. Kimin birayı daha hızlı içebileceği veya dartta tam isabet edebileceği gibi saçma sapan şeylere bahis oynuyorlardı. Kimse eve yalnız gitmek istemediği için erkekler ve kadınlar odanın karşısından birbirlerine göz kırıyorlardı.

Eğer öyle yaparlarsa, hayatlarının ne kadar acınası olduğunu kabullenmek zorunda kalabilirler ve sonra ne olacak? Oradan nereye gidecekler?

Bundan sonra ne yapacağım? Cinayet oldukça ağır bir suç. Hapse girmeliydim. Şimdi de diğer yozlaşmışlarla birlikte bir hücrede olmalıyım. Bunu hak ediyorum, ama ben bir piskoposum—en azından ehliyetimde öyle yazıyor.

Piskopos olmak size belirli ayrıcalıklar sağlıyor. Eğer soyadım Jones veya Smith olsaydı, benim gibi diğer kaybedenlerle omuz omuza, bir avukatla görüşmeyi bekleyerek hücrede çürürdüm.

Sadece başkalarının alacağı türden bir cezadan kurtulmakla kalmadım, aynı zamanda büyük Roma Piskoposunun öldüğü haberi henüz kamuoyuna bile ulaşmadı. Bu insanların hiçbiri, bunca yıldır Kara Vadi Deresi'ni avucunun içinde tutan adamın öldüğünü bilmiyor. Sawyer'ın, gördüklerinden sonra sağlık görevlilerinin ağzını kapatmak için ne kadar para ödediğini bilmek bile istemiyorum.

Düşüncelerim tekrar Roman'a kayıyor.

Bana ne demişti? Emma Porter'ın hatası. Daha doğmadan önce bile, benim bir araçtan başka bir şey olamayacağıma karar vermişti. Ona karşı gelme cesaretini gösterdiği için öz annemi cezalandırmak için kullanabileceği bir şey. Alkolle ıslanmış beynimin bir köşesinde, belirsiz bir şekilde, onun gözlerini neyin açtığını merak ediyorum. Onu böyle bir hamle yapmaya ne zorladı?

“Bir tane daha.” Bardağı sertçe bara fırlattım ve diğer elimle ağzımı sildim. Tahammül edemediğim türden bir sarhoşa dönüşüyorum, ama umurumda değil. Bu mekândaki diğer kimsenin de umurunda olduğunu sanmıyorum. Eğer umursasalardı, doğruca

cehenneme gitmelerini söyler ve oraya vardıklarında Roman'a benden selam söylemelerini rica ederdim.

"Burada durduğumu görmüyor musun, yoksa umurunda değil mi?"

Arkamdan gelen sesi, viskinin etkisiyle zihnimde dönüp duran anılar arasında zar zor duyabiliyorum.

Arkadan itilmem gerekti ki bu herifin benimle konuştuğunu anlayayım.

"Bu da neyin nesi?" diye çıkıştım ve ona döndüm.

"Beni duyduñ." Uzun boylu, geniş omuzlu ve kas yığını bir adam. "Siz piskoposlar herkesin vaktini çalabileceğinizi mi sanıyorsunuz?" Kel kafası barın arkasındaki neon ışıklarında parlıyor ve kısılmış gözleri nefretle ışıldıyor. "Burada hizmet almaya çalışıyorum ama tek önemli olan *sizsiniz*."

Ne yazık ki, bu adi herif yanlış gecede yanlış adamı seçti. Yavaşça tabureden kalkıyorum. Bu herifin suratını parçalayacak kadar sağlamım ve aptalca bir seçim yapacak kadar da gerginim. "Muhtemelen duvarda '*Kaba Serserilere Hizmet Yok*' yazan bir tabela olduğu içindir, ama sanırım bu sadece okumayı bilenler için geçerli."

Kafası geriye doğru fırladı. "Ne dedin lan?"

Sağ tarafını işaret ediyorum. "Orada yukarıda."

Tahmin edin bakalım, aptal herif, işaret ettiğim yere doğru döndü. Bu dikkat dağıtıcı durumdan faydalanarak kolumu geri çektim ve yumruğumu çenesine indirdim, birkaç adım sendelemesine neden oldum. Parmak boğumlarımda acı dalgalanıyor ama buna razıyım.

"Hey! Burada böyle saçmalıklar yok!" diye bağırdı Rick, heyecanlı bar müşterilerinin gürültüsünün arasında. Islıklar ve bağırışlar o kadar yüksek ki onu zar zor duyabiliyorum.

"Tazminatı Sawyer'a gönderin!" diye bağırdım, sonra tüm dikkatimi önümdeki o herife verdim. Bu gece tam da buna ihtiyacım vardı. Acı çektirebileceğim biri. Benim hissettiklerimi hissettirebileceğim biri.

Arka cebinden bir sustalı bıçak çıkardığında kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. "Bu bir hataydı, Piskopos," diye hırladı ve bana doğru birkaç bıçak darbesi indirdi.

"Yumruklarını kullanmaya cesaret edemeyecek kadar korkak mısın? Bana uyar." En yakın bira şişesini kapıp, yüksek bir masanın kenarına vurarak parçaladım ve kırık parçalarını uzattım. "Hadi gidelim."

"Kahretsin! Durmanı söylemiştim!" diye bağırdı Rick. "Bu kadar yeter. Polisi arıyorum."

Güzel. Bunu hak ettim.

Rick'in sesi gereksiz bir dikkat dağıtıcı ve neredeyse sustalı bıçakla yaralanmama neden oluyordu. Bu aptal sakar olabilir ama kesik kesiktir ve dikiş istemiyorum.

Geniş bir yay çizerek elini savuruyor ve ben daha hareket etmeden bile içkiyle çok beceriksiz olduğunu anlıyorum. Yan tarafa kayıyorum ve şişeyle kendimi zar zor koruyorum. Ama bu, içimdeki sesleri susturmaya yetmiyor.

Kendini toparladığında, boşta kalan eli yanağını kapatıyordu; camın çenesinden kulağına kadar kestiği yaradan dolayı parmaklarının arasından kan akıyordu. Ne olduğunu anlayamamış gibi sersemlemişti.

"Hadi bakalım, koca adam," diye ısrar ettim, el sallayarak. "Bakalım şu şeyle neler yapabileceksin. Bana bir ders ver."

Sanırım beni duymuyor.

"Şerefsiz herif!" diye bağırarak sustalı bıçağı yere düşürdü.

Çevremizdekiler yarasına bastırmak için peçete kapmaya çalışırken ben dudaklarımı sıkıca bükmüş bir gülümsemeyle, göğsüm kabarak onları izliyorum. Günlerdir hissetmediğim kadar canlı hissediyorum, ama aynı zamanda hayal kırıklığına da uğramış durumdayım. Bu yeterince uzun sürmedi. Onunla oynamaya devam etmeliydim.

Pencerelerden kırmızı ve mavi ışıklar yansıdıkça yüzümdeki gülümseme daha da genişliyor.

Sanırım bu gece nerede uyuyacağımı biliyorum.

Sonunda. Bunu hak ettim.

BÖLÜm 8

ALLIE

“LüTFen KıpırDanmayı BıraKır m i s i n

?” Annem, çiftlikten ayrıldığımızdan beri yüzüncü kez kusursuzca pürüzsüz saçlarına dokunurken bunu sormaya cüret ediyor. Nişanlığımın babasını etkilemenin tüm geleceğimiz için ne kadar önemli olduğunu bana on kere anlattı zaten.

"Özür dilerim," diye mırıldanıp restorana girerken elbisemi düzelttim.

İlk gördüğümde güldüm—tıpkı yüzüğüm gibi, benim iznim olmadan alınmıştı. Sadece prova zamanı geldiğinde görebildim. Beyaz. Daha açık olmasını isteyip istemediğimi sormak istedim ama sormadım. Onunla tartışmaktan bıktım. Saten sadece bir omuzu örtüyor, göğüs kısmı vücuda oturuyor, sonra ayaklarıma kadar biraz etek gibi genişliyor. Törenden sonra resepsiyon elbisesi olarak daha iyi dururdu ama kimse bana sormadı.

En azından cepleri var. Cepli bir elbiseyle bir kız asla yanlış seçim yapamaz.

Saçımla ve gözlerimle çok yakıştığı inkar edilemez. Kırmızı dalgalarımı beyaz elbiseye karşı daha belirgin durması için çıplak

omzuma doğru savuruyorum. Ama yine de kalabalık bir kır kulübü yemek salonuna girdiğimizde, açık artırmaya çıkarılan ödüllü bir düve gibi hissediyorum. Annem, odanın karşısında grubumuzu görünce tüm tavrı değişiyor. Daha dik duruyor ve çenesini yukarı kaldırarak güçlü, bağımsız bir kadın imajı çiziyor. Güçlü olsa da, gerçek bundan çok uzak.

"İşte oradalar," diye mırıldandı dişlerinin arasından el sallarken. "Bay Lowry'nin hata yapmadığını bildiğinden emin olun."

Elbette , en iyi halimde olacağım. Kimsenin beni *satın almak* için bu kadar para harcadığına pişman olmasını istemem.

Masaya yaklaşırken kendimi gülümsemeye zorluyorum. Yanımızdan geçerken herkesin gözleri üzerimde dikili olunca bu çok zor oluyor. İlgi duyduklarını gizlemeye bile çalışmıyorlar. O kadar yüksek sesle konuşuyorlar ki, kısık sesli müziğin üzerinden mırıldanmalarını duyabiliyorum.

Varlığımızın dedikoducuları harekete geçireceğini tahmin etmeliydim. Hamallar belki piskopos değiller ama buralarda yabancı da sayılmazlar. Gerçi genellikle güzellik yarışmasına katılıyormuş gibi giyinmiyoruz. Eğer onlara öpücükler göndermeye başlasam tepki gösterirler miydi? Annemin sinir krizi geçirmesini izlemek cezaya değer olabilir. *Belki de.*

"Sen Allie olmalısın." Çok uzun boylu, gür sesli bir adam sandalyesinden fırlayıp bana sarılmaya geldi. Kasılmamaya çalıştım. Bu kesinlikle Joseph Lowry olmalı. "Annenin dediği kadar güzelsin kesinlikle."

Nasıl cevap vereceğimi bilemedim, bu yüzden sadece gülümsedim. Kovboy çizimleri ve pahalı görünümlü bir takım elbise giymişti. Kollarını bana doladığı anda, puro ve viski kokusu burnuma çarptı ve öksürüğümü bastırdım. Tüm etkileşim o kadar hızlı gerçekleşti ki, ona karşılık sarılma fırsatım bile olmadı. En azından uzaklaşırken kalçamı ellemeye çalışmadı.

Masadaki diğer adam da ayağa kalkıyor. Babasının genç bir versiyonu gibi; aynı kum sarısı saçlara sahip, ancak Jackson saçlarını babasının kısa kesiminden biraz daha uzun bırakmış. İkisinin de altın rengi benekli açık kahverengi gözleri, uzun boylu yapıları ve belirgin yüz hatları var.

Aralarındaki en belirgin fark, Joseph Lowry'nin sıcakkanlı ve neredeyse neşeli olması, oğlu Jackson'ın ise daha soğuk ve sessiz olmasıdır. Onu anlamak oldukça zor.

Elini uzatarak hızlıca tokalaştı ve dişlerini göstererek gülümsedi. "Tanıştığımıza memnun oldum." *Öyle mi?* Kesinlikle öyle görünmüyor.

"Evet, sen de," diye mırıldanıp yerime oturdum ve altımdaki elbiseyi düzelttim.

"Peki, anlatın bakalım, Bayan Allie." Bay Lowry sandalyesine yığıldı.

Masanın altında bacaklarını yayarak oturuyor gibi görünüyor. Ve buranın sahibiymiş gibi davranmasından, yanlarında oturan herkesi umursamamasından nefret ediyorum; tabii ki annem de dahil, o da sandalyesini gizlice benimkine biraz daha yaklaştırıyor.

Bay Lowry'nin bana ne dediğini zar zor hatırlıyorum, ta ki hepimiz yerimize oturana kadar. "Ne tür bir kadınsın sen?"

Gal mi? Aman Tanrım, gerçekten de rol yapıyor.

"Ne görüyorsanız o," diye yanıtlıyorum omuz silkerek. "Ben sadece... *benim*."

"Her zaman çok mütevazı," diye coşkuyla anlatıyor annem. "Gerçekten, bir kızıdan daha fazlasını isteyemezdim. Hiçbir zaman başı belaya girmedi, güvenilir, dürüst. Aramızda kalsın," diye ekliyor omzuma hafifçe vurarak ve kıkırdıyor, "Seattle'a geri dönmeyecek olmasına sevindim. Evlenip kendi çocukları olmadan önce onunla geçirebileceğim her saniyeyi değerlendirmek istiyorum."

Bu saçma sapan evliliğe, en azından bir çıkış yolu bulana kadar, belki de razı olabilirdim, ama çocuk konusuna hiç değinmedim. Bu asla olmayacak.

Bir garson siparişlerimizi almak için geldi, sonra sanki hiç burada olmamış gibi ortadan kayboldu.

Kahretsin, bir biraya ihtiyacım var.

Yemeğimiz gelene kadar, müstakbel kayınpederimin sığırlar, toprak ve doğa koruma hakkında durmadan konuşmasıyla kafamın dibindeki inatçı ağrı daha da kötüleşti. Öte yandan, müstakbel eşim Jackson neredeyse hiç konuşmadı. Sadece orada oturmuş, içkisini yudumluyor ve bana sanki köpeğini öldürmüşüm gibi bakıyordu.

Ona o şekilde bakması gereken ben değil miyim? Ya da belki ikimiz de anne babalarımıza o şekilde bakmalıyız. Sanki bu şimdiye kadar olmuş en harika şeymiş gibi davranıyorlar, oysa Jackson ve benim için bunun aralarındaki bir iş anlaşmasından başka bir şey olmadığı apaçık ortada. Eğer bu evliliği bu kadar çok istiyorlarsa, neden evlenmiyorlar ki?

Annemin benim için sipariş ettiği salataya bakıyorum, çünkü belli ki kendi yemeğimi sipariş edemeyen bir çocuğum. İçimden küçük bir hayal kırıklığı nefesi çıkıyor. *Hayır.* Kızmak olanı değiştirmeyecek. Annemden bu akşam hanımefendi gibi yemem gerektiği konusunda zaten ders aldım. Sanırım bana herhangi bir şey yememe izin verdiği için minnettar olmalıyım. Onun veya başka birinin bana daha az yemem ve kalori saymam gerektiğini kaç kez söylediğini size anlatamam. Vücudum hakkında ne düşündükleri umurumda değil. Kıvrımlarımı seviyorum. Erkekler bifteklerine daldıklarında ağzım sulanıyor.

Kaşlarımı çatıyorum, iştahım birdenbire kayboluyor. Gelecekte bunun gibi kaç öğün daha yemek yemek zorunda kalacağım? Salata yemek zorunda kalmak. Düşüncelerimi asla dile getirememek.

Sıkıntıdan ölüyorum, başım ağrıyor, kaçabileceğim anı sabırsızlıkla bekliyorum.

"Öyle değil mi evlat?" Bay Lowry'nin sert tonu bakışlarımı Jackson'a çevirmeme neden oldu. Jackson'ın altın sarısı saçlı başı, yanından geçen bir kadına dik dik bakmaktan döndü. İçimden bir inilti çıktı. En azından saklamaya çalışmıyor.

Bu, bundan hoşlanmak zorunda olduğum anlamına gelmiyor.

Bunu kendi zamanında yapamaz mı?

Bay Lowry yüzünü buruşturarak oğlunun koluna hafifçe dokundu, o da durumu fark etmişti. Güldüğünde gözlerinin kenarlarındaki çizgiler daha da derinleşti. "Bazı alışkanlıkları kırmak zaman alır."

Eğer benim onun benimle alay etmesine izin verecek türden biri olduğumu düşünüyorsa, bir daha düşünsün. "Umarım bu, gelecekte olacakların bir önsezisi değildir," diye fısıldıyorum, tırnaklarımı avucumun içine, kimsenin görmeyeceği şekilde batırırken.

Annem, çatalı dudaklarına götürmek üzereyken donakaldı ve gözleri kocaman açıldı.

"Elbette hayır. Jackson evlilik yeminlerine saygı duyacak ve sadık kalacak." Bay Lowry oğluna bakarken gülümsemesi kayboldu. "Öyle değil mi?"

Jackson bu konuşmayla hiç ilgilenmiyor gibi görünüyor ve sadece gülümsüyor. "Elbette."

Evet. Onu sattı.

"Özür dilerim..." diye söze başlıyor annem, ama Bay Lowry elini sallayarak onu susturuyor.

"Hiç endişelenmeyin. En son istediğimiz şey Allie'nin rahatsız olması."

Eğer bu doğru olsaydı, bu aptal düğünü iptal ederdi.

Jackson ayağa kalkıp sandalyesini geriye iterken önce bana, sonra anneme baktı. "İzin verirseniz, tuvalete gitmem gerekiyor."

En az üç kadının yakınlarda bayılacak gibi olduğuna eminim. Onun masaların arasından arkaya doğru ilerleyişini izlerken gözlerimi devirme isteğime karşı koymaya çalışıyorum.

Gerçekten gitmesi mi gerekiyor, yoksa kaçıyor mu? Kaçarsa onu suçlayamam. Keşke ben de gidebilseydim.

"Düğün detaylarına şimdiden başlayalım. Jackson geri döndüğünde ona da haber veririm." diyor Bay Lowry.

Annem heyecandan neredeyse sandalyesinden fırlayacak, benim davranışım yüzünden duyduğu hayal kırıklığı çoktan unutulmuş bir anı olmuş. Bu arada, masanın altına kayarak saklansam kimsenin fark edip etmeyeceğini merak ediyorum.

Dakikalar yavaşça geçiyor ve karşımda oturan koltuk boş kalıyor.

"Allie, o günü dört gözle bekliyor olmalısın. Jackson'ın da öyle olduğunu biliyorum," diyor Bay Lowry.

Yüzümü buruşturmamaya çalışarak, yapmacık bir gülümseme takınıyorum. "Hangi kız düğün gününü dört gözle beklemez ki?"

İşte bu. Mükemmel.

Yoksa değil mi? Annemin uyarıcı bakışları hedefi tutturamadığımı gösteriyor.

Bu herif nerede Allah aşkına?

Bay Lowry aklımı okuyabiliyor olmalı, çünkü hava gerginlikle dolup taşıyor. Sanki oğlunu arıyormuş gibi etrafına bakınıyor. Burnunun üzerindeki çizgiler, bize söylemek istediğinden çok daha

öfkeli olduğunu gösteriyor. "Belki de içine düşmüştür." Gülüyor ama bu daha çok bir homurdanma gibi. "Eminim hemen geri döner."

Annem hafif bir gülümsemeyle, "Burası çok büyük bir mekan," dedi ve bana döndü. "Allie, tatlım, neden nişanlını çağırmıyorsun? Belki dönüş yolunda yolunu kaybetmiştir."

Onu getireyim mi? Tasmaından kurtulmuş bir köpek yavrusu gibi. İstemsizce ayağa kalkarken, peçetemi sandalyemde bırakarak başımı sallamaktan başka bir şey yapamıyorum. Masamın yanındaki beyaz el çantamı alıp tuvaletlere doğru yöneliyorum. *Allah aşkına, tuvalette saklanmayı ikinci randevuya erteleyemez miydi?* Tuvaletlere neredeyse varmışım ki, yemek salonunun yanındaki sessiz, ahşap panelli bir salona rastlıyorum. Onu barda dururken görüyorum.

Kahrolası herif. Aniden içimi saran öfkeye karşı dişlerimi sıktım. Az önce gördüğü, kalçalarına bakmaktan kendini alamadığı güzel sarışınla flört ediyordu.

"Seni bir ara çiftliğe getirmeyi çok isterim," diyor ona.

Vay canına. Şimdi masada olduğundan çok daha cana yakın konuşuyor.

Ona her kızın bildiği o rahatsız edici kahkahayı atıyor. *"Sana katlanıyorum çünkü katlanmazsam ne olacağından korkuyorum"* diyen bir kahkaha.

"Teklifin için teşekkürler," diyor, hem ondan hem de bardan yavaşça uzaklaşarak. "Ama sanırım erkek arkadaşım bundan pek hoşlanmaz."

"Erkek arkadaşın şu an burada değil, değil mi?"

Kadın arkasını dönüp uzaklaşmaya çalışırken, adam onun bileğini yakaladı. "Benimle konuşurken yanımdan uzaklaşma."

Yeterince gördüm. "Jackson?" Sessiz ve temkinliyim. Annemin de istediği gibi, çünkü bu herif bu dramaya değmez.

Adam kadının bileğini sanki yanıyormuş gibi bırakıyor ve kadın kurtulur kurtulmaz aceleyle oradan uzaklaşıyor.

"Hepimiz seni bekliyoruz," diyorum ona.

"Peki, ne olmuş yani?" Barda sipariş ettiği içkiyi bitirip bardağı masaya bıraktı. "Ne yani, babam mı seni benim peşimden gönderdi?"

"Tam olarak değil." Şimdi ikimiz de ebeveynlerimiz olmadan yalnızız, bu yüzden biraz rol yapmayı bırakabilirim. "Bu gecenin

harika geçmesini beklemiyordum, ama nişanlım başka bir kadınla birlikte olmaya çalışırken onu kovalamak zorunda kalacağımı da hiç düşünmemiştim."

Tamam, belki bu biraz dramayı hak ediyor.

"Yeter artık!" diye homurdandı. "Nişanlım mı? Umurumda değil. Ve eğer biraz öz saygın varsa," diye devam etti alaycı bir gülümsemeyle, "kendine bir daha öyle demezsin. Bu iş meselesi, hepsi bu. Küçük peri masalını mahvettiğim için özür dilerim."

"Bunun bir peri masalı olmadığını gayet iyi biliyorum," diye çıkıştım. " *Daha çok lanet bir kâbus gibi.* "

Bu bir mucize gibi—tek istediğim bu herife bağışlamak ve belki de kafasına birkaç şey fırlatmak, ama aslında sakınım—yani, kendime göre—karşı karşıya gelirken. Aziz benimle gurur duyardı, yani Aziz benimle konuşuyor olsaydı. "İkimiz de bunun ne olduğunu biliyoruz, bu yüzden duygularımı incitiyormuş gibi ya da beni hizaya getiriyormuş gibi davranma. İkimizin de bunu istemediğini anlıyorum, ama bana saygısızlık etmene izin vermeyeceğim ve sen de tam olarak bunu yapıyorsun."

"Bana haber verdiğin için teşekkürler." Yanımdan geçerken bana öyle bir bakış attı ki kendimi küçük ve işe yaramaz hissettim. Hayır. Olmaz. "Şimdi de birbirimizi umursuyormuş gibi yapalım."

Kahretsin. Lanet olsun.

Kolundan tutup omuzlarımı geriye atıyorum ve onun gibi pisliklerle yıllarca uğraşarak mükemmelleştirdiğim o masum prenses rolünü oynuyorum.

Kade her seferinde aynı numarayı görüyor. "Ah, canım, anne babaların aramızın iyi olmadığını düşünmesini istemeyiz, değil mi?" Kirpiklerimi kırıştırıp çenesinin kasıldığını izliyorum ve herkesin onu hemen anlayabileceği bu halka açık yerde istediği gibi kaba davranamayacağını biliyor.

"Elbette hayır, canım." Her kelimeyi kısaltarak söylüyor, sonra dokunuşumu nazikçe savuşturup dışarı çıkıyor.

O gidiyor ama ben henüz gidemem. Nefesimi toplamam lazım. Barın piring korkuluğuna yaslanıyorum ve o gözden kaybolunca titriyorum. Çok fazlaydı. O kızı sanki ona bir şey borçluymuş gibi

yakalayışı. Bütün tavrı. Yakışıklı dış görünüşünün altında bir karanlık gizleniyor.

Onunla evlenmem mi gerekiyor? Onunla aile kurmam mı gerekiyor?

Tabii ki, aptal beynim şimdi Kade'i düşünmek için mükemmel bir zaman olduğuna karar veriyor. İlişkimizi herkese duyurmasına izin verseydim, şimdi hâlâ birlikte olur muyduk? Bu düşünce göğsümü acıtıyor. Kade nasıl bir koca olurdu? *Hiç yardımcı olmuyorsun, beynim.* O zaten bir seçenek bile değil. Ve ona nasıl davrandığımdan sonra beni bir daha asla istemeyecek. Geçen gece bir tehditti ve onun *beni* gerçekten istediğini düşünecek kadar saf değilim.

Ama Kade kaba ve acımasız olsa da, içinde bir iyilik var. Bunu gördüm, hissettim ve bu yüzden bırakmak çok zor, özellikle de hayatımdaki her şey sahte ve soğukken. Ama bu benim kendi hatam. Bunu bize ben yaptım. *Kendime ben yaptım.*

Kendimi toparlayıp gözlerimi kapatıyorum ve birkaç derin nefes alıyorum. Masaya geri dönmem gerekiyor. Annemin eve kadar bana söylenmesi için bir sebep vermek istemiyorum. Gözlerimi açıp omuzlarımı geriye atıyorum, çenemi yukarı kaldırıyorum ve yemek odasına doğru yürüyorum.

Yapılmış olanı değiştiremeyiz.

"Küçük olay dışında iyiydin." Eve girdiğimizde annem iyi bir ruh halindeydi, ama eminim ki akşam yemeğinde içtiği şarabın bunda benimkinden daha büyük bir etkisi vardı. "Joseph bile senden etkilendi. Ailesine katılmana çok sevindi."

Bana kalırsa göğüsleri olan her şey onu etkileyebilir, ama iltifatı kabul edip minnettar gibi davranacağım. Yeter ki o yatağa gitsin ve beni rahatlamam için yalnız bıraksın.

"Evet, her şeyin yolunda gitmesine sevindim. Yukarı çıkıyorum," diyorum, ona bakmadan bile. Eğer şu an gözlerime baksa, içimde ne kadar ölü hissettiğimi görürdü ve bu da daha fazla yalana yol açardı. Ve şu an bunu kaldıramam. Buradan çıkmam gerek.

Müziği hissetmeye, insanlarla konuşmaya ve konuştuğumda onların beni gerçekten dinlemesine ihtiyacım var.

Merdivenleri çıkarken ayaklarım ağırlaşıyor ama o aptal elbiseden kurtulmak o kadar büyük bir rahatlama ki, yatak odama kadar neredeyse koşarak gidiyorum. İçeri girince, elbiseyi üzerimden çekip bir kot pantolon ve bir kazak giyiyorum. Sonunda kendim gibi hissetmenin verdiği rahatlıkla içimi çekiyorum.

Belki de dışarıdayken Kade'ye rastlamayı umuyorum. Özellikle de sevgisiz, boş geleceğim gözümün önündeyken, onu bu kadar çok istememe engel olamıyorum.

Onu görmem ve iyi olduğundan emin olmam gerekiyor. *Black Hollow Creek Gazette gazetesi*, dün gece barda kavga ettiğini ve kardeşlerinden birinin bu sabah onu kefaletle serbest bırakmak zorunda kaldığını yazdı. Normalde kasaba için haber kılıfına bürünmüş dedikodu gazetelerini okumam ama Bishop ismi dikkatimi çekti.

Hapishaneye götürüldükten hemen sonra The Rusty Nail'de yüzünü göstereceğinden şüpheliyim, ama Kade hakkında öğrendiğim bir şey varsa, o da her şeyi sırf yapabildiği için yaptığıdır. Dışarı çıktığımda ve deri ceketimin kollarından yumruklarımı savurduğumda içimi bir özgürlük hissi kaplıyor. Bu gece artık sahte bir gülümseme takmak zorunda değilim. Hatta araba sürerken çenemi bile germek zorundayım—kaslarım gerçekten kramp giriyor.

Rusty Nail bu gece kalabalık, ama zaten çoğu gece kalabalık. Çamur içinde kalmış iki kamyonetin arasına park ettikten sonra içeri girmek için vakit kaybetmiyorum. Buna ihtiyacım var. Daha önceki tüm o sahte saçmalıklardan sonra hayatın ve kahkahanın içinde olmak. İlgili ve dahilmiş gibi davranmanın gerginliği çok yorucu. Ve eminim düğüne yaklaştıkça daha da kötüleşecek. Bu, bu karmaşadan bir çıkış yolu bulmama yardımcı olacak birçok motivasyondan biri.

Buck'ı barda otururken görünce kalbim sevinçle doldu. Ona doğru koşmaya ramak kala işten kovulduğunu hatırladım. Kahretsin. Beni görmek istemeyebilir.

Bronzlaşmış yüzü bana döndüğünde, endişelenecek bir şeyim olmadığını anladım. Tanıdık gülümsemesi tam da ihtiyacım olan şeydi ve kollarının arasına koşarken gün boyunca hiç olmadığı kadar hafif

hissettim. "Bayan Allie." Sesi her zamanki gibi derin ve boğuktu. "Ve ben de bu gece hiçbir şeyin iyi gitmeyeceğini düşünüyordum."

"Seni gördüğüme çok sevindim." Yanındaki tabureyi eski püskü Stetson şapkası işgal etmişti, oturabilmem için hızla kenara çekti. "Nasılsın? Olanları öğrenince çok üzıldüm."

Kaşları çatılıyor, dudaklarının kenarları aşağı doğru kıvrılıyor, ama sonra omuz silkip, "Bunlar olur," diyor.

"Neden mi? Hayır, boş ver," dedim ellerimi sallayarak ve gülerek. "Bana tüm ayrıntıları anlatmana gerek yok. Seni artık çiftlikte göremeyeceğim için gerçekten üzgünüm. İyi misin?"

Rahat ve tanıdık kahkahasıyla beni uğurluyor. Bu, ruhuma sürülen bir merhem gibi. "Gayet iyiyim. Belki Wilkins çiftliğinde çalışmaya giderim. Sadece haber bekliyorum."

Hâlâ üzerimde asılı duran suçluluk duygusu, yağmurda eriyen pamuk şeker gibi yok oluyor. "Harika. Çok endişelenmişim."

Bana çok özlediğim bir sevgiyle bakıyor. Bunu ancak şimdi anladım. "Benim için endişelenmenize gerek yok, Bayan Allie. Anneniz... sert bir patron," diye itiraf ediyor alaycı bir gülümsemeyle. "Ama her zaman adil davrandı. Ve kötü hava koşulları için kenara bolca para ayırmıştım. Endişelenmeyin, istediğimi yakında alacağım." Ses tonunda bir sertlik var ama onu görmezden geliyorum. Adam az önce işten kovuldu, Allah aşkına. Biraz sinirlenmeye hakkı var.

Rick yanıma gelip içki isteyip istemediğimi sorduğunda, Buck her zamanki babacan sırtışıyla bana baktığı için hayır anlamında elimle işaret ettim. İkimiz de reşit olmadığımızı biliyoruz.

"Nişanlandığımı duydun mu?" diye konuyu değiştirmek için ağzımdan kaçırdım. Ona söylemek niyetinde değilim. Aslında bu konuda konuşmak hiç istemiyorum. Sadece kendiliğinden ağzımdan çıktı.

Yüzünde öfkeli bir ifade belirdi, sonra bana hızlıca başını salladı ve bira bardağını aldı. "Duydum. Annen hazırlıkları yaparken ben hâlâ buralardaydım."

"Beni tebrik etmeyecek misin?"

Kaşını hafifçe kaldırarak, "Tebrik edilmek ister misiniz?" diye sordu.

Burun kıvırdım. "Bence cevabı biliyorsun."

Yavaşça başını salladı, kaşlarını çattı ve içini çektiğinde yıpranmış yüzündeki kırışıklıklar daha da derinleşti. Henüz ellili yaşlarının sonlarında olmasına rağmen, ömrünün büyük bir bölümünü açık havada geçirdiği için on yaş daha büyük görünüyordu. "Sanırım öyleyim."

"Düğünde görüşecek miyiz?" diye takılıyorum.

"Şimdi, bunun akıllıca bir fikir olacağını sanmıyorum." Sonra homurdanıp kısa kesilmiş kır saçlarını eliyle düzeltti. "Ayrıca, davet alacağımı da sanmıyorum."

"Hadi ama. Bu benim düğünüm. Kimin orada olacağına ben karar veririm ve senin de orada olmanı istiyorum. En azından bir arkadaşımın olması güzel olurdu." Sesimde bir titreme var, öksürerek düzeltiyorum. Duygusal olmak istemiyorum ama bu bana geriye ne kadar az yakın arkadaşım kaldığını hatırlatıyor.

Lisedeki arkadaşlarım üniversitede okuyorlar. Ayrıca, Saint'e ya da bazen Buck'a gittiğim gibi gerçek sorunlarımı onlara anlatmazdım. Hatta beni görmek istemeyen Kade'e bile. Odayı taramaktan, gölgelerde gizlendiğini ummaktan kendimi alıkoyamıyorum. Çok acınasıyım. Özellikle odamda olanlardan sonra çok acınasıyım. Bir an bile bana gerçekten zarar vereceğini düşünmemiştim, ama o silahla bana zarar vereceğinden hiç şüphem yok ve bunu kaldıramayacağımı düşünüyorum.

Rick'e su getirmesi için işaret ettim ve sıcaktan bunalırken suyu yudumladım. Evet, bu çılgınlık. Kade'i istemiyorum. Bitti. Onun kalbini kırdım, ama şimdi sanki o benimkini kırmış gibi davranıyorum.

Buck tam bir şey söyleyecekken, barın kapısı aniden açıldı ve gözleri faltaşı gibi açılmış bir kovboy içeri daldı. "Roman Bishop öldü!"

Birkaç saniyeliğine tüm konuşmalar duruyor. Herkes donup kalıyor. Müzik bile daha sessiz geliyor. Sonra oda gürültüyle doluyor. Sesler yükseliyor.

Roma piskoposu öldü mü? Bu mümkün görünmüyor.

Barda konuşulanlara inanıp inanmamam gerektiğinden emin değilim ama daha önce bir grup insanın haberlere böyle tepki verdiğini hiç görmemişim. Buck, barda duran elimi nazikçe okşadı.

"İyi misin? Sanki hayalet görmüşsün gibi. Yani, ailenle Bishop'lar arasında pek bir sevgi bağı olmadığını biliyorum."

"İyiyim," diyorum, çünkü gerçekten iyiyim. Endişem kendim için değil, Kade için. Hayatı boyunca tek istediği Roman'ın onayını kazanmak, Roman'ın ona bu kadar baskı yapmayı bırakıp değerini görmesiydi. Şimdi, bu şansı asla elde edemeyecek.

Aklıma bir anı geldi. Bir gece, uzun otların arasında bir battaniyenin üzerinde oturuyorduk, üzerimizden ılık bir esinti geçiyordu. Kade'nin başı kucağımdaydı, yukarıdaki milyonlarca yıldız bakıyordu. Bana babasının ona yaşattığı işkenceleri anlattı.

"Yaptığım hiçbir şey yeterince iyi değil. Kendime sürekli 'İşte bu, işte o zaman beni göreceksin ve ailem için yaptıklarım için bana teşekkür edecek' diyorum. Artık daha akıllı davranmam gerekmez miydi?"

Burada, kutlama yapan insanların arasında, barda otururken hem üzgün hem de öfkeliyim. Kahrolası Roman. Nasıl olur da ölebilir? Sonra tehdidi hatırlıyorum. Yatak odamı. Bana ne kadar kötü davrandığını. Bir yanım Kade'i arayıp babası için üzgün olduğumu söylemek istiyor, her ne kadar sempatiyi hak etmese de.

"Affedersiniz," dedim Buck'a, kapıdan yarı koşarak yarı yürüyerek çıkarken.

Telefonumu cebimden çıkarıp ekrana bakıyorum.

Onu aramalı mıyım? O gecedan beri konuşmadık.

Arasam bile muhtemelen cevap vermezdi. Ne yapacağımı anlamaya çalışırken yanağımın içini ısırdım. Evet, tam bir pislikti ve yatak odamda bana yaptıklarından dolayı hala ona kızgınım, ama... Kalpsiz değilim. Kendimi durduramadan kararımı verdim ve rehberindeki yeşil arama düğmesine bastım. Telefonu kulağıma götürürken kalbim göğsümde tekledi, sesi neredeyse karşı taraftaki zil sesini bastırıyordu.

Telefon çalışıyor, çalışıyor ve çalışıyor, sonra da sesli mesaja geçiyor. Adrenalin, hayal kırıklığı dalgasıyla birlikte içimi sarıyor.

Yani, neden cevap versin ki, değil mi?

"Baban hakkında yeni duydum," diye kekeledim nefes nefese sesli mesajına, gökyüzüne bakarak. Gökyüzü, bana içini döktüğü o geceki kadar çok yıldızla doluydu. Sesim titriyordu. Bunların hiçbirisi gerçek

gibi gelmiyordu. "İyi olup olmadığını öğrenmek istedim. Bir şeye ihtiyacın var mı? Lütfen, bana bir mesaj at, tamam mı?" Daha fazla rezil olmadan mesajı bitirdim.

Beni sesli mesajla cezalandıramaz, değil mi?

"Bayan Allie?" Arkamdan gelen Buck'ın sesi beni irkiltti.

"Dışarı çıktığını duymadım," diye hıçkıra hıçkıra göğsümü tutarak söyledim.

"Özür dilerim, sizi korkutmak istemedim. Gitmeden önce iyi olup olmadığınızdan emin olmak istedim sadece." Kaşlarını çatarak kapıyı işaret etti. "İçeride aptallar gibi parti yapıyorlar. Şahsen, birinin ölümünü kutlamanın biraz yakışksız olduğunu düşünüyorum, ama herkesin kendi zevki."

"Katılıyorum." Yani, o adamı hiç sevmedim ve kesinlikle özlemeyeceğim de, ama öldü diye parti vermeyeceğim.

"Eve bırakılmaya ihtiyacınız var mı?"

"Hayır. Ben sürdürüm." Ona tekrar sarılıp tütün ve atların o tanıdık kokusunu içime çektim. Aptalca olabilir ama çocukluğumu, güven duygusunu hatırlatıyor. "Bu gece seni görmek gerçekten çok güzeldi. Bir arkadaşımı görmeye ne kadar ihtiyacım olduğunu kelimelerle ifade edemem."

"Ben de." Nasırlaşmış eliyle sırtımı sıvazladı, sonra beni arabama kadar götürdü, şapkasını başına takıp kenarını bana doğru eğdi.

Bu tanıdık hareket beni gülümsetiyor.

Eve doğru giderken, eski püskü Ford'unun beni takip ettiğini ve güvenli bir şekilde eve varmamı sağladığını fark ettim. Bu da yüzümde bir gülümseme oluşturdu. En azından birileri beni önemsiyor.

BÖLÜm 9

SON ZAMANLARDA

aLTı Beni büyüten o şerefsizi öldürelı gün oldu.

Altı gün geçti ve dünyanın hala döndüğüne inanmak zor. Uyandıgımda gözlerimi açıyorum ve her şey uykuya daldığım zamanki gibi. İyi uyuduğumdan değil tabii. Ama sonuçta, isterseniz de istemeseniz de vücudunuzun kapanması gerekiyor.

Rüyalarım yemek odasındaki o son birkaç dakikanın tekrarı olmasaydı her şey yolunda olurdu. Gözlerindeki o sert, soğuk ve kararlı bakış beni rahatsız ediyor.

Calder ve Saint'i vuracaktı. Ailemizi daha da parçalamak istiyordu. En azından kendime sürekli bunu söylüyorum.

Bazen rüyalar daha da kötü oluyor. Dün gece Roman yerde ölü yatıyordu, ta ki ölü olmayana kadar. Oturdu, ağzından kan damlıyor, yerde birikiyordu. Ve bu sefer silahını bana doğrulttu. Tetiği bir, iki kez çektim ama sonra silah tutukluk yaptı.

Hayır, aslında uyumaya çalışmıyorum. Yani, tam olarak değil.

Ellerimi yüzümden aşağı doğru indiriyorum. Kendimi toplamam gerekiyor ama yapamıyorum. O kadar çok duygu ve his tenimin altında karıncalanıyor ki.

Bunları nasıl çıkarabilirim?

Telefonumun ani titreşimi düşüncelerimi böldü. Gözlerimi kapattıktan sonra düşürdüğüm, yatağın üzerinde bir yerlerdeydi. Onu çarşaflardan kurtardığımda, keşke hiç uğraşmasaydım diye düşündüm. Gözlerimi devirdim ve telefonu daha sıkı tuttum. Emma Porter'dan yine bir mesaj. Roman'ın ölüm haberi duyulduğundan beri

her gün mesaj atıyor. Evden çıkmadım, bu yüzden ne söylendiğini veya Sawyer'ın basına ne açıkladığını bilmiyorum. Ağzımdaki acı tadı yuttum. Kardeşlerim hiçbir şey olmamış gibi davranarak iyi idare ediyorlar, ben ise kontrolden çıkıyorum.

Kahrolsunlar. Kahrolsun Emma. Kahrolsun herkes.

Numaramı ona kimin verdiğini öğrenirsem, o şerefsizin boynunu kıracağım. Öfke ve kızgınlığın kaybolmasını umarak başımı sallıyorum, ama elbette kaybolmuyor. Mantıklı olarak, bunların hiçbirinin kardeşlerimle ilgisi olmadığını biliyorum. Onlar suçlu değil, ama ben acı çekiyorum ve etrafımdaki herkesi incitmekten kendimi alıkoyamıyorum.

Metni açıp uzun uzun inceliyorum.

Bilinmeyen: *Şimdi konuşmamızın önünde hiçbir engel yok. Lütfen, Kade. Konuşmamız gereken çok şey var.*

Dişlerimi sıkıyorum. Mesaj hep aynı.

Onun bana anlattıklarını biliyor mu? Nasıl bilebilir ki?

Cevap vermemek için telefonu yatağın üzerine bırakıyorum.

Sanırım Saint'in Allie'ye söylemiş olması mümkün, ama söyleyeceğini sanmıyorum. Bu Saint'in anlatacağı bir hikaye değil ve Calder'ın onu hayatta tutmak için bize yaşattıklarından hoşlanmasam da, bu ailedeki tek düzgün insan olabileceğini kabul edebilirim, bu yüzden bir şey söylemiş olması pek olası değil.

Ayrıca, Roman'ın ölümünden önce yaptığım gözetim kayıtlarına göre Allie ve annesinin araları pek iyi değildi. Bunun burada olan şey olduğunu sanmıyorum. Tek bir mesaja bile cevap vermedim. Emma'nın bildiği kadarıyla bana ulaşmaya çalışıyor ama ne istediği hakkında hiçbir fikrim yok. Ama dürüst olalım. Benim bildiğimi biliyor. Onu görmezden geldiğimi ve konudan kaçındığımı biliyor. Yoksa mesaj atmaya devam etmezdi.

İçimde bir savaş sürüyor. Bir yandan, kahrolsun o. Ona hiçbir şey borçlu değilim ve söyledikleri geçmişi değiştiremez. Ama diğer yandan, durum hakkında bildiğim her şeyi bana Roman anlattı; olayları kendi çarpık zihnine uydurmak için ustaca çarpıtan bir adam. Kim bilir, belki de bana yalan söyledi. Belki de bu onun son "kahrolsun"uydu. Bu düşünce, onu tekrar öldürmek için hayata geri döndürme isteği uyandırıyor bende.

O adi herif ölmüş olabilir, ama hâlâ peşimi bırakmıyor. Hatırası. Sesi. Kafamın içinde. Derimin altında. Onu öldürmek yok olmasına neden olmadı; daha büyük, daha gürültülü hale getirdi.

Bunu kabul etmekten ne kadar nefret etsem de, bana söylediklerinin doğru olduğunu biliyorum. Aldığım her nefeste bunu hissedebiliyorum. Yastıklara yaslanıp tavana bakıyorum.

Emma ile konuşup onun da olaya dair görüşünü dinlemem gerekiyor. Gerçi istemiyorum. Tüm bu duruma o kadar kızgın ve öfkeliyim ki, şu anda ne derse desin umurumda bile olmaz. Elimle yüzümü okşayarak, günlerdir tıraş etmediğim sakalları hissediyorum. Şimdi düşününce, pek de güzel kokmuyorum. Zaman bulanık. En son ne zaman yemek yediğimi hatırlamıyorum. En son ne zaman duş aldığımı da.

Bu, dibe vurduğum nokta mı? Daha da düşebileceğim en düşük nokta mı?

Hayır, olamaz, çünkü hâlâ özgürlüğüm var. En azından fiziksel olarak.

Ama içeride? Sanırım asla özgür olamayacağım. Kendimi zorla banyoya sokuyorum, tıraş olup duş alıyorum. Normalde duştan sonra kendimi daha iyi hissederdim, ama şimdi hiçbir şey yok. Sadece aynı umutsuzluk ve çürüyen öfke çukuru. Şaşırmadım bile. Belki de mutlu olmayı, hayata yeniden dönmeyi hak etmiyorumdur?

Bu sen değilsin. İçimden ince bir ses fısıldıyor. *Ama değil mi?* Yani, önceki benliğim *gerçekten* var mıydı? Artık kim olduğumu bile biliyor muyum? Damarlarımda kafein dolaşmadan bunu düşünmek çok zor.

Giyinip hazır olduğumda çoktan öğleden sonra olmuştu. Yapılması gereken işler vardı ve ben beynimi kapatmaya çalışırken ailenin geri kalanı onlarla ilgileniyordu. *Acınası bir durum.* Babamın sesini duyabiliyorum.

"Başarısızlık. Hep böyle olacaksın."

Odamdan çıkıp kahve içmek için mutfağa gidiyorum. Ev sessiz ve bu çok garip. Sürekli Roman'ın köşeden çıkıp geleceğini düşünüyorum. Calder bunun sadece travma sonrası stres bozukluğu olduğunu söylerdi.

Mutfağa girdiğimde, yarı dolu bir kahve demliğı bulup kendime bir fincan dolduruyorum. Kupayı dudaklarıma götürüp bir yudum alıyorum ve ılık sıvıyı neredeyse tükürüyorum. *İğrenç*. Buzlu kahve isteseydim, Allie'nin çok sevdiği kasabadaki kahve dükkanına gider ve onun o aptal buzlu beyaz mocha saçmalığını sipariş ederdim. Aklıma gelmesinin ne kadar kolay olduğuna, onunla ilgili küçük şeyleri hatırlamamın ne kadar kolay olduğuna sinirleniyorum. Mesela kahvesini nasıl sevdiğini. Bazen onun benim için ne kadar önemli olduğunu, birlikte geçirdiğimiz zamanın ne kadar değerli olduğunu unutabilmeyi diliyorum.

Bardağı mikrodalgaya koyup biraz ısıtıyorum, sonra çıkarıp sıcaklığını kontrol etmek için bir yudum alıyorum. *Mükemmel*. Bir yudum daha alıyorum, bardağın yarısını içiyorum. Boş mideme giren hızlı kafein etkisi beni daha zinde yapıyor. Bardağı bitirip lavaboya koyuyorum ve antreye doğru yürüyorum. Ev bomboş, dışarı çıkarken olduğum yerde donup kalıyorum.

"Bu da neyin nesi?" Sanki Güney Dakota'ya kadar her çiçekçi dükkanı bir aranjman göndermiş gibi. Her boy ve renkte çiçek ve vazolar mekana tikiştirilmiş. Giriş masasında açılmamış kartlardan oluşan bir yığın duruyor.

Sanırım annem Elena, kimin ne gönderdiğini ya merak etmiyor ya da bunu yapacak gücü yok. Dış dünya muhtemelen onun yaşananları kaldıramayan, yas tutan bir dul olduğunu düşünüyor. Eminim bir kısmı öyledir, ama bir kısmı da rahatlamış olmalı. Belki? Bilmiyorum. Aynı evde yaşamamıza rağmen, her şey olduktan beri onu göremedim. Roman herkesin hayatını cehenneme çevirdi, ama böyle şeyler daha karmaşık. Benden nefret ediyor olabilir ya da bana teşekkür etmek istiyor olabilir. Muhtemelen henüz hangisi olduğunu bilmiyor.

Hâlâ çiçek duvarına bakakalmıştım ki cebimdeki telefonum titredi. Bir an için görmezden gelmeyi düşündüm, ama ekrana baktığımda Emma olmadığını görünce kontrol ettim.

Calder: Kulübem. Şimdi.

Hayır *lütfe*n . Hayır, *fırsat bulduğunuzda* . Hemen şimdi.

Çenemi sıkarak metne bakıyorum, sonra telefonu tekrar cebime sokuyorum.

Günlerdir kardeşimden kaçıyorum ve ikimiz de bunun farkındayız. Hepsinden kaçıyorum. Calder çiftliği yönetiyor, işçileri kontrol altında tutuyor, avukatlarla, vasiyetle ve babanızın kendi yemek odasında vahşice ölmesiyle ilgili her şeyle ilgileniyor. Ya ben? Ben de bir misafir odasında çürüyüp kendime acıyorum.

Başarısızlık. Hep böyle olacaksın.

"Sus artık," diye mırıldandım ve ön kapıdan içeri girdim, iyi niyetli bir yabancıнын, bunu hiç hak etmeyen bir adamı onurlandırmak için gönderdiği beyaz zambaklarla dolu vazunun etrafından dolaştım.

Calder'ın kulübesine arabayla gitmek beş dakikadan az sürüyor. Mülkün doğu tarafında, ana eve üst kat pencerelerinden görülebilecek kadar yakın, ancak kendi dünyasındaymış gibi hissettirecek kadar da uzakta yer alıyor.

Arabayı park eder etmez, ana eve geri dönmek için geri geri gitmeyi düşündüm. Üç kardeşim de buradaydı ve bu bir uyarı işareti değilse, ne olduğunu bilmiyorum. Kamyonu park ettim ve bir dakika boyunca ellerim direksiyonda oturdum. Gidebilirdim ama fark etmezdi. Calder beni köşeye sıkıştırmak ve zor konuları konuşmak için başka bir taktik bulurdu. Acımasızdı. En büyük kardeş sendromu on bire çıkarılmıştı, üstelik Roman bir tiran olmakla meşgulken bizi o büyütmişti.

Motoru durdurup kapıyı çalmadan içeri giriyorum.

Kulübe yemek kokuyor. *Gerçek yemek.* Bayat kahve değil, benim hayatta kalmak için kullandığım hiçbir şeye benzemiyor. Ocakta bir tencerede bir şeyler kaynıyor—çorba mı yahni mi, buradan anlayamıyorum—ve tezgahın üzerinde havluya sarılı bir tabak mısır ekmeği duruyor.

Saint'in işi, eminim. O burada olmasa bile, sanki buradaymış gibi. Bu kadın bir lütuf ve inanılmaz lezzetli yemekler yapıyor.

Farklı şartlar altında, daha çok takdir ederdim.

Calder'ı mutfak tezgahına yaslanmış, kollarını göğsünde kavuşturmuş halde buldum. Roman'ın emir vermeye hazırlanırkenki haline benziyordu ve bu benzerlik, kaburgalarımın arkasında dönen kör bir bıçak gibi hissettirdi. Sawyer masada oturmuş, dizinin üzerinde mükemmel bir şekilde parlatılmış bir elbise ayakkabısı vardı ve zırh gibi giydiği o sakın, hesaplı ifadeyle beni izliyordu. Ve Levi—

Levi kanepede uzanmış, rahatlamış gibi yapıyordu ama dizi saatte yüz mil hızla sallanıyordu. Bu çocuk asla yerinde duramıyordu.

"Şey," dedim kapının hemen içinde durarak. "Ekibin tamamı burada."

Calder gülümsemiyor. "Oturun."

"Benim durumum iyi."

"Bu bir öneri değildi."

Birbirimize bakakaldık. Calder benden birkaç santim uzundu ve şu anda bu uzunluğunu sonuna kadar kullanıyordu. Gözleri sabit ve sertti, Roman'ınkiler gibi acımasız değildi ama ifadesizdi. "Gerekirse bütün gün burada beklerim" diyen türden bir bakıştı bu.

Ne olursa olsun. Bir sandalye çekip üzerine oturuyorum. "Mutlu musun?"

"Çok mutluyum." Calder tezgahdan kalktı, arkasını döndü ve önüme bir kase koydu. "Ye."

"Aç değilim."

"Umurumda değil. Saint yaptı ve yemezsen onun duyguları incinir. Eğer onun duygularını incitirsen, o zaman ben de senin duygularını incitmek zorunda kalırım kardeşim. Şimdi ye."

Kaseye dik dik bakıyorum. Buhar yükselip yüzüme çarpıyor ve midem o kadar şiddetli kasılıyor ki neredeyse acıyor. Tamam, tamam. Açım. Sadece nasıl bir his olduğunu unutmuşum. Kaşığı kapıp bir lokma alıyorum, böylece başımdan savıyorum. Ne yazık ki, bu bir lokmaya, sonra bir lokmaya daha dönüşüyor ve kısa süre sonra, günlerdir yemek yememiş gibi ağzıma tıkıyorum. Ki muhtemelen gerçekten de yememişimdir.

Yemek yerken kimse bir şey söylemiyor. İşte bu yüzden durumun kötü olduğunu anlıyorum. Sadece hal hatır sormak için gelseydik, Levi şakalar yapardı ve Sawyer da telefonda gizli bir aile işiyle ilgilenirdi. Bunların hiçbirisi olmuyor. Hepsi sessiz. İzliyorlar. Calder'ın ne yapacağını bekliyorlar.

İşimi bitirince boş kaseyi kenara itip arkama yaslanıyorum. "Pekala. Hadi bakalım."

Calder karşımda duran sandalyeyi çekip oturuyor. İki kolunu da masaya dayayıp öne eğiliyor. "Berbat görünüyorsun."

"Vay, teşekkürler."

"En son ne zaman uyudun? Ve gerçekten uyuduğumdan bahsediyorum, iki saatliğine bayılıp gecenin geri kalanını tavana bakarak geçirmekten değil."

Cevap vermiyorum çünkü ikimiz de cevabı biliyoruz.

"Peki, önce bir şeyler yeseydin?" Boş kaseye doğru çenesini salladı. "Bugünden önce duş aldın mı? Kahveden başka bir şey için odadan çıktın mı?"

Kaşımı kaldırdım. "Beni mi takip ediyorsun?"

"Birinin bunu yapması gerekiyor." Sesi ifadesiz. Kızgın değil. Kızgınlıktan da öte, yorgun. "Tanrı biliyor ki, başına ne geldiği umurunda değil."

Çenemi o kadar sıkı sıktım ki dişlerim ağrıdı. "İyiyim."

Sawyer masadan neredeyse kahkahaya benzeyen ama tam olarak kahkaha olmayan bir ses çıkardı. Ona bir bakış attım ama o sadece kaşını kaldırdı. "*Elbette öylesin*," der gibiydi bakışı.

"İyi değilsin." Calder'ın sesi alçalıyor. Daha yumuşak değil, daha alçak. Sanki bir uyarı gibi. "Altı gün önce babamızı öldürdün ve bunun seni çok üzdüğünü biliyorum. Bunu hayal bile edemiyorum, ama yapman gerekeni yaptın. Ya o ya biz. Ama korkarım ki onu öldürmek içindeki bir şeyi öldürdü ve burada oturup en azından yardım etmeye çalışmadan dağılmanı izleyemem." Sözler yumruk gibi iniyor. Masadan geri çekilip ona cehenneme gitmesini söylemek istiyorum ama bacaklarım kıpırdamıyor.

Tükendim. Fiziksel olarak. Duygusal olarak. Zihinsel olarak. Ruhunuzda taşıdığınız türden bir yorgunluk. "Saint ile çok fazla vakit geçirdin. Bana karşı duygusal davranma."

"Bu samimi bir konuşma değil Kade. Elini tutup her şeyin yolunda olacağını söylemeyeceğim. Bu sana saçmalıklarından vazgeçmeni söylemekten ibaret."

Levi kanepede kıpırdanıyor. Beni izlediğini hissedebiliyorum ama gözlerimi Calder'dan ayırmıyorum.

"İçinizde sizi kemiren sorular var. Biliyorum. Hepimiz biliyoruz." Calder'ın gözleri hiç kıpırdamıyor. "Roman'ın itirafı hepimizi şok etti, bu yüzden sizi fazlasıyla sarsmış olduğunu tahmin ediyorum."

"Gerçekten bu konuyu konuşmamız gerekiyor mu?"

"Evet, gerçekten bu konuda konuşmamız gerekiyor." Calder bana başını salladı. "Emma Porter senin annen ve onun tarafını da bilmeyi hak ediyorsun. Ne olup bittiğini bilmeyi hak ediyorsun." Bu isim bana bir yumruk gibi indi. Kendimi durduramadan irkildim ve hepsinin bu kadar savunmasızlığıma şahit olmasından nefret ettim.

"Seni arıyor," diyor Calder. Bu bir soru değil. Biliyor olmasına şaşırmadım. Ondan hiçbir şey saklayamazsın.

"Mesajlaşma," diye düzeltiyorum, çünkü görünüşe göre bu ayırım benim için önemli.

"Ve siz henüz yanıt vermediniz."

"HAYIR."

"Neden?"

Ağızımdan çıkan kahkaha çirkin ve acı. "Neden mi? Çünkü ona lanet olsun, işte bu yüzden. Çünkü ona ulaşmak için tüm hayatım vardı ve yapmadı. Çünkü bildiğim her şey Roman'ın ağzından çıktı ve o adam hayatında tek bir dürüst şey bile söylemedi, birilerini mahvetmek için söylemediği sürece. Çünkü—" Duraksıyorum. Ses tonum yükseliyor ve ellerim masada yumruk şeklinde. Bu odadaki herkes dağıldığını görebiliyor.

Calder bir anlığına sessizliğe izin veriyor. Sonra iki an. Ardından, "İşte tam da bu yüzden gidip onunla konuşmanız gerekiyor," diyor.

"Asla!"

"Tüm nedenleri kendin sıraladın. Gerçeğin ne olduğunu bilmiyorsun. Onun tarafını bilmiyorsun. Ve gerçeği öğrenene kadar asla normale dönemeyeceksin."

"Ya artık o halim olmak istemezsem?"

"Öyleyse üzülme, ama tüm bu karmaşayı çözene kadar kim olduğunu bilemeyeceksin ve somurtup durmak sorunu çözmeyecek."

Bu gerçekten canımı yakıyor. Ona dik dik bakıyorum ama Calder geri adım atmıyor. Hiçbir zaman atmaz. En büyük abimin özelliği bu. Acımasızca değil ama gözünüzün içine bakıp kimsenin söylemeye cesaret edemediği şeyi söyler. Roman korkuyla yönetirdi. Calder ise, haklı olduğunu bildiğiniz halde bile ağzına yumruk atmak isteyeceğiniz türden, dobra bir dürüstlikle yönetiyor.

Özellikle de haklı olduğunu bildiğiniz zaman.

"Hazır değilim," diyorum. Sesimin ne kadar kısık çıkması sinir bozucu.

"Hiçbir zaman hazır olamayacaksın. Bu iş böyle yürümez." Calder geriye yaslanıp kollarını tekrar kavuşturdu. "Öyleyse şöyle olacak: Kamyonuna bineceksin, Porter çiftliğine gideceksin ve Emma Porter ile konuşacaksın. Bugün."

"Şaka mı yapıyorsunuz?" diye homurdandım. "Ne zamandan beri sorunlarımla nasıl başa çıkacağımı siz belirliyorsunuz?"

"Bizi de etkilemeye başladıkları zaman, işte o zaman," diye çıkışıyor Calder.

Kahrolası pislikler. Beni hiçbir şeye zorlayamazlar. Hatta, benden bunu talep ettikleri için artık yapmak istemiyorum bile. "Hepiniz defolup gidin. Hazır olduğumda yapacağım."

Bana attığı bakış neredeyse eğlenceli. Neredeyse. "Bugün yapacaksın, yoksa seni ellerin ve ayakların bağlı bir şekilde kamyonumun arkasına atıp kendi ellerimle kapısının önüne bırakacağım. Ve inan bana kardeşim, bunun her saniyesinden zevk alacağım."

Levi koltuktan homurdandı. "Lanet olsun, durun bir dakika. İkiniz kavga etmeye başlamadan önce patlamış mısırımı getireyim."

"Sus be Levi," diyorum ama sözlerimde hiçbir öfke yok.

Sawyer sonunda masanın ucundan, her zamanki gibi ölçülü bir sesle konuştu: "Haklı, Kade. Domuz bağlama konusunda değil—gerçi evet, kesinlikle yapardı—ama gitme konusunda haklı. Sürekli aynı döngüde dönüp duramazsın."

Tartışmaya devam etmek, ayaklarımı yere sağlam basmak ve hepsine defolup gitmelerini söylemek istiyorum, ama Roman'ın hepimize aşıladığı öfke, gurur ve inatçı piskoposluk ruhunun altında daha sessiz bir şey var. Bana haklı olduklarını söyleyen bir şey.

Emma'nın mesajlarını düşünüyorum. Uzun süre bakarsam değişecekmiş gibi tekrar tekrar okuduğum mesajları. Konuşmamız gereken çok şey var. Roman'ın kafamdaki sesini düşünüyorum, sanki bana dolu bir silah uzatıyormuş gibi annem hakkındaki gerçeği söylüyor. Allie'yi düşünüyorum—ve sonra Allie'yi düşünmeyi bırakıyorum çünkü o yol şu anda gitmeyi göze alamayacağım bir yere götürüyor.

"Pekala," dedim dişlerimin arasından.

Calder başını salladı. Yüzünde zafer belirtisi yoktu, kibir de yoktu. Sadece Roman altı metre toprağın altına gömülmeden çok önce bu aileyi çıplak elleriyle bir arada tutan bir adamın sarsılmaz kararlılığı vardı. "Benimle aynı fikirde olmana sevindim."

O kadar hızlı ayağa kalkıyorum ki sandalye parkeye sürtünüyor. "Şunu bil ki, bunu senin için yapmıyorum. Ya da onun için. Bunu yapıyorum çünkü cevaplara ihtiyacım var ve kafamdaki ölü adamın bu cevaplara sahip tek kişi olmasından bıktım."

Calder, "Bunu yapmanız gereken tek kişi kendinizsiniz," diyor.

Başımı sallayıp yutkunuyorum, kendimi savunmasız ve tuhaf hissediyorum çünkü kardeşlerimle ben hiçbir zaman sorunlarımızı kelimelerle ve konuşarak çözmeyi seven insanlar olmadık. Onlara teşekkür etmek istiyorum ama son anda kelimeleri durduruyorum.

Arkama bakmadan kulübeden çıktım ve kapıyı arkamdan kapattım. Güneş gökyüzünde iyice yükselmişti ve verandada durup doğanın güzelliğine hayran kaldım, birkaç güneş ışını içime çektim. Çiftlik her yöne doğru uzanıyordu; bir zamanlar Romalıların olan ve şimdi bizim olan, kanla, kötü anılarla ve enkazın üzerine ne inşa etmemiz gerektiğiyle yoğrulmuş bir toprak.

Telefonumu çıkarıp Emma'nın son mesajına bir kez daha bakıyorum.

Konuşmamız gereken çok şey var.

"Evet," diye mırıldanıp telefonumu cebime soktum ve verandadan indim. "Sanırım öyle."

Bölüm 10

SON ZAMANLARDA

gitmiyorum Calder emrettiği için . Yani, *sadece* emrettiği için de gitmiyorum. Bilmem gereken şeyler var ve Emma, Roman'ın acımasız ve umursamaz açıklamasının ardında bıraktığı boşlukları doldurabilecek tek kişi. Ağzından sızan kan görüntüsü zihnimde beliriyor ve biraz temiz havanın düşüncelerimi temizleyeceğini umarak camı indirme düğmesine basarken başımı sallıyorum. Ama temizlemiyor. Düşüncelerim daha da karanlık bir yöne doğru ilerliyor.

Allie.

Onu tehdit ettiğim gecedan beri konuşmadık. Bana mesaj bırakmasına rağmen cevap vermedim. Çoğunlukla her şeyi tekrar tekrar konuşmak istemediğim için. Her şeyin nasıl geliştiğinin gerçeğinin ortaya çıkması sadece zaman meselesi.

Babam, ortadan kaldırmak zorunda kaldığım ilk kişi değil ve son da olmayacak. Sadece Allie'nin gerçeği öğrendiğinde -ki öğrenecek-bana farklı bakacağını biliyorum. Henüz bununla yüzleşmeye hazır değilim. O da değil. Hayatımda Roman Bishop'ın kişisel zavallısından başka biri olabileceğime inanan tek kişi o.

Güneşin parlaklığına karşı gözlerimi kısarak araba sürerken başka bir şey daha aklıma geliyor. Ya Emma ona söylerse? Ya zaten söylemişse? Çok fazla soru ve çok fazla şüphe, beynimde beni içine çekip boğmakla tehdit eden bir girdap gibi dönüyor.

Emma'nın mesajına hiç cevap vermedim, bu yüzden geleceğimi bilmiyor. Umarım sürpriz unsuru, yalanlarını ve manipölasyonlarını en

aza indirir.

Gözlerimi kırıp yutkundum. Bu tür şeylerle mi tanınıyor? Yoksa Roman bana öyle mi anlattı, ben de inandım mı?

Bunu öğrenmenin tek yolu denemek.

Kapıya vardığımda, güvenlik görevlileri duygularını gizleme zahmetine girmediler, ben de girmedim. "Emma Porter'ı görmeye geldim."

"Aferin sana." Göbekli gardiyan bana sert bir bakış attı, sonra alaycı bir şekilde güldü. "Mesele şu ki, seni görmek istiyor mu?"

"Neden onu arayıp öğrenmiyorsun?" diye soruyorum.

Bu şerefsiz, kardeşlerimle karşı karşıya geldikten sonra bugün onun tuzağına düşecek halim olmadığı için şanslı. İkisi de burada, 1 numaralı nöbetçi kulübesinde, kendi küçük güç alanlarını kullanmak için bahane arıyorlar.

Diğer adam sabit telefonu kapıp pencereden bana bakarak aradı. "Evet. Emin misin? Tamam, patron." "Tamam" dedi ama sesi sanki *senin sonunmuş* gibi geliyordu. Sonra avucunu kapıyı açan düğmeye sertçe vurdu. İçeri girerken onları izledim ve alaycı ifadeleri yüzlerinden hiç eksilmedi. Kocaman, sert adamlar gerçek canavarların neye benzediğini bilmiyorlar. Ta ki onlara göstermek için bir nedenim olana kadar.

Dikkatimi önüme çevirerek derin bir nefes aldım ve yüzümü öne çevirdim. Çiftliğe en son ne zaman gizlice girmek yerine bu şekilde geldiğimi hatırlamıyorum. *Daha önce hiç gelmiş miydim ki?* Gün ışığında gelmek neredeyse tuhaf geliyor. Allie'nin arabasının evin önünde park edilmiş olduğunu görene kadar bunun farkına varmadım. Kalp atışlarımın aniden hızlanması, onun burada olmasını ne kadar çok istediğimi anlamamı sağladı. Aptalca çünkü ondan nefret ediyorum, ama aynı zamanda ona bağımlıyım.

Benim ne kadar berbat durumda olduğumun bir sınırı yok.

Zili çaldıktan bir saniye sonra yaşlı bir kadın kapıyı açtı. Sanki beni orada bekliyormuş gibiydi. Bana dik dik bakarken yüzündeki ekşi ifadeyi anlamak hiç zaman almadı. "Emma Porter'ı görmeye geldim."

"Evet, biliyorum." Belli ki bu fikri sevmiyor, ama bu onun kahrolasınca işi değil. "Ofisinde. Bu taraftan." Çenesini oynatarak beni takip etmem için işaret etti ve ben de ettim. Bu evdeki neredeyse her

şeyin yerini biliyorum ama yine de beni yönlendirmesine izin verdim. Gizlice dolaşma anısı beni sırttırdı. Bu kahrolası insanlar. Bu duvarların ardında güvende olduklarını sanıyorlar.

Yaşlı kadın beni içeriye davet etti ve etrafa göz gezdirdim. Beklediğim gibi masasında oturmak yerine, Emma, içeriye dolan ışığa karşı gözlerimi kısmama neden olan pencerelerin altındaki dolaptan kendine bir içki dolduruyordu. Saçları her zamanki gibi topuz yapılmıştı, tek bir tel bile yerinden oynamamıştı.

Onu bir saniye içinde anladım. Bardağını uzun bir yudum için dudaklarına götürdüğünde içindeki buzlar hafifçe şıkırdadı.

Yutkunmasının ardından, sanki doğrudan gözlerime bakmaktan korkuyormuş gibi, bakışlarını üzerimde gezdirdi. "Bir şey ister misiniz?"

Reddetmeliyim ama reddetmiyorum. Belki ben de bir tane içebilirim. "Buraya içki içmeye gelmedim ama eğer teklif ediyorsanız..."

Konuşmadan ikinci bir bardak doldurdu ve şişeyi dikkatlice yerine koydu. Yavaşça bardağı kaldırdı ve sanki bana tekrar bakmak için güç toplamaya çalışıyormuş gibi omuzlarını geriye attı. Bakışlarımız buluştuğu anda, gözlerinin etrafındaki kızarmış halkayı ve yanaklarındaki şişliği fark ettim.

"Geldiğinize sevindim," diyor.

İçeceği bana uzatmak yerine, masanın köşesine koydu, sonra da kendinden iki kat büyük bir adam için yapılmış bir sandalyeye çöktü. Sandalye onu adeta yuttu. Ofisi yöneten kadından ziyade, babasının ofisinde oynayan küçük bir çocuk gibi görünüyordu.

Ama onu hafife almayacağım. Bir sürü aptal herif onu hafife aldı ve pişman oldular.

"Neden benimle görüşmek istiyorsun?" diye soruyorum, onun karşısındaki sandalyeye oturup masadan içeceğimi alırken. "Telefonumu sürekli arayıp durmana neden olan şey ne?"

Gözleri kısıldı, şimdi tüm bakışlarıyla bana baktı ve gözleri parladı. "Gerçekten bilmiyor musun?"

"Bilinmesi gereken ne var ki?" Bunu onun ağzından duymak istiyorum.

Bu sözü ilk söyleyen ben olmayacağım ve kesinlikle işini kolaylaştırmayacağım.

Çenesindeki hafif titremeyi fark ediyorum. Ağlayacak mı acaba? İçimdeki öfke kabarırken, bir sıkıntı hissi daha da artıyor.

Öncelikle babanızın vefatını duyduğuma çok üzüldüğümü belirtmek isterim. Umarım Elena gönderdiğim çiçekleri almıştır.

"Sen ve tüm Montana eyaleti." Bardağımdaki viskiyi çevirerek, her hareketini dikkatle izliyorum. "Ama dürüst olmak gerekirse, ki bence birbirimize karşı dürüst olmalıyız, onun gidişine gerçekten üzülüyorsun, değil mi? O halde neden rol yapıyorsun?"

Ağzı açık kaldı, sonra birden kapandı. "Baban berbat bir adamdı ve birçok yönden düşmanımdı, ama bu onun ölümünü kutladığım anlamına gelmiyor."

Omuz silkerek, "Neden olmasın? Herkes öyle yapıyor. Kimse seni bunun için yargılamaz." dedim.

"Buraya babanın ölümünü konuşmak için gelmedin." Sesi yumuşak bir fısıltı, neredeyse nefessiz, o kadar sessiz ki zar zor duyuyorum. Bardağını iki eliyle kavradığında buzlar tekrar şıkırdadı. Birkaç kez karşılaştığımızda onun bu yönünü hiç görmemiştim. Şehirde dolaşırken her zaman derli topluydu.

Dik duruşuyla, tam bir CEO gibi görünüyor ve rolünü de hakkıyla oynuyor. Onu bu kadar savunmasız görmek, insanların her zaman dünyadan sakladıkları başka bir yönü olduğunu hatırlatıyor bana.

"Öyleyse neden gelmemi istedin?" diye sormadan edemiyorum.

Ona işi kolaylaştırıp gerçeği bildiğimi söyleyebilirdim. Onun hayatını diğer herkes gibi cehenneme çevirmiş olabileceğini anladığımı, ama bunu yapmadığımı anlatabilirdim. Ona bir çıkış yolu sunamayacak kadar kırgınım. Sonuçta, eğer benim tercihim olsaydı, şu anda burada oturuyor olmazdım.

Calder'ın benim işlerime karışmasına lanet olsun.

"Söyleyeceklerime başlamadan önce şunu belirtmek istiyorum..." İçeceğinden başını kaldırdığında gözlerinde yaşlar parıltıyor. "Elena ile aranızdaki ilişkiye asla karışmak istemem. O sizi büyüten, yıllarca size bakan ve sizi seven kadın, ama gerçeği bilmeyi hak ediyorsunuz. Ben sizin annenizim, Elena değil."

Nedense, onun gerçeği itiraf etmesinin omuzlarımdaki yükü hafifleteceğini ve yüzeyin hemen altında kaynayan öfkeyi azaltacağını düşünmüştüm, ama öyle olmadı. Aksine, yükü daha da ağırlaştırdı ve acıyı daha da derinleştirdi.

Ardından, durduramadığım bir adrenalın patlaması geliyor.

"En azından bu, doğruyu söylediği anlamına geliyor."

Sanki ona tokat atmışım gibi irkildi. "Sana mı söyledi? Hep şöyle derdi..."

"Hemen öncesinde—Evet, bana söyledi."

"Sana her şeyi anlattı mı?"

"Her şey mi?" diye kaşımı kaldırarak sordum.

"Evet, olan oldu."

"Sanırım ikimiz de bunun *nasıl* olduğunu biliyoruz, Emma."

"*Bunu* kastetmedim." Dirseklerinin üzerine eğildi, nefes alışverişi hızlanmıştı. "Bana ne söylediğini ve ne kadar söylediğini anlatırsan, kendimi tekrar etmekten kaçınabilirim."

"Bana ikinizin bir ilişki yaşadığını ve benim de bu ilişkinin mutlu bir sonucu olduğumu söyledi."

Sessizce alaycı bir şekilde güldü, sonra içeceğinden büyük bir yudum aldı ve tekrar konuşmadan önce ağzını kolunun tersiyle sildi. "Mutlu musun? Baban asla mutlu değildi. Şimdi bana gerçekten ne söylediğini anlat."

"Önemli mi? O öldü ve ben buraya eski saçmalıkları tekrarlamak için gelmedim. Buraya senin tarafını dinlemek için geldim." Dirseklerimi dizlerime dayayarak daha da yaklaştım ve onu rahatsız edecek kadar dikkatlice baktım.

"Bana böyle baktığında ona çok benziyorsun." Kadın ürpererek başını salladı. "Baban istediğini elde etmek için hiçbir şeyden çekinmeyen bir adamdı. İsteddiği şeyin ne olduğu önemli değildi. Toprak, güç, insanlar. Hepsi onun için aynıydı. Bir şeye gözünü diktiğinde, o şey kaçınılmaz olarak onun olurdu. Bunu artık biliyorsundur eminim."

Sadece başımı salladım ve konuşmaya devam etmesine izin verdim. "Başlangıçta her şey iyiydi. Beni övgülerle boğdu. Bir kadının kendini dünyadaki tek kişiymiş gibi hissetmesini sağlamanın bir yolunu bulmuştu ve ben... ben zayıftım." Bunu itiraf ettiği için

kendinden nefret ediyormuş gibi geliyor. "Zayıflığımı bana karşı kullandı. Sevilme arzumu. Onu gerçekte olduğu canavar olarak gördüğümde, zaten tuzağa düşmüştüm. Sonra hamile olduğumu öğrendim ve bunu gizli tutmaya karar verdim. Öğrenirse asla kurtulamayacağımı biliyordum. Ama Roman'ın bağlantıları vardı ve para her şeyi satın alabilir. Gittiğim doktora para ödedi ve test sonuçlarını aldı. Ondan sonra..."

Bakışlarını bardağına indirdi, sesi titredi. "Gitmeye çalıştığımda... beni bulup geri sürükledi. Yemin ederim, denedim. Seni istedim. Seni yanımda tutmaya niyetliydim."

Ne hissedeceğimi bilemiyorum. *Kızgın. Üzgün. Hayal kırıklığına uğramış.* Tüm duygularım bir anda yüzeye çıkıyor. Onun yerinde olmanın nasıl bir şey olduğunu biliyorum. Babamın kum torbası olmayı kendime görev edindim, ama bu beni terk etmesi için yeterli bir sebep değil. Göğsümdeki acıyı iyileştirmiyor.

"Gerçekten buna inanmamı mı bekliyorsunuz? Beni doğduğum anda ona teslim ettiniz."

Bu doğru değil. Mantıklı tarafım bunun doğru olmadığını, beni ona öylece teslim etmediğini biliyor, ama içimdeki her şey düğüm düğüm olurken bir yandan da isyan etmekten kendimi alamıyorum.

"Kade." diye fısıldadı, "Lütfen, beni anlayan gerekiyor..."

İçimde bir şey kırılıyor. "Hayır, mağdur rolü oynayamazsın. Bana gerçeği söylemek için yirmi altı yılın vardı ve bunu denemedin bile." Ağzımdan durmayan bir musluk gibi kelimeler dökülüyor. "Sanırım şaşırmamalıyım. Neden itibarını feda etmek istesin ki? Sonuçta, Roma piskoposunun gayrimeşru çocuğunu doğurduğunu bilseler dünya senin hakkında ne düşünürdü?"

"Öyle şeyler söyleme. Hiç öyle değildi!" Gözlerinden yaşlar süzüldü, ama benden beklediğim tepkiyi alamadı.

Pişmanlık duyan bir kadın görmüyorum. Masum bir çocuğu korumak için yeterince çaba göstermeyen bencil bir kadın görüyorum. Biraz çaba gösterebilirdi. Bütün hayatım boyunca onun baskısı altında yaşamak zorunda kalmamam için, her gün ne kadar başarısız olduğumu duymak zorunda kalmamam için çaba gösterebilirdi.

"Belki de öyle değildi, ama kesinlikle öyle görünüyordu. Ama önemli değil, çünkü zaten yapılmış olanı geri alamayız." Damarlarımı dolduran ani ve mide bulandırıcı öfke dalgasına karşı dişlerimi sıktım. Burada olmamalıydım. Hiç uğraşmamalıydım.

Ağzı sanki bir şey söylemek istiyormuş ama cesaretini toplayamıyormuş gibi hareket ediyor. *Tipik*. En azından alışılmışın dışında. Bardağımdaki viskinin geri kalanını bir dikişte içiyorum ve boğazımdan aşağı inerken yakmasına izin veriyorum. Bardağı masaya bırakırken ona el sallıyorum.

"İçki ve acınası bahaneler için teşekkürler."

Sanki ona vurmuşum gibi irkildi, sonra bardağını masaya koydu ve elleriyle yüzünü kapattı. Ağlamaya başlarken vücudu titriyordu ve gözyaşları öfkemi daha da artırıyor gibiydi. *Ona acımam mı gerekiyordu?*

"Seni her zaman sevdim," diye hıçkırarak ağladı. "Hayatının her gününde, Kade, seni sevdim. Neye inanırsan inan, bu doğru. Baban, seni görmemi sağladı. En azından o hayattayken asla göremeyeceğim şeyleri görmemi sağladı. Sana gerçeği söyleyebilmek ve hayatında yer alma fırsatı bulabilmek için onun ölümünü beklediğimi itiraf etmekten utanmıyorum."

Duyduğum tek şey bahaneler. Hissettiğim tek şey acı.

"O artık öldü, yani sanırım istediğini elde ettin, ama bunun bir önemi yok çünkü zarar zaten verildi. Ve gerçek şu ki, *seni* istemiyorum Emma. Bir anneye ihtiyacım yok. Bu yüzden artık böyle bir sırrı taşımak zorunda olmamanın seni rahatlattığından eminim, ama artık rol yapmayı bırakıp, gerçekten istediğin çocuk için planladığın o gösterişli düğüne odaklanabilirsin."

Gözlerimin önünde, yanaklarından süzülen gözyaşlarıyla, dudaklarını dişlerinin arasından bükerek hırıldayan bir ifadeyle, yavrularını koruyan bir anne ayıya dönüştü. "Seni de Allie kadar çok istedim. Hamilelik ve doğumun vücudum için çok zordu. Doktorlar bir daha hamile kalmamamı tavsiye ettiler ve ben bir aile istedim. Bunda ne yanlış var ki?"

"Ona söylemedin, değil mi?" Bir an bekliyorum, bana yanıldığımı kanıtlaması için ona şans veriyorum. Tek yaptığı gözlerini kaçırmak, şimdi gözlerime bakmaktan kaçınmak.

Başımı salladım. "Sanırım hâlâ sakladığın birçok sır var."

Titreyen çenesini kaldırdı. "Allie'yi bu işin dışında bırakın. Bizden bahsediyorum. İster inanın ister inanmayın, yaptığım her şey sizin içindi."

"Teşekkürler." Sandalyemden kalkıp ayağa kalktım ve ona alaycı bir bakış attım. "Bana hayat armağan ettiğin için teşekkürler. Şu ana kadar gerçekten büyük bir keyif oldu."

"Kade, bekle! Lütfen!" Yalvarması sadece öğle yemeğimin kusmasına neden olma tehlikesi yaratıyor.

Artık burada oturup onun bahanelerini daha fazla dinleyemem. Onun ne tür bir canavar olduğunu biliyordu, beni mahvedeceğini biliyordu ve yine de beni ona verdi.

Buradan çıkmam lazım .

Ön kapıya doğru yürürken botlarımın parke zeminde çıkardığı sesler yankılanıyor. Neredeyse kapıya varmıştım ki merdivenlerden bir ses geldi.

"Kade mi? Bu da ne?"

Allie.

Hayır. *Şu an ona bakamam.*

Emma'yı görmezden geldiğim gibi onu da görmezden geliyorum ve adımlarımı bozmadan devam ediyorum.

"Kade! Seninle konuşuyorum!"

Allie, Emma'dan çok daha inatçıydı ve dışarıya kadar peşimden geldi, aramızdaki mesafeyi kapatırken sesi yükseldi. "Burada ne yapıyorsun? Annemin ofisinde ne işin vardı?"

Elbette soruları var. Ama onlara cevap vermek zorunda değilim. "Bu seni ilgilendirmez."

"Hayır, bu benim için işe yaramayacak. Rastgele evime gelip bunun beni ilgilendirmediğini söyleyemezsin."

"Yapabilirim ve az önce yaptım!" diye bağırdım.

"Bir dur da bana bak artık, Allah aşkına!" Sesi de benim kadar yorgun geliyor.

"Söyleyecek bir şeyim yok," diye mırıldandım.

Allie benim gitmeye çalışmamı hiç umursamıyor. Kamyona ulaşmadan önce koluma yapışıp beni geriye doğru çekiyor, kendi

ayaklarıma takılıp sendelememe neden oluyor. Lanet olası akşamdan kalma halim yüzünden her zamankinden daha az zekiyim.

Şu an onun bu ısrarcı tavrından hem kızgınım hem de sinirliyim ve ona dönüp baktığımda bunun yüzümden belli olduğunu biliyorum. Gözlerinde korku parıltısı beliriyor ve irkilerek bir adım geri çekiliyor. Bunu açıklayamam ama onun korkusu bu acının bir kısmını dindiriyor.

"Dikkatimi çekmek istedin Allie. Şimdi de kahrolası dikkatimi çektin," diye hırladım ve ona doğru eğildim. Bilerek değil, muhtemelen içgüdüsel olarak geri çekildi. İyi, en azından bir kısmı birlikte ne kadar tehlikeli olduğumuzu biliyor. Ve şu anda, kendimi zar zor tutuyorum. Bütün bu kahrolası duygular içimden geçiyor. "Bak, şu anda çok sinirli ve kızgınım ve en son istediğim şey seninle ya da başka biriyle konuşmak. Yani eğer buraya benimle birlikte sikimi emmek veya amını sikmeme izin vermek için gelmediysen, defol git gözümün önünden."

Allie, sanki başka bir dilde konuşuyormuşum gibi yavaşça göz kırıyor.

"Bu yüzden mi beni buraya kadar takip ettin?" Ona doğru yaklaşıyorum, etrafını sarıyorum, parmaklarım ona dokunmak için kaşınıyor. "Sonunda bacaklarını benim için açacak mısın? Tertemiz nişanlın için bir piskoposun seni kirletmesine izin verecek misin?"

Bir anda yüzüme bir tokat attı. Yanağımda bir acı dalgası yayıldı, ama bu hoş bir histi. Tepki vermemek için ellerimi yumruk yaptım.

"Nasıl cüret edersin?" diye öfkeyle söylendi.

"Gerçek acıtıyor, değil mi?" diye alaycı bir şekilde soruyorum, gülümsemeye çalışırken yanağımın yanmasını umursamadan.

Allie başını salladı, bu da birkaç kızıl saç telinin yüzüne düşmesine neden oldu. "Baban öldüğünü anlıyorum. Acı çekiyorsun ve bu yüzden herkesin de acı çekmesini istiyorsun, ama ben paspas değilim, Kade."

"Ne istersem o olursun." Yüzüne doğru eğildim, bakışlarım dudaklarına kilitlendi. Onu öpmek istiyorum ve bu, uzun zamandır aklıma gelen en aptalca düşünce.

"Hayır, değilim ve soruyu geçiştirmen ortadan kalkmıyor. Annemle neden konuşuyordun? Neler oluyor?"

"Karşılığında bana bir şey verirsen, belki sana anlatmayı düşünebilirim."

Dudakları aşağı doğru kıvrıldı ve endişesinin hayal kırıklığına benzer bir şeye dönüşmesinden nefret ettim. "Sana ne oldu? Sanki seni artık tanımıyorum bile."

Komik. *Gerçekten* komik. "Beni gerçekten tanıdığını sanman çok komik. Tanımadın. Penisimi, ağzımı ve dilimi biliyordun ama benim hakkımda en ufak bir şey bile *bilmiyordun* . "

Yüzü düştü ve kaşlarını çatarak, sanki köpeğini tekmelemişim gibi bana baktı. "İstemediğim için değildi..."

Kahretsin. Neden bana öyle bakmak zorunda? Emma'nın gözyaşlarına sadece tiksinti duymuştum, ama Allie'nin gözyaşlarına? O hâlâ en büyük zaafım.

Kalbim onun yaptıklarının intikamını almak istese de, içimdeki daha büyük bir parça onu teselli etmeyi arzuluyor. Eskiden yaptığım gibi uzanıp onu kollarıma çekmek, her şeyin bir anlığına da olsa yolunda hissetmesini sağlamak istiyorum. Kollarım onun için acıyor ve ona biraz huzur verebilecek sözler dudaklarımda asılı kalıyor. Ama bu sözler, onları geri püskürtmeden önce daha da ileri gidemiyor. Onunla ilgili zaten bir ömür boyu yetecek kadar hata yaptım.

Onu içeri aldım. Ona kim olduğumu göstermeye çalıştım.

Ve hayatımdaki herkes gibi o da içimdekini gördü ve bu yüzden benden nefret etti. İçimde çok çirkin bir şey var. Uğraşmaya değmem. Emma bunu biliyordu. Roman biliyordu. Allie de biliyor. Neden ona istediğini vermeyeyim ve *tam olarak* kim olduğumu bilmesini sağlamayayım ki?

Çit hattından esen soğuk rüzgarla kollarını kendine sardı. "Lütfen. Benimle konuşun. Neden buradasınız?"

"Sana söyledim. Bu seni ilgilendirmez, o yüzden boş ver."

"Calder seni annemi rahatsız etmeye mi gönderdi? Porter'ların Bishop'ların altında kalmasını sağlama aile geleneğini sürdürmeye mi?" diye çıkıştı, öfkesi yeniden alevlenmişti.

Aslında beni o mesajlarla taciz eden Emma'ydı. "Kendine bunu söylemen gerekiyorsa..." Gördün mü, ben sadece saldırgan köpek gibiyim. O bile beni böyle görüyor.

"Tek yapabileceğim şey tahmin yürütmek. Neler olduğunu anlatın da uydurmayayım. Neden buradasınız? Aileme ne yapmaya çalışıyorsunuz?"

Ailesi.

Ailesi .

Ağzımı kapalı tutmalıyım ama her zamanki gibi tutmuyorum.

Tek bildiğim, beni dünyanın geri kalanı gibi bir kenara attığına pişman olmasını sağlamam gerektiği. "Sanırım *ailemizi* kastediyorsun."

Kaşları çatıldı, gözleri yüzümü inceledi. "Bu ne anlama geliyor?"

"Bu, tek çocuk olmadığın anlamına geliyor Allie. Sürpriz." Kollarımı açıp ona vahşi bir sırıtişla baktım. "Bir erkek çocuk. Tebrikler, bir erkek kardeşin oldu."

"Ne halt ediyorsun Kade?" diye çıkıştı. "Sarhoş musun? Üzerinde viski kokusu alıyorum."

"Elbette, benim hakkımda en kötü şeyleri düşünüyorlar. Umurumda değil." Kalbimin göğsümde sıkışmasını görmezden geliyorum. "İnanmıyor musun? Git annene sor. Meğerse yıllar önce Roman'la birlikte olmuş ve ben de ondan kurtulmuşum."

"Hayır," diye fısıldadı, göğsü hızla inip kalkıyordu. "Hayır."

"Git. Git ve kendin sor ona. Ben buraya sadece onu başımdan atmak için geldim. Roman'ın öldüğünü öğrendiğinden beri bana bir an bile huzur bırakmadı."

"Ama... ama biz..."

Onun bu sözlerle nereye varmak istediğini kafamda anlıyorum ve kendimi tutamıyorum.

"Evet, yaptık," diye onayladım alaycı bir gülümsemeyle.

Yüzü buruşuyor ve uzun kirpikleri gözyaşlarıyla kaplanıyor.

"Ama çok eğlendik, değil mi? Eminim sen de çok eğlendin. Seni boşaltmak için hiçbir şey gerekmedi. Özellikle de ben—"

"Dur," diye fısıldadı. Yüzünde tuhaf bir ifade vardı, sanki yıldırım çarpmış ve hâlâ hayatta olup olmadığından emin değildi. Titriyordu ve güzel gözleri kapandı. İki büyük, kalın gözyaşı yanaklarından aşağı yuvarlandı, rimelini de beraberinde sürükledi. "Hayır. Bu doğru olamaz."

İçimden bir şeyler kıvrılırken, sadece hafifçe kıkırdıyorum. Emma, Allie'ye gerçeği hiç söylemediğini itiraf etti. Böyle bir şey olsa bütün kasaba öğrenirdi. Sırlarını saklamak için iki hayatı mahvetmişti. Suçluluk, tiksinti ve utanç duygularının birer birer üzerine çöktüğü anları izlerken, en ufak bir tatmin duygusu yaşıyorum.

"Kamyonumda geçirdiğimiz o geceyi hatırlıyor musun?" diye soruyorum. "Biliyorsun işte. Benimkini emdiğin geceyi—"

"Yeter!" diye hıçkırarak haykırdı, bir çocuk gibi ellerini kulaklarının üzerine kapatarak başını çılgınca salladı.

"Sorun ne Allie? Buraya neden geldiğimi öğrenmek isteyen sendin değil mi?"

Ona doğru uzanıyorum ve kolunu geri çektiğinde gülüyorum.

"Hey," diye omuz silkerek karşılık verdim. "Birlikte büyümedik ki. Birbirimizi tanı mıyorduk."

"Yalan söylüyorsun. Yalan söylüyorsun!" Kadın geri çekiliyor, sanki bir şey değişecekmiş gibi başını sallıyor. "Sen tam bir yalancısın ve hastasın!"

"Kendin öğren," diye sesleniyorum, o eve doğru koşarken.

Ön kapının çarpma sesi hıçkırma hıçkırma ağlamasını kesti. Gözden kaybolur kaybolmaz yüzümdeki sırıtış silindi. Artık gülmüyordum. Utanç ve suçluluk sarmaşıklar gibi beni sardı. Onu incitmenin yardımcı olacağını düşünmüştüm. Kendi acımı başkasına aktararak biraz huzur bulabileceğimi sanmıştım. Ama olmadı. Sadece kendimi daha kötü hissetmeme neden oldu. Şimdi bizi her zamankinden daha da uzaklaştırdım. Onu her zaman yaptığım gibi kendimden uzaklaştırdım. Gerçeği yakında öğrenecek ve sakinleşecek. Zaten beni istemiyor. Ben de onu istemiyordum—istiyordum.

Roman'ın bir yerlerde güldüğünü, çünkü tam da onun beni yetiştirdiği gibi bir pislik olduğumu hissettiğimden bir türlü kurtulamıyorum.

BÖLÜM 11

ALLIE

Hayır, mümkün değil. Sadece bana zarar vermeye çalışıyor.

"Anne!" Çığlık mı atıyorum? Kendimi zar zor duyabiliyorum. Evin içinde koşarken kalbim çok hızlı çarpıyor. "Anne!"

Hâlâ ofisinde ve bunun doğru olduğunu anlamak için ona bir bakış yeterli. Başını ellerinin arasına almış oturuyor ve bana baktığında gözleri kızarmış ve şişmiş. Benim hissettiğim kadar yıkılmış görünüyor.

"Doğru, değil mi?" Midem bulanıyor. *Kardeşim*. Yaptığımız her şeyden sonra. Bana yaptırdığı şeylerden sonra. Eskiden istediğim zamanlarda yaptığım şeylerden sonra. "Kade... benim kardeşim mi?"

"Allie, şu an bunu yapamam," diye fısıldadı güçsüz bir sesle, uzun bir hıçkırıkla.

Şu anda bunu yapamaz mı? "Umurumda değil! Gerçeği istiyorum!"

"Eğer sana söylediyse, zaten biliyorsundur." Gözyaşları yanaklarından masaya damlıyor. "Kade benim oğlum."

Erkek kardeşim.

Kardeşime oral seks yaptım. Onun da bana oral seks yapmasına izin verdim. Çıplak yüzdük. O da bana boşaldı. O kadar çok anı var ki, artık birbirimize karşı gerçekte ne olduğumuzu bildiğim için hepsi lekелendi. "Nasıl söylemedin? Bir kardeşim olduğunu bilmek isteyebileceğimi hiç düşündün mü?"

Başını sallıyor, ağzı açık kalmış. Ne yaptığımızı bilmiyor. Bu sırrı sakladığı için nelerin olmasına izin verdiğinin farkında değil.

Aman Tanrım. Kusacağım.

"Allie! Nereye gidiyorsun?" diye seslendi arkamdan.

Şu an onun yanında olamam. Ona bakamıyorum bile. Kendime de bakamıyorum.

Öz kardeşim.

Elimle ağzımı kapatmış bir şekilde merdivenlerden sendeleyerek çıkarken ayaklarım yere vuruyor.

Erkek kardeşim.

Kardeşim beni oral seksle tatmin etti.

Kardeşim ağzıma boşaldı.

Zar zor odama ulaştım, kendimi banyo kapısından içeri attım. Fayansa sertçe çarptım, darbe dizlerimi sarstı, tam zamanında midem boşalana kadar kustum. İç organlarım ağrıyordu ve öğürmeyi engelleyemiyordum. Sanırım hiçbir şey engelleyemezdi.

Neden illa o olması gerekiyor? Dünyadaki herkes arasında neden illa Kade olması gerekiyor?

Tuvaleti sifonladığımda yüzüm gözyaşları ve sümük içinde sırlıklam olmuştu. İçten dışa pislik içindeydim. Lekelenmişim. Bilmiyor olmamızın bir önemi yok. Yine de iğrenç ve kirli bir durum.

Bir şekilde ayağa kalkıp kendimi duşa sürükledim. Suyun ısınmasını beklerken kıyafetlerimi çıkarıp bir yığın halinde bıraktım. Duşun altına girdiğimde kabinde buhar yükseliyordu. Kaynar su tenime değdiğinde titreyerek nefesimi tuttum. *İyi.* Acıya dayanmaya kendimi zorladım. Belki tüm bu çirkinliği yıkayabilirim. Belki su yeterince ısınırsa tekrar temiz olabilirim. Lifimi alıp sabunladım. Sonra olabildiğince sertçe ovdum, su ve sabunla karışan gözyaşlarımı silmeye çalıştım.

Açık banyo kapısına bir tıkırtı geldi. "Allie. Bunu konuşabiliriz. Bu kadar üzölmene gerek yok."

O öyle düşünüyor. Karanlıkta olup da buna gerçekten inanmak ne güzel olsa gerek. "Git buradan! Şu an bunu yapamam!" diye bağırarak sözlerini yüzüne geri fırlatıyorum.

Cildim kızarana ve tahriş olana kadar daha da sertçe ovuyorum. Yine de yeterli değil. Sanırım hiçbir şey asla yeterli olmayacak.

Su sıçramalarının arasında zar zor duyulabilen bir iç çekiş geldi. "Yine abartıyorsun."

Gülerken buharın arasından yüzünü görebilmeyi neredeyse çok isterdim. *Abartılı mı?* Gerçeği bilseydi ne yapardı? Ona söylemeliyim. Çirkin sırları saklamanın sonuçlarını ona öğretmeliyim. Etrafındaki herkese ne kadar zarar verdiğini. Ama Kade de bir sırdı. Onu saklamasaydım, bunu daha önce... biz... engelleyebilirdi.

"Lütfen, gidin buradan," diye yalvarıyorum duvara yaslanıp mide bulantıyla mücadele ederken. "Lütfen. Beni yalnız bırakın."

Yine yüksek sesle iç çekti, ama giderken gölgesini izledim. Şimdi yine yalnızım, oysa her şeyden çok istediğim şey onun yanına gidip beni teselli etmesi. Ne mümkün. Onun tek umurunda olan şey, bir piskoposla ilişki yaşamam ve bunun aile itibarını nasıl zedeleyeceği olurdu. Evet, kardeşinle ilişki yaşamak da itibar için iyi bir şey değil.

Ve hayatın zaten berbat olan halinden daha da berbat olamayacağını düşünmüştüm.

Sonunda cildim buruş buruş oldu ve sürekli sıcaklık başımı döndürdü, bu yüzden duştan çıktım. Öncesine göre kendimi daha temiz hissetmiyordum. Hiçbir şey beni tekrar temiz hissettiremeyecek.

Ne zamandır biliyor? Başından beri mi? Bu kadar mı hasta? Bu saçmalık boyunca Jackson'ı onunla karşılaştırdım. Keşke beni bu evlilikten kurtarabilseydi.

Ben tam bir aptalım.

Üzerime sabahlığımı giyip saçlarıma havlu sararak yatağa girdim. Belki uyursam, bunların hepsi geçer gider. İstediğim şey bu. Bütün dünyanın sonsuza dek yok olması.

Uyku, bu kâbustan tek kurtuluş yolum.

Kapıma gelen vuruş sert ve ısrarcıydı. "Allie? Yeter artık. İçeri giriyorum. Üç gündür yatakta yatıyorsun, Allah aşkına!"

Onun beni rahat bırakmayacağını biliyordum. Odama kapandım, arada bir Saint'e mesaj atıp gizlice yediğim yemekler dışında. Çok kişisel şeylerden kaçınıyorum, içimdekileri dökmek istesem bile. Asla. En yakın arkadaşıma bile anlatmaya utanıyorum.

Barışın sonsuza dek sürmeyeceğini bilmeliydim.

İçeriye öfkeyle girer ve boş peynir ve protein bar ambalajlarının yığınına görünce birden durur.

Doğrulmaya zahmet etmiyorum. Bunun yerine, sanki beni koruyacaklarmış gibi, battaniyeyi daha da sıkıca üzerime çekiyorum.

Annem beni battaniye yığınının arasında görünce burnunu kııştırdı. "Pekala, yeter artık."

Odanın karşısına doğru yürüdü, perdeleri açtı ve iki pencereyi de araladı. "Buraya biraz temiz hava girmesi gerek. Ölüm gibi kokuyor."

Keşke gerçekten öyle olsaydı, çünkü bu öldüğüm ve artık bunu düşünmek zorunda kalmadığım anlamına gelirdi. "Lütfen beni yalnız bırakır mısınız?"

"Hayır, seni öylece yalnız bırakamam." Tırnak içinde bir ifadeyle yatağın yanına durup sinirli bir şekilde konuştu. "Kendini toparlaman gerekiyor. Şok olmuş olmalı, biliyorum, ama dünyanın sonu değil." *Bunu söylemesi kolaydı.* "Ciddi söylüyorum, Allie. Jackson bunu umursamayacak. Öğrense bile, ki öğrenmesine gerek yok, Kade'i doğurmuş olmam, evliliğinizden vazgeçmesi için yeterli değil."

Aman Tanrım. Benim endişelendiğim şeyin bu olduğunu mu düşünüyor? Jackson'ın ne yapacağı mı? Bu kadar mı yanılgı içinde?

"Gerçekten de benim üzgün olmamın sebebinin Jackson ve o aptal düşünümüzle bir ilgisi olduğuna inanıyor musun?"

Yatağın kenarına oturuyor, ben de biraz daha uzaklaşıyorum. "Evet. Davranış şekline bakılırsa, hayatını mahvettiğimi düşünürsün herhalde."

Mahvoldu mu? Bunu söylemezdim. "Tepkimin onunla veya düşünle hiçbir ilgisi yok. Bunun nedeni, bu sırrı tüm hayatım boyunca benden saklamış olmanız."

"Seninle hiçbir ilgisi yoktu. Başka seçeneğim olmadığı için bunu sır olarak sakladım."

"Sana inanmıyorum!" Doğrulup yorganı kenara attım. "Bunun benimle hiçbir ilgisi olmadığını söylüyorsun, ama beni etkiliyor. Yaptığın her seçim beni etkiliyor. Ayrıca başka hangi konularda yalan söylediğini, başka hangi sırları sakladığını da merak ediyorum."

"Hayatımda olan her şeyi sana anlatmak zorunda değilim Allie. Burada ebeveyn benim. Nelerin paylaşılması gerektiğine ben karar

veririm."

"Ve sizce benim bir erkek kardeşim olduğunu bilmek paylaşılması gereken bir şey değil mi?" Tek yapabildiğim hayal kırıklığıyla başımı sallamak.

"Sana söylemeliydim ama söyleyemedim. Kade'i korumaya çalışıyordum. Yaptığım her şey onu korumak içindi."

"Öyle mi yaptın? Yoksa kendini korumak için mi yaptın?"

"Başka seçeneğim yoktu," diye çıkıştı, sesi o kadar yüksekti ki yerimden sıçradım.

Gözlerinin altındaki derin halkaları nasıl fark etmedim? Cildi ne kadar solgun? Günlerdir uyumamış gibi görünüyor.

"Roman beni tehdit etti. Kade'ye ya da başka birine gerçeği söylersem beni mahvedeceğine yemin etti. Çiftliği küle çevirmeden önce benim için önemli olan her şeyi elimden alacağını söyledi ve ne kadar tehlikeli ve güçlü olduğunu bildiğim için ona inandım." Titrek bir nefes verdi ve vücudu sönen bir lastik gibi çöktü. "Ona, herkese söylemek istedim ama yapamadım. Roman herkesi avucunun içine almıştı. Hamile olduğumu öğrendikten sonra onu terk etmeye ilk çalıştığımda bunu acı bir şekilde öğrendim. Etki alanı çok genişti ve kimse bana yardım etmedi. Kimse ona karşı gelmek ve gazabını riske atmak istemedi."

Aman Tanrım. Kade'nin anlattıklarından Roman'ın tam bir pislik olduğunu biliyordum. Ama bu eski bir western filminden fırlamış gibi. "En başta neden onunla yattın ki?" Bu annemle konuşmak istediğim bir konu değil ama bilmem gerekiyor. Çok uzun zamandır çok fazla sır saklanıyor. Çok fazla hata yapıldı zaten.

Gülümsemesi buruk. "Artık neredeyse hiçbir şey hatırlamıyorum. Beni büyülemişti. Dürüst olmak gerekirse, beni gerçekten istemiyordu bile. Sadece ulaşılmaz olduğum için ve meydan okumayı sevdiği için peşimden koştu." Kaşlarını çatarken dudaklarının etrafındaki çizgiler derinleşiyor. "Sonra onun gerçekte kim olduğunu öğrendim. Kontrolcü. Manipülatif. Delicesine sahiplenici. Bana ait olduğumu söyledi. Karısı değildim ama ona aittim, tıpkı sığırları ve atları gibi. Ben... Onu tanıdığımı sanıyordum."

Bunu anlayabiliyorum çünkü ben de Kade'i tanıdığımı sanıyordum. Sonra bana gerçekte kim olduğunu gösterdi. Hatta beni alaya aldı ve

tüm bunları olduğundan daha iğrenç ve utanç verici gösterdi, çünkü bunun beni inciteceğini biliyordu.

Yanağından tek bir gözyaşı süzüldü ve sanki buna kızmış gibi homurdanarak sildi. "Yıllarca onu uzaktan izlemek zorunda kaldım. Benim olduğunu biliyordum ve onu sahiplenmek istiyordum. Roman'ın sözünü tutacağından çok korkuyordum. Ve sonra sen vardın," diye ekledi. "Ya beni incitmek için seni kullanmaya karar verirse? Riski göze alamadım."

Ona inanıyorum. Hâlâ kızgınım ve hâlâ ihanete uğramış hissediyorum, ama ona inanıyorum. Ve Roman'ın ondan intikam almak için beni kullanacağından hiç şüphem yok. Çünkü bu Kade'nin yapacağı türden bir şey ve Kade tıpkı babası gibi, bence bunun farkında.

"Roman'ın öldüğünü öğrendiğimde," diye içini çekerek sözlerini tamamlıyor, "Kade ile bir tür ilişki kurmayı deneyebileceğimi düşündüm, ama şu an bunun için çok öfkeli ve kırgın."

"Bunu neden gizli tuttuğunu anlıyorum, ama yine de keşke Kade'den değil de senden öğrenseydim." Kalbimin göğsümde sıkışmasını görmezden geliyorum. "Şimdi, lütfen bana kazara keşfedeceğim başka karanlık aile sırları olmadığını söyle," bunu daha çok şaka gibi söylüyorum, ama annem çenesini içeri çekerek ellerine bakıyor ve biliyorum. Hayır. Hayır. Bunu yapamam.

Yatağın kenarından hızla uzanıp kollarının üst kısmından tuttum. "Ne oldu? Başka ne olabilir ki?"

"Şey, mademki her şeyi açıklığa kavuşturuyoruz, bilmeniz gereken bir şey var. Siz evlat edinilmişsiniz." Elini yanağıma dokundurdu ama kafamı dolduran uğultu yüzünden bunu zar zor hissedebiliyordum. İki şey aynı anda oluyordu.

Kade'nin gerçek kardeşim olmadığını bilmek bana büyük bir rahatlama hissi veriyor, ama aynı zamanda kafam karışık, incinmiş durumdayım ve onun az önce söylediklerini bir türlü anlayamıyorum.

Kabul edildi.

"Evlat edinilmiş mi?" diye fısıldadım soruyu.

"Evet. Evlat edinildi."

"Gerçekten mi?"

Bana şaşkın bir bakış attı. "Geçmişte her şeyi açıkça anlatmamış olabilirim, doğru, ama şimdi yalan söylemiyorum."

Dişlerimi sıkıyorum ve kafamda fışkıran zehri bastırıyorum. Eğer sinirlenirsem, susar. "Onlar kimdi? Benim gerçek anne babam."

Kollarını göğsünde kavuşturdu. " *Anneciğim* , babanızın kim olduğunu bilmiyorum. Sadece annenizi tanıyordum ve onu da iyi tanı mıyordum."

Zorlukla yutkunup düşünmeye çalıştım. "Peki, o zaman bana onun hakkında bildiklerini anlat."

"Sen doğmadan bir yıl önce burada, çiftlikte çiftlik işçisiydi. Hamile olduğunu öğrenince ona yardım etmeye çalıştım. Katır kadar inatçıydı ve her türlü yardımı reddetti. Yapabileceğim tek şey onu gözetmekti. Özellikle etrafı kabadayı erkekler ve sadece para peşinde koşan serserilerle çevrili olduğu için sürekli endişeleniyordum." Annem gülümsüyor. "Bence senin o inatçı azmini buradan almışsın."

"Nasıl oldu da senin oldum?"

"Annen gençti, henüz on sekiz yaşındaydı ve kendisi de daha çocuk sayılırdı. Sen doğduktan sonraki ilk birkaç ay çok zorlandı. Bir noktada, inatçı olmanın ona hiçbir fayda sağlamadığını fark etti ve bana yardım etmeme izin verdi. Ona elimden geldiğince öğrettim." Sanki o anı yeniden yaşıyormuş gibi duraksıyor.

Annemin eskiden bu kadar ilgili ve nazik olduğunu düşünmek garip geliyor. Normalde öyle değil mi, ama şimdi onda belli bir soğukluk var.

"Sonra bir gün yanıma geldi ve seni alıp alamayacağımı sordu. Şok oldum ve hayır dedim, ama reddetmeme izin vermedi. Sana daha iyi bir hayat vermek istiyordu ve bunu senin için yapabileceğimi söyledi. İmkanım vardı ve başka bir çocuk istiyordum. Başta seni yanımda tuttuğum için suçluluk duydum, ama bu duygu yavaş yavaş kayboldu. Kendime, senin biyolojik annenin istediğini yaptığımı söylediğimde her şey daha kolaylaştı."

"En azından bunu sevgiyle yaptın, değil mi?"

"Annenin seni sevdiğinden hiç şüphem yok. Çocuğunu başkasına vermesi, senin daha iyi, daha zengin olmanı istediği için bu kadar özverili olması, belli bir sevgi türü gerektirir."

"Acaba bir daha çiftliğe geri döndü mü?"

Anne başını salladı. "Hayır, onu bulmaya çalıştım ama. Daha küçükken sana söylemek istedim, ama kendini dışlanmış hissetmene neden olacağından endişelendim."

Bunun benden saklanması canımı acıtıyor, ama bir bakıma nedenini anlıyorum. Bu, kızgın olmadığım veya ihanete uğramış hissetmediğim anlamına gelmiyor, ama anlıyorum. Bilmek hiçbir şeyi değiştirmezdi. Onu arayabilirdim, evet, ama bir çocuk olarak evlat edinmeyi ve bunun ne olduğunu anlamak zor. Şu anda benim için zor, ve beynim büyük ölçüde gelişmiş durumda.

"Mantıklı."

"Bana kızgın olmanı anlıyorum."

"Çıldırılmış değilim. Sadece... Şu an ne olduğumu bilmiyorum."

"Belki daha iyi hissettiğin ve duş aldığın bir başka gün bu konuyu biraz daha detaylı konuşabiliriz."

Burnumu çektim ve başımı salladım. "Belki. Şu an her şeyi sindirmek zor. Kade ile ilgili itiraf ve şimdi de bu."

"Biliyorum, ama artık gerçek ortaya çıktığına göre, sonunda iyileşmeye başlayabiliriz. Belki de bir aile bile olabiliriz?" Sesi, cesaret edip söyleyeyim mi, umutlu? Sanki bunu mutlu sonla biten bir hikayeye dönüştürebilecekmiş gibi. Eminim ki gelecekte kırık parçaları onarıp bir aile birimi olabiliriz, ama şu an değil.

Bu konu hakkında konuşmaya devam edecek zihinsel kapasitem yok.

Öfke ve anlayış arasında kaldım. Annemin yapması gerekeni yaptığını bilmekle, bana gerçeği söylemek için bolca zamanı olduğunu bilmek arasında kaldım.

Kendinden memnun bir şekilde alnıma bir öpücük kondurdu ve odadan çıktı.

Komodinin üzerindeki telefonumun ekranı aydınlanıyor ve onu görmezden gelmeyi düşünüyorum. Şu anki ruh halim çok karışık olduğu için aptalca bir şey yapıp Kade'ye mesaj atabilirim, ki şu an buna hiç ihtiyacım yok. Mesajın şeytandan değil de en yakın arkadaşımından geldiğini görünce gülümsüyorum.

Saint: Birlikte vakit geçirmeli ve hasret gidermeliyiz.

Sanki sıkıntıda olduğumu ve ona ihtiyacım olduğunu biliyordu. Gülümsedim ve hemen bir yanıt yazıp Gönder'e bastım.

Ben: Evet, buluşalım. Rusty Nail'de buluşmak ister misin? Bir içki iyi giderdi.

Saint: Evet! Saat yedide orada görüşürüz.

Saat yedide mi? Telefonumdan saate bakıyorum. Kahretsin, bir saat sonra. Cevabımı yazıyorum, Gönder'e basıyorum ve sonra aceleyle banyoya koşuyorum. Duş alırken duygularımı toparlıyorum.

Kade benim kardeşim değil, en azından akrabalık bağı yok. Ben evlat edinildim. Bu da demek oluyor ki Kade, Porter hanedanının meşru varisi ve bu durumda Jackson'la evlenmesi gereken kişi o olmalı, değil mi? Sorunlarımın sadece küçük bir kısmını çözdüm. Şimdi bu görücü usulü evlilikten kurtulmanın bir yolunu bulmalıyım çünkü Jackson'a onunla evlenmek istemediğimi söylemek yeterli değil. Annem bunu kabul etmeyecek. İhtiyacım olan şey, Jackson'ın benden bıkmaması ve düğünü tamamen iptal edecek kadar utanması. Ve bu gece bunu gerçekleştirebilecek kadar iyi bir ruh halindeyim. Ama bu, en iyi arkadaşımınla geçireceğim bir gecenin yanında ikinci planda kalıyor.

İçimde bir hafifleme hissediyorum çünkü buna ihtiyacım var. Tanrım, buna gerçekten ihtiyacım var.

Bölüm 12

SON ZAMANLARDA

geçti Rusty Nail'de tutuklanmamın üzerinden bir hafta . İyi bir çocuk oldum, Calder ve Sawyer'ın geri dönmemem için yalvarmaları dışında oradan uzak durmadım. Levi'nin umurunda bile değil. Son zamanlarda hiçbir şey umurunda değil. Ama ne benimle ne de bizden biriyle bu konuda konuşacak hali yok. Öte yandan, ağzını kapalı tuttuğu için onu kızdırmak bana düşmez ki? Zaten ben de duygularımı paylaşmıyorum.

Ama koca bir hafta geçti ve canım çok sıkıldı. Dünyayı özlediğim ve onun bir parçası olmam gerektiği için değil. Sadece oturup çirkin anıları tekrar tekrar yaşamaktan başka bir şey, herhangi bir şey yapmaya ihtiyacım var. İyi bir içki yeterli olur. Ya da iki tane.

Ve yalnız başına içmek kötü bir işaret. Bunu ben bile biliyorum. Gerçeklikten bir süreliğine kaçmaya çalışan diğer çaresiz sarhoşlarla birlikte, halka açık yerlerde içmek çok daha iyi. Sanırım hepimizin istediği de bu. Bir kaçış.

Geçen hafta kavga aramak için bara girmiş gibi bir durum söz konusu değildi. Kavga beni buldu. Ne yapacaktım ki, bir pisliğin beni bıçaklamasına izin mi verecektim? Asla, asla.

Temiz bir kot pantolon ve yıpranmış bir flanel gömlek giyip, üzerime de ceketimi geçirdim. Botlarımı bulmam bir dakika sürdü, bu da kötü bir işaret. Çiftlikte Calder'a yardım ediyor olmalıydım. Bunun yerine, ana evde kapanıp hiçbir şey yapmadan sadece kendimi acındırıyorum.

Artık aklımda bir plan olduğu için, içimde yeni bir enerji dalgası yükseliyor.

Porter ailesini ziyaret ettiğimden beri enerji eksikliği çekiyorum.

Düşünmek istediğim bir şey değil.

Bunu her yaptığımda, Allie'nin yüzündeki şoku görüyorum. Sanki kalbini göğsünden söküp, tam önünde yemiş gibiyim.

Evet, beni incitti ama ben onu ezdim. Topuğumun altında ezdim ve çok ileri gittiğimi bilsem bile devam ettim. Sonuçta ben Roman'ın oğluyum.

Evet, bir içkiye ihtiyacım var. Koca bir şişeye.

Giriş holüne doğru ilerlerken çiçek aranjmanları hâlâ ön kapının yanında duruyordu. Keşke biri onları çöpe atsa.

Onları burada tutmak bir şaka. Bu evdeki tek bir kişinin bile, personel de dahil, onu özlediğine inanmayı reddediyorum. O bir canavardı. Bir tiran. Artık yolumuza devam etmemize izin verilmemeli mi?

Birkaçını kenara tekmeledim. "Birisi şu pisliği atsın!" diye bağırdım. Sesim yankılandı ve dışarı çıkıp kapıyı arkamdan kapatana kadar yankısı beni takip etti.

Bara gidiş hızlı. Bu gece yolda fazla trafik yok. İlerleyen saatlerde kar yağacağı söyleniyor ve çoğu insan bazen yaşadığımız kar fırtınalarına karşı önlem alıyor. Buna rağmen otopark dolu.

Onlar da benim gibi birkaç kar tanesini umursamıyorlar. Kamyonumdan iner inmez kesinlikle kar kokusu geliyor. Ozon ve hafif bir tatlılık. Allie'yi düşünmekten kendimi alıkoymak için yutkunuyorum ve çıkışın hemen yanındaki bir kustumuk yığınının kaçınarak kapıya doğru yöneliyorum.

İçeri girmeden önce bile gürültülü bir ortamla karşılaşıyorum. Bu akşam önemli bir maç olduğunu sanmıyorum. Burası bir spor barı da değil, o zaman ne oluyor?

İçeride ne olup bitiyorsa herkes çıldırmış durumda. Bana uyar. Kendimi buna kaptırmaktan da çekinmem. Gürültü ve viski beni içine çeksın.

Kapıyı açar açmaz ilk gördüğüm şey, sırtlardan oluşan bir duvar oldu. Erkekler masalardan birinin etrafında toplanmış, tezahürat

yapıyorlardı. Önümdeki adamın başının üzerinden bakmak için boynumu uzattım ve bir kızın masanın üzerinde dans ettiğini gördüm.

Üzerinde vücuduna yapışan siyah bir atlet ve kalçalarını zar zor örten, ona uygun kısa bir deri etek var. Harika bir vücudu var; incecik beli, hafifçe yuvarlak bir göbeği, yağdan çok kası ve dolgun kalçaları ve poposu var. Bir erkeğin kafasını sıkıştırdığını veya kalçalarının etrafına sarıldığını hissetmek isteyeceği türden uyluklar. Aman Tanrım. Neden onu alkışladıklarını anlıyorum. Onlar için iyi, ama ben bir daha kalbimi kıracak tatlı bir popoya sahip birine izin vermek istemiyorum.

Ellerini kalçalarının üzerinde gezdirip etrafında dönerken, saçları dansıyla savrulurken, göğüslerinin de olağanüstü olduğunu ve neredeyse atletinden fırlayacak gibi olduğunu görüyorum.

Sonra yüzünü görünce nefesim kesildi.

Allie.

Halüsinasyon mu görüyorum? Sarhoş muyum? Hayır, daha içki bile içmedim.

Birkaç adamı kenara ittim ve onlar da homurdanarak uzaklaştılar. Tekrar baktığımda dişlerimi sıktım. Hayır, kesinlikle o. Bir sürü adama kalçasını sallıyor, onlar da müzik kutusunda çalan müziğin ritmine göre alkış tutuyorlar. Müziği bile duyamıyorum, sadece bas sesini.

"Gömleği çıkarın!" diye biri bağırıyor ve bu, diğer herkesin de tezahürata katılması için yeterli oluyor. "Gömleği çıkarın! Gömleği çıkarın!"

Asla, asla yapmaz.

Adamların arasından sıyrılmaya çalışırken biri kolumdan çekti. Başımı hızla çevirdim—yumruk atmaya hazırdım—ama gelen sadece Saint'ti.

"Tanrıya şükür!" diye bağırdı. Gözleri kocaman ve vahşiydi, elleri titriyordu, sanki okyanusun ortasında tek tekne benmişim gibi bana sıkıca tutundu.

"Bu nasıl oldu?" diye soruyorum. Islıklar ve tezahüratlar sesimi neredeyse yutuyor.

"Her şey yolundaydı. Konuşuyorduk ve o da çok fazla içiyordu. Sonra dans etmek istediğini söyledi ve ben de dans pistinde dans etmek istediğini sandım, ama onun yerine bir masanın üzerine çıktı.

Onu durdurmaya çalıştım ama beni dinlemedi. Ona ne oldu bilmiyorum ama kendisi gibi davranmıyor."

"Sanırım öyle," diye mırıldandım kendi kendime.

"Lütfen onu oradan aşağı indirebilir misiniz?"

"Kendisi oraya kadar çıktı. Elbette, aşağı da inebilir."

Saint başını salladı. "Mesele bu değil. O kadar sarhoş ki orada duramaz. Ya düşüp yaralanırsa? Ya o adamlardan biri onu yakalarsa ve ben onları durduramazsam?"

Sonra da, kendilerine ait olmayan bir şeye dokundukları için kollarını ve parmaklarının her birini kırarım. Bunu söylemem gerekirdi ama söylemiyorum. Bunun yerine omuz silkip geçiyorum: "Oraya tırmanmadan ve aptal gibi davranmaya başlamadan önce bunu düşünmeliydi. Ben onun bakıcısı değilim."

Bu sözleri söylerken bile, gecenin geri kalanını tam olarak bunu yaparak geçireceğimi biliyorum. Porter Prensesine bakıcılık yapacağım. Hiç kimsenin ona dokunmasına asla izin vermeyeceğim.

"Ciddi misin Kade? Kaba davranmana gerek yok. Ondan bebek bakıcılığı yapmanı istemiyorum. Onu aşağı indirmeni istiyorum. Beni dinlemiyor ve ben de oraya zorla girip onu kendim indirecek kadar iri değilim."

"Kocan nerede lan?"

Saint gözlerini kısarak, "Dışarı çıkmak için kocamın onayına ihtiyacım yok, değil mi?" dedi.

"Pekala, tamam," diye homurdanıp kalabalığın arasından ilerlemeye başladım. İnsanların homurdanmalarını ve bağırışlarını umursamadan geçtim. Kahrolası aptallar. *Bedava gösteri izleyeceklerini sanıyorlar. Asla!*

Masaya vardığımda, kamyoncu şapkası takmış bir herifin ona bir dolarlık banknot salladığını gördüm.

"Bunu koyacak bir yer verin bana!" diye yalvarıyor.

Bu heriften nefret ediyorum.

"Nereye koyacağını göstereyim." Onu ittim ve dengesini sağlamaya çalışarak öne ve yana doğru sendeledi. Bu bana, onun yerine geçebilmek için ona bir itme daha yapacak kadar yer açtı. Karşılık olarak bir şeyler bağırdı, ama etrafımdaki kalabalık onu duymazdan geldi.

Allie'yi ilk kez o anda görüyorum. Kalçalarını muzip bir ifadeyle sallıyor. İpeksi kızıl saçları nazik dalgalar halinde sırtından aşağı dökülüyor. Dünyada hiçbir derdi yok ve bu durumun tehlikelerinin farkında değil. Beni orada dururken fark ettiği anda yüzündeki neşeli ifade kayboluyor. Sanki müzik kutusunun fişini çekmişim gibi.

Bana dik dik bakarak, bakışlarını sertleştirdi. "Ücretsiz gösteri için mi geldin?"

"Kendini rezil ediyorsun. Hemen aşağı in!" diye hırladım.

"Ah, özür dilerim, bunca eğlenceden dolayı seni duyamıyorum." Kalçalarını sallıyor ama topukları üzerinde dengesizce tökezliyor. Aşırı alkol, dengesiz zemin ve yüksek topuklu ayakkabılar bir felaketin habercisi. Düşüp kafasını vurması ya da bu heriflerden birinin onu yakalayıp dokunması düşüncesiyle kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor.

O senin sorunun değil.

Bunu biliyorum. Kalbim bunu biliyor. Bedenim bunu biliyor. Ama beynim? Beynim daha iyisini biliyor. Beynim, Allie ile ilgili her şeyin benim sorumluluğum olduğunu biliyor.

"Çekil yolumdan!" diye bağırdı biri ve arkamdan iterek beni sağımda sıkışan o pislige doğru savurdu.

Bu herif bana ölümcül bakışlar atıp beni geri itti. "Senin sorunun ne sikim?"

Onu daha sertçe geri ittim. "Sen ve buradaki diğer tüm ahmaklar, benim kızıma bakıyorsunuz."

"Benim bulunduğum yerden bakınca, onun senin olduğunu sanmıyorum."

Bu herif. "Öyle. Şimdi defol git yoksa seni zorla götürürüm."

"Sanırım beni buna zorlaman gerekecek." Yumruklarını kaldırdı, ben de aynısını yaptım ama ondan farklı olarak yumruk atmaktan korkmuyorum.

"Sorun yok." diye dişlerimi sıkarak kolumu geri çektim ve doğrudan çenesine vurdum, dişleri birbirine çarptı. İki büküm oldu ve Allie'nin dans ettiği masaya çarptı. *Tabii ki böyle düşmesi gerekiyordu.* Kendini tutamayacağını fark edince gözlerinde korku belirdi ve sendeledi. Ağız açıldı ve çığlık atacak mı yoksa yardım mı çağırarak emin değildim ama önemli değildi. Öne doğru

sendelediğinde, bileklerinden birini yakaladım ve momentumunu kullanarak onu omzuma attım.

Boğazından dehşet dolu bir çığlık koptu. "Aman Tanrım! Bu da ne? Beni bırakın!" Muhtemelen sinirlenip onu bırakacağımı umarak bir deli gibi çırpındı.

Bu gece olmaz, tatlım. Yeterince eğlendin zaten.

Arkamı dönüp çıkışa doğru baktım. Kapı ile aramda on beş adam duruyordu. Gözlerimi diktim. "Gösteri bitti. Eve gidin ya da oturun. Umurumda değil, ama şu kapıdan geçmeme engel olursanız pişman olursunuz."

Birkaç tanesi kendi kendine küfür etti, hatta biri homurdandı ama dinlediler ve yavaşça barın her yerine dağıldılar. Bunun bu kadar kolay olmasına neredeyse hayal kırıklığına uğradım.

"Beni hemen aşağı indir yoksa!" diye tehdit ediyor Allie.

Çok tatlı çünkü ne yapacak ki?

"Senden korkmuyorum, küçük tayım," diye karşılık verdim, bacaklarını daha sıkı kavrayarak.

Bu durum onu daha da hırslı hale getiriyor ve bu da benim penisimi daha da sertleştiriyor. Fermuarımın arkasındaki acıyı görmezden gelip kapıyı ayağımla iterek açıyorum.

"Onu dışarıya, biraz temiz hava alması için çıkarıyorum," diye bağırdım barın karşısında telefonla konuşan Saint'e. Beni duyup duymadığını bilmiyorum ama önemli değil. Bir şekilde bizi bulacaktır. Dışarı çıktığımızda rahat bir nefes aldım.

"Senden nefret ediyorum!" diye bağılıyor Allie ve bu sefer sözlerinin ardında bir öfke var.

Kalçasına bir tokat attım. Tokat avucumu yaktı, bu yüzden kalçasının nasıl hissettiğini ancak hayal edebiliyorum. "Yalan söylemeyi bırak."

"Yalan söylemiyorum. Senden nefret ediyorum. Senden çok nefret ediyorum. Şimdi beni bırak, yoksa pişman olacaksın!" Tırnakları enseme saplandı ve ani acı batmalarıyla dişlerimi sıktım. Kahretsin, bana acı çektirmesi çok iyi hissettiriyor. Keşke şımarık bir çocuk gibi davranmasaydı, bu anın tadını biraz daha çıkarabilirdim.

"Eminim," dedim ve bizi binanın yanından dolaştırarak herhangi bir görgü tanısından uzaklaştırdım. Gözden kaybolduktan sonra onu ayaklarının üzerine bıraktım. Dengesizce sallanıyordu, bacakları yeni doğmuş bir buzağı gibi titriyordu.

Yere yığılıp kalacağından endişelenerek ona doğru uzandım, ama yığılmadı.

Duvara yaslanıp kendini toparladıktan sonra, ellerimi sanki sinir bozucu sineklermiş gibi savuşturdu. Yüzünde bir somurtma vardı. Buraya gelmesine sebep olan kendi davranışlarıyken bana nasıl kızabilirdi ki? Bana teşekkür etmeliydi.

"Şimdi mutlu musun?" diye bağıyorum.

Bir adım öne atarak beni itti. "Hayır, mutlu değilim. İçeri geri dönüp içmeye ve dans etmeye devam etmek istiyorum. Her şeyi mahvettiğin gibi gecemi de mahvettin."

Ne cüret ama! "Şaka mı yapıyorsun?"

"Kim olduğunu sanıyorsun bilmiyorum ama bana sahip değilsin Kade. Bana ne yapıp ne yapamayacağımı söyleyemezsin." Haklı, bana ait değil ve benim sorumluluğumda değil, ama bu benim için hiçbir şey ifade etmiyor. Özellikle de o benim ruhumda olduğu sürece.

"Haklısın. Sanırım seni o adamların önünde soyunmaya bırakmalıydım," diye bağırdım tam yüzüne.

"Yapmalıydın. Ben büyük bir kızmım. Kendi seçimlerimi kendim yapabilirim." Tenindeki tüylerin diken diken olduğunu fark ediyorum ve kendini ısıtmak için kollarını beline doladığında dayanamıyorum.

"Beni kandırabilirdin." diye homurdanıp ceketimi omuzlarından attım, çıplak tenine dokunmamaya özen gösterdim. Ceket yeterince uzundu, kalçalarının altına kadar uzanıp bedenini tamamen sarıyordu. Aramızdaki boy farkı bana her zaman komik gelmiştir.

"Senin o aptal ceketini istemiyorum." Ceketini üzerinden atmaya çalıştı ama ben düğmelerini yakalayıp ceketini onun üzerinde sıkıca tuttum.

"Şu anda ne istediğin umurumda mı diye sor bakalım?" diye hırladım yüzüne. "O barda, o kadar erkeğin arasında seni savunmasız bırakacağımı düşündüğüne inanamıyorum."

Evet, ben bir canavarım, ama onun canavarıyım.

Kahkaha atıyor ve nefesindeki viski kokusunu alabiliyorum. "Centilmenlik taslama, ikimiz de biliyoruz ki beni 'kurtarmanın' benimle 'ilgilenmekle' hiçbir ilgisi yok, tamamen başkasının dokunmasını veya bakmasını istemediğin, senin olduğunu düşündüğün şeye dokunmasını veya bakmasını istemediğinle ilgili." Çenemi acıtacak kadar sıkıyorum. Bu kahrolası baştan çıkarıcı kadın. Başımı ve penisimi, bazen aynı anda, zonklatıyor. "İçerideki o küçük hareket, bir köpeğin bölgesini işaretlemesinden başka bir şey değildi."

Damarlarımda öfke ve şehvet girdapları dönüyor ve kendimi ondan korumak için örmeye çalıştığım duvarın tüm deliklerine sızıyor. Ya haklıysa ve söylediğim her kelimenin içini görüyorsa? Önemli mi? Değiştiremem. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım, onu umursamamayı başaramam.

"Umurumda olduğu için özür dilerim. Tanrı bilir ki birilerinin umursamasına ihtiyacı var, çünkü senin geveleyip sendeleyerek yaptığın bu hareketlerle belli ki umursamıyorsun."

"Senden böyle şeyler duymak çok komik. Daha bir hafta önce sarhoşlar koğuşunda değil miydin?" Beni itmeye çalıştı ama neredeyse hiç kıpırdamadı. "Söyle bana, Kade. Söylediklerim doğru mu? Sahiplenmeyle mi ilgili? Yoksa, yapmaman gerekse bile, yanlış olsa bile, yine de beni mi istiyorsun?"

Gözlerini sertçe kırpıştırarak bana bakıyor. Bana odaklanmaya mı çalışıyor yoksa bana dik dik mi bakıyor anlayamıyorum.

Ona gerçeği söylemeli miyim? Yarın bu konuşmayı hatırlayacak mı acaba?

Öne doğru eğildim, kolumu başının üstündeki duvara dayadım. O da olabildiğince geriye çekildi, aramızda mesafe yaratmaya çalıştı ama gidecek yeri yoktu.

"Evet dersem bu benim hakkımda ne söylerdi?"

"Durumunuz çok kötü ve psikolojik yardım almalısınız."

"O zaman sanırım terapiye ihtiyacım var çünkü seni o halde, o pisliklerin sana soyunman için para teklif etmeye çalışmasıyla görmek beni çıldırttı. Sana el uzattıkları için onlardan birini öldürmem çok zor olmazdı. Ve Allie, buna değerdi." Çenesini kavrayıp odaklanmamış

bakışlarını benimkilerle buluşturmaya zorluyorum. "Fark etmediysen, konu sana gelince, çiğnemeyeceğin hiçbir yasa, sınır veya kural yok."

"Sana ne oluyor? Benim sana ait olmadığımı bir türlü anlayamıyor musun?" Sol elini göğsüme bastırıyor, sanki beni itmek istiyormuş gibi—sanki itebilirmiş gibi. Göğsümdeki eline bakıyorum. Birdenbire, az önce söylediğim sözleri geri almak istiyorum. Bilinçaltımda, ona duygularımı itiraf etmenin anlamsız olduğunu biliyorum. Başka bir adamla nişanlı. Başka bir adamla evleniyor. Ya da belki de evlenmiyor? Ve bu yüzden yüzüğü kayıp. Aptalca bir umut göğsümde yeşeriyor.

Dikkatimi elinden alıp tekrar gözlerine çevirdim. "Bu gece yüzük yok mu? Bu yüzden mi kendini unutana kadar içiyorsun? Nişanlın, gelininin sandığı kadar masum olmadığını mı öğrendi?"

Ağzı açık kaldı ve zaten kızarmış olan yanakları daha da pembeleşti. "Hayır. Düğün hâlâ geçerli."

Tabii ki öyle. Ona daha da yaklaşıyorum ve saçlarının kokusunu ciğerlerime çekiyorum. *Buna ihtiyacım var.* Ona ihtiyacım var. Teninde bira ve ter kokusu var ama bunun altında kendine özgü bir koku var. Çiçekler ve vanilya gibi, şeker gibi güzel kokması haksızlık. Gözlerimi kapatıyorum ve bu sefer burnumdan derin bir nefes alıp onu içime çekiyorum.

Bir an sonra, "Biliyorsun, benim için fark etmez, değil mi? Başka bir adamla evli olman." dedim. Bu kadın karşısında ne kadar güçsüz olduğum acınası. "Başka bir adamın yüzüğü parmağında olsa da, başka bir adamın soyadını taşısan da, başka bir adamın çocukları olsa da umurumda değil. Hiçbir şey ifade etmiyor. Benim olduğun gerçeğini değiştirmiyor, Allie. Tamamen. Benimsin."

"Öyle konuşma," diye fısıldadı yüzünü çevirerek. "Kes şunu."

"Beni zorla," diye fısıldadım ve dudaklarım kulağına değdi.

Ağzı bir şey söylüyor ama bedeni başka bir şey anlatıyor. Titriyor ve en ufak bir dokunuşta bile ürperiyor. Şimdi ona aslında akraba olmadığımızı söylemenin tam zamanı. Manipülasyona son vermeliyim. Ama kahretsin, içimdeki bir parça hala onu böyle oyalamaya devam etmek istiyor. Benim çektiğim acıyı onun da çekmesini istiyorum. Ve acı çektiği açık. Kalçalarımı itip sertleşen penisimi ona bastırdığımda

bedeninin benimkine uzanmasına karşı koyamadığı için bana doğru ediyor.

“Yapamıyor musun yoksa yapmak istemiyor musun?” diye fısıldadım ve dilimle boğazının çizgisini takip ettim. “Ya da belki de kendine yedirdiğin yalanlara bile inanmıyorsundur.” Teninin tadı, içimde ölü sandığım bir şeyi yeniden alevlendirdi.

Tipki sevgili babam gibi. Ama bu, bu karanlıkta bir kıvılcım gibi. Bu hissin peşinden koşuyorum, dişlerimle tenini tırmalıyorum, ısıyorum, öperek boğazına doğru ilerliyorum, dudaklarımla çenesini okşuyorum, sonra da bekleyen ağzını buluyorum.

O inliyor ama bu ses, dilimi dudaklarının arasına kaydırıp sıcak ağzının derinliklerine dalmamı engellemiyor. *Onu tekrar tatmadan nasıl yaşayabileceğimi düşünmüştüm ki?*

Ona hava ve su kadar ihtiyacım var ve bu bile ondan biraz daha nefret etmeme yetiyor.

Sadece o beni bu kadar güçsüz bırakabilir. *Beni mahvedebilir. Erkekliğimi elimden alabilir. Beni yok edebilir.*

Boğazından çıkan tırmalayan bir sesle inliyor. Bu ses beni altüst ediyor. Sanki zaten kontrolden çıkmış bir yangına benzin dökülüyor gibi. Tipik Allie tarzıyla, duygularıyla, düşünceleriyle savaşmaya çalışıyor ama bedeni buna izin vermiyor. Özellikle de elimi eteğinin altına sokup mükemmel kalçasının kıvrımını okşadığımda.

Geri çekilip öpüşmeyi kestim, göğsüm hızla inip kalkıyordu. “Günaha teslim olmak sorun değil,” diye fısıldadım alt dudağını dişlerimin arasına almadan önce. “Kendine yalan söylemek.” Tekrar hafifçe ısırdım ve o titreyip inledi, sırtını kamburlaştırarak göğüslerini bana bastırdı. “Ama bana yalan söyleyemezsin. Seni tanıyorum. Vücudunu tanıyorum. Zihnini. Sen benimsin. Bana aitsin.”

“Hayır. Hayır...” Sözlerine rağmen, başı geriye doğru düşüyor ve bana tekrar boğazına ulaşma imkanı veriyor. Şu anki çaresiz haline neredeyse gülebilirdim. Bedenine ve düşüncelerine karşı savaşıyor. Boğazındaki hassas dokuyu emiyorum ve dilimle köprücük kemiğini okşuyorum.

“Evet, öylesin.” Hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım. “Bununla savaşamazsın. İkimiz de savaşamayız.” Başımı kaldırıp ona bakıyorum. “Sen benimsin ve her zaman benim olacaksın. Kiminle

birlikte olursan ol ya da evlensen de asla tatmin olmayacaksın ya da mutlu olmayacaksın çünkü asıl istediğin benim. Nişanlını ya da başkasını değil."

Gözleri birden açıldı ve arzu ile şehvetin bulanıklığı biraz azaldı. "Yanılıyorsun. Seni istemiyorum. Seninle hiçbir ilgim olsun istemiyorum." Bir şekilde dirseğini kaburgalarına saplamayı başardı ve bu da geri çekilmem için yeterli oldu. Bu ona beni itmek için alan sağladı ve bu da onu yatıştırmayınca göğsüme ve omuzlarıma vurmaya başladı. "Sen böyle biri misin Kade? Kendi kız kardeşini becermek isteyen hasta, sapık bir pislik mi?"

İki seçeneğim var: oyunu sürdürmek ya da her şeyi ortaya dökmek. Ne yapacağını görmek için yeterince meraklıyım, bu yüzden devam etmeye karar veriyorum. "Benim kadar hasta ve sapık olmadığını söyleme sakın. Daha beş saniye önce göğüslerini göğsüme bastırıp, neredeyse yalvararak benimle sevişmemi istedin." Herkese karşı mağdur rolü oynayabilir ama bana değil. Ben daha iyisini biliyorum. Onun arzusunu ve isteğini gün gibi görüyorum.

Gözleri utançla doldu, yanakları kızardı. O ifadeyi yüzünden silmek için gerçeği hemen itiraf etmeye çok yaklaştım. "Bir hataydı. Ahlaksız, iğrenç bir hataydı ve bir daha asla yapmayacağım."

"İğrenç olsun ya da olmasın, benim gibi sen de kendine engel olamıyorsun."

Bana dik dik bakarken gözlerinde alev alev bir ateş parlıyor ve kusursuz, dolgun dudakları sanki bir şey söyleyecekmiş gibi aralanıyor, ama söyleyemeden sözü kesiliyor.

"Allie? Burada mısın?" diye biri sesleniyor.

Muhtemelen lanet olası Saint. Ayaklarının girişin etrafındaki gevşek taş ve çakıllara sürtünme sesi, arkadaşının tam olarak nerede olduğunu bize gösteriyor. Allie'nin duvardan uzaklaşması ve ceketimi çıkarması için bu kadarı yeterli. "Beni rahat bırak," diye uyarıyor ceketini bana doğru uzatarak. "Yoksa *annemize* ne yaptığını anlatırım."

Bu tamamen bir korkutma taktiğinden başka bir şey değil. Allie annesine söylemekten çok utanacak ve kendinden iğrenecek, üstelik annesi de ona gerçeği söylemek zorunda kalacak. Öte yandan, belki de *annemize* söylemesi için onu teşvik etmeliyim.

"İkimiz de biliyoruz ki, böylesine karanlık ve sapık bir sırrı sesli olarak, hele ki *annemize* itiraf etmekten çok utanıyorsun ve öğreniyorsun, küçük tayım."

Saint binanın köşesinden belirir ve Allie ona doğru yürümeye başlar.

"Nişanlın bunu öğrense ne düşünür acaba?" diye fısıldıyorum o uzaklaşırken.

Ve bunun için kendimden nefret ediyorum. Her zaman son bir yumruk atmak zorundayım. İyi giden şeyleri olduğu gibi bırakamıyorum. Roman'ın ellerinden bir ders daha aldım. Roman'ın yumrukları altında.

Arkasına bile bakmadan, "Git kendini becer, adi herif!" dedi.

Saint, Allie'ye ceketini uzatır ve birbirlerine yaslanarak, fısıldaşarak uzaklaşırlar. Saint'in omzunun üzerinden bana bakarken gözlerinde beliren rahatlama anını kaçırmam. Bunu onun için yaptığımı düşünüyor, ama gerçeklerden habersiz.

Bunu Allie için yaptım, çünkü onu hâlâ unutamadım, çünkü onun benim olmasını o kadar çok istiyorum ki, canım acıyor. Belki kendine itiraf etmek istemez ama ona akraba olmadığımızı söylediğimde, onun benim olduğunu ona kanıtlayacağım.

Bölüm 13

ALLIE

“ Bu elbiseyle kesinlikle muhteşem görüneceksin. Gözlerinle mükemmel uyum sağlıyor!” Tezgahın arkasındaki kız, ağır çantayı kollarımın üzerine bıraktıktan sonra neredeyse ayak uçlarında zıplıyordu. “Keşke seni galada bu elbiseyle görebilsem. Çok heyecan verici!”

Öyle mi? Belki de onun için öyledir. Bütün haftayı annesinin korktuğu bir şeye hazırlanmasına yardım ederek geçirmedi.

"Keşke sana bir davetiye gönderebilseydim," dedim gülümsemekten çok yüzümü buruşturarak.

İstersen benim yerime geçebilirsin.

Elini sallayıp gergin bir şekilde kıkırdıyor, aksanı bir şekilde inanılmaz derecede kalınlaşıyor. "Lütfen. Bu sizin dünyanız. Ben böyle yaşamak hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

Her şey görüldüğü kadar mükemmel değil. Bunu sesli söylesem bile, bana inanacağını sanmıyorum. Her şey diğer tarafta parlak ve pırıl pırıl görüldüğünde kimse inanmaz. Gerçekten anlamak için lekelenmeyi kendi gözleriyle görmeleri gerekir.

Kapıya doğru yönelirken, "İnternete bir sürü fotoğraf yükle," diye ısrar etti. "Eminim gazetede de birkaç tane çıkar!"

"Bahse girerim olacak," diye hırçın bir şekilde söylüyorum, sonra kendime gelip ona tekrar teşekkür ediyorum. Gerçekten de çok güzel bir elbise. Yerlere kadar uzanan yeşil saten ve kendi kendime söyleyeyim, içinde çok güzel görünüyorum. Annem seçmiş olsa bile.

Etkinlik hızla yaklaşan bir tren gibi üzerime doğru geliyor ve şimdi tek yapabileceğim şey sağ salim ulaşmayı ummak.

Mutluymuş gibi yapmak en kötü yanı. Daha önce hiç böyle bir şey yapmama gerek kalmamıştı. Elbette, zaman zaman bir şeyden dolayı depresyona girdiğim zamanlar oldu, ama çoğunlukla hayatımdan memnundum. İstediyim her şeye istediğim zaman sahip olabiliyordum. Seattle'da arkadaşlarım vardı, ya da öyle sanıyordum. Saint, sahip olduğum tek gerçek, tek dostumdu ve hala da öyle.

Ben hiçbir şey hakkında fazla düşünmek zorunda kalmadım.

Sonra annem gidip her şeyi mahvetti. Ha, bir de "Neredeyse öz kardeşimle yatıyordum" olayı var. Bir de "Evlat edinildim" gerçeğinin ortaya çıkması var tabii.

Bütün bunlardan sonra, artık kendi hayatımı tanıyamıyorum. Kendimi tanıyamıyorum.

Keşke o eski halime geri dönebilsem, onu omuzlarından tutup uyandıracak kadar sertçe sarsabilsem, benimkiler gibi paramparça olmadan önce gözlerini biraz daha erken açabilsem.

Ve ona asla, asla Kade Bishop ile ilişkiye girmemesini söyledim. En çok etkilemeye çalışacağım nokta bu olurdu. Ondan başka herkesle, çünkü o asla sefaletten başka bir şey getirmeyecek. En kötüsü de, bundan zevk alıyor olması. Bana işkence etmekten zevk alıyor. Bir saniye koruyucu davranıyor, bir sonraki saniye ise aklımın ucundan bile geçmeyen şeyler yapmamı sağlıyor, her adımda benimle alay ediyor.

"Merhaba, Bayan Allie."

Düşüncelere dalmış, gelinliği arka koltuğa sermek için arabanın arka kapısını açarken Buck beni çağırdı. Başka hiç kimse bana Bayan Allie diye seslenmez. Başımı kaldırıp onu ararken, omzuna astığı kocaman bir yem çuvalıyla bana doğru yürüdüğünü gördüm. Onu görünce mutluymuş gibi davranmama gerek kalmadı, bu da bugün bana verebileceği en büyük hediye olabilir.

Yanıma geldiğinde, "Bu, Wilkins'in yerinde işe girdiğin anlamına mı geliyor?" diye sordum, tahıl çuvalına dokunarak.

Genişçe gülümsüyor ve başını sallıyor. "Evet. Birkaç gün önce başladım. Her şeye alışmak, her şeyin nasıl işlediğini anlamak biraz zaman alacak, ama işim olduğu için mutluyum."

"Senin adına çok mutluyum." Suçluluk duyacağım bir şey daha azaldı. Artık onu gördüğümde, iyi olup olmadığı konusunda çok endişelenmeme gerek yok. Ya da annemin ona yaptıklarından dolayı beni gizlice suçladığından da endişelenmeme gerek yok.

"Orada ne var?" Arabanın içine bakmak için boynunu uzattı.

"Büyük gala için." Onun için heyecanlanıyormuş gibi yapmaya gerek duymuyorum. Zaten her şeyi hemen anlardı.

"Ah, tabii. O da gelecek hafta değil mi?"

"Sabırsızlıkla bekliyorum," diye ciddi bir ifadeyle karşılık verdim.

Gülüşü yumuşak. "Bilemezsin, belki de çok eğlenirsin."

"O gece nişanlandığımı açıklayacaklar." Kelimeler neredeyse boğazımda düğümleniyor. "Sanırım hiç eğlenmeyeceğim."

"Eh, ne yazık." Geri çekilmek üzereymiş gibi görünüyordu ama kendini durdurdu ve bana dik dik baktı. "Ah, neredeyse unutuyordum. Birkaç gece önce The Rusty Nail'de bir kavga çıktığını duydum."

İçim buz kesti. "Gerçekten mi?"

"Görünüşe göre, kızıl saçlı çılgın bir kadın bütün erkeklerin önünde masanın üzerinde dans ediyormuş." Gözlerini kısıyor, ağzı onaylamayan bir çizgi halinde büzülüyor ve bu da beni on kat daha utandırıyor. "Sanırım sen bu konuda hiçbir şey bilmiyorsun, değil mi?"

Omuz silkerek umursamaz bir tavır takınmaya çalıştım. "Neden yapayım ki?" Ama sesimdeki gerginliği ben bile duyuyorum, bu da onun da duyduğu anlamına geliyor.

Burnundan homurdanır, sonra başını sallar. "Şey, eğer havai fişeği tanıyorsanız, ona genç birinin eğlenebileceğini ama dikkatli olması gerektiğini söyleyin." Duraksar ve kaşlarını çatar, Stetson şapkasının kenarı gözlerini gölgeler. "Bazı erkekler yanlış anlayabilir. Ve onun zarar görmesini istemem."

Yanlış anlayan bir adam tanıyorum. Hem de çok yanlış.

"Bunu ona iletacağım. Biliyorsun, eğer bir gün o kızla karşılaşsam," diye söz veriyorum.

Sadece şaka yapıyorum. Ama o gülmüyor. Sadece uzun bir süre beni dikkatlice inceliyor. O kadar uzun süre ki, bu inceleme altında kıpırdanıyorum ve yerimde duramıyorum. Sonunda, "Bunu mutlaka yapmalısın," diyor.

Mesaj alındı.

Arabaya binip uzaklaşırken ona hafifçe el salladığım için rahatladım. Kasabadaki tüm erkekler arasında, gerçekten saygı duyduğum tek kişi o. İlk defa utanç duygusu içimi kapladı. Şimdiye kadar umursamamıştım... Kade ile olan kısımlar hariç tabii.

Ama Buck, saygısını kazanmaktan gurur duyduğum biriydi. Ve şimdi birazını kaybetmiş gibi hissediyorum. O benim için neredeyse bir baba gibiydi. Ve bu farklı bir şekilde acı veriyor. Gözlerim yaşlarla doluyor ama onları geri tutuyorum. Eve gitmeden önce kendimi toplamam gerek. Annem elbiseyi görmek isteyecek ve şu anda mutlu olmam gerektiğiyle ilgili saçmalıklarına ihtiyacım yok.

Onun hatırı için değil. Benim akıl sağlığım için. Onun fedakarlık ve mirasımızı kurtarma hakkındaki söylemlerini daha fazla duymak istemiyorum. Sanki umrumda olmuş gibi. Eve dönüş yolculuğu sadece birkaç dakika sürüyor. Eve vardığımda arabayı park edip birkaç derin nefes alıyorum. Kendimi motive ediyorum.

Bunu başaracaksın, Allie.

Arabadan inerken bacaklarım sanki on kiloluk beton bloklar bağlanmış gibi ağırlaştı. Elbiseyi çıkarıp eve taşıdığımda ise daha da ağır geldi.

"İşte buradasın!" Ben içeri girdiğimde annem aşağı iniyordu ve neredeyse şarkı söylüyordu. Bu beni mutlu etmeliydi, değil mi? Normal bir kız çocuğu annesinin bu kadar heyecanlı olduğunu duymak isterdi. Ama o normal bir anne değil ve dürüst olmak gerekirse, hayatımızda da hiçbir şey normal değil.

"Neden bu kadar geç kaldığını merak ediyordum." Merdivenlerin dibine vardığında bana uzun uzun, inceleyici bir bakış attı. "Evet! Kesinlikle mavi Chanel."

"Ne? Bu benim gala için giyeceğim elbisem." Ağır kumaş kollarımı ağrıtsa da elbiseyi havaya kaldırıyorum.

"Hayır, aptal." Kahkahası çok yüksek, ya da belki de yüksek tavanın altında yankılandığı içindir. "Bu akşam yemeğe davet edildik! Nişanlın ve babası uçakla geliyorlar ve bizi Billings'te yemeğe götürüyorlar. Hangi elbisenin daha iyi olduğuna karar veremiyordum, ama şimdi karşımda durduğuna göre, kesinlikle mavi Chanel olduğunu biliyorum. Hazırlansan iyi olur. Yakında yola çıkıyoruz!"

Kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.
Akşam yemeği. *Yine Lowry ailesiyle.* Çünkü geçen sefer çok eğlenceliydi.
şimdiden baş ağrısının başladığını hissedebiliyorum.

“Roman Bishop’un vefatını duyduğumuzda hepimiz çok zldk.”

Bay Lowry'nin ağzından o ismi duyduğum anda vücudumdaki her bir kıl diken diken oluyor. Bu bir şaka, değil mi? Bir ğn yemeği bile piskopos hakkında düşünmeden yiyemeyecek miyim?

Annem dilini şıklatıyor ama bunu bana yan gözle bakarak yapıyor. Sanki kk sırrını ağzımdan kaıracağımdan korkuyor gibi. *Doğru.* Sanki annemin o iğrenç herifle yattığını birinin bilmesini istiyorum.

"Bu gerçekten büyük bir şok oldu. Sonsuza dek yaşayacağını hayal ettiğiniz türden bir adamdı," diyor ve açıkçası yüzündeki ifadesizlik beni etkiliyor.

Çünkü gerçek kötülük lmez. *şimdi ona, sana yerleştirdiği bebeği öldürmekle tehdit ettiği kısmı anlat.* şşte bu, ortamı iyice kızıştıracak.

Bay Lowry, bir atal dolusu marulu ağzına atmadan önce, "Efsanevi bir figür," diye onaylıyor.

En azından iki saniyeliğine susmasını sağladı. Yemin ederim, sanki gerçekten bunu hak eden birinin cenaze törenini düzenliyoruz. Sanırım birçok şeyin beni rahatsız etmediğini göstermeye alışmam gerekecek.

Nişanlımın herkes salata yerken ardı ardına içki içmesi gibi. Annem bu akşam gerçek bir yemek yiyebileceğimi söyledi, bu yüzden bu yemek bittikten sonra filetomu sabırsızlıkla bekliyorum. Son zamanlarda pek bir şey yiyemiyorum. Karnımda sürekli bir düğüm olduğu için yemek yemek zor oluyor.

Jackson, tıpkı kulüpte olduğu gibi hem bana hem de sohbete aynı derecede ilgisiz; üstelik bu gece nezaket göstermeye bile tenezzül etmedi. Babasının ona attığı bakışlardan anlaşıldığı kadarıyla, yaşlı Lowry oldukça sinirli, ama Junior'ın umurunda değil gibi.

Hiçbir şey değişmeyecek. Birbirimize mahkumuz. *Peki ya onların ne çıkarı var?*

Şu ana kadar bu düzenlemeden en çok biz faydalaniyor gibi görünüyoruz. Ama ben değil. Annem bana söylediğinden fazlasını vaat etmezdi, değil mi? Yani, onlara başka ne vaat edebilirdi ki? Benim verecek hiçbir şeyim kalmadı.

Bütün akşam, Jackson'ı göz ucuyla inceliyorum. Her gün ona bakmaya dayanabilir miyim? Sanırım şanslıysam, kendi hayatlarımız olur ve o beni sadece etkinlikler ve cenazeler için halkın önüne çıkarmak zorunda kalır.

Görünüşü fena değil, ama ergen gibi surat asmayı bıraksa daha yakışıklı olurdu. Belki de ona gülümsemesini söylemeliyim. Bu fikir benim de yüzümde küçük bir tebessüm oluşturuyor. Kız birine böyle bir şey söyleyecek türden bir adam gibi görünüyor.

Kulüpte kaptığı kadın gülümsemedi. Nedenini bilmiyorum ama aklımdan çıkaramıyorum. Beni rahatsız eden flörtleşme değildi, umurumda bile değil. Bir hastalık kapmadığım sürece, istediğiyle istediğini yapabilir.

Hayır, onu sanki ona hakkı varmış gibi yakalama şekliydi. Ne kadar denesem de -ki denedim- gözlerindeki o şaşkınlığı unutamıyorum. Belki de acı da karışmıştı. Nazik davranmamıştı.

Ben düşünürken, o da alçak bardaktaki bardağının kenarından göz ucuyla baktı ve gözlerimiz buluştu.

Benden nefret ediyor.

Hayatımda hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım. İçimden hissediyorum. Neredeyse havada tadını alabiliyorum.

Benden nefret ediyor. Sadece içinde bulunduğumuz durumdan değil, benden, bizzat benden nefret ediyor.

Başımı yana eğip onu daha yakından incelediğimde, bana verdiği bakış kaybolmuştu, sanki maskesinin düştüğünü fark etmiş gibiydi. Gerçekten de bunu saklamak için pek de çaba sarf etmiyordu.

"Eminim Saint harika bir nedime olurdu, sence de öyle değil mi?" Hemen cevap vermeyince annem masanın altından beni dürttü.

Saint hakkında ne diyordu acaba? Beynim sonunda olayı kavradı ve boğazımın arkasından bir ses çıkardım. "Evet, istediğim tek kişi o."

"Roman'ın gelini," diye açıklıyor annem.

Tanrım, ne kadar cesurmuş. Sanki sadece rakiplermiş gibi onun adını söyleyebiliyor. Güvenilirlik için Bishop adını kullanıyor, Lowry'nin Roman olsun ya da olmasın hâlâ güçlü olacak bir aileyle bağlantılarım olduğunu bilmesini sağlıyor.

O kadar tiksindim ki, salatam bitmeden bıçağımı ve çatalımı bıraktım. Göğsümde bir acı saplandı. Bir farkındalık. Hayatım bundan daha iyi olmayacak. Önümde beni bekleyen tek şey, benden neredeyse benim ondan nefret ettiğim kadar nefret eden kocamdan yıllarca kaçınmak. Bu bana Kade'i büyüten Elena'yı hatırlattı.

Kade'nin onu sürekli ilgisiz biri olarak tanımlamasına şaşmamalı.

Acaba o kişi ben mi olacağım? Kendi evimde bir hayalet gibi dolaşacak mıyım?

Birdenbire nefes alamıyorum. "Affedersiniz, lütfen." Kalbim o kadar hızlı çarpıyor ki canım acıyor ve sanki göğsümün üzerinde bir boğa oturuyor gibi hissediyorum. Havaya ihtiyacım var. Aslında havadan çok daha fazlasına ihtiyacım var, ama dışarı çıkmakla yetineceğim.

Restoranın yaldızlı çift kanatlı kapılarından dışarı adımımı attığım an, soğuk gece havası tenimi dondururken paltomu almayı unuttuğuma pişman oldum. Elbise vücudumun büyük bir kısmını örtmüyor, kollarım ve sırtımın bir kısmı soğuğa açıkta kalıyor. Ama o kadar da kötü değil. Soğuk bana hayatta olduğumu hatırlatıyor.

Derin bir nefes alıyorum, ciğerlerimi kar ve pişmanlık tadında buz gibi havayla dolduruyorum.

Soğuk hava en azından odaklanabileceğim farklı bir şey sunuyor.

Dişlerim birbirine takılmaya başladı ve parmaklarım soğuktan karıncalandı, ama yine de o masada oturup kendi ağır üzüntümün altında ezilmekten daha iyiydi. Arkamdaki kapı neredeyse sessiz bir hışırtıyla açıldı. Kimin orada olduğunu anlamak için dönmeme bile gerek yoktu. Sanki onu hissedebiliyordum ve kesinlikle Kade'i hissettiğim gibi değil.

"Bu sefer seni aramaya gelmek zorunda kaldım." Jackson'ın sesi kuru ve keyifsizdi. Büyük sürpriz değil. "Kahretsin, dışarısı çok soğuk."

Hava durumu hakkında bilgi vermek için mi geldi?

"Birazdan döneceğim."

"Öyle olsan iyi olur."

"Affedersiniz?" Ona "*Defol git*" dercesine bir bakış attım.

Gözlerini devirip alaycı bir şekilde, "Annen beni senin peşinden gönderdi. Eli boş dönmeyi tercih etmem." dedi.

"Bir dakika içinde döneceğimi söylemiştim." Omzumu çevirip ona baktım.

Hayır, bana ceketini teklif etmeyi aklımdan bile geçirmezdi, zaten ben de almazdım. O, önce kendi rahatını düşünen bir adam. Ah, şimdi barın dışında omuzlarımda Kade'in ceketinin asılı olduğunu, sıcaklığı ve kokusuyla beni içine çektiğini hissediyorum. Hâlâ kokusunu alabiliyorum ve bu anı kalbimi acıtıyor.

"Hayır, hemen şimdi içeri giriyorsunuz." *İşte bu.* Daha önce hayal ettiğimi kendime söylemeye çalıştığım şey buydu. O soğuk, buyurgan ton.

"Henüz evli değiliz," diye hatırlattım ona.

Aslında kimsenin duymayacağı bir ortamda yüz yüze olmamız iyi oldu. Onunla konuşmaktan ne kadar nefret etsem de, en azından artık ağzımı kapatıp onun beklediği itaatkâr küçük eş rolünü oynamak zorunda değilim.

"Öyle olacağız," diye mırıldandı bana doğru bir adım atarak. Nefesindeki viski kokusu, misk kokulu kolonyasıyla karışmış haldeydi ve bu da tiksintimi daha da artırdı. "Ve evlendikten sonra, böyle laf sokmana izin vermeyeceğim, çünkü bunu yapmanı engelleyeceğim."

"Gerçekten mi?" Hatta gülüp geçmeye çalışıyorum. Onun beni korkutmadığına kendimi inandırmak için o kadar çaresizim ki. "Bunu nasıl yapacaksın?"

Yüzü ifadesiz, boş ve donuk. "Bu sana bağlı, Allie. Beni ne kadar zorlamayı düşünüyorsun?"

Bir merdivenden aşağı inebilirsem.

"Bilmiyorum, Jackson." Adını sertçe söylüyorum ama bu öfkeden çok dişlerimin takırdatmasından kaynaklanıyor. "Sanırım, demek istediğimi anlatabilmek için ne kadar düşmen gerektiğine bağlı."

"Anlıyorum." Gülümsüyor ve bu hareket, gözlerindeki boşluktan bile daha rahatsız edici. "Sorun değil. Şimdi her şeyi içinden at. Ve her şeyi kastediyorum, ahlaksız davranışların da dahil." Konuşmak

için ağzımı açıyorum ama devam ediyor, "Öğreneceğimi düşünmedin herhalde, değil mi? Barda geçirdiğin eğlenceli geceyi?"

Sözleri beni o kadar derinden etkiledi ki, şok oldum. "Nelerden bahsediyorsun?" Bunu nasıl öğrendi ki?

Ağzından karanlık bir kıkırdama döküldü. "Hadi ama. Zekamı aşağılama. Bir şeyler duymadığımı mı sanıyorsun? Yakında karım olacaksın. Yaptığın her şey benim meselem."

"Güzel, ama şu an evli değiliz, bu yüzden istediğimi yapabilirim."

"Sınırlar dahilinde, sevgilim, çünkü görüyorsun ki, evlendikten sonra başka bir adamla birlikte olursan veya ailemizin adını herhangi bir şekilde lekellersen, pişman olacaksın."

"Senden korkmuyorum." Onu zorlamaya devam etmek aptalca, ama ne diyebilirim ki? Umursamayacak kadar inatçıyım. Keşke açıkça istediği gibi bana vursa ve işi bitirse. Eminim ona daha sert vururdum.

"Henüz değil." Bana keskin, köpekbalığı dişli bir gülümseme fırlattı. "Ama bu saçmalıklara devam edersen kesinlikle olacaksın."

Kafası bozuk, bu da babasının onu evlendirmek için bu kadar istekli olmasının nedenini açıklıyor. Bizim bağlantılarımızı anlayamıyorlar. Başka hiç kimse bu psikopatla evlenecek kadar çaresiz olmazdı.

"İki dakikan var, hemen içeri gir. Eğer girmezsen, anneni peşinden göndereceğim. Sanırım annenin gözünden düşmek istemezsin."

Parmak boğumuyla çeneme hafifçe dokundu, ben de eline vurdum ama o çoktan dönüp içeri girmişti bile.

Tekrar yalnız kalınca omuzlarımdaki gerginliği biraz olsun hafifletiyorum. Hala titriyorum ama artık soğuktan değil. Çünkü Jackson'ın söylediği her kelimenin doğru olduğunu biliyorum. Kade bile beni bu kadar çaresiz ve açıkçası dehşete düşürmemişti.

Tuzağa yakalanmış bir hayvan gibi. Kade bazen beni çok korkutuyor, ama onunla bu neredeyse bir oyun gibi. Korkuyorum ama bana zarar vermeyeceğini biliyorum. Bana zarar verecek, evet. Tekrar tekrar... ve verdi de, ama asla beni öldürmez. Ve sanırım az önce Jackson, ellerinin boğazımı nasıl saracağını hayal etti.

Kalabalık caddeyi izlerken kalbim göğüs kafesime çarpıyor. Trafiğin sesini duyamıyorum. Duyabildiğim tek şey, hızla atan nabzım ve kulaklarımda uğultulu kan sesi.

Kendimi koşarken, kaldırımdan fırlayıp, birinden, herhangi birinden arabasına binmeme izin vermesini yalvarırken hayal ediyorum. Eve gitmek zorunda kalmadığım sürece her yere giderdim.

Peki ya kimse durmazsa?

O zaman belki başka bir kaçış yolu bulabilirim.

Köşede kaldırımdan inerdim. Kendimi bir çift tekerleğin altına çekilmeye veya havaya fırlatılmaya bırakırdım. Sadece bir saniye acırdı, değil mi? Ve sonra... hiçbir şey. Huzur için biraz acı mı? Yoksa ömür boyu sürececek bir sefalet mi?

Başımı sallıyorum ve titriyorum. *Aklımdan neler geçiyor böyle?*

Dönüp o karanlık, baştan çıkarıcı düşünceleri zihnimden uzaklaştırdığımda uyuşmuş oluyorum. Henüz pes etmiyorum. Onun beni yenmesine izin vermeyeceğim. Hiçbirinin beni yenmesine izin vermeyeceğim.

Bir şekilde, içine sürüklendiğim bu savaşı kazanmanın bir yolunu bulacağım.

Ölsem bile.

BÖLÜM 14

SON ZAMANLARDA

yapamam ^{Bunu , lanet olsun.}

Sawyer beni ikna etmeseydi, o geceden beri ilk kez burada, yemek odasında oturuyor olmazdım.

"Kendinizi sonsuza dek eve kapatamazsınız. Ayrıca, " diye ekledi kollarını kavuşturarak, "biz hâlâ bir aileyiz. Size ihtiyacımız var. Birleşmeye ihtiyacımız var. Sayıca güçlü olmaya ihtiyacımız var. Hepimiz sizi özleyorz. Artık çitleri kontrol etmeye bile gelmiyorsunuz."

Ona babama benzediğini ama onun tehditkar havasının olmadığını söylemek istedim ama bunun iyi karşılanmayacağını düşündüm.

"Birlikte akşam yemeği yemenin bizi birleştirdiği anlamına nasıl geldiğini anlamıyorum, " dedim ona.

Her şey çok boş geliyor.

Hâlâ da öyle, burada oturmuş dişlerimi sıkıyorum ve Saint'in umrumda bile olmayan bir şey hakkında saçmalıklarını dinliyorum.

Tabii ki Calder onun her sözüne kulak veriyor. Gözlerini ondan alamıyor. Sürekli ona dokunuyor; altın sarısı saçlarını okşuyor ve elini tutuyor. Eğer onun bifteğini o keserse, ben buradan defolup giderim.

En azından dikkatimi dağıtıyorlar. Kusmamaya odaklanırsam, yeni halının altında hâlâ lekeli olduğunu bildiğim yere bakmamam gerektiğini kendime sürekli hatırlatmama gerek kalmıyor.

Çok fazla kan.

Elena mutfakta akşam yemeğini kontrol ettikten sonra yemek odasına girerken, "Her şey neredeyse hazır," diye sesleniyor. "Sanırım bu akşam harika bir yemek yiyeceğiz."

Yüz ifademi bozmamaya çalışıyorum ama neler olup bittiğini anlamaya çalışıyorum. Son birkaç haftadır o da benim gibi, her zaman yaptığı gibi kendi halinde takılıyor ve bu bir rahatlama oldu. Bu beni korkak mı yapıyor? Çünkü onu görmek istemedim, çünkü o bana yaptığım şeyi hatırlatıyordu. Ya da tüm hayatım boyunca bana onun olduğuma inandırdığı şeyin hatırlatıcısıydı.

Bütün bu numaralar sıkıcı mı geldi? Ben bir pislikken -ki öyleydim, bundan gurur duymuyorum- gerçeği yüzüme vurabilirdi.

Bana her şeyi anlatabilirdi. Bana her baktığında, kocasının başka bir kadınla birlikte olduğunu ve sonra onun bebeğini eve getirdiğini hatırlamak zorundaydı. Hele ki Emma'yı şehirde her gördüğünde. Buna katlanmak için ne kadar güç gerektiğini hayal bile edemiyorum.

Elena yerine otururken Saint, "Ne kadar güzel bir elbise!" diye hayranlıkla söylüyor.

Elena gülümsüyor, gerçekten de kocaman bir gülümsüyor.

Onu en son ne zaman gülümserken gördüm?

"Teşekkür ederim. O kadar uzun zamandır dolabımdaydı ki, orada olduğunu unutmuşum." Dikkatlerin kendisine yönelmesiyle yanakları hafifçe kızardı.

"Harika görünüyorsun anne." Levi oturduktan sonra söylediği ilk şey bu oldu.

Katılıyorum. Onu hiç bu kadar iyi görmemiştim, şimdi çok iyi. Sebebi çok açık. O *gittikten* sonra kendi başına buyruk olabiliyor. Kimse ona ne giyeceğini, ne söyleyeceğini veya nasıl davranacağını söylemiyor. Sanki tetiği çektiğimde ona bir iyilik yapmışım gibi. Sanki hepimize bir iyilik yapmışım gibi.

Göğsüm sıkışıyor ve odanın duvarları etrafımı sarıyormuş gibi hissediyorum. Masadan geriye doğru itiyorum kendimi ve sandalyenin ayakları halının kenarına sürtünerek parkeye değiyor. Şu an bu odada olamam. Bu çok fazla.

Saint, Calder'a bir şeyler fısıldar ama Calder onu nazikçe susturur. En azından neyin yanlış olduğunu sormanın bir anlamı olmadığını biliyor. Zaten biliyorlar.

Onların beni bu kadar kolayca çözebilme hissine katlanamıyorum. Onlar oturup gülüp önemsiz şeylerden bahsederken ben ne kadar zayıf ve çarpık olduğumu görüyorlar. Hiçbir şeyin önemi yok. Nasıl olur da hepimiz oturup babamızı bu odada öldürmediğimi, her şeyin başımıza yıkılmadığını görmezden gelebiliriz?

Odayı terk edip amaçsızca yürüyorum. Çalışma odasında saklanmayı planlamıyorum. Ayaklarım beni oraya götürüyor ve nerede olduğumu fark ettiğim anda duruyorum. *Burada ne yapıyorum ben?* Kapı eşiğinde durup, eskiden oturduğu sandalyeye bakıyorum.

Tahtı. Krallığının nasıl yönetileceğine karar verdiği yer.

Kim yaşayacak, kim ölecek? Ve onların açısından nasıl kâr elde edecekti?

Birdenbire, inanılmaz derecede susadım. O her zaman en iyi içkileri burada saklardı. Barda içeyim bari. Bardan Macallan 18 şişesini kapıp iki parmak dolusu döktüm, sonra biraz daha bardağa koydum. Etrafımda sessizlik çöktü ve bardağı dudaklarıma götürdüm.

İlk yudum göğsümdeki baskıyı hafifletiyor, ikincisi ise kaslarımdaki gerginliği azaltıyor. İçerken, o sandalyeye bakmamak için canla başla mücadele ediyorum. Deride, bedeninin bıraktığı bir iz var. Her şey çok iğrenç ve üzücü.

"Seni burada bulabileceğimi düşünmüştüm." Elena'nın yumuşak sesi beni ürküttü ve neredeyse bardağı düşürüyordum. "Özür dilerim," diye fısıldadı, sanki o hâlâ buradaymış ve kendisi konuşamıyormuş gibi. Sonra kırık ve titrek bir sesle güldü. "Eski alışkanlıklar kolay kolay değişmez. Her şey için özür dilemeyi bırakmalıyım."

Başlamak için bundan daha iyi bir yer olamaz.

Viskiyi yudumluyorum, boğazımdaki o yakıcı hissin tadını çıkarıyorum. Bir şey söylemeliyim ama ne diyeceğime dair en ufak bir fikrim yok.

Bana zahmetten kurtarıyor. "Kade, nasıl hissettiğini anlamaya çalışmıyorum. Ne oldu da..." Yere bakıyor, kollarını göğsünde kavuşturup üşüyormuş gibi ovuşturuyor. "Korkunç bir şeydi, ama senin suçun değildi. Yapman gerekeni yaptın. Kardeşinin hayatını kurtardın. Saint'in hayatını. Sonunda birimizin yeterince güçlü olması

gerekiyordu ve o da sendin, bu yüzden suçluluk duygusuyla yaşamamalı veya utanmamalısın."

Bu kadın ne saçmalıyor? Dilim tutuldu. İçten içe haklı olduğunu biliyorum. Onları öldürecekti. Ama tetiği çekmemin tek sebebi bu değildi. Sorun şu ki, bana bakış şeklinden anladığını da anlıyorum. Keşke anlamasaydı. Buna ihtiyacım yok.

"Bir sır duymak ister misin?" Odayı geçerken adımları yumuşaktı, sanki burada sessizce dolaşma alışkanlığını henüz bırakmamış gibiydi. "Kendimi her gün en az birkaç dakika buraya gelmeye zorluyorum."

Masanın önünde durdu ve avuçlarını masaya koydu, kaçmak isteyen korkmuş bir tavşan gibi titriyordu. Nefesi de düzensiz ve titrekti, ama yerinden kıpırdamadı. "Ondan çok uzun süre kaçındım. Hep korktum. Sanırım hâlâ korkuyorum."

Kendi kendine güldü, sonra başını çevirip bana baktı. "Her seferinde biraz daha kolaylaşıyor. Bunu atlatmanın tek yolu bu. Azar azar."

Kaşlarını çatarak, elbisesinin altında gizli olan marka logosunun bulunduğu kalçasını eliyle yokladı. "Bazı şeyler, insan ne kadar uğraşırsa uğraşsın unutulamaz. Bazı şeyleri ise kontrol edebiliriz. Ben de bunu yapmaya çalışıyorum. Kendi iyiliğiniz için sizin de bunu yapmanızı diliyorum."

Gülümsedi ve omuz silkti. "Vay canına, sanırım bu evde bir kerede söylediğim en uzun kelime bu. Beni dinleyin, durmadan konuşuyorum."

"Özür dilemene gerek yok. Ben... Ben memnunum." Bu sözler neredeyse boğazımı tıkıyor ama gerçekten de öyle düşünüyorum. "Sesini duymak güzel."

Gülümsediğinde ışıldıyor. "Teşekkür ederim."

Bana ne için teşekkür ediyor? Onu cesaretlendirdiğim için mi... yoksa özgürleştirdiğim için mi?

Başını kapıya doğru eğdi. "Hadi gidelim. Yemek soğuyor. Ve sen de yemek yemeye ihtiyaç duyuyor gibisin."

O hâlâ daha çok bir anne gibi geliyor bana ve zihnimde her zaman *annem* olarak kalacak. Teknik olarak biyolojik annem olmasa bile. O da bir anne. Sadece benim annem değil. Bu çirkin hatırlatma

beni yemek odasına kadar takip ediyor ve içeri girdiğimde sohbet kesiliyor.

"Sözünüzü kesmeyeyim." Sandalyeme çöktüm ve biz yokken birilerinin hazırladığı ziyafete göz attım. Garip ama birdenbire iştahım açılmıştı. En son ne zaman gerçek bir yemek yediğimi hatırlayamıyorum. Gerçek bir yemek yemek istiyordum.

Ağzım sulanarak bir parça bifteği keserken Saint hafifçe iç çekti ve Calder'a doğru eğildi. "Umarım iyidir," diye mırıldandı.

Calder eğilip alnından öptü. Yemin ederim, onu artık neredeyse tanıyıyorum. "Eminim iyidir."

Ensemdeki deri karıncalanıyor. İçgüdülerim bana bir şeylerin çok yanlış olduğunu söylüyor. "Ne yanlış?" Elimde değil. Eğer konu Allie ise, bilmem gerekiyor.

Saint'in yüzü düştü. "Allie." Sanki hiç ağzını açmamış olmayı diliyormuş gibi "Allie" dedi. "Nişanlısıyla Billings'te sürpriz bir akşam yemeğine gitmesi gerekiyordu. Annesiyle birlikte eve doğru yola koyuldular."

Nişanlısı. Gerçekten ona layık olduğunu düşündüğü adam. Bütün bahanelerine rağmen hâlâ düğünü yapıyor mu? Zengin bir kızın, dünyanın geri kalanının ona layık gördüğü zengin bir adamla evlenmesinde eşsiz bir şey varmış gibi.

"Mutlu olamaz." Elena bunu bizzat yaşamış gibi konuşuyor, ki sanırım haklı.

"İyi olacak," diye homurdanıyorum, söylediğim sözlerle inanmasam da. Düşüncelerim o kadar onunla dolu ki, dilimde eriyen etin tadını neredeyse alamıyorum. Sanki talaş gibi. Eğer o herifle evlenmek istemeseydi, evlenmezdi zaten.

Hiç kimse Allie'yi hiçbir şey yapmaya zorlamıyor.

"Biliyorum ki önümüzdeki hafta galada yapılacak duyuru konusunda çok gergin." Saint başını sallıyor. "Yardım etmek ve destek olmak istiyorum ama nasıl yapacağımı bilmiyorum. Adamla gerçekten evlenmek istemiyor. Bana ne kadar berbat bir adam olduğunu anlattı."

Lanet olası gala. Bütün dünyanın, bir pisliğin benim olanı çalmaya kalkıştığını öğreneceği yer. *Hayır. Böyle düşünemem.* Beni o attı. Beni

istemiyor. Muhtemelen hiç istemedi. Ben o güzel, zengin kız için bir eğlence kaynağıydım.

Dur, ne? Başımı hızla kaldırıp Saint'e dik dik baktım. Neyse ki, ne o ne de Calder fark etmedi çünkü yemeklerine çok odaklanmışlardı. "Allie evlenmek istemiyor mu dedin?"

Saint daha hızlı çığnıyor, ağzı temizlenene kadar başını sallıyor. "Hayır, tabii ki hayır. Annesi onu buna zorluyor. Nasıl olduğunu bilmiyorum, çünkü Allie'nin ne kadar inatçı ve dik başlı olabileceğini hepimiz biliyoruz."

Zorlukla yutkunuyorum ve içimde hızla akan her şeyin yüzüme yansımaması için kendimi zor tutuyorum. "Evet, inatçı bir vahşi at gibiyim."

Hayır. Bu doğru olamaz. Geri döndüğünden beri onunla yaptığım her konuşma aklımdan geçiyor ve o bir kere bile bundan bahsetmedi.

Peki neden yapsın ki? Onu duygusal ve cinsel olarak işkence ederken, tehdit ederken ve öperken ona böyle bir şans vermedim ki.

Kahretsin. Kahretsin. Kahretsin. Kahretsin.

Şu anda kalkıp gitmeyi düşünüyorum ama çok belli olurdu. Dişimi sıkıp, sanki bir ömür gibi gelen on dakika daha oturuyorum, sonra tekrar ayağa kalkıyorum.

"Çok eğlenceliydi. Bir ara tekrar yapalım."

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu Calder, gözlerini kısarak.

Sawyer, gerçekten de başarılı bir avukat olmak istiyorsa yüz ifadesini daha iyi kontrol etmeyi öğrenmeli. Ama Calder'ı dikkate almıyorum.

"Endişelenme." İçeceğimi bitirip Elena'ya doğru başımı salladım.

Bana küçücük, kısa bir gülümseme verdi, sanki artık bir sırrımız varmış gibi. Ben de Saint'e başımla selam verip oradan hızla uzaklaştım. Belki de yapmamalıydım ama onu görmeden geceyi atlatamayacağım. Ona kime ait olduğunu hatırlatmam gerek.

Onu soyup, kafasındaki gürültüyü susturabilecek tek adamın ben olduğumu hatırlatacağım. Çünkü o da benimkini susturuyor. O kahrolası korkak nişanlısı küçük bir tay'a nasıl bakılacağını bilmiyor, ama ben biliyorum.

Bölüm 15

SON ZAMANLARDA

Kamyonetimin direksiyonuna geçip kapıyı sertçe kapatırken doğru **göremiyorum** düzgün . Kahretsin, Allie. Bütün bu süre boyunca sadece rol yapıyormuş. Billings'te akşam yemeği. Ne güzel onun için. Emma için de, çünkü hayatının mükemmel olduğunu iddia etmeye devam edebilir. Lastikler gıcırdarken hızla uzaklaşırken bu düşünce beni güldürüyor.

Kabinin içini yüksek sesli, gürültülü bir müzik dolduruyor. Ve öfkemdeki keskinliğe odaklanmaya çalışarak radyonun düğmesini çeviriyorum. Bu gece ona gülümsedi mi? Şakalarına güldü mü? Beni istediği gibi onu da istiyormuş gibi yaptı mı? Elimin topuğunu gösterge paneline vurup kamyonu son hızda sürüyorum, motorun kükremesine yetecek kadar hızlı gidiyorum. Ama bu, kafamdaki kükremenin yanında hiçbir şey.

Bunca zaman önce bana söyleyebilirdi. Ona yardım ederdim, o pislikle evlenmek zorunda kalmaması için her şeyi yapardım, hatta beni istemese bile.

Porter çiftliğine yaklaştığımda yavaşlıyorum ve her zaman gizlice girdiğimde kullandığım tanıdık toprak yola giriyorum. Çitin yanına park edip kamyonu kapatır kapatmaz arabadan iniyorum.

Bunu bana yapmasına asla izin vermeyeceğim. Olmasına izin vermeyeceğim. Eğer o kadar fedakar bir şekilde şehit rolü oynamaya kararlıysa, o koridordan yürürken parmak izlerimin teninde olmasını istiyorum. Bizim anımızın beynine kazınmasını istiyorum, böylece yeminlerini ederken benim yüzümü görsün. Eğer başarabilirsem,

menimin kremsi bacaklarının arasına damlayıp gelinliğini lekelemesini istiyorum.

Bedenine damga vuramayabilirim ama zihnine damga vuracağım. Benden asla kurtulamayacak. O "ayrılık" saçmalıktı ve ikimiz de bunu biliyoruz.

Yine kırık kilidi kullanarak kiler odasına giriyorum. Bunu yaptığım zamanki kadar geç değil, ama endişelenmiyorum. Kadınlar Billings'te akşam yemeğine çıktığına göre, personel geceyi kendilerine ayırmaya karar vermiş gibi görünüyor. Mutfak boş, ev karanlık.

Allie'nin odasına girdiğimde, kapıyı arkamdan kapatıp içeri girdiğimde, parfümünün hafif, çiçeksi kokusu havada asılı kalıyordu. Şifonyerinin üzeri dağınıktı. Çekmeceler yarı açık, iç çamaşırları dışarıda, kozmetik şişeleri etrafa saçılmıştı.

Akşam yemeğine yetişmek için o kadar acele ediyordu ki, kendi arkasını toplamaya bile zahmet etmedi. Gelecekteki geçim kaynağını bekletmek istemezdi. Bu düşünce kanımı asitleştiriyor, içten içe beni yiyip bitiriyor. Acaba ben sadece asıl ilişki başlamadan önceki bir deneme miydim? Eğer para için onunla evleniyorsa, neden bana başvurmadı ki? Ben bir piç ve zorba olabilirim, ama benim de kesinlikle bir banka hesabım var.

Benim de paramı harcayacak bir şeyim yok zaten.

Onun külotunu görünce aklım başka yerlere gidiyor. Dantelli beyaz tanga külotun bel kısmına parmağımı geçirip çekmecedan tamamen çıkarıyorum. Bu külotu daha önce de giydiğini görmüştüm. *Benim için.* Onu vücudundan çıkarmanın anısı penisimin uzamasına ve kalınlaşmasına neden oluyor ve onun üzerine boşalma fikri kafamda canlanıyor.

Bu düşünceyi kafamdan atıyorum, daha fazla dikkatimin dağılmasına izin vermiyorum. Buraya bir sebeple geldim. Onun için. Mastürbasyon yapmak ya da onları geri koymak yerine, danteli cebime tikiyorum. Ondan bir parça, yanımda götüreceğim.

Alt kattaki ön kapı gürültüyle açılıp kapanıyor, ben de onun dolabını karıştırıyordum. Durdum ve nefesimi tutarak dikkatlice dinledim. Emma'nın sesinin yankıları bana ulaştı. Mutlu görünüyordu. Sanırım işler yolunda gitti. Ne güzel, değil mi?

Avımı beklemek için dolaba saklandım. Kapıyı zar zor açmışım ki topuklarının sesini duydum, yaklaşıyordu. Yavaş yürüyordu. Büyük günü mü hayal ediyordu? Romantik akşam yemeğinin her anını mı yeniden yaşıyordu? Ne saçmalık!

Neden bana söylemedi? Neden ona şans vermedim?

Bekleyiş uyuşturucu gibi. Yatak odasının kapısı açıldığında kalbim biraz daha hızlı, biraz daha güçlü atıyor. Yatağa girmesini mi beklemeliyim? Kapıyı kapatıp kilitliyor, sonra duyduğum tek şey fermuarının açılma sesi.

Onu odasında, üzerinde sadece iç çamaşırıyla, hiçbir şeyden habersiz dururken hayal ettiğimde penisim yeniden sertleşiyor. Yalnız olmadığını bilmiyor. Artık gücün bende olduğunu bilmiyor.

Ayak sesleri giderek yükseliyor, tahta döşemeler gıcırıyor, sonra dolap kapağı açılıyor. Sadece askısız bir sütyen ve tanga giymiş, bir kolundan elbisesi sarkmış halde karşımda donakalmış duruyor.

Nefes nefese kalacak vakti yok.

Onu kendime doğru çekip ağzını kapattığımda elbise yere düşüyor. Korku dolu gözleri panik içinde yüzümü tararken onu odanın karşısına, yatağına doğru sürüklüyorum. Çaresizce, nafile bir şekilde çılgık atıyor, sesi avucumun içinde bir fısıltıdan ibaret. Kimse duyamaz.

Kahretsin, vücudunun bana hissettirdiği o hissten nefret ediyorum; onu yatağa itip üzerine otururken, ağırlığımı kullanarak onu yere sabitliyorum. Elimle ağzını kapatıyorum ama nefes alabilmesine de dikkat ediyorum.

"Seni uyarmalıyım. Kıvranınca beni daha da azdırıyorsun." Kalçalarımı kasıklarına sürtüyorum ve o da yarı zevk, yarı acı, tam bir öfke ve hırçınlık karışımı, boğuk bir inilti çıkarıyor.

Acının ne olduğunu bilmiyor. Ama ben ona göstermekten mutluluk duyarım.

"Beni tahrik etmeyi ne kadar çok sevdiğini hatırlıyor musun?" Parmaklarımın arasında bıraktığı kırık hıçkırığa kıkırdıyorum. "Araba kullanırken, sen uzanıp kot pantolonumun üzerinden beni okşardın. Beni kızdırmayı çok severdin, değil mi? Ne kadar süre sonra kenara çekmek zorunda kalacağımı görmek isterdin."

Ona doğru eğilip pahalı parfümünün kokusunu içime çektim. "Güzel kokuyorsun," diye fısıldadım, nabzının kontrolsüzce attığı boynuna sürtünerek. "Çimen ve güneş gibi koktuğun zamanı daha çok seviyorum, ama nişanlın için böyle bir şeye mecbur kaldın, değil mi?"

Elimi tutarken inledi. "Sana acı mı veriyorum?" diye sordum. "Çok yazık. Birinin sana acı vermesi çok kötü, değil mi?" Bunu sesli söylemek istememiştim. Gözlerimiz buluştuğunda ve kaşları çatıldığında keşke geri alabilseydim.

Bunu öğrenince şaşırdı mı? Onu kaybetmenin bana acı verdiğini, her geçen gün yaşamaya devam etmesinin bana acı verdiğini biliyor muydu? Sadece nefes alması bile beni işkenceye maruz bırakıyordu. O, içimi döktüğüm tek kişiydi, hayatıma aldığım tek kişiydi ve bir daha asla böyle bir şeyin yaşanmayacağından emin oldu.

Oysa o yoluna devam edebiliyor, ben ise hayatımın geri kalanını onun beni nasıl kullandığına dair anılarla boğuşarak geçireceğim. Bu beni yakıp kavuruyor.

Parmaklarım daha sertçe içine girdiğinde tekrar inliyor. "Ne? Bundan hoşlanmıyor musun? Sana acıdığımı mı sanıyorsun, abla?" Onun benim için kıvranmasını çok seviyorum.

Oyun bitti. Burunlarımız birbirine değene kadar başımı eğdim. Göğsü hızlı ve sert bir şekilde inip kalkıyordu. "Seni şu an öldürebilirdim. Lanet olası hayatına son verebilirdim. Bunu yapabileceğimi biliyorsun. İçimde bunu yapabileceğimi biliyorsun." Bu işkenceye son verirdi. Çok uzun zamandır oynadığımız bu karşılıklı oyuna. Belki o giderse, sonunda onu ruhumdan temizleyebilirdim.

Gözleri gözlerimi inceliyor. Acaba gerçekten ciddi olup olmadığını mı sorguluyor? Bir yanımda artık kendimden bile emin değil. Onu incitmek istemiyorum ama çok üzgünüm.

Donakaldı. Gücü tükenmiş gibi değil, daha çok pes etmiş gibiydi. Gözleri hâlâ sonuna kadar açık, hâlâ benimkine dikilmişti, ama artık savaşıyordu.

"Bunu mu istiyorsun?" diye tehdit ederek sordum, ama artık korkmuş görünmüyordu. "Bu gece ölmek mi istiyorsun?"

Onun hareketsizliği beni tedirgin ediyor. Bu doğru değil. Bunu gerçekten kastediyor olamaz. Hayır. Hayır, beni sınıyor, çünkü bunu

yapacağımı düşünmüyor.

Ama gözlerindeki teslimiyet öfkemin şiddetini biraz azaltıyor. "Elimi kaldıracağım."

Yüzünü bırakmak bile gözlerindeki ışıltıyı geri getirmiyor. Gözleri donuk, soğuk bir hal almış.

"Bağırırsan, keşke bağırmasaydın diyeceksin. Anladın mı?"

Başını sallıyor. İlk yaptığı şey derin bir nefes almak, sonra da uzun ve sert bir nefes verişle nefesini vermek. Başka hiçbir hareket yapmadı. Sanki bir cesedin üzerinde yatıyormuşum gibi. Bu da neyin nesi?

"Peki." Alnından bir tutam kızıl saçı yana ittim. "Bir sonraki yemek kuponuyla güzel bir akşam yemeği yedin mi?"

Gözlerini kısarak, "Dolabımda saklanarak güzel bir gece geçirdin mi? Ne tür bir sapıksın sen, kendi kız kardeşinin eve gelmesini bekleyip onu çıplak yakalayıp, aranızda morluklar bırakacak kadar sertleşmiş sakinle üzerine yatmayı mı planlıyorsun?" diye sordu.

Bütün bunlar o kadar dikkatli ve soğukkanlı bir şekilde söyleniyor ki, gözümü kırpmaktan başka çarem kalmıyor. Sanki yüzüme bir kova buz fırlatmış gibi.

"Ne-ne?"

"İğrenç olmayı bırak," diye çıkıştı ama sesinde en ufak bir öfke yoktu. "Öz kız kardeşinle yatmak istiyorsun ve burada güçlü olanın, gücü elinde bulunduranın sen olduğunu mu sanıyorsun?" Bu sefer yutkundum ve yavaşça ondan uzaklaştım. Bir şeyler ters gidiyordu. Bunların hiçbiri doğru değildi.

Çenesi titriyor. Bu iyi bir işaret. Onunla bir bağ kurabilmemin tek yolu bu. En güçlü duyguları aracılığıyla. Nefret. Öfke. Üzüntü. Ne kadar uğraşsa da onları saklayamıyor.

"Teknik olarak, ben sadece üvey kardeşimim." Ve onun vücudunun, yumuşak pembe teninin, vajinasının misk kokusunun çok farkındayım. O kadar mükemmel ki. Dış görünüş sadece altındaki çürümeyi gizliyor. "Daha yakın bir akrabaya oral seks yapman iğrenç olurdu."

Sözler ağzımdan çıkar çıkmaz pişman oldum. Sadece ondan bir tepki almak ve kendi öfkemdeki kıvılcımı yeniden alevlendirmek için yapmıştım.

Başını hafifçe yana eğdi ve gözlerimin içine dosdoğru baktı. Göz kırpmadı, ama başka hiçbir şey de yoktu. Ölü gibiydi. Tamamen ölü. Sanki içten içe pes etmiş gibiydi.

Ona gerçeği söyleyebilirdim ama neden? Kendi annesi bile ona evlatlık olduğunu söyleme zahmetine girmemişti. Onu doğru yola getirmek benim işim değil.

"Acaba..." Kahretsin, göğüsleri muhteşem ve birini okşadığımda meme ucu sütyeninin danteline sürtünüyor. "Evleneceğin o pislik hakkında. Sence sana hiç böyle dokunur mu?" Başparmağım meme ucunu okşuyor ve dudağının dişlerinin altında kaybolmasını izlemek penisimi şişiriyor.

"Bunu mu istiyorsun, kardeşim?" Bu bir fısıltı. "Neden bunu yapıyorsun? Neden bunu yapmak zorundasın?"

Düşünüyormuş gibi yapıp omuz silktim. "Neden olmasın? Zaten sana bir iyilik yapıyorum." Eğilip boğazının çukuruna fısıldadım, dudaklarımı tenine hafifçe değdirdim. "O sana asla böyle dokunmayacak. O sana asla benim hissettirdiğim gibi hissettirmeyecek."

"Ne yani? Tiksinti ve utançla mı? Aşağılanma ve korkuyla mı? Amacınız bu mu?"

"İkimiz de bunun sana hissettirdiklerimden çok uzak olduğunu biliyoruz. Ya da belki de dokunuşuma karşı ne kadar zayıf olduğunu hatırlatmam gerekiyor." Uyluğu o kadar pürüzsüz, kaslı ki, okşanmayı adeta yalvarıyor. Ona böyle dokunduğumda bana doğru erimekten kendini alamıyor. Vücudunu tanıyorum. Neye ihtiyacı olduğunu biliyorum. "Sence sana bunu verebilecek başka bir adamla tanışacak mısın?"

"Yani beni hasta etmeyecek biri mi demek istiyorsun?"

"Tabii, tabii." Kalçasının kıvrımını okşamamı engellemeye çalıştı ama başaramadı, parmaklarımın ıslak tangasını çıkarmadan önce vajinasını tahrik etmesine izin verdi. "Sırılsıklam ıslaksın ve nedense bunu istemediğini iddia ediyorsun." Güldüm. "Numara yapmayı bırak."

"Hayır." Gözünden bir damla yaş süzüldü ve ben onu dilimle yakaladım, tuzlu tadın orada kalmasına izin verirken kasıklarına bastırdım. İşte. Sonunda. Bir şey. Benim Allie'm. Benim küçük tayım.

"Doğru," diyorum ona, yanağını yalarken yavaşça dairesel hareketlerle okşuyorum. "Gözyaşlarını ver bana. Hepsini istiyorum. Tamamen seni."

"Neden?" diye sordu hıçkırarak.

Çünkü sana ihtiyacım var. Sana o kadar çok ihtiyacım var ki, seni öldürmeyi diliyorum. Seni kendimden nefret ettiğim kadar nefret etmeyi diliyorum.

Ama bunu kabul etmeyeceğim. Onun kazanmasına izin vermeyeceğim. "Çünkü bana onları çok iyi veriyorsun."

"İçten içe bunun yanlış olduğunu biliyorsun," diye ısrar ediyor, eskisinden daha nefes nefese. Onu etkilemeye başlıyorum. Elinden bir şey gelmiyor.

"Doğru ve yanlış ne zamandan beri umursuyorum ki?" Fermuarımı indirmek için aramızdan uzandığımda nefesi kesildi. "Beni iddia ettiğin kadar iyi tanısaydın, kuralların benim için önemli olmadığını bilirdin. Başkalarının fikirleri benim için önemli değil."

"Bu farklı. Bu sadece doğru ya da yanlış meselesi değil. Bu etik olarak yanlış." Gözleri benimkilerle buluştuğunda gözlerinde çok fazla acı var. "Bu sana yardımcı olacak mı Kade? Kendi kız kardeşinle yatmak, içine daha da derine ittiğin bu acının üstesinden gelmene yardımcı olacak mı?"

"Elbette yanlış olduğunu biliyorum," diyorum, onun psikolojik analizini görmezden gelerek. O sadece benim bunun yanlış olduğunu düşünmemin sebeplerinin onunkinden farklı olduğunu anlamıyor.

Acı dolu iniltisi beni güldürürken, sızlayan ve ağrıyan penisimi boxer şortumdan çıkarıyorum. Ne büyük bir rahatlama. "Hayatında hiç olmadığı kadar tahrik oldun. Soru şu, seninle ne yapacağım?"

Başını ileri geri sallamadan önce hırıltılı bir nefes verdi. "Pekala. Eğer böyle istiyorsanız, o zaman defolup gideceğim ve sizi bir daha asla görmek istemiyorum."

Burada neler oluyor böyle? Kahretsin.

Ondan ne kadar nefret etsem de -ki ediyorum- sesindeki o zonklayan acı, bu işin keyfini biraz kaçırıyor. Gerçek bir acı, ruhunun derinliklerinde yatan bir acı.

"Lütfen," diye yalvarıyor, gözyaşları daha da hızla akarken. Ve bir kez daha, çok güçsüzüm. Onu alt edebilir, istediğim her şeyi

yapabilirdim. Bir kere onu harekete geçirdiğimde, her zaman daha fazlasını istiyor. Ama sesindeki o acıyı duymaya dayanamıyorum.

"Pekala." Bu, bundan biraz tatmin olmamı engelleyemez. "Rahatla," diye fısıldıyorum kulağına, sonra da kulak memesini dişlerimin arasına alıp titremesine neden oluyorum.

Kahretsin, çok ıslak. Başımı vajinasından içeri soktuğumda, kalçasının altında bir su birikintisi oluşmuştu. Gözlerini kapattı, sırtını kamburlaştırdı ve bu görüntü ve his akıl almazdı. Şimdi içine girmek çok kolay olurdu, değil mi? Beni durduramazdı.

Şu an vicdan geliştirmeye ayıracak zamanım değil.

Ama sanırım yaptığım şey bu, çünkü içgüdülerim bana yapmamı söylese de onunla sevişmek yerine, başımı minik klitorisine sürtmek ile yetiniyorum. Bana doğru irkildi, sonra inleyerek geri çekildi. "Aman Tanrım. Kardeşim. Bu çok iyi hissettiriyor." Kolları boynuma dolandı ve sıkıca sarıldı, bacakları da kalçalarımaya aynı şekilde dolandı.

"Aman Tanrım..." Onun bana sarılması vücudumda daha fazla his uyandırıyor, ama söylediği şey... midemi bulandırıyor.

"İyi bir kız gibi yanıma mı geleceksin?" diye soruyorum, konuyu değiştirmeye çalışarak.

Bunu kendim yaptım, değil mi?

Ağzım kulağına çok yakın, dilim içeri giriyor ve o tekrar inliyor. "Hayır, iyi bir kız değilsin, değil mi? Kötüsün. Bu yüzden bu kadar ıslaksın. Öyle değil mi?"

"Kade, beni kız kardeşin gibi becer. Beni her zaman kız kardeşinle becermek istediğin gibi becer."

Ve işte o anda, bir şekilde, imkansız bir biçimde, çıplak teni ve ıslak amı tam orada dururken, yumuşuyorum. Ondan uzaklaşıyorum ve bunu ondan çıkarmadan önce yanağımı ısııyorum. Hayır. Ona gerçeği söyleyeceğim ve bu kahrolası yalandan kurtulup işimize geri dönebiliriz.

"Kade. Bana bak." Dişlerimi sıktım ve derin bir nefes aldım, başka bir sırrımı açığa çıkarmak ve elimdeki kozdan bir kısmını kaybetmek üzereydim. Onunla olan tek kozum buydu aslında. Sevişirken, yapabildiğim zaman, kontrolü ele alıyorum çünkü o bana bunu veriyor.

"Kade," diyor ve parmakları ensemdeki saçlarımı kavrayıp sıkıca çekerek başımı geriye doğru eğiyor. İzin veriyorum ama sonunda gözlerine baktığımda öfkeyle bakıyorum. "Biliyorum, sen benim lanet olası kardeşim değilsin, tamam mı?"

Gözlerinde buz yeniden belirdi. Ateş yok. Sadece buz gibi donmuş tundralar var. "Ne dedin...?"

Kaşlarından birini kaldırıp başımı hafifçe iterek saçlarımı bıraktı. "Her şeyi bana anlattığın andan hemen sonra anladım zaten. Annem bana gerçeği söyledi."

Göğsümden ağır bir yük kalktı ve onu kucaklayıp dizime oturttum. Hâlâ yarı sert olan penisim farklı bir şekilde aramızda sıkışmıştı. Bacaklarını benimkilerin etrafına yeniden yerleştirirken neredeyse hiç ses çıkarmadı. İçimdeki tüm öfke şimdi patlamıştı ve tek gördüğüm onun ne kadar yorgun göründüğüydü. Makyajının altında yanakları daha belirginleşmişti, sanki kilo vermişti.

"Allie, neler oluyor böyle?"

Omuz silkip uzaklaşmaya başladı ama ben onu kendime doğru çektim. "Hayır, benimle konuşmadan buradan ayrılmayacaksın."

Çenesi yukarı kalktı ve sonunda gözlerinde daha fazla öfke belirdi. "Tekrar, odama gizlice girip bana işkence etmeye, kardeşimmiş gibi davranmaya, seni istediğim için iğrenç bir fahişe olduğumu iddia etmeye ve sonra da benimle konuşmamı istemeye hakkın yok."

İçimden bir ah çekip, dağınık saçlarımı elimle düzelttim. "Öyleyse ne istiyorsun?"

"Gelmek istiyorum. Bu sefer kazandım ve ödülümü istiyorum."

Gözlerimi kısarak başımı yana eğip ona baktım. "Pekala, ama sonra konuşuruz. O kediciği benim için ağlatacağım, ama bunu benim istediğim gibi yapacağız. Anlaştık mı?"

Zorlukla yutkunuyor ve alt bedenini benimkine iyice yaslıyor. Sonra bir kez, ani bir şekilde başını sallıyor, sanki fikrini değiştiriyormuş gibi. Neyse ki değiştirmiyor. Vücutlarımızın arasını görebilecek kadar geriye yaslanıyorum, karın kaslarımı kullanarak biraz dik duruyorum. Gömleğimin düğmesini açıyor ve gömleğimi iyice açıyor.

Parmakları, her gördüğünde yaptığı gibi göğsümdeki damgayı takip ediyor ve bu o kadar tanıdık ki, göğsümde farklı bir yanma hissi

uyandırıyor. Elini yakalayıp avucumda biraz sıkıyorum. "Hayır, artık bunu doğru yapamazsın."

Alnı kırıştı ve ben de kalçalarımı hafifçe oynatarak penisimi ıslak kıvrımlarının arasına soktum. Hafif bir nefes kesildi ağzından ve gözleri kapandı, az önceki an unutuldu.

Dudaklarına sürtündüm, tatlı tahrik edici kokusu beni sardı. "İşte oldu, küçük tay. Seni orgazma ulaştırmamı ister misin? Bu senin için yeterli bir ödül mü? Acısını dindirmemi ister misin?" Kelimelerle cevap vermedi, sadece kalçalarının titremeye başlamasıyla. Çaresizce, ritimsiz, sadece bedeni ihtiyacı olanı elde etmek için canla başla çabalıyor.

Ne kadar karşı çıkarsa çıksın, aramızda ne tür bir geçmiş olursa olsun, bunun doğru olduğunu biliyor. Benim onu her zaman koruyacağımı biliyor.

"Bana gel," diye fısıldadım, ardından sutyeninin bir kupasını aşağı çekip pembe meme ucunu ağızma aldım. Vücudu bir dalga gibi kıvrılıyordu, parmakları saçlarımın arasında geziniyor, kırık inlemeler kulaklarımda yankılanırken birlikte çalışıyorduk.

"Senden nefret ediyorum... Senden nefret ediyorum..." Dudaklarından bir dua gibi dökülüyor bu sözler, daha hızlı hareket ederken, rehin tuttuğum kurtuluşu arıyor. "Senden kahrolasica nefret ediyorum."

"Kanıtla."

İnleyerek beni daha sıkı tutuyor, ıslak sıcaklığıyla beni ıslatıyor.

"Doğru. Yapamazsın. Çünkü aslında benden nefret etmiyorsun, sadece sana dokunduğum anda dönüştüğün şeyden nefret ediyorsun. Dudaklarından bir inilti kaçtı ve ben sııttım. "Şimdi uslu bir kız ol ve bana ver. Hepsini ver," diye homurdandım, ipeksi teninin arasından kayarak. Vücudu gerildi ve bacakları beni sıkıca kavradı, tam o sırada yüzünü boynuma gömdü ve bıraktı. "Doğru," diye nefes nefese kulağına fısıldadım, testislerim kalkarken ve omurgamın dibinde karıncalanma başlarken.

"Kade, Kade," diye hıçkırarak titredi, ben de geri çekilip kendimi elimle kavrayarak boşalmamı kasıklarına doğru hedefledim. İlk boşalma, cennete en çok yaklaştığım an oldu, ardından kulaklarım

çınlayana ve dizlerim titreyene kadar bir tane daha ve bir tane daha geldi.

Beni ne kadar güçsüz düşürdüyse de.

Aklım başıma geldiğinde hâlâ titriyordu ve hafifçe inliyordu.

"Ödülünü aldın. Şimdi konuşalım," dedim ve onu kucağımdan indirdim. Ayağa kalkıp kot pantolonumu iliklerken beni izledi.

"Konuşacak bir şey yok, Kade."

"Ah, konuşacak çok şey var, küçük hanım." Hemen gömleğimin düğmelerini ilikliyorum.

"Hayır, yok." Allie, yatağındaki battaniyeyle ilgileniyormuş gibi yaparak gözlerini kaçırdı. "Ve olsa bile, içimi dökmek ya da tavsiye istemek için başvuracağım son kişi sen olurdun."

Bunu duymak canımı acıtıyor ama bunu hak ediyorum. Aramızdaki ilişkiler zaten pek kolay değildi ve Emma'nın annem olduğunu öğrendiğimden beri daha da çalkantılı bir hal aldı.

"Haklısın, ama konuşmamız gerekiyor."

"Ne hakkında?"

"Jackson Lowry," dedim. Konuşmak için ağzını açtı ama sözünü kestim. "Onunla evlenmek istiyor musun?" Ona onu izlediğimi, beklediğimi ve istediğimi ilk kez belli etmiştim.

Yavaşça bana bakıyor ve yemin ederim ki omuzlarından büyük bir yük kalkmış gibi görünüyor. "Birinin ne zaman fark edeceğini merak ediyordum."

"Hayır mı demek istiyorsunuz?"

Gözlerini devirdi. "Elbette hayır. İsteyerek görücü usulü evliliğe katılmak isteyen birinin akıl sağlığı hakkında şüphelerim var doğrusu."

"Öyleyse yapma. Bir seçeneğin var," diye usulca söylüyorum ona.

Başını salladı, bakışları başka yöne kaydı. "Hayır. Annem bunu istiyor ve eğer istediğimi elde edemiyorsam, en azından onun mutlu olmasını sağlamalıyım."

Bu beni inanılmaz derecede sinirlendiriyor. Annesi istediği için bu pislikle evlenecek. Kahrolsun o kadın. Allie'yi hak etmiyor. Birçok yönden ben de hak etmiyorum, ama onu açıkça nefret ettiği biriyle evlenmeye de zorlamıyorum.

Belki başka bir yol vardır.

"Cumartesi günü gala saat kaçtaydı demiştiniz?"

Allie birden canlandı ve tüm dikkatini bana verdi. "Ben yapmadım, nasıl yani..." Yarım saniye durakladı, sonra kafasında bir ampul yandı. "Kade. Bunu aklından bile geçirme. Orada olmak istemezsin. Onlar senin tipin insanlar değil."

Gözlerimi kısıyorum, buraya gelme nedenlerim yeniden aklıma geliyor. "Benim halkım değil mi? Bishop çiftliğinin eyaletteki en büyük çiftlik olduğunun farkındasın, değil mi?"

Alnı kırıştı ve başını salladı. "Bunu kastetmedim." Hayır, ne demek istediği oldukça açık. "Lütfen partiye gelmeyin. Sanırım gelemem—"

Eğilip onu sertçe öptüm. Yakıcı bir öpüş. Sahiplenici bir öpüş. Ağzı gözyaşlarından tuzluydu ve ben onları şeker gibi yaladım.

"Beni durdurabileceğini mi sanıyorsun?" Penceresini açıp bir bacağını dışarı kaydırırken gülüyordum. "Kulüpte görüşürüz. Unutulmaz bir gece olacak." Kızarmış yüzündeki dehşet ifadesi her şeyden daha tatmin ediciydi çünkü, evet, Emma'nın hedefim olduğundan habersiz, benim onu yok etmeye çalıştığımı sanıyordu.

Bölüm 16

ALLIE

"Allah aşkına, kıpırdanmayı bırak."

Durmaya çalışıyorum ama yapamıyorum. Midem düğüm düğüm oldu. Geçen hafta Kade ile yaşadığım tartışmadan beri günlerdir doğru dürüst yemek yiyemedim.

Ya gerçekten gelirse?

Kade pencereden dışarı çıktığından beri kendime her gün sorduğum soru bu.

Tam da istediği şey bu. Onun oyununa geliyorum. Beni mahvetmek için yanımda olmasına gerek yok. Her zaman orada.

Ve şimdi, annemin yanında, kır kulübünün balo salonuna açılan görkemli merdivenlerin dibinde dururken, onu aramaktan kendimi alamıyorum. Mekan, sanki bir genç kız güzellik yarışmasının yuttuğu balo süslerini kusmuş gibi görünüyor.

Biraz gösteriş yapmak için bir gala düzenlemesi başka bir şeydi. Şimdi Roman öldüğüne göre, sanki herkesin onun iktidara geçmeye hazır olduğunu bilmesi gerektiğini düşünüyor. Borca batmış olmamızın bir önemi yok. Öncelikli işi kızını evlendirmek.

"Ah, canım!"

Rahatlamaya çalışıyorum ve elbisemi mahvetmekten korkuyormuş gibi nazıkçe sarılmak için yaklaşan kadının adını hatırlamaya çalışıyorum. "Kesinlikle muhteşem görünüyorsunuz. Anladığım kadarıyla bu gece paylaşmanız gereken büyük bir haberiniz var." Abartılı bir şekilde çizilmiş kaşları oynuyor ve dişlerinde ruj lekesi olduğunun farkında olup olmadığını merak ediyorum.

Annem şakayla karışık, "Sürprizi aceleye getirme," diyor ve sonra hepimiz gülüyoruz çünkü aksi takdirde çılgılık atmaya başladım ve başlarsam bir daha asla duramayabilirdim.

O uzaklaşıyor ve annemin kıcını öpmek için bekleyen insanların kuyruğunda kısa bir sessizlik oluyor, ben de gözlerimi odanın içinde gezdiriyorum. Aşırı derecede şık bir yer; kristaller, şampanya ve her yerde çiçekler. Çok fazla çiçek var. Her yüzeyden taşıyorlar, yoğun çiçek kokusu midemi bulandırıyor.

Geçen gümüş bir tepside kendi yansımanı görüyorum. Uzaktan bakıldığında, hayatım yolunda gibi görünüyor. Kızıl saçlarım yumuşak bukleler ve dalgalar halinde dökülüyor, yüzümü gösterecek kadar arkaya tutturulmuş, geri kalanı omuzlarımdan aşağı dökülüyor. Birkaç gevşek tutam yanaklarımı ve çenemi çerçeveleyiyor.

Makyajım sade ama özenli; ışıltılı bir cilt, koyu kirpikler ve dudaklarımda hafif bir renk tonu. Koyu yeşil ipek elbise, sanki üzerime dökülmüş gibi kıvrımlarımı sarıyor, doğru yerlerde vücuduma yapışıyor. Ve annemin büyük duyurusuna kadar "sürprizi" en azından saklamak için vücuduma yakın tuttuğum sol elimde, bir elmas parlıyor.

Üzerime çöken bir kaya parçası gibi hissetmemeyi dilerdim.

Başka kimse ne kadar mutsuz olduğumu görebiliyor mu? Boş gülümsememi fark ediyorlar mı? Sanırım her şey yolundaymış gibi davranarak, gözlerim kapalı bir şekilde hayattan geçmek daha kolay.

Annem bana yaklaştı ve dirseğiyle dürttü. "Jackson'ı bul, yakında başlamamız gerek."

İçimi çekip boynumu çevirdim ve ona en *emin* gülümsememi verdim.

Nişanlımı balo salonunda ararken, salon adeta iç çekti. Bu da neydi böyle? Etrafa baktım ve herkesin şaşkın bakışlarını takip ederek merdivenlere yöneldim. Çoğu insan ağzı açık kalmıştı ve ben de öyleydim. Annem kalabalığın arasından yanıma geldi.

"Burada ne işi var?" diye fısıldadı annem titrek bir sesle, sanki ağlamak üzereymiş gibi.

Ona bir bakışım bile vücudumdaki tüm sinir uçlarını aynı anda harekete geçiriyor. Bana yaptıklarından sonra, söylediği her acımasız sözden sonra ondan nefret etmek istiyorum. Ama bu o kadar kolay değil. Çünkü o bana daha önce hiç hissetmediğim kadar canlı hissettiriyor.

Gözlerimi kapatıyorum, belki de bir rüyadır diye düşünüyorum. Gerçekten burada olamaz, değil mi? *Saçmalama Allie. Geleceğini sana söylemişti.*

Oraya nasıl girdi ki? Eminim çok çaba gerektirmemiştir. Piskoposlar isteselerdi bu kulübün sahibi olabilirlerdi. Ama hiç ilgileri yok gibi görünüyor. Black Hollow Creek'in üst düzey yöneticilerine başka şekillerde hükmetmeyi tercih ediyorlar.

Ona bakarken içimi bir sakinlik kaplıyor ve bu korkutucu çünkü bana onun burada olmasını istediğimi söylüyor. Bir şekilde, o benim gerçek benliğimin son küçük parçası. Saint dışında beni tanıyan tek kişi; annesi ya da nişanlısı için rol yapmak zorunda olan kız değil, gerçekten ben. O burada olduğu için kendimi biraz daha az yalnız hissediyorum.

Her şeyi mahvetmek üzere olduğunu bilsem bile.

Smokin içinde inanılmaz derecede etkileyici görünüyor. Sanırım kirli kot pantolon ve kazıyıp temizlemesi gereken botlarla geleceğini bekliyordum. Ama hayır, mükemmel. Merdivenlerden yavaşça iniyor, her adımda biraz daha yükselen fısıltıları ve mırıltıları umursamıyor. Bana bakmakla meşgul, vücudumdaki her siniri gıdıklıyor. Başım dönmeye başlayana kadar nefesimin kesildiğini fark etmiyorum.

Yanımıza geldiğinde yüzünde alaycı bir gülümseme vardı ve anneme elini uzattı.

"İyi akşamlar." Çok kibar ve onu zor durumda bırakmaktan büyük zevk aldığı açıkça belli.

Bakışlarını bana çevirdiğinde, ayakta durmak için tüm gücümü toplamam gerekiyor. "Çok güzel görünüyorsun..."

Sözünü bitirmiyor ama ağzı açık kalmış ifadesini düzeltme çabası bile beni biraz daha dik durmaya itiyor.

Ama onunla dalga geçme isteğime karşı koyamıyorum. "Aile adını yüceltmeye yetecek kadar iyisin, değil mi kardeşim?"

Dudakları sanki eğleniyormuş gibi seğirdi. "Zamanınızı fazla almayacağım. Bir sürü insan burada olduklarını bilmenizi istiyor." Geçen bir garsonun uzattığı şampanya kadehini alıp tek nefeste içti. "Daha da iyisi, sanırım bundan daha sert bir şeye ihtiyacım var."

Aman Tanrım. Kade bir yana, sarhoş Kade mi? Bu düşünce kanımı donduruyor. Tam bir şey söyleyecekken annem sesini buldu. "Burada tam olarak ne yapıyorsun?"

Kade hiç tereddüt etmeden, "Davetiyemin postada kaybolduğunu varsayıyorum," diye omuz silkerek açıklıyor. "Bir aile üyesi olarak, beni dışlamak istemediğinizi biliyorum, değil mi?"

Kalbim göğüs kafesimde gümbür gümbür atıyor ve şu an o kadar endişeliyim ki kusacak gibiyim. Annem konuşmak için ağzını açıyor ama Kade konuşmaya devam etmekle ilgilenmiyor. Sadece bir gülümsemeyle arkasını dönüp bara doğru gidiyor.

"Onu görmezden gel," diye sert bir fısıltıyla emretti. "Sanki burada yokmuş gibi davran. Jackson'a odaklan."

Gerçeği söylesem bile anlamazdı. Kade'nin varlığını unutmanın imkanı yok. Bunu yapmak, kendime yaşamayı bırakmamı söylemek gibi olurdu. Cevap vermek yerine, daha önce yaptığım gibi yüzüme yapmacık bir gülümseme yerleştiriyorum.

Müzik havayı dolduruyor, ortamı neşelendiriyor ve gerginliği biraz azaltıyor. Çiftlerin dans pistine çıkması uzun sürmüyor. Yüzeyde bu bir başarı gibi görünüyor. Tam da annemin istediği gibi, ama içten içe bunun bir tuzak olduğunu hissediyorum.

Gözümü bara doğru çevirmekten kendimi alamıyorum. Kade, kendisine yöneltilen bakışlardan hiç etkilenmeden barın kenarında duruyor. Barmen ona bir viski dolduruyor, o da bir yudumda bitirip bir tane daha istiyor. Burası, berbat içkileriyle ünlü The Rusty Nail değil.

Ne yapıyor o?

"Vakit geldi. İşte Jackson." Annem dirseğiyle beni dürttü, odanın karşısından başını salladı. "Hadi bakalım. Yukarı çıkmadan önce ikinizin birlikte görülmesini istiyorum, böylece her şey birdenbire ortaya çıkmış gibi görünmesin." Ben bir tahtadaki piyon gibiyim, kimse ne istediğimi umursamadan oradan oraya savruluyorum.

Derin bir nefes aldım ve terli avuçlarımı elbisemin ön kısmına sürdüm. Jackson ve Bay Lowry terastan içeri girdiler. Uzaktan bile,

Bay Lowry'nin, söylediği her şeye yüksek sesle gülecek kadar sarhoş, yüzü kızarmış bir adamla hararetili bir sohbeta dalmış olduğunu görebiliyordum. şimdi ya da asla.

Onlara doğru yürümeye başladım, sanki kesime götürülen bir kuzu gibi görünmemeye çalışarak. Odanın yarısına geldiğimde adamlar yaklaşımımı fark ettiler. Bay Lowry'nin bakışları vücudumu baştan aşağı süzdü, dudaklarında takdir dolu bir gülümseme belirdi. "Bu gece ne kadar da güzel görünüyorsunuz."

"Teşekkür ederim." Gülümsedim ve kendimi zorlayarak Jackson'a döndüm.

Diğer erkekler gibi smokin giymiş ve sanki bunun için doğmuş gibi taşıyor. aba göstermeden muhteşem. Keşke yüzündeki ifade bu kadar kayıtsız olmasaydı. Ben de burada olmak istemiyorum ama rolm oynuyorum. En azından o da kendi rolünü oynayabilirdi. Yüzündeki o sıkılmış ifade, beni szdke ilgiye dönüşüyor.

Gözleriyle beni soyuyor ve bu hoşuma gitmiyor.

Dudaklarında bir gülümsemeyle bana doğru uzandı. "Benimle dans edebilir misin?"

Bu da ne? Az önce benden dans etmemi mi istedi? Başka bir dil konuşmaya başlasa daha da şok olurdu. Zaten yle de olabilir; şimdiye kadar bana karşı sadece kaba, saygısız ve tehditkar davrandı.

Hayır demek istedim ama bunun ikimiz için de iyi grnmeyeceğini düşündüm, bu yüzden dişimi sıkıp başımı salladım. Babası onu sormaya teşvik etmiş olmalı çünkü kendi başına bunu asla yapmazdı.

Elimi onun eline koydum ve beni dans pistine götürmesine izin verdim. Annemin tam olarak istediği buydu. Herkesin bizi birlikte görmesi. Dans ederken. Sohbet ederken. Aşık genç bir çift rolünü oynarken. Jackson hareketlerimizi yönlendirirken, kendimi Kade'i odada ararken buldum.

Jackson'la dans ederken beni yakalayınca olay çıkaracak mı acaba? Midem iyice sıkışıyor. Kade kontrolsüz biri ve bu gece onu neyin ileden çıkaracağını kimse bilemez.

Jackson beni kendine doğru çekiyor, bir eli belimin alt kısmında. "Senden zr dilemeliyim."

Sürprizler devam ediyor. "Öyle mi düşünüyorsun?" diye soruyorum kaşımı kaldırarak.

Kıkırdıyor ve yüzünü buruşturuyor, bir şekilde hala çekici görünüyor. "Sana karşı dürüst olacağım Allie. Sana iyi davranmadım. Aslında, tam bir pislik oldum ve davranışlarımı değiştiremesem de, sana karşı davranışlarımı değiştirebilirim." Bu gece sesinde ve koyu gözlerinde daha fazla sıcaklık var, kesinlikle. Artık cansız bir nesneye bakıyormuş gibi hissetmiyorum. "Eminim bu evliliği istemediğimi biliyorsun, senin kadar ben de istemiyorum, ama bu sana kötü davranma hakkı vermez. Sana olan kızgınlığımı senden çıkardım ve özür dilerim. Bunların hiçbirisi senin suçun değil."

Umarım diz çöküp ona teşekkür etmemi beklemiyordur. Yine de sorumluluk üstlendiğini duymak güzel. Göğsümde küçücük bir umut ışığı yeşeriyor. Belki, sadece belki, bu iş yoluna girebilir.

"Haklısın. Benim suçum değil ama senin de suçun değil. Bizi bu duruma anne babamız soktu."

"Biliyorum, bu da aynı tarafta olduğumuz anlamına geliyor," diye bitiriyor sözlerini. Kötü bir dansçı değil—şaşırtıcı derecede akıcı ve kendimi ona yaslanırken, daha rahat hissederken buluyorum. "Bence müttefik olmalıyız. Düğün meselesinde söz hakkımız olmadığına göre, bu durumun üstesinden gelmenin tek yolu bu."

"Bunu mu kastediyorsun?" diye fısıldadım, sesim o kadar alçaktı ki kelimeleri söyleyip söylemediğimden bile emin değildim.

Başını salladı. "Evet. Olacakları değiştiremeyiz ama nasıl başa çıkacağımıza karar verebiliriz. Karımın düşmanım olmasını istemiyorum."

Başımı sallıyorum çünkü birdenbire kelimeler boğazımda düğümleniyor. Ona gerçekten, gerçekten inanmak istiyorum. Rahatlamak ve düşman olmadığımızı bilmek çok güzel olurdu. Bundan en iyi şekilde faydalanmak ve mümkün olan en katlanılabilir şekilde ilerlemek. Ama bunu düşünürken bile, kafamın arkasındaki küçük bir ses aynı soruyu tekrar tekrar soruyor.

Peki ya Kade?

Hayır. Böyle düşünemem. İçimde keskin bir öfke yanıyor. Beni istemiyor. Sadece hayatımı cehenneme çevirmek istiyor. Beni her

gördüğünde, benden ne kadar nefret ettiğini söylemeyi kendine görev ediniyor.

"Ve sana henüz söylemediğim için, bu akşam muhteşem görünüyorsun." Jackson eğilip kulağıma fısıldadı. "Bu elbiseyi harika taşıyorsun."

"Teşekkür ederim." Yanaklarım kızardı.

Şu an yanaklarım kızarıyor mu? Bu da ne demek? Küçük bir iltifat bile beni çıldırtacak kadar ilgiye muhtaç olamam.

Şarkı bitiyor ve daha neşeli bir tempoya sahip bir şarkıya dönüşüyor. Jackson başımın üzerinden etrafına bakıyor ve iç çekiyor. "En iyisi gidip babamla konuşayım. Dikkatli olmazsa, sabah hatırlamayacağı on farklı yabancıyla el sıkışarak anlaşmalar yapacak."

Sanki başka bir boyuttayım. Özür diliyor, iltifat ediyor ve üstelik komik de?

Hepsi bir gecede oldu. Burada bir şeyler çok yanlış . Jackson uzaklaşıp babasına doğru geri dönerken, bir sonraki olayın da ne olacağını merakla bekliyorum.

Bakışlarım bara kaydı ve donakaldım. Kahretsin. *Bu herif nereden?*

"Sen ve Jefferson çok samimi görünüyordunuz." Kade'in derin sesi beni sarıp sarmalıyor ve ürpererek sesinin geldiği yöne dönüyorum. Bana neredeyse dokunacak kadar yakın olduğunu görünce nefesimi zor tutuyorum.

Elinde taze bir içecek var ve bardağı kaldırıp bir yudum alırken kahverengi sıvı bardakta çalkalanıyor. Buz mavisi gözlerinde cinayet düşüncesi belirliyor. Durumu yatıştırmaya ve öfkesini dindirmeye çalışmalıyım, ama aklıma gelen tek şey şu: Neden? Bu benim sorumluluğum değil.

"Adı Jackson," diye düzeltiyorum onu. "Ve yakında eşim olacak biri olarak, benimle dans etme hakkına sahip."

O sadece bana bakıyor, bedeni benimkini gölgede bırakıyor. Karnımda bir sıcaklık kıvılcımı yükseliyor ve bunu görmezden gelmek imkansız görünüyor. Yine de deniyorum, kendime bunun sadece onun yakınlığından kaynaklandığını söylüyorum. Gözlerim dudaklarına ve cama nasıl yapıştıklarına kayıyor. Sıvı ağzının içine akıyor ve yutkunurken boğazının nasıl hareket ettiğini izliyorum.

Kahretsin. Ona ne kadar kapıldığımı görmeden önce bakışlarımı kaçıyorum.

"Adının ne olduğu ya da kim olduğu umurumda değil. Sana dokunuyor ve bundan hoşlanmıyorum."

"Üzgünüm ama ikimiz de bunu değiştirmek için hiçbir şey yapamayız, bu yüzden onun bana dokunmasına alışman gerekecek." Kollarımı göğsümde kavuşturup kirpiklerimin arasından ona bakıyorum.

"Bunu değiştirmek için yapabileceğim birçok şey var. Kolları kırık ve parmakları eksikse sana dokunamaz."

"Kes şunu," diye hırladım. "Burada bulunmanın tek sebebi sorun çıkarmaksa, gidebilirsin." Gözlerindeki öldürücü öfke büyüdü ve dudaklarının kenarında bir gülümseme belirdi. Onu kışkırttığım için kendime lanet mi etmeliyim yoksa daha da mı kışkırtmalıyım bilmiyorum.

"Sorunlar mı? Eskiden bu senin ikinci adın gibiydi. Vahşi. Özgür. Kuralları çiğneyen. Sana ne oldu Allie?"

Gözlerimi kısarak ona baktım ve göğsüne sert bir dürttüm. "Ben mi?" Ona inanamıyorum. "Bunu bana yükleme. Sana ne oldu? Başka biri gibi davranan sensin."

Kade kaşını kaldırarak sordu: "Yani, kendi babamı öldürdüm. Bu noktada kaybedecek hiçbir şeyim kalmadı, değil mi?"

Hayır, hayır. Geri çekilmeye başladı ve ben de uzanıp kolunu tutarak onu durdurdum. "Sakin aptalca bir şey yapma, Kade. Lütfen."

Kade gözlerini kısarak elimi silkeledi. "Ah, küçük tay, biliyorsun ki yalvarmanı ancak diz çökerek yaparsan kabul ederim."

Kahretsin. Midemdeki bulantıyı elimle bastırıp onun uzaklaşmasını izledim. Ne yapacaksa yapsın, gecenin kendi içinde çökeceğini hissediyorum. Dans pistinden ayrılıp doğruca Saint'e gittim.

Gümüş rengi elbisesi vücut hatlarını sarıyor, elinde bir şampanya kadehi tutuyor ve uzun, bal rengi saçları film yıldızı dalgaları gibi omzunun üzerinden dökülüyor. Calder birkaç adım ötede biriyle konuşuyor. O da smokin giymiş ve beni gözünün ucuyla izlediğini fark ediyorum. Saint, masaya vardığım anda bana bakıyor, yüzünde kocaman bir gülümseme var ama benim perişan halimi görünce o gülümseme kayboluyor.

"Sorun ne?" diye hemen soruyor.

"Çok fazla." Boğulmaktan kendimi alıkoymaya çalışarak başımı sallıyorum. "Jackson çok fazla iyi davranıyor ve Kade... Yemin ederim ki gece başlamadan her şeyi mahvedecek."

Saint uzanıp omuzlarımdan tuttu. "Her şey yoluna girecek. Nasıl yardımcı olabilirim?"

"Yapabileceğiniz bir şey var mı?"

Omuz silkip sonra kaşlarını çatı. "Calder'ın Kade ile konuşmasını sağlayabilirim. Bu, dinleyeceği anlamına gelmiyor çünkü kimseyi dinlemiyor gibi görünüyor, ama denemeye değer."

Hiç yoktan iyidir, değil mi? "Evet, bakalım onunla konuşabilecek mi."

Saint, Calder'ı yanına çağırınca içimi bir rahatlama kapladı. "Teşekkür ederim," diye fısıldadım. "Annem zaten çok gergin ve ben sadece gecenin büyük bir patlama olmadan bitmesini istiyorum."

Saint gülümsüyor. "Allie—"

"Hanımlar ve beyler!"

Kahretsin. Hayır, henüz değil! Arkamı döndüğümde içimde bir korku patlaması oldu, damarlarımda panik yayıldı. Annem, grubun oturduğu platformda elinde bir mikrofonla duruyordu.

Bakışları önünde toplanmış kalabalığı taradı, dudaklarında bir gülümseme vardı. "Bu akşam burada olduğunuz için çok teşekkür ederim. Bu etkinliği düzenlemek için çok emek harlandı ve umarım hepiniz eğleniyorsunuzdur." Konuşmasına devam etmeden önce kalabalık arasında hafif bir alkış dalgası yükseldi. "Bu akşam yapmayı planladığım duyuruyu belki de kulaktan kulağa duymuşsunuzdur." Her hareketinde biraz daha parıldayan gümüş elbisesinin kenarına elini gezdirdi. "Ama akşam uzadıkça sürpriz olmaktan çıkacağını düşündüm, bu yüzden şimdi açıklamanın daha iyi olacağını düşündüm. Kutlamak için daha çok zamanımız olur, değil mi?"

Ortamda heyecanlı mırıltılar yankılanıyor ve birçok kişi geniş gülümsemelerle bana dönüyor. Gözümün ucuyla Kade'nin kenarda durup ona öfkeli bakışlar fırlattığını görünce oyuna devam etmek imkansız hale geliyor. Ona çok yakın. Kahretsin.

Anne, mırıldanmaların dinmesini bekledi. "Hepinize büyük bir mutlulukla duyurmak istiyorum—"

"Affedersiniz!" diye bir ses araya girdi.

Tanrım hayır. Kade platforma çıktığında ve annem tepki veremedi mikrofona elinden aldığı anda nefesim kesildi. Annem kendi kendine bir şeyler mırıldandı ama mikrofon kaydetmedi ve Kade onun ne söylediğini umursamadı bile.

Dikkatini kalabalığa çevirerek gülümsedi.

Kade yüksek ve net bir sesle, "Size söylemek istediği şey şu," diye duyurdu, "hem bir kızı hem de bir oğlu olduğu için çok şanslı olduğunu fark etti. Benim oğlum."

"Kade, hayır," diye fısıldadım kendi kendime, ayağa kalkıp sahneye doğru yürümeye başladığım farkında olmadan.

Bakışları bana kilitlendi ve yemin ederim ki sırtışı daha da büyüdü. "Evet, bayanlar ve baylar. Ben, Kade Bishop, aynı zamanda bir Porter'im. Büyük Roman Bishop'un Emma Porter ile bir ilişkisi oldu ve şu anda bunun sonucunu görüyorsunuz." Kollarını açtı, bardağında kalan içkiyi ağzından dışarı döktü, annem de birilerini, herhangi birini, yardım etmesi için işaret etti. "Ve ben de Porter imparatorluğunun bir parçası olarak yerimi almaya karar verdim!"

Artık etrafımdaki herkesin mırıldanmasından onun sesini zar zor duyabiliyorum.

Doğru mu? Deli mi bu? Yoksa yine piskoposun müdahalesi mi?

Eğer benimle konuşuyorlarsa, öğrenmek için durup bakmıyorum.

"Allie!" Bay Lowry, ortalık karışırken sözümü kesiyor ve dirseğimi kavlıyor. "Bu doğru mu? Neler oluyor?" Gözlerindeki endişe parıltısına tutunuyorum.

"Doğrusu bilmiyorum," diye yalan söylüyorum, oysa gerçeği söylemek çok daha kolay olurdu. "Annemle konuşmam gerek."

Göğsümde panik kabarıyor ve yemin ederim ki gerçekten çılgınlaşmaya başlayabilirim.

"Tatlım, neredeyse sinir krizi geçirecek gibisin." *Hiçbir fikri yok.* Kolunu başının üstüne kaldırıp parmaklarını şıklattı. "Annenle konuşmak istediğini biliyorum, ama buradan gitmen daha iyi olabilir." Sanki sihir gibi, Jackson yanımda belirdi.

"Onu eve götürün. Bu gece daha fazla sorunla uğraşmasına gerek yok." Şimdi bile, tüm bu dehşet ve hayal kırıklığının ortasında—çünkü Kade'ye o kadar kızgınım ki nefes almakta zorlanıyorum—içimden bir

ses Joseph'in skandalın etkisini azaltmak için bizi buradan uzaklaştırmak istediğini düşünüyor. Sanki şu anda adının bunlarla ilişkilendirilmesini istemiyor gibi.

Jackson beni yaklaşan kaostan uzaklaştırırken, "Sanırım annemin yanında kalmalıyım," diyorum.

"O senin güvende olmanı isterdi," diye beni temin ediyor, ben çantamı alırken bekliyor. Çantamı alır almaz beni odadan dışarı sürüklüyor.

Göğsüm ağrıyor, başım zonkluyor ve kusacak gibiyim.

En azından dışarı çıktığımızda o seslerin gürültüsü azalıyor. Sesin azalmasıyla birlikte göğsümdeki sıkıntı da hafifliyor.

Jackson beni siyah bir Lamborghini'ye götürürken, "Bunu yaptığina inanamıyorum," diye fısıldıyorum. İçeri girmeme yardım ederken tamamen uyuşmuş haldeyim. *Şok böyle bir şey mi acaba?*

Direksiyonun başına geçince bana bir bakış attı ve motoru çalıştırdı. "Söyledikleri doğru mu?"

"Bu konuda konuşmak istemiyorum. Lütfen, Jackson," diye yalvardım, o arabayı uzaklaştırırken.

"Bu gece kendi arabamı kiralamam iyi oldu," diye belirtiyor, kulüp arkamızda kaybolurken. "Galadan sonra biraz dolaşıp, ilginç bir şey olup olmadığına bakayım istedim."

"Hiçbir şey bulamazdın," diye mırıldanıyorum pencereden dışarı bakarak.

Kahretsin. Kade bu gece her şeyi mahvetti. Tanrım, eskiden babasının ona bunu ne kadar sık söylediğinden şikayet ederdi, şimdi ise o pislik Roma Piskoposuyla aynı fikirde olmaktan kendimi alamıyorum. Ve bu düşünce beni daha da sinirlendiriyor.

"Bilmiyorum. Bu gece oldukça ilginçti," diye belirtiyor, sonra da bunun söylenmesi gereken doğru şey olmadığını fark etmiş gibi inliyor. "Özür dilerim. Çok mu erken?"

Belki de öyle, ama şu anda tam da ihtiyacım olan şey bu. Herkesin içinde Jackson bu gece beni kurtardı. Tam bir kâbusun ortasında küçük bir normalleşme parçası.

"Sorun yok," diye mırıldanıyorum, olan biten her şeyi anlamlandırmaya çalışarak.

Kade ne düşünüyor acaba? Sadece geceyi mahvetmekle kalmadı, şimdi de benden her şeyi mi almak istiyor? Onu bu kadar mı incittim? Gözlerim yaşlarla doldu ama yanaklarımdan aşağı yuvarlanmadan önce onları sildim. Onun yüzünden ağlamayacağım. İstesem bile, üzülsem bile ve bunun bana ne kadar etki edeceğini en azından düşünmemesinin nedenini bilmek istesem bile.

Çünkü o bencil.

Çiftliğin kapılarından geçip eve doğru ilerlerken hissizleşmiş durumdayım. Karanlık geceyi sadece kapının üzerindeki veranda lambası aydınlatıyor.

"Sizi içeriye kadar götüreyim," diye teklif ediyor Jackson. Ben kendim çözmeye kalkışmayınca kemerimi bile çözüyor. "Bu geceki gerçek şok ediciydi, ama çok yakında her şey yoluna girecek. Şu an sadece kötü görünüyor. Sonunda insanlar konuşacak yeni bir şey bulacaklar."

Bunun o kadar basit olduğunu sanmıyorum. Ama bunu ona söylemiyorum. Beni kapıya kadar götürüyor ve ben de çantamdan anahtarlarımı çıkarıyorum. Parmaklarım anahtarlara değişiyor ve birdenbire yorgunluktan bitap düşüyorum. Sanki günlerce uyuyabilirmişim gibi geliyor.

"Bu gecenin böyle bittiği için üzgünüm," diye mırıldandım ön kapıyı açarken.

"Sorun değil," diye yanıtlıyor ve kapıyı açtıktan sonra peşimden içeri giriyor. "Hepimizin sorunları var, bazıları diğerlerinden daha büyük. Eminim annen her şeyi açıklayacaktır." Etrafına bakınırken, gözlerinin tüm mekanı taramasını izliyorum.

"Eminim öyle yapacaktır. Umarım bu konuşmayı başka bir güne erteleyebiliriz. Şu an sadece yatağa gidip bu gecenin hiç yaşanmamış gibi olmasını istiyorum." Gitmek için dönmediğini veya veda etmediğini fark ediyorum. Kafamda alarm zilleri çalıyor ama o kadar yorgunum ki onları görmezden geliyorum. Elimle tırabzana yaslanarak ona doğru dönüyorum ve tam topuklarımdan dibinde durduğunu görüyorum. *Çok yakın.* "Beni eve getirdiğin için teşekkür ederim," diyorum olabildiğince sert bir şekilde, bunun onun aptalca üstünlük oyunlarından biri olmamasını umarak.

"Seni burada yalnız bırakmak konusunda kendimi rahat hissetmiyorum." Çenesini okşayarak etrafına tekrar bakındı. "Tek başınasın, değil mi? Ev çok boş görünüyor."

"Personel büyük ihtimalle akşam için eve gitmiştir," diyorum ona. "Ama ben yalnız olmaktan memnunum. İyi olacağım."

"Şu an yüzünü görseydin, yalnız olmadığını anlardın." Devam etmem için işaret etti. "Devam et. Annen eve gelene kadar seninle kalacağım. Yalnız olmadığını öğrenince sevinecektir."

Kurduğumuz ateşkesi sürdürme çabasıyla, girişin yanındaki oturma odasını işaret ediyorum. "Burada bekleyebiliriz. Annemin uzun sürmeyeceğinden eminim."

"Mekan güzel görünüyor," diyor Jackson.

Yürürken ayakkabılarımı çıkarırken neredeyse hiç dikkat etmiyorum. "Teşekkürler. Gerçi dekorasyonuna hiç söz hakkım olmadı."

Ona sırtımı dönerek, gelmiş geçmiş en aptal insan olmalıyım herhalde.

Daha arkamdan bana dokunmadan her şey mide bulandırıcı bir şekilde netleşiyor. "Ne—"

Sorumu bitirme fırsatım olmadı. Sözlerim, beni yerimde döndürüp kendine doğru bastırdığında kesildi. "Aklını dağıtayım," diye hırladı yüzüme yakın bir şekilde. Elleri şimdi her yerdedi; kalçalarımı yokluyor, göğüslerimi sıkıyordu. Tek yapabildiğim ellerine vurmak ve ağzını benimkine yapıştırmaya çalıştığında yüzümü çevirmektir.

Kahretsin. Aptalım ben. Bana gerçek yüzünü zaten gösterdi, ama ben sadece bir müttefike, güvenebileceğim birine o kadar çok ihtiyaç duyuyordum ki. Bir saniye bile gardımı indiremiyorum.

"Hayır! Defolun üzerimden!" diye bağırdım.

"Sen tam bir çocuksun." diye gülüyor, sonra yüzünü boynuma gömüyor ve ben kafasının arkasını tirmalarken bile tenimi yalamaya devam ediyor. Acı onu hiç etkilemiyor gibi görünüyor.

Hayır! Bunun olmasına izin veremem! İlk sevgilim o olmayacak. Hele de böyle değil.

Lütfen, Tanrım, böyle olmasın.

Kendimi savunmak hakkında öğrendiğim her şey bir anda aklıma geldi. Ayağına basmaya çalıştım ama ayakkabılarımı çıkardığım için

sadece güldü.

"Hadi ama Allie," diye nefes nefese kaldı, beni kapı çerçevesine o kadar sertçe itti ki acıyla inledim. "Zaten yakında sevişeceğiz. Bari şimdi birbirimizi tanıyalım, değil mi?"

"Hayır! Dur!" Körlemesine uzanıp tırnaklarımı yanağına doğru sürüklemeyi başardım. Karanlıkta pek bir şey göremiyordum ama acıyla inlemesi onu yakaladığımı doğruladı. Umarım acısıyla benden daha çok ilgilenir ve belki de kurtulabilirim. Ama yüzüme bir tokat atınca bu umudum kısa sürdü ve tüm dünyam bembeyaz bir acıyla patladı.

Korku beni sarmış durumda ve neler olup bittiğini zar zor anlayabiliyorum. Yakındaki bir masadan biblolar düşüp parke zemine saçılıyor. Yanağımdaki zonklama şiddetleniyor ve ciğerlerime hava doldurmaya çalışarak inliyorum.

Jackson'ın öfkeli, derin sesi kulağımda yankılanıyor: "Seni kahpe!"

Uzaklaşmam gerek. Mecburum. Çabalamaya devam ediyorum ama nafiye. Hiç beklemeden beni yere itiyor. Kendimi toparlamaya, kapıya doğru kaçmaya, geriye doğru sürünmeye çalışıyorum ama o bir anda üzerime atılıyor, devasa vücudu benimkini örtüyor. Bacaklarımı çırpıyorum, göğsüne itip kakıyorum, onu hareket ettirmek için elimden gelen her şeyi yapıyorum ama hareket etmiyor.

"Sana karşı nazik davranacağımı biliyorsun. Hatta en azından benim için kibar bile olacaktım. Ama nazik ya da kibar olmamı istemiyor gibisin."

"Lütfen durun! Lütfen. Bunu yapmak zorunda değilsiniz."

"Haklısın, zorunda değilim. İstiyorum." Dudaklarında hafif bir gülümseme görüyorum ve kendimi kaybediyorum. Hıçkırarak ağlıyorum, elime ne geçerse ona sarılıyorum—saçlarını çekiyorum, sırtına vuruyorum, uyluklarına ve kalçasına tekme atıyorum. Ama bu, ellerinin elbisemi sertçe yukarı doğru itmesini engellemiyor.

Bu olamaz. Olamaz.

O anda çığlık atmaya başladım, tüm vücudumu çırpındırarak onu durdurmak için elimden gelen her şeyi yaptım. Bunu biliyordu, ya da en azından öyle varsayıyordu, çünkü ellerinden birini boğazıma doladı ve sıkarak nefes almamı engelledi.

“Sessiz kalamazsan, sanırım gelemezsin,” diye fısıldadı yanağıma, yüzü görüş alanımı tamamen kapladı. Gözlerimde siyah noktalar oluştu ve şu anda bayılmayı çok istedim. En azından o zaman ellerini üzerimde hissetmek zorunda kalmazdım. Boşta kalan eliyle tanga iç çamaşırımı çekti ve nefes nefese kalırken kumaşın yırtılma sesini duydum. “Böyle olmak zorunda değildi...” diye fısıldadı kulağıma ve her şey kararmadan önce duyduğum son sözler bunlar oldu.

Bölüm 17

SON ZAMANLARDA

uğultu Odada kulakları sağır eden bir var.

Karşımda duran herkes bana iğrenç bakışlar atıyor. Patlattığım bomba gibi habere şok olmuş durumdalar, ama bu karanlık herifler, bir piskopos olarak benim cebimde kalmak istedikleri kadar benden de korkuyorlar. Onlar da benim gibi, rahmetli Romalı piskoposun bilgiye ne kadar düşkün olduğunu biliyorlar; buna "güç" derdi.

Emma çoktan gitmişti, platformdan atlayıp, mikrofonu elime aldığım anda şüphesiz güvenlik görevlilerini bulmaya yönelmişti. Önemli değil. Buraya kaos için gelmiştim ve kesinlikle de kaos yaşadım.

Peki neden göğsümde bu boşluk, oyuk hissi var? Kalabalığın içinde Allie'yi arıyorum, bu bir ihtiyaçtan çok bir alışkanlık, ama saçının o tanıdık kızılığını ya da o baştan çıkarıcı yeşil elbiseyi göremiyorum. Belki de ağlayarak kaçmıştır. Keşke bu düşünce beni mutlu etseydi.

Sesler yükseliyor ve birkaç kişinin işleri kendi ellerine almaya hazır olduğunu anlayabiliyorum. Benim de çıkma vaktim geldi. Bir şişe viski kapıp arka kapıdan sessizce çıkmamı engelleyen tek şey, balo salonuna inen merdivenlerin başında tanıdık bir yüzün belirmesi.

Calder. Kahretsin. Yanında başka bir adam daha var, belki de burada çalışan biri. İkisi arasında kısa ve gergin bir konuşma geçiyor, sonra Calder parmağını bana doğru büküyor. Neden bana köpekmişim gibi ıslık çalmadı ki?

Emma ile göz göze geldim; etrafı onu teselli etmeye çalışan ya da söylediklerimi doğrulamaya çalışan insanlarla çevriliydi. Her iki şekilde de sonuçlanabilirdi. Çenesi titriyordu ve kendini kontrol etmek için canla başla mücadele ettiği açıktı. Aynı zamanda, kendisine gösterilen ilgiden de keyif alıyordu.

Buradaki görevim bitti. Ama onu gördükten sonra kendime olan güvenim azaldı.

Mikrofonu yere bırakıp platformdan indiğimde ve kalabalığın arasından yolumu açtığımda, kulakları sağır eden bir geri bildirim sesi odayı dolduruyor. Kimsenin bana tükürmemesine şaşırdım. Bunun yerine, sanki bir hastalık taşıyormuşum gibi yolumu açıyorlar. Oysa bilmiyorlar ki, asıl hastalık *benim*.

Ve tüm bunlar olurken, kardeşim izliyor. Ben merdivenlerden yukarı çıkarken, o çoktan kulübün giriş salonundaydı; duvarlarda geçmiş etkinliklerin fotoğrafları asılıydı. Eminim ki o etkinliklerin hiçbirisi bu gece düzenlenen kadar unutulmaz olmamıştır.

Elbette Saint burada çünkü ondan asla birkaç adımdan fazla uzaklaşamıyor.

"Ne?" Kollarımı iki yana açtım. "Hadi bakalım. Beni paramparça et. Ne kadar hayal kırıklığı yarattığımı söyle. Hadi bakalım." Çenemi işaret ettim. "Tam burada. Söyle bana. İkimiz de bunu istediğini biliyoruz."

Keşke yapsa. Şimdi bana bakış şekli, yumruğunun yüzüme değmesinin o tatmin edici hissini özlememe neden oluyor. Bunu halledebilirim, daha önce onlarca kez hallettim.

Her şey olur, yeter ki bana şu anki gibi bakmayı bıraksın. Sanki beni dövmeye çok yorgunmuş gibi. Sanki benimle uğraşmaya çok yorgunmuş gibi.

"Sende neyin yanlış olduğunu anlamıyorum?" Başını sallıyor, çenesi kasılmış. "Kafanın içinde bir beyin var mı?" diye çıkışıyor.

"Bize bir iyilik yap ve beni bu işten kurtar," diye mırıldandım. "Şimdi sorumlu olman, yıllar boyunca yaptığın pislikleri silmiyor. Çok kısa bir hafızan var, Calder."

"Tabii ki," diye alaycı bir şekilde söylüyor. "Bunu bana karşı kullan. Son zamanlardaki berbat kararlarının hiçbirinde benim bir payım varmış gibi davran."

"Neden sadece son zamanlardakilerle sınırlı kalayım ki?" diye homurdandım. "Hayatım boyunca hep berbat seçimler yaptım."

"Tabii ki," diye hırladı. Yumrukları yanlarında sıkıldı. "Sana haftalardır söylemek istediğim bir şey var, ama söylemek zorunda kalmayacağımı umuyordum."

"Ah, işte başlıyoruz." Gözlerimi deviriyorum. "Mükemmel Calder'ın söyleyecek bir şeyleri var."

"Ahmak herif." Yakalarımından tutup beni duvara o kadar sertçe itti ki, çerçevele fotoğraflardan oluşan bir avuç dolusu yere düştü. Sonra durdu ve beni bıraktı. "Bütün bu süreçte senin yanıdaydım. Bu gece çok ileri gittin. Zor zamanlar geçirdiğini biliyorum. Anlıyorum."

"Hiçbir şey anlamıyorsun."

"Anlıyorum," diye ısrar ediyor, çenesi kasılırken ve yumrukları ritmik bir şekilde sıkıp gevşerken bana dik dik bakıyor. Sanki hâlâ kafamı kırmak isteyip istemediğine karar verememiş gibi. "Başka neyi anlıyorum biliyor musun? Tam bir korkak oldun."

"Bu benim duygularımı incitmek için mi yapıldı?"

"Ne bok çıkarsa çıksın umurumda değil," diye çıkıştı. "Ama umarım biraz olsun gözlerini açar. Orada sadece kendini rezil ettin. Başka kimseyi değil. Sawyer ve Levi bu saçmalıkları duyduklarında ne hissedeceklerini sanıyorsun?"

Sözleri karnıma sıkılan bir kurşundan daha kötü. Dişlerimi sıktım ve karşılık vermek için ağzımı açtım ki Saint araya girdi. "Durun! İkiniz de! Şu anda ikiniz de çocuk gibi davranıyorsunuz. Buraya kavga etmeye gelmedik."

Sözlerimi yutuyorum, aklımın ön planında Levi ve Sawyer var. Sonra Elena. Kahretsin. Ağzım yine her şeyi mahvediyor. Sessizliğimi konuşmaya devam etmek için izin olarak algılıyor. "Allie senin için endişeleniyordu. Ben de öyle."

Calder alaycı bir şekilde, "Onunla vakit kaybediyorsun," diyor. "Kendine acılamakla o kadar meşgul ki, dinlemeye vakti yok."

"Allie'ye gelince," diye tükürdüm. "Doğrudan cehenneme gitsin ve endişesini de yanında götürsün. Ne beni ne de herhangi birimizi"

umursamıyor.” Yine de bunu onun için yaptığımı eklemedim. Anlamazlardı.

“Çok üzgündü. Hemen dışarı koştu. Mirasını elinden alacağınızı açıklamanın bir etkisi olacağını düşünmediniz mi? Neredeyse ağlıyordu. Emma'yı hedef aldığınızı biliyorum. Anlıyorum. Ama o küçük gösteriyle Allie'yi daha çok incittiniz.”

Acı bir kahkaha patladı ağızımdan. Bana hâlâ kızgın kalmaya nasıl cüret eder? “Kıçını kıçının arkasına saklayıp kaçtı. Şaşırmadım gerçi. İşler zorlaştığında hep böyle yapar.”

Gözümü kırıyorum ve göğsümde sanki yıldırım çarpmış gibi bir sızı hissediyorum. O, belirli bir durumda bir insanın ihtiyaç duyduğu şeye dönüşüyor ya da kaçıyor.

“Ne yapması gerekiyordu ki? Sen onu aşağılarken etrafta mı bekleyecekti?” Saint alaycı bir şekilde, “Nasıl bu kadar acımasız olabildin?” diye sordu.

Ama Allie'nin bu yeni yapboz parçasını anlamaya çalışırken çıkardığı sesleri neredeyse hiç duyamıyorum.

“Bilmiyor musun?” diye soruyor Calder. “En iyilerden öğrendi. Babamızın verdiği her dersi sünger gibi emdi.”

Bu beni geçmişe götürüyor ve artık bundan bıktım. “Senden veya kimseden hiçbir şeye ihtiyacım yok. Sadece benim işime karışma. Bu Emma ile benim aramda bir mesele.”

Gözleri yaşlarla doldu. Harika. “Biliyor musun, ben de senin için endişeleniyordum,” diye fısıldadı Calder'a bakmadan önce. “Kamyonda olacağım.”

“Hemen arkadayım.” Calder beni baştan aşağı süzdü ve sanki ayakkabısının tabanındaki pislikmişim gibi alaycı bir şekilde baktı. “Kendini toparla,” diye mırıldandı. “Çünkü bir gün gelecek ve burada kimse sana yardım etmekle ilgilenmeyecek.”

“Senden yardım istemedim ki.”

Hiçbir tepki vermiyor. Sadece başını sallayarak uzaklaşıyor. Yine yalnız kaldım.

Allie gitti. Olaylara farklı bir açıdan bakmaya çalışıyorum. O herif Lowry ile evlenmesi gerektiğini ne zamandır biliyordu? Onu Seattle'da o adamla öpüşürken ne zaman gördüm? Beni terk ettikten hemen sonra.

Onun kaçmasına, yaralarını sarmasına ve öfkelenmesine izin verebilirdim ya da oraya gidip gerçeği görmesini sağlayabilirdim. Annesine karşı durmasını sağlayabilirdim. Bu durumdan kurtulmasına yardım edebilirdim. Düşünmeden bile vereceğim kararı biliyorum.

Kalabalığın arasından sıyrılıp bir adamın başka bir adamla konuşmasını duydum. "Jackson'dan onu eve götürmesini istedim. Çok perişan görünüyordu."

Omurgam dikleşti. Aman Tanrım, eğer haddini bildirmek istiyorsa, ben vardığımda orada olmasın sakın. Sessiz otoparktan geçerken kamyonetim bıraktığım yerde bekliyordu. Dışlerimi sıkarak içeri girdim ve hızla uzaklaştım.

Gerekirse kapıları kırmaya hazırım, eve girmeye kararlıyım. Neyse ki kapılar açık, ancak güvenlik görevlileri nedense yok. Olsun. Önemli değil. Kapıdan geçiyorum, daha sonra güvenlik kameralarına yakalanacağımı biliyorum. Umurumda değil.

Evin önünde bir Lamborghini park edilmiş. *O hâlâ burada* . Kamyonetten inerken kulaklarımda kan uğultusu duyuyorum, ayaklarımda altında çakıllar çıtırdıyor. Etrafımdaki dünya kıpkırmızı. Eminim ki şimdiye kadar onun üzerindedir, benim olanlara dokunuyor, bunun yanına kalacağını düşünüyor. Midem bulanıyor ama bu hisse tutunuyorum. Beni ileriye ve ön merdivenlerden yukarıya itmesine izin veriyorum ve kapının açık olduğunu görüyorum.

Kapıyı zar zor açmıştım ki, tüylerimi diken diken eden bir ses duydum.

Allie çığlık atıyor. Bu korku ya da şok çığlığı değil; daha derin, daha karanlık bir çığlık. Kan dondurucu, kulakları sağır eden türden bir çığlık. Hemen içeri koşup adını seslenmeye başladım.

"Allie!" Sesim onu bastırmıyor. Kendimi şık oturma odasına doğru atıyorum. Zihnim gördüklerimi algılamak istemediği bir an oluyor. Yeşil elbisesi şimdi siyah.

Hayır. Siyah değil. Kırmızı. Sırılsıklam.

Parke zeminde biriken kanla lekelenmiş. Allie yerde oturmuş, hâlâ çığlık atıyor, yüzü bembeyaz, gözleri donuk, kanlı elleri titriyor. Yanındaki yerde duran lambanın mermer tabanı da kanla kaplı.

Adam yüzüstü yatıyor, kadının bacaklarının üzerine uzanmış, onu yere sabitlemiş durumda. Başının yan tarafında kocaman, parlayan bir yara var.

BÖLÜM 18

ALLIE

Bu olmayacak.

Bu bir kabus.

Bu tam bir kabus olmalı.

Gördüklerimi anlamıyorum.

Ellerimde neden bu kadar çok kan var? Ne oldu?

Bütün bunların ortasında bir ses var. Biri çığlık atıyor. O anda sesin benden geldiğini fark ediyorum. Yavaşça, başka bir ses kulaklarımı dolduruyor. Biri adımı bağılıyor.

Çığılığım nihayet kesildi, etrafıma bakındım ve sesin kime ait olduğunu aramaya koyuldum.

"Allie!"

Kafam bir oyuncak bebek gibi ileri geri sallanıyor.

"Dur! Beni dinle!"

Bir şekilde o ses bana ulaşıyor.

Gözlerimi kırpıştırarak yüzüne odaklanmaya çalıştım. "Kade?" Sesi neredeyse boşuk çıkıyordu.

"Ne oldu böyle?" Gözlerindeki paniği görebiliyorum ve bacaklarımın üzerinde yatan bedene bakma hatasını yapıyorum. Panik yeniden yükseliyor ve bu sefer beni öldüreceğini biliyorum. Nefes alamayacak hale gelene kadar beni boğacak.

"Allie!" Kade'nin yüzü benimkine çok yakın, görüş alanımı tamamen kaplıyor. "Bağırmayı kes. Nefes al. Bana bak." Elleriyle yanaklarımı kavradı, sesi yumuşadı. Çok uzun zamandır duymadığım kadar yumuşak bir ses.

"...Ben yapmadım..."

Cesede bakıyor. Ölü bedene. Üzerimde yatan ölü bedene. Yine aklımı kaybediyorum. Dünya griye dönmeye başlıyor ve neredeyse buna seviniyorum. Bunun bir sonu olmalı. Buna dayanamıyorum. "Rahatla. Benimle kal," diye fısıldıyor o yumuşak ses tonuyla ve o yumuşaklığı o kadar çok istiyorum ki, hayatımda ilk kez dediğini yapıyorum.

"Bana yardım et." Artık tek umudum o. Tutunabileceğim tek şey o. Yüz hatları geriliyor ve sertleşiyor, ya da en azından çenesi sertleşiyor, ama gözleri yumuşak ve bana dikili kalıyor. "Lütfen," diye yalvarıyorum, kekeliyorum, yüzü gözyaşlarımla bulanıklaşırken. "Ne olduğunu bilmiyorum. O... o... yapmaya çalışıyordu..." Konuşmayı bitiremiyorum. Bunu düşünmek bile istemiyorum.

Jackson'ı omuzlarından tutup üzerimden ittiğinde rahatladım—en azından nişanlımın boş, cansız gözlerini görene kadar. Olanlara şaşırılmış gibi, gözleri hâlâ sonuna kadar açık. Ne oldu? Hatırladığım son şey bayılmak. Bunu yapmış olamazdım. Birini öldürmezdim.

Kade doğruldu, bakışları etrafta gezindi, sanki etrafı inceliyormuş gibi. "Kalkman gerekiyor."

Hareket etmek istiyorum ama hâlâ hareket edemiyorum. Jackson artık üzerimde olmayabilir ama vücudum o kadar uyuşmuş ve şokta ki hareket ettiremiyorum. Vücudumu hiçbir şey yapmaya zorlayamıyorum. Elbisem yırtılmış ve titremeyi durduramıyorum. "Ne olduğunu hatırlamıyorum. Neden olanları hatırlayamıyorum?"

"Bu, beyninizin travmaya verdiği tepki." Sanki beni bu halde bulmak büyük bir olay değilmiş gibi kayıtsızca konuşuyor. Ayağa kalkmak için çaba göstermediğimde, kollarımın altından tutarak beni nazikçe ayağa kaldırıyor ve kan birikintisinin dışına bırakmaya özen gösteriyor.

Yırtık külotum bacaklarımdan aşağı kayıp yere düştüğünde inledim. Ayağa kalkınca manzaranın ne kadar korkunç olduğunu görebiliyorum. Her yer kan içinde.

Yerde, lambanın üzerinde. Özellikle lambanın üzerinde.

Onu öldüren bu muydu? Bunu ben mi yaptım?

"Neden hatırlamıyorum?" diye hıçkırarak tekrarlıyorum.

"Sana zaten söyledim." Beni baştan aşağı süzdü, sonra iç çamaşırımı görünce gözlerini kıstı. Çenesi biraz daha kasıldı ve yüzünü ovuşturmak ve odada volta atmak için bir adım geri çekildi.

Acaba benim bunu yapacağımı mı düşünüyor—yani ben—

Elbisem çok ağır, sırlıklam ve tenime yapışmış durumda, şimdi ayakta dururken üzerimde asılı durması midemi bulandırıyor. Öğürdüğümde Kade geri çekilip beni tekrar, bu sefer daha nazikçe, sarsıyor. "Kendine gel. Yapılması gereken şeyler var. Bunu çıkar ve yere bırak. Hepsini, hiçbir şeye dokunma," diye ekliyor odanın etrafına bakarak. "Bir sürü parmak izi istemiyoruz."

Bütün emirlerine zar zor yetişebiliyorum. Arkamdaki fermuara uzandığımda ellerim o kadar titriyor ki tutamıyorum. "Allah aşkına, Allie," diye fısıldıyor ama sesinde hiçbir ateşlilik yok. Beni tutuyor, fermuarı aşağı çekiyor ve ipeği çıkarıyor. Vücuduma bakıyorum. Kan her yerime işlemiş ve tenimi lekelemiş.

Elbiseyi çıkarmış olsam bile, yaptığım şeyin izleri hâlâ duruyor sanki. Kade beni tamamen soyduktan sonra, merdivenlere doğru itti. "Yukarı çık ve duş al. Kendini iyice yıka. Ben bir telefon görüşmesi yapacağım." Telefonunu çıkardı. "Emma eve gelmeden önce burayı temizlememiz gerek."

Anne. Aman Tanrım. Bunu anneme nasıl açıklayacağım? Nereden başlayacağımı bile bilmiyorum. Kendimi nasıl açıklayacağım, onu öldürüp öldürmediğimi bilmediğim halde nasıl açıklayacağım?

Beni boğuyordu. Bunu hatırlıyorum.

Boğazım zonkluyor. Elimle dokunuyorum ve yüzümü buruşturuyorum.

Peki sonra ne olacak?

"Git dedim!" diye havlıyor Kade ve bu ses beni harekete geçiriyor. Merdivenlerden odama koşup ışığı açıyorum. Sonra doğruca banyoya giriyorum.

Sıcak duş başlığını açarken hıçkırıklar koptu. Jackson'ı öldürmüş olamazdım. Bunun nasıl mümkün olduğunu anlamıyorum, ama o öldü. Odada sadece ikimiz vardık. Ben uyandıktan sonra Kade koşarak geldi. *Değil mi?*

Duşa girdiğimde su neredeyse kaynar haldeydi. Lifimi sabunlayıp işe koyuldum, kanıtları temizlemeye başladım. Gözlerimden yaşlar

süzülürken kanlı suyun giderde dönüp durmasını izledim. Jackson bana tecavüz etmeye çalıştı. Başardı mı? Bacaklarımın arasına uzanıp nefesimi tutarak aşağıya baktığımda yeni bir dehşet dalgası beni sardı. Uyluklarımda morluk yoktu. Kan da yoktu. Ağrı da yoktu. Rahatlamadan neredeyse dizlerimin üzerine çökecektim.

Yeterince uzun yaşamadı.

Ağızımdan dökülen hıçkırıkları susturmak için parmak boğumlarımı ağzıma bastırdım, sonra da yere düşmekten korkarak duvara yaslandım.

Ne yapacağım ben? Bana kim inanacak? Olan biten her şeyi ben bile bilmediğime göre, nasıl inanabilirler ki?

Su soğuduğunda cildim kıpkırmızı oluyor ve yanıyor, ama bu yine de yıkadığım lekelerden daha iyi. Tüylü bornozum bana hiç rahatlık vermiyor ama saçımı havluya sardıktan sonra sıkıca üzerime çekiyorum.

Tekrar dışarı çıkıp her şeye yeniden bakmak için cesaret toplamak biraz zaman alıyor. Yapabilir miyim bilmiyorum ama sonsuza kadar banyoda da kalamam. Bulantı dalgası geçene kadar bekliyorum, sonra da buhar dolu odadan çıkıp ne olacaksa onunla yüzleşmeye kendimi zorluyorum.

Odaya girdiğimde Kade orada değildi, bu yüzden aşağı inmek için kendimi zorladım.

Yavaşça merdivenlerden iniyorum ve yarı yolda donup kalıyorum. Her şey yok olmuş. Ceset. Kan. Lamba, elbisem ve ayakkabılarım. Her şey temiz, otuz dakikadan kısa bir süre önce olanlardan geriye hiçbir iz yok. Bütün bu çirkin karmaşanın bir halüsinasyon olmadığını kanıtlayan tek şey, Kade'nin orada, o boşlukta durması.

“Yukarıya çık. Giyinmen gerekiyor. Ondan sonra hikayeni hallederiz,” diye mırıldandı, ama ben hâlâ şoktan donakalmıştım, kendimi hareket ettiremiyordum. “Kıçını kaldır,” diye homurdandı. “Burada sonsuza kadar kalamam ve tam olarak ne söylemen gerektiğini bildiğinden emin olmalıyız.” Bu onun her zamanki homurtusu değildi, ama yine de sert bir ses tonuyla, sanki beni harekete geçirecek tek şeyin ses tonu olduğunu biliyormuş gibiydi.

Şu an onun benden hoşlanıp hoşlanmadığı umurumda değil. Ya da benim ondan hoşlanıp hoşlanmadığım. Tanrı biliyor ya, son

zamanlarda bana çok şey yaşattı. Ama o burada ve bana yardım ediyor. Buna olabildiğince sıkıca tutunuyorum. Merdivenlerden hızla yukarı çıkıp yatak odama koşuyorum. İçeri girer girmez sabahlığımı bırakıp çekmecedan bir pijama çıkarıyorum.

Ben giyinirken Kade içeri girdi ve gözlerinin beni süzdüğünü hissedebiliyordum.

"Senin hikayen." Sesi, beni hâlâ saran şoku dağıtacak kadar keskin, yeterince yoğun. "İşte olanlar. Seni eve getirdi. Doğrudan eve. Tekrarla."

"Jackson beni doğruca eve getirdi," diye fısıldadım.

Boğazım çok acıyor, ama sesimin kısık çıkmasının bağırmaktan mı yoksa Jackson'ın beni boğmasından mı kaynaklandığını anlayamıyorum. Kade'in gözleri yüzümün her santimini tarıyor, ama ancak boğazıma ulaştığında gözlerindeki öldürücü bakış beliriyor.

"Onu hayata geri döndürmek istiyorum ki, sana dokunduğu için onu kendi ellerimle öldürebileyim."

Bu konuda ne diyeceğimi, hatta ne düşüneceğimi bile bilmiyorum. Biliyorum ki o, kendi çarpık yöntemleriyle de olsa, beni önemsiyor, beni kendisine ait olarak görüyor, ama beni sadece kendi malı olarak görüyor olamaz, değil mi?

Çenesini sıktı ve sonra devam etti. "Seni bıraktı. Üzgündün ama tek istediğin duş almak ve yatağa girmekti. Her şeyi geride bırakmak istiyordun. Söyle bunu."

"Bu gece olan her şeyi unutmak istedim. Sadece uyuyup her şeyi unutmak istedim."

"Harika. Şimdi en önemli kısım geliyor. Beni dinliyor musun?"

Başımı sallıyorum. Ne yapmam gerektiğini söylenmesi rahatlatıcı. Düşünmeme gerek yok. Sadece dinlemem yeterli.

"Jackson arabayla uzaklaştı. Nereye gittiğini bilmiyorsunuz. Size hiçbir şey söylemedi. Siz içeri girdikten sonra ayrıldı ve onu son gördüğünüz an bu oldu. Anlaşıldı mı?"

Hemen aklımın bir köşesinde bir şey belirdi. "Ama nöbetçi kulübesi. Ya da..."

"Aşağıda değillerdi. Nedenini bilmiyorum. Bu gece şanslıydınız."

Elbette. Şanslısın.

"Güvenlik kamerası kayıtları da silinebilir. Şu anda biri bunun üzerinde çalışıyor," diye ekledi, şaşkınlığımı görmezden gelerek.

Burada ne yapacağını nereden biliyor ki?

Her şeyi nasıl temizledi? Duşta ne kadar kaldım?

"Bunu nasıl yaptınız? Her şey nasıl yok oldu?"

"Bu benim ilk deneyimim değil, Allie. Şimdi hikayeni doğru anlatmaya odaklan." Telefonundan saate bakıp kaşlarını çatı. "Zaman daralıyor. Duymak istiyorum. Bu gece ne oldu?"

Kendimi toplamam gerek. Önce derin bir nefes alıp yavaşça veriyorum. "Jackson beni eve bıraktı. O..."

Kade'nin elleri kollarımı kavradı ve sıktı. Canımı acıtacak kadar sert değil, ama sıkıcı. "Hadi," diye ısrar etti. "İkna edici olmalısın."

Derin bir nefes daha alıyorum. "Jackson beni bıraktığında çok üzülmüştüm. Beni burada bıraktıktan sonra ne yaptığı hakkında hiçbir şey söylemedi. Sadece içeri girmemi bekledi ve sonra gitti. Duş aldım ve yatağa girdim. Sadece..." Dudaklarımı nemlendirmek için dilimi dudaklarımda gezdiriyorum. "Galada olan her şeyi unutmak istedim."

"Doğru. Aynen öyle yaptınız."

Beni bıraktı ve elini saçlarının arasından geçirdi. Yine ne kadar temiz olduğunu fark ettim. Özellikle de smokin giymiş biri için. Bunu o yapmış olamaz, değil mi? O kadar çok kan vardı ki, her yeri kan içinde olurdu. Öyle değil mi? Anlamıyorum.

Bana dik dik baktığımı fark edince gözlerini kısarak sordu: "Ne?"

"Anlamıyorum. Hiçbir şey hatırlamıyorum. Ben..."

"Ne yapmadın?" diye soruyor.

"Bunu ben yapmadım. Onu ben öldürmedim."

Kade alaycı bir şekilde güldü ve bana tokat atsa daha kibar olurdu. "Allie. Hadi ama... başka kim yapabilirdi ki? Evdeki tek kişi sensin." Böyle korkunç bir şey yapmış olabileceğime inanamayarak başımı sallamaya başladım. Kade endişemi hissetti ve yatıştırdı. "Ama sorun değil. Kendini kurtarmak için yaptın ve eğer bunu sana yaptıysa, başkalarına da yapardı. Muhtemelen zaten başka birine yapmıştır bile."

"Ama bu doğru değil. Beni tanıyorsun! Ben asla birini öldürmezdim." Ona neden bu kadar kolay ulaşabildiğimi bilmiyorum. Sadece önemli olduğunu biliyorum. "Bana inanmalısın! Lütfen."

"Dediğim gibi. Gördüklerime inanıyorum." Aramıza daha da mesafe koymak istercesine geri çekiliyor ve içimde bir şey paramparça oluyor. Bana yaptıklarından sonra, bu en çok acı veren şey. Ama yıkılmamam gerektiğini biliyorum. O zaman her zamankinden daha soğuk davranacak.

Bunun yerine, başımı olabildiğince dik tutuyorum. Dünyada her şeyden çok istediğim şey bu olsa da, beni kucaklaması için ona yalvarmayacağım. Birinin beni kucaklaması, teselli etmesi ve her şeyin yolunda olacağını söylemesi. Bana inanması. Katil olmadığımı bildiklerini söylemesi. Ama ya ben yaptıysam? Kendimi savunuyordum. Suç olarak görülmezdi, değil mi? Bir an için, yine paniğe kapılıyorum.

"Belki de doğruyu söylemeliyim. Boynumda morluklar var." Boğazıma dokunuyorum ve en ufak bir baskıdan bile irkiliyorum. "Kendimi savunuyordum. İnsanlar bana inanacak."

"Artık çok geç. Olay yeri temizlendi. Ne lehinize ne de aleyhinize hiçbir kanıt yok." Sözleri mide bulandırıcı bir şekilde yankılandı.

Haklı. Şu an hiçbir şey kanıtlayamam.

Orada onun kurtarıcım olduğunu düşünüyordum, ama sanırım tam tersine, sonumu getiren o oldu. Bunu kendisi de biliyor. Belki de en kötü yanı bu.

Beni yatağa götürmek için yanıma yaklaştığında yüzünde buruk bir memnuniyet ifadesi var. Yorganın altına girdiğimde, eğilip mırıldanıyor: "Şimdi bana borçlusun."

Üzerimdeki kıyafetleri ve ayakkabılarıyla, yüzüm bana dönük bir şekilde yanıma yatağa uzandı.

"Bunu bu yüzden mi yaptın?" diye fısıldadım, midemde kötü bir his belirirken. "Böylece sana borçlu kalayım diye mi? Bunu bana karşı koz olarak kullanabilesin diye mi?" Konuşmadan önce bekledi, söylediklerimi sindirdi, zihninde tekrar tekrar canlandırdı, ne kadar berbat bir durumda olduğunu fark etti. "Gerçekten umurunda mı?" Gözlerimden yaşlar süzüldü ve yanaklarımdan aşağı aktı. "Bana tecavüz edecekti, bana zarar verecekti."

"Ne yapacağını biliyordum Allie," diye çıkıştı, sanki ona hatırlattığım için sinirlenmiş gibiydi. "Ama olmadı, ve eğer o kadar

ileri gitmiş olsaydı, zaten ölmüş olurdu. Bunu öğrendiğim an gözlerinin arasına bir kurşun sıkardım."

Bu bana, belki de beni sadece bir eşya olarak değil, daha fazlası olarak önemseydiğine dair bir umut ışığı veriyor, ama bu onun yaptıklarını değiştirmiyor. Paniğin artmasını engellemiyor.

"Bunu yapabileceğimi sanmıyorum," diye sızlandım.

"O zaman bunu düşünme. Sadece dediğimi yap. Yoksa çok uzun süre hapse gireceksin. Anladın mı?"

Hem fiziksel hem de zihinsel olarak o kadar yorgunum ki, kabul etmekten başka bir şey yapamıyorum. Tek yapabildiğim şeytanın yüzüne bakıp başımı sallamak. "Evet."

"Güzel. Şimdi biraz dinlen." Battaniyeyi çeneme kadar biraz daha yukarı çekti ve beni göğsüne doğru çekti.

Şu anda, kucaklandığım için o kadar minnettarım ki, uzun uzun hıçkıra hıçkıra ağladım. Burnum sümüklerle paltosunu kirlettiğimde hiç umursamadı. Ağlamayı bırakana kadar yanımda yattı. "Kalamam tatlım. Emma dönmeden önce gitmem gerek."

Kapıya doğru yöneldiğinde titremeye başladım. Durumun gerçekliği iyice içime işlemişti. "Ondan farklı olduğunu sanıyordum."

Kade kapının hemen önünde durur, holün ışığı silüetini çerçeveler. "Senin o salak nişanlından mı?"

"O değil. Roman."

Kade omzunun üzerinden bana bakıyor ve gözlerindeki suçluluk parıltısını görmezden gelmek mümkün değil. Kahretsin, umursuyor. Umursuyor ve bunu göstermek istemiyor. Yüzündeki ifade, çok iyi bildiğim o soğuk kayıtsızlığa dönüşse bile, ben buna tutunuyorum.

Onun kapıdan çıkışını izlerken, paramparça olmuş bedenimi bir arada tutmak için kollarımı belime biraz daha sıkıca sardım. Korksam bile, Kade'ye korkunç ve çarpık bir şekilde borçlu olsam bile, burada olduğu için minnettarım. Keşke ondan kalmasını, her şeyin yoluna gireceğini hatırlatmasını isteyebilseydim, ikimiz de buna gerçekten inanmasak bile.

Bölüm 19

SON ZAMANLARDA

yanaşTim Her zamanki buluşma noktasına , farlarım dağların ardında beliren üç figürün üzerinde parıldadı. Adamlardan ikisi sigara içiyordu -uçları parlak bir şekilde parlıyordu- diğeri ise avuçlarının içine üflüyordu.

Son birkaç saat içinde sıcaklık iyice düştü ve kar yağmaya başlamış olsa şaşırmam. Montana havası konusunda asla çok emin olamazsınız. Kamyonumu park edip iniyorum. Eğer ıssız bir yerde olmasaydık, yoldan geçen biri dördümüzü fark edip şaşkınlıkla tekrar bakabilirdi. Bir adamın burada smokin giymesinin hiçbir sebebi yok, ama ben hala onu giyiyorum. Şu lanet şeyi çıkarmak için sabırsızlanıyorum. Zaten giymekten nefret ediyorum.

Emma'nın balosunu ve bununla birlikte itibarını da mahvetmek anlamına geliyorsa, bu fedakarlığı yapmaya razıydım. Daha da iyisi, itibarı zedelendiğinde Lowry'ler Allie'yi rahat bırakmalıydı. Gecenin böyle bir yöne gideceğini nereden bilebilirdim ki?

"Her şey halledildi mi?" diye sordum adamlara yaklaşırken.

İçlerinden biri başını salladıktan sonra sigarasından uzun bir nefes çekti. Diğerleri ise soğuğa karşı omuzlarını bükmüş, botlarının altındaki toprağı ve taşları tekmeliyorlardı. Bakışlarım birinden diğerine kaydı. "Birdenbire hepiniz sessiz mi kaldınız?"

Kyle ile bu türden birden fazla işte birlikte çalıştık. Talihsiz karışıklıkları temizlemek, sonra da sessiz kalması gereken şeylerin sessiz kalmasını sağlamak. Sigarasını söndürdükten sonra ellerini ceketinin ceplerine soktu. "Ceset gitmiş, araba parçalanmış ya da

sabaha kadar neredeyse tamamen parçalanmış, güvenlik kulübesinden güvenlik kamerası görüntüleri alınmış. Ama o Lambo için gerçekten çok yazık."

Ben kin besleme konusunda uzmanım. Hayatım boyunca onunla boğuştu. O sesi biliyorum ve şu anda da duyuyorum. "Peki sorun ne?"

"Sanırım sadece merak ediyoruz, hepsi bu," diyor.

"Ne hakkında?" Bu saçmalıklarla uğraşacak vaktim yok. Madem öyle, bir de örgülerimizi örelim ve biraz hikaye paylaşalım, ne dersin?

"Şey... biliyorsunuz işte..." Suç ortaklarına bir bakış attı. "Kim demiş bizi ararsınız ve biz de hemen geliriz diye?"

Kimlerle uğraştıklarını unuttular mı acaba?

Bakışlarım sırayla onlara ağır ağır düşüyor. Diğer ikisi en azından rahatsız olduklarını belli edecek kadar akıllı. Kabul ediyorum, başkalarının onlar adına konuşmasına izin verecek kadar korkak iki insan, ama en azından biraz öz koruma içgüdüleri var.

Kyle değil, bana çenesini oynatma cüretini gösteriyor. "Biz 24 saat nöbetçi değiliz."

"Sanki hayatında hiç beklemediğin bir anda ilk defa telefon alıyorsun. Ne zamandan beri sana güvenemem ki?"

Utanmadan alaycı bir şekilde şöyle diyor: "Roman öldüğünden beri onun için çalıştık. Sizin için çalışmıyoruz."

Şimdi anladım ve artık üşümüyorum. Kanımın kaynama şeklinden olsa gerek. "Anlıyorum." Bu aptal, sesimin inceldiğini bile fark etmiyor.

Arkamı dönüp diğer ikisine baktım. "Bu genel görüş mü?" diye sordum. Birlikte söylenip durduklarını hayal edebiliyorum ama gözlerimin içine bakmaya bile cesaretleri yok.

"En son kontrol ettiğimde, üçünüz de Piskopos'un maaş bordrosundaydınız," diye hatırlattım dişlerini sıkarak.

"O zaman belki de ilk anlaşmamızın şartlarını görüşmemiz gerekiyor," diye öneriyor Kyle. Bir de utanmadan bana dik dik bakmaya kalkışıyor.

"Olabilir," diye onayladım, sonra elimi smokin ceketimin altına sokup belime sıkıştırdığım tabancayı çıkardım.

Silaha tepki vermeye bile vakit bulamadan, silahı göğsüne doğrultup buz gibi gecede yankılanan bir atış yaptım.

Diğer iki adam geriye sıçrarken Kyle dizlerinin üzerine çöker, göğsüne bakar, elleriyle kanvas ceketinde beliren kırmızı lekeyi kapatır. Ağzı hareket eder ama tek bir ses bile çıkmaz, ardından yan tarafına düşer ve boğuk bir hırıltı çıkarır.

Ani ve derin sessizliği sesim yarıp geçti. "Şunu açıkça söyleyelim. Sen hâlâ Bishop ailesine aitsin. Dediklerimizi yaparsın, yoksa şu herif gibi aileden atılırsın."

Silahı indiriyorum ama görünür halde tutuyorum. "Bu gece iş şartlarını yeniden görüşmek isteyen başka kimse var mı?"

Korku dolu bakışlarla birbirlerine baktılar ve başlarını salladılar. "Güzel. Madem öyle, şu cesetten de kurtulun."

Jackson'a veya arabasına ne yaptıklarını tam olarak bilmiyorum, ama umurumda da değil. Ayrıntıları bilmemem daha iyi; inkar edilebilirlik falan filan.

Kyle'ın söylenmeleri kamyonu binmeden önce iki kere düşünmeme neden oldu. Kapıyı açık bırakarak geri döndüm. "Ve umarım işinizi doğru yapmışsınızdır. Üçünüzün de küçük bir grup öfke nöbeti geçirip işinizi yarım yamalak yaptığınızı öğrenmeme izin vermeyin. Bu konuda herhangi bir sorun duyarsam, ikinize de bir ziyaret düzenleyeceğim. Anladınız mı?" Hızlıca başlarını salladılar, biri Kyle'ın ayak bileklerini, diğeri de kollarını tuttu. Kamyona bindiğimde memnun kaldım, geri geri gitmeden önce ısıtıcıyı açtım.

Şerefsizler. Bazen insanlar, yaptıkları iş için son derece iyi para alan birer araçtan daha fazlası olduklarını düşünmeye başlarlar. Onlara yeterince iyi para öderseniz, masada bir yer edindiklerini sanmaya başlarlar. O zaman beklentilerini ayarlamanız gerekir. Bazen bir kurşunla.

İşin bittiğini doğruladığıma göre, bazı kararlar vermem gerekiyor. Bunu kendime mi saklamalıyım, yoksa kardeşlerime mi söylemeliyim? Calder gitti. Bu gece bana nasıl davrandığını gördükten sonra bunu düşünmeme bile gerek yok. Sanki hiç bir adamın göğsüne kurşun sıkmamış gibi davranıyor, oysa bu onun karısını kaybetmesine neden oldu.

Bu durumda kendi kıcımı kurtarmıyorum. Yardıma ihtiyacı olan Allie. Benim yardımım. Sadece benim yardımım.

Bu, herhangi bir kararsızlığın güçlü bir rüzgarda duman gibi uçup gitmesi için yeterli. Bunu aramızda tutmak, onu daha yakın tutmak anlamına geliyor. Bu bana onu izlemek, etrafında dolaşmak için bir bahane veriyor. Şu anda onun tek can simidi benim ve bundan en iyi şekilde yararlanmayı planlıyorum. Sonunda, yardımına ihtiyaç duyduğuna pişman olabilir. Ama yine de buna ihtiyacı var.

Keşke o şerefsizi kendi ellerimle öldürebilseydim. Evindeki sahneyi hatırlamak nefesimi kesiyor ve başımı ağrıtıyor. Ne olduğunu çok iyi biliyorum. Tek bir bakış yetti. Bana ait olanı alabileceğini düşünen o şerefsiz, hak ettiğini buldu. Küçük tayımın karşılık vermeyeceğini sandı. Belli ki verdi. Temizlik zor olsa da, onunla gurur duymadan edemiyorum.

Muhtemelen şimdi yatakta, gözleri açık bir şekilde, bundan sonra ne olacağını ve vicdan azabıyla nasıl yaşayabileceğini merak ediyordur. Ben de ilk cinayetimden sonra aynı duyguları yaşamıştım. Ama kendime bunu ailem için, babam için yaptığımı söylemiştim. Onun böyle bir dayanağı yok.

Ona acıdığımдан değil. Ona acıyamam. Benim paramparça olmuş kalbim ona acımayı kaldıramaz.

Yani eve park edip telefonumu çıkardığımda, onu rahatlatmak istediğim için değil. Rahatlık, beni kullanılmış bir mendil gibi atmayan insanlar içindir.

Hemen telefonu açıp fısıldayarak, "Merhaba?" dedi.

"Hâlâ evde yalnız mısın?"

"Bildiğim kadarıyla."

Bu, evet anlamına geliyor. Emma'nın oraya vardığında sessiz kalacağını sanmıyorum. "Hikayeyi tekrar anlat."

Derin bir nefes veriyor. "Jackson beni eve bıraktı. Sadece duş alıp yatmak istiyordum. Arabasıyla gitti ve başka bir yere gitmeyi planlayıp planlamadığını hiç söylemedi. Ülke kulübüne geri döneceğini varsaydım," diye ekliyor.

Normalde böyle bir zamanda doğaçlama yapmayı onaylamam ama eklenen detay mantıklı ve doğal geliyor.

"Güzel," diye homurdandım. "Yarın şehre gidiyorsun."

"Ne? Neden?"

Gözlerim kapanıyor ve başım arkasındaki yastıklı desteğe yaslanıyor. Tanrım, biraz hayal gücü kullanması gerek. "Görüldüğünüzden emin olmak istiyoruz. Saklanırsanız, bir şeyden suçlu gibi görünürsünüz. Mümkün olduğunca normal davranmalısınız."

"Bu gece daha önce ne yaptığını unuttun mu? Ben olsam yarın yine de evde kalırdım herhalde," diye tıslıyor. İşte orada, benim küçük tayım. Onu sarsmak istesem de, ateş püskürmesini duymak güzel.

Göğsümde yükselen acı dalgaya karşı dişlerimi sıkıyorum. "Dışarı çıkıyorsun ve her şey normalmiş gibi davranıyorsun. Sanki, bilmiyorum, başını dik tutuyormuşsun gibi. Herkese 'defolun' diyormuşsun gibi."

Titrek bir nefes verdi. "Ne demek istediğini anlıyorum. Herkesin iyi olduğumu görmesini sağla."

"Doğru." Eve doğru bakıyorum. Pencerelerin çoğu karanlık. Boş. Sanki birçok göz bana yukarıdan bakıyor, günahlarımı sayıyor gibi. Bu gece listeye birkaç yeni günah daha ekledim. "Gerekirse onlara tavrını göster. Gözlerinin içine bak."

"Sağ."

"Bunu atlatacaksın," diye ekliyorum.

Onu teselli mi ediyorum? Hayır, sadece gerçekleri söylüyorum, çünkü ona yardım ediyorum.

"Sanırım başka seçeneğim yok, değil mi?" Çok mutsuz ve sesine yeniden sızan o donuk tondan nefret ediyorum. "Aslında hiç olmadı."

Buna inanmakta zorlanıyorum. Allie birkaç ay öncesine kadar hep kendi seçimlerini kendisi yapardı. "Biraz uyumaya çalış. Ve unutma. Yarın aklında tek bir şey olacak: kulüpte rezil olduktan sonra yüzünü göstermek. Düşünmen gereken tek şey bu."

"Bunu çok kolaymış gibi anlatıyorsun." Sonra homurdandı. "Sanırım benden daha çok pratik yapmışsın."

"İyi uyu, katil," diye yanıtladım, telefonu kapatmadan önce onun derin bir nefes almasını bekledim. Gerek yoktu ama tavrını beğenmedim.

Sessiz eve girdiğimde, ceketimi çıkarırken doğruca yatak odama yöneliyorum. Allie kadar giydiklerime dikkat etmeliyim. Bunların hepsi yarın sabah ilk iş olarak yakma çukuruna atılacak. şimdilik, smokini eski bir havluya sarılı halde banyomun zeminine bırakıp duşa giriyorum.

şu an hissettiğim kadar bunalmış hissetmemin hiçbir sebebi yok. Genel olarak bakıldığında, gece daha iyi geçemezdi. Allie artık yanımdan hiç ayrılmıyor gibi. Hayal bile edemeyeceğim bir güce sahibim onun üzerinde. Olayın nasıl geliştiği berbat bir şey ve o herifin ona sikini değdirmesine asla izin vermezdim, ama olmadı. Neyse ki, zamanında yetiştim.

Emma çok küçük düşmüştü. şimdiye kadar beni bir kenara attığı, Roman'ın beni büküp eğmesine izin verdiği için pişman olmalıydı. Bakın nereye geldi. Black Hollow Creek'in tamamı onun Roman'ın sperm plğ olduğunu biliyor. İçimde hasta bir tatmin duygusu beliriyor. Kaynar suyun ve yükselen buharın altında kendimi ovarken Allie'nin düşünceleri zihnimin n planına çıkıyor.

Allie'nin bana her zamankinden daha çok ihtiyaı var. Bana hayatını borçlu. Bundan daha azını kabul etmeyeceğim ve onu geri almak için bu durumu kendi lehime kullanacağım.

BÖLÜm 20

ALLIE

ŞEHRE gİT.

Normal davranın.

İnsanlar sadece Kade'nin yaptıklarını biliyor. İlgi duydukları tek şey bu.

Kendime kaç kere tekrarlırsam tekrarlayayım fark etmez—ve o kadar çok tekrarladım ki, sanki hiç uyuyamadım. Kabuslardan korkuyorum.

Birini öldürdüm.

Bana tecavüz edecekti.

Üzerime her yerime kan bulaşmıştı.

Peki ya Kade gerçeği söylemeye karar verirse?

İşte bu, saatlerce duvarlara bakmama neden olan şeydi. Güneşin doğuşunu ve odanın içinde santim santim ilerleyişini izledim. Bunu yaparken, tek yapabildiğim polislerin beni sorgulamak için kapımıza gelip götürmelerini hayal etmektir. Bay Lowry zengin ve muhtemelen güçlü bir adam. Oğlunun iz bırakmadan ortadan kaybolmasını unutmayacak.

Tanıdığım herkes arasında bana yardım edebilecek tek kişi Kade. Her şey bu kadar berbat olmasaydı gülerdim. Ama başka bir çıkış yolu göremiyorum.

Beni yataktan kaldıran tek şey, Kade'nin bugün bana yapmamı söylediği şeyin hatırası. Tamamlamam gereken bir görev olması, gözlerim yansa ve boğazım sanki zımpara kağıdı sokulmuş gibi hissetse bile, tutunacak bir şey veriyor bana.

Bunu düşünemiyorum ama düşünmeyi de bırakamıyorum. Her şey çok fazla.

Banyo kapısına yaslanıp ellerimle yüzümü kapatıyorum, olabildiğince sessizce hıçkırarak ağlıyorum, korkudan boğuluyorum. Hala hiçbir şey hatırlamıyorum. Acaba... kendimden geçtim mi? Yoksa Jackson beni boğarken beynime oksijen gitmemesi miydi? Bir tür savunma mekanizması devreye girdi ve beni buna zorladı.

Yatağa, battaniyelerin üzerinde duran telefonuma bakıyorum. Belki bir bakarım.

Hayır . Normal davranmalıyım çünkü benden şüphelenirlerse telefonumu görmek veya kurcalamak isteyebilirler. İnternette bakamam. Bunu yapmak zorundayım. Kendimi aynadaki yansıma bakmaya zorluyorum. İlk bakışta irkiliyorum. Gözlerim saatlerce aralıksız ağlamaktan şişmiş. Cildim hayalet gibi beyaz ve saçlarım karmakarışık; duştan çıktıktan sonra bile taramadım.

Tamamen dağıldım. Şehirde nasıl yüzümü göstereceğim ki?

Dün gecedan beri beni saran o buz gibi panik geri döndü. Gözlerimi her kapattığımda, işte orada. Ona nasıl güvenebildim? Çok kolaylaştırdım, değil mi?

Hayır. Kahretsin. Kendi tecavüzümü kendim hazırlamış olabileceğim düşüncesi bile beni çıldırtmaya yetiyor. Göğsümün derinliklerinde, küçücük bir sıcaklık yavaşça yayılmaya başlıyor. Karanlık köşeleri aydınlatıyor ve beni öfkeyle ısıtıyor. Olanlar benim suçum değildi. Benden faydalandı. Bunu kendi başına getirdi. Ama hatırlamamanın verdiği dehşeti azaltmıyor bu.

Bundan sonra ne olursa olsun, tek bir şeyden eminim: Bir daha asla kendimi suçlamayacağım.

Artık kendimi toparlayacak kadar güçlü hissediyorum. Saçımı tarayıp topuz yaptıktan sonra yüzümü yıkıyorum, ardından makyajıma başlıyorum. Boğazımdaki izleri bir eşarp gizleyecek, bu yüzden göz altı morluklarını kapatmaya ve kendimi yaşayan bir cesede benzemekten kurtarmaya odaklanıyorum. Jackson'ı düşünmek bile elimi titretiyor.

Bunu bir kenara bırak. Dağılmak için zamanım yok. Bunun için saatlerim vardı. Şu anda, hasar kontrolüne ve kendimi daha az şüpheli göstermeye odaklanmam gerekiyor.

Her eyeliner sürmeye kalktığımda ağlamaya başlıyorum ama sonunda hepsini bitiriyorum. Çok uzun sürüyor. Kazak ve tayt giydiğimde ise kendimi biraz daha kendim gibi hissetmeye başlıyorum.

Bilek botlarımı giyerken, üzerime deri ceketimi ve boynuma da bir fular takarken sanki zırh giyiyormuş gibi hissediyorum. Aynadaki yansımama bakıyorum. *Dün gece nişanlımı öldürmüş gibi mi görünüyorum?* Hiçbir şey dikkatimi çekmiyor, bu yüzden başımı sallıyorum.

Hâlâ yüzüğü takıyorum, her şey yerli yerinde. Onu görünce yanağımın içini kan tadına varana kadar ısıriyorum. Onu çöpe atmaktan başka bir şey istemezdim ama yapamıyorum. Eğer hayatta kalmak istiyorsam, üzerime düşeni yapmalıyım. Kendimi toparlayıp derin bir nefes alıyorum ve aşağı iniyorum.

"Sorun yok. İyisin," diye kendi kendime tekrar tekrar söylüyorum.

Kade vicdan azabıyla nasıl yaşıyor?

Kade şu an benim yerimde olsaydı ne yapardı?

Şehirde görünmek için her türlü yolu denerdi, değil mi? İnsanların gözlerinin içine bakıp ne istediklerini söylemeye cesaret etmelerini isterdi.

İşte olmam gereken kişi bu. Tükenmiş olmam önemli değil. Şu anda kim olduğumu bilmemem de önemli değil. Önemli olan bir rolüm olması ve onu oynayacak olmam. Yoksa...

Bu düşünce, birinci kata ulaştığım anda damarlarımda azim akmasına neden oluyor. Annemin sesi beni ürpertiyor. Ofisinde telefonda konuşuyor ve sesini kısmaya zahmet etmiyor. Sanırım kendi hasar kontrolü yapıyor. Kade'nin benimkini temizlediği gibi onun dağınıklığını temizliyor. Neredeyse ironik.

Bunu bilse bile gülmezdi herhalde.

Kendi sesinin yankısından başka bir şey duyduğundan şüpheliyim ama yine de sessizce evden çıkıyorum, sonra arabama koşup içine atlıyorum. İlk engeli aştığımı hissediyorum. Ama daha aşılması gereken çok fazla engel olması can sıkıcı.

Her şeyi birer birer yapıyorum . Derin bir nefes alıyorum, omuzlarımı geriye atıyorum ve arduvaz rengindeki gökyüzünden tembelce kar taneleri süzülürken şehre doğru yürümeye başlıyorum.

İnanılmaz ama dün gece Kade'in büyük açıklaması, olabilecek en kötü şeymiş gibi hissettirdi. Böylesine büyük bir şoktan sonra, ayak direyip annemle kalmakta ısrar edebilirdim. Ama o zaman da bir canavarla evlenmiş olurdum.

Ağzımdan ince bir inilti çıkıyor ve yaralı bir hayvan gibi ses çıkarıyorum. *Bunu düşünme. Göm onu.* Keşke bu kadar basit olsaydı.

Şehirde her zamanki gibi pazar sabahları oldukça kalabalık. İnsanlar dükkanların önünde sohbet ediyor, kahvaltı yapıyor, her zamanki şeyler. Bu kadar paranoyak hissetmekten nefret ediyorum. Eminim ki hepsi ailemden bahsetmiyor. Ve eminim ki Jackson'ın beni eve götürmesi gerekirken ortadan kaybolduğunu henüz kimse bilmiyor. Henüz kimse hiçbir şey bilmiyor. Güvendeyim.

Ama ne kadar süreyle?

Hayır! Dün gece o lambayı kaldırıp Jackson'ın kafasını parçalayacak kadar güçlüydüysem, bunu da paramparça olmadan atlatacak kadar güçlü olmalıyım. Olmak zorundayım.

Tahmin ettiğim gibi, arabayı park edip sokağa çıktığımda üzerime düşen bakışların ağırlığı çok ağır geliyor. Kahve dükkanına doğru yürürken kalbim hızlanıyor; bugün kesinlikle kafeine ihtiyacım var.

Ben içeri girerken bir kadın çıkıyor. Kapıyı benim için tutuyor ve ben de onun bana nasıl baktığını fark etmemiş gibi yaparak teşekkür ediyorum. Şimdilik her şey yolunda.

Sıraya girince fısıltıları duyuyorum. Neyse ki, onların gözünde benim büyük anım, sürekli başı belaya giren pis bir piskopos tarafından mahvedildi. Sanırım onların beni kurban olarak görmesi, katil diye çağrılmaktan daha iyi.

Sinirlerimi kontrol altında tutmaya çalışarak, aşağıya bakmadan parmağımdaki yüzüğü çeviriyorum. Tezgahın arkasındaki kız, latte'mi uzatırken bana anlayışlı bir gülümsemeyle bakıyor.

Nereye gideceğime karar vermeye çalışıyordum—belki de pastaneye—derken dükkanın dışındaki duvara çarptım. "Ah! Tatlım!"

Dün geceki kadınlardan birini tanıdım. Dişlerinde ruj izi vardı. Şimdi yok olmuş, elini koluma koyup sıkıca sıkıyor. "Her şey çok berbattı, değil mi?" diye mırıldanıyor, bana yaklaşıyor.

"Annenin halini hiç kıskanmıyorum," diye yakınıyor arkadaşı. "Böyle çirkin bir şeyin orada bulunan herkesin önünde ortaya

dökülmesine katlanmak zorunda kalmak?"

"Doğru mu?" Ruj Dişli bana aşırı bir dikkatle bakıyor, sanki yeterince uğraşırsa kafamın içine bakabilirmiş gibi. Ne büyük şok! Aslında annemi ya da beni umursamıyorlar. Onun doğru söyleyip söylemediğini öğrenmek istiyorlar, böylece eve gidip telefonda tüm arkadaşlarına yeni dedikodular yayabilirler.

Tıpkı far ışıklarına yakalanmış bir geyik gibi, çıkış yolu arıyorum, dilim tutulmuş durumda.

"İşte görmek istediğim kişi!" diye gürleyen bir ses yaklaştı.

Kurtuluşumun Joseph Lowry ile olması kesinlikle karma olmalı. Midem bulanıyor ve kahvemi de neredeyse kaybediyorum, tutmak için biraz fazla sıkınca elimi yakıyorum.

Sanki sihir gibi. Bana zorbalık yapan iki kadın dağılıyor. Adam ellerini beline koymuş, göğsü kabarıyor, şapkasının altından gözleri kısılmış bir şekilde duruyor. Sanki kovboy kılığına girmiş gibi. "Oğlum geceyi sizde mi geçirdi?" diye soruyor dümdüz. Sesini alçaltmaya bile zahmet etmiyor.

Nedense bu soru karşısında gerçekten kızarıyorum. "Hayır!" Nasıl yaptığımı bilmiyorum ama bu fikri gülererek geçiştirmeyi başarıyorum. "Kulübe geri döndüğünü sanıyordum."

Beni baştan aşağı süzdü, yalan ararcasına. "Sana bunu mu söyledi?"

"Hayır, tam da tahmin ettiğim gibiydi. Aslında bana hiçbir şey söylemedi."

"Ne dedi? Bir yere gideceğinden bahsetti mi?" diye soruyor.

"Gerçekten de öyle olmadı." Endişeli görünmeye ve öyle ses çıkarmaya çalışıyorum. Yani, endişeliyim. Ama Jackson için değil. "Dönüş yolunda kaza geçirmiş olabilir mi? Kırsal kesimde hava çok kararıyor ve hayvanlar sürekli yola fırlıyor."

Derin birkaç nefes aldı ve çok parlak, hiç giyilmemiş şapkasını düzeltti. "Bilmiyorum. Olabilir. Telefonuna cevap vermiyor. Bir saat sonra jetle geri dönmemiz gerekiyor ve ona ulaşamıyorum." Elini ensesine sürerek yüzünü buruşturdu. "Hastaneyi de aradım," diye ekledi daha yumuşak bir sesle.

"Bu korkunç," diye fısıldıyorum. Bu doğru. "Eminim bir açıklaması vardır. Polis karakoluna gittin mi?" Gerçekten, gerçekten gitmemiş

olmasını umuyorum, ama gitmiş olması da mantıklı olurdu.

"Tam oraya doğru gidiyordum. Emin misin hiçbir şey bilmiyor musun? Eğer..." Sözüünü kesiyor ve bu sefer neyse ki sesini alçaltıyor. "Eğer ikiniz de kendinizi kaptırıp birlikte olduysanız, sorun değil. Kimse sizi yargılamayacak. Yakında evleneceksiniz. Sadece onun iyi olduğundan emin olmam gerekiyor."

Bu suçlama gerçekten midemi bulandırıyor ve boğazıma safra yükseliyor.

Kade nerede? Kade'ye ihtiyacım var. Bunu tek başıma yapamam.

"Yemin ederim," diye fısıldadım başımı sallayarak. "Nerede olduğunu bilmiyorum. Beni bıraktı ve gitti."

"Bayan Allie?"

Etrafıma şaşkınlıkla bakındım, ama sonra Buck'ı bize doğru gelirken görünce neredeyse ağlamaya başlayacaktım. *Tanrıya şükür.* Bize katılmadan önce yanımızdan geçen bir kamyonu atlatarak dostça el salladı.

"Seni sandım," dedi sırtarak, sonra da bana sanki beni öldürmek istiyormuş gibi dik dik bakan adama döndü. İyi niyetli adam numarası işe yaramamıştı. "Özür dilerim efendim, hiç tanışmadık." Elini uzattı. "Buck Davis."

El sıkışıyorlar ve Buck onu bırakmadan önce Joseph'in bir an irkildiğini düşünüyorum. "Joseph Lowry," diye yanıtıyor, ancak sesi her şeyden çok öfkeli.

"Gerçekten mi?" Buck tiz bir ıslık çaldı. "Şunu söylemeliyim ki, efendim, çiftliğinize uzun zamandır hayranım. Anladığım kadarıyla orada oldukça büyük işler yapıyorsunuz."

"Evet, öyleyiz." Ona yöneltilen her türlü hayranlığı kabul etmekten kendini alamıyor ve bu, Buck'la aralarında ne yaşandıysa artık unutulmasına yetiyor gibi görünüyor.

"Bir ara gidip orayı yakından inceleme fırsatım olsa çok isterdim. Eskiden Bayan Allie'nin annesi için çalışıyordum," diye açıklıyor Buck. "Şimdi başka bir yerde işe girdim ama büyük bir işletmede çalışmayı çok özledim."

"Evet, eminim öyledir." Lowry bana aşağıdan bakıyor ve en azından bu sefer bakışı o kadar kötü niyetli değil. "İletişime

gececeğim. Bu öğleden sonra çok önemli bir toplantım olmasaydı, şehirden ayrılmazdım."

"Elbette, eğer Jackson benimle iletişime geçerse, onu aradığınızı ona iletceğim."

Başını salladı ve kaldırımda yürümeye devam etti, sonunda koyu renkli bir SUV'nin yanında durdu ve sürücü arka kapıyı onun için açtı.

Aman Tanrım. Bunu hiç beklemiyordum. Dedikoduyu evet, ama Joseph'in benimle yüzleşeceğini hayal etmemiştim. Ama atlattım, Buck sayesinde.

"Hayat kurtarıcısın," dedim ona güçsüz bir sesle. "Teşekkür ederim."

Lowry'nin arkasından bakıyor, SUV'nin uzaklaşmasını izliyor. "Demek o adam senin kayınpederin olacak?"

Öyleydi. "Sanırım öyle. Gerçekten çok tatlı biri, değil mi?"

"Neye bu kadar sinirlenmişti ki?" diye soruyor, araba trafikte kaybolduktan sonra nihayet bana dönerek.

"Oğlu Jackson ile ilgili bir sorun var. Eminim kendiliğinden çözülecektir." Zaten onu pek sevmediğim yalanını desteklemek için bunu yapıyorum. Başından beri umursamadığım için kayıtsız gibi görünebiliyorum.

"Sana hiç özenmiyorum," diyor. "Bütün bunlarla uğraşmak gerçekten zor."

"Bu hiç kolay değil, bu kesin, ama bana yardım ettiğiniz için minnettarım."

Şapkasını hafifçe eğip her zamanki gibi sırttı. "Her zaman, hanımefendi. Siz de başınızı belaya sokmayın artık."

"Elimden gelenin en iyisini yapacağım," diyorum, oysa ona söylemek istediğim şey, denediğim ama sorunların beni bir şekilde bulduğudur.

Sorun demişken, onu görmeden önce hissediyorum. Kade burada ne yapıyor? Beni mi izliyor? Arabama gitmek için karşıya geçerken ön cama bakıyorum.

Hem tedirginim hem de rahatladım. Sanki bir koruyucu meleğim varmış gibi.

Benim için öldürür müydü?

Bu düşünce iliklerime kadar ürperiyor ama aklımdan çıkaramıyorum. Arabaya binerken üzerime ağırlık yapıyor. Artık başka bir yere gitmeyi umursamıyorum. Bu sabah için yeterince şey yaşadım.

Jackson'ı o mu öldürdü? Yoksa dün gece temizlik yapanlardan biri gibi başka birine mi yaptırdı? Çünkü o kadar kısa sürede her şeyi tek başına yapması imkansızdı. Ayrıca üzerinde gördüğüm kadarıyla bir damla kan bile yoktu. Belki de eve geldiğinde yalnız değildi. Biliyorum, boşuna umutlanıyorum ve aklımı kaybediyorum. Yorgunluk, dehşet ve hayatımın boğularak alınmasının anısı beni tüketiyor.

Çok yakında benden hiçbir şey kalmayacak.

Bölüm 21

SON ZAMANLARDA

giDiyorum Eve dönerken uzun yoldan .

Bunun için geçerli bir sebep yok. Sadece henüz o kapıdan geçmeye hazır değilim. Yolun her iki tarafı da kırağı ve kahverengi çalılıklarla kaplı, ben de gözlerimi yoldan ayırmadan, ellerimi direksiyonda tutarak son birkaç saati Allie'ye bakıcılık yaparak geçirdiğimi düşünmemeye çalışıyorum. Ya da o pislik Joseph'in gün ışığında ona yaklaşıp neredeyse ne yaptığımı.

Bu sabah onu bütün gün izlemeyi planlamamıştım. Oradaydım, o da oradaydı ve sonra ayrılamadım. Kendime, onu gözlem altında tutmakla ilgili olduğunu söyledim. Son zamanlarda olan her şey düşünüldüğünde, bu yalan bile değil. Ama o arabasından indi ve ben de motoru çalışır halde kırk dakika daha orada oturdum. Bir noktada, olan biteni başka bir şekilde adlandırmanın yollarını tükettim.

Karşı kaldırımdan başını kaldırdı ve ben koltuğa geri gömüldüm. Bunun bir önemi yoktu çünkü beni görmüştü. Beni her zaman görüyor zaten.

Hâlâ bunun üzerinde düşünüyordum ki eve vardığımda kardeşlerimin araçlarının evin her yerine dağılmış olduğunu gördüm. Ev tıklım tıklım doluydu.

Dün gecedен beri, yani aramızda kesin çizgiler çizen şeyler söyledikten beri Calder'ı görmemiştim ve üçünün de burada olması bana sabahının nasıl geçtiğini açıkça gösteriyor. Onlara ilk o ulaştı. Onları bir araya topladı, kendi tarafını anlattı ve ben içeri girmeden önce sayıların kendi lehine olduğundan emin oldu.

Seslerini takip ederek içeri giriyorum ve çalışma odasını buluyorum.

Botlarım kapı aralığında yavaşladı.

Calder, Roman'ın masasının arkasında oturuyor. Sanki yıllardır oradaymış gibi yerleşmiş, önünde yayılmış kağıtlarla, hiçbir şey olmamış gibi çalışıyor. Belki de onun için hiçbir şey ifade etmiyordur. Roman hayattayken Calder'ın neyi beklediğini hiç düşünmemiştim. Ya da herhangi birimizin neyi beklediğini.

Ama onu o sandalyede görmek bende tarif edemediğim bir etki yaratıyor.

Bunu istediğimden değil. Tanrı biliyor ki o masayı ya da temsil ettiği hiçbir şeyi istemiyorum. Mesele bu değil. Daha çok şöyle: Roman gerçekten gitti. İşlerin düzeni değişti. Ve ben bunu istediğimi, yıllardır istediğimi sanıyordum, ama burada durup bunun kanıtına bakmak yine de içimde bir tiksinti uyandırıyor. Masa. Sandalye. Bir adamın ölü bir adamın mekanına yerleşmesi.

Ölen adam bunu hak etmiş olsa bile.

Ben içeri girdiğimde Sawyer, konuşmasının ortasında avuçlarını tezgahın üzerine koymuştu. Levi ise içecek arabasının yanındaydı ve beni görünce tek kelime etmeden ikinci bir bardak doldurdu.

Bu asla iyi bir işaret değil.

Üç tane. Tek bir oda. Hızlıca hesap yapıyorum ve sonuç hiç hoşuma gitmiyor. Daha kötü tuzaklara da düştüm ama bu, bunun ne olduğunu göremeyeceğim anlamına gelmiyor.

"Hepiniz burada ne yapıyorsunuz Allah aşkına?" diye soruyorum.

Calder ve Sawyer ikisi de irkildi. Daha önce buraya hiç isteyerek gelmemiştik. Roman buna engel olmuştu. "Nereden çıktınız siz?" dedi Calder, eli göğsünde.

"Soruyu cevapla."

Roman'ın sandalyesine yaslandı ve bana sanki üç hamle öndeymiş gibi baktı, ben ise hâlâ tahtayı çözmeye çalışıyordum. "Masası var. Masaya ihtiyacım vardı."

"Bu odadaki her şeyi dışarı atmamız. Hepsini."

"Buyurun, buyurun." Bunu sanki gerçekten öyle düşünüyormuş gibi söylüyor. Belki de gerçekten öyle düşünüyor. "Şu anda yapmam gereken işlerim var."

Kendimi içeri girmeye zorluyorum. Odanın mobilyalarla alakası olmayan bir ağırlığı var. Her köşesini biliyorum. Roman'ın sizi ayakta durdurup, yüzünü okuyamamanız için sırtını ışığa dönerek oturduğu pencere. Duvarların sesi yutma şekli. Havada hafif bir sigara kokusu var ve bunun ne zaman geçeceğini bilmiyorum.

Calder Romalı değil. Ama bu odada durup, onu o masanın arkasından izlerken, her şey kafamda durduramadığım bir şekilde iç içe geçiyor.

Kitaplığın yanına yerleştim. Levi ikinci bardağı uzattı. Hareket etmedim. Şu anda bir içki içmek, henüz duymadığım bir şeye onay vermek gibi geliyor.

"Bensiz toplantı yapıyorsunuz," diyorum.

Sawyer, "Kimsenin bulamadığı bir adamla görüşmek zor," diyor. Lafı dolandırmadan, "Zamanın yarısını ortadan kaybolarak geçirdin Kade. İşine yaradığı zaman ortaya çık, geri kalanında da ortadan kaybol." diye ekliyor.

Haklı.

Calder, elindeki kağıtları bırakarak, "Dün gece sen somurturken, sığır hırsızları güneydeki otlaklara saldırdı," dedi.

Ensemde bir karıncalanma hissettim. "Ne aldılar acaba?"

"On bir kişi. Muhtemelen daha fazla, saymaya devam ediyorum." Sanki şoku atlatmış gibi, bunu gayet sakin bir şekilde söylüyor. "Ama önemli olan sayı değil. Önemli olan gelmiş olmaları."

"En son ne zaman biri bunu denedi?" Sawyer masadan uzaklaşmış, kollarını kavuşturmuş, çenesini sıkmış bir haldeydi. Bitkin görünüyordu. Haftalardır biriken bir yorgunluktan bu. "Yıllardır, Kade. Yıllardır kimse bu toprağa dokunmadı. Ve ne yani, Roman'ın ölümünden haftalar sonra birileri bizim çit hattımızda yürüyüp istediklerini alıyor. Bu bir tesadüf değil."

"Hayır," diyorum. "Öyle değil."

"Aradaki boşluğu görüyorlar. Kimin dolduracağını görmek için izliyorlar. Ve biz ayrı düşmüşken, sen de her gün kim bilir nerede oluyorsun—"

"Lowry meselesiyle ben ilgileniyorum."

"Nelerle uğraştığını biliyorum." Sawyer'ın bana bakış şekli, bundan daha fazlasını bildiğini gösteriyor. "Ama hepsi bu değil ve sen de

bunu biliyorsun."

Üçüne de şöyle bir baktım. Geç kalmış olmanın, herkesin repliklerini çoktan ezberlemiş olmasının verdiği o his, göğsüme yumruk gibi bastırdı. Buraya gelmeden önce bu konuşmayı yapmışlardı. Ne söyleyeceklerine ve nasıl söyleyeceklerine karar vermişlerdi. Ve şimdi ben, bu evdeki en nefret ettiğim odada, hangi tarafa düşeceğimi görmek için bekliyorum.

İkinci tur. İlkinin kaçırıldım.

"Bir karara ihtiyacımız var," diyor Calder. Sesindeki sabır kaybolmuş, sadece sert bir ton kalmış. "Bu aile ne olduğunu belirleyecek. Birbirimiz için, bu çiftlik için, dışarıdan izleyen herkes için ne ifade ettiğimizi belirleyecek. Çünkü bu soruya verilecek bölünmüş bir cevap, hiç cevap vermemekle aynı şey."

Kahretsin. Gala gecesinde olanlardan sonra bunun olacağını tahmin etmeliydim.

Sawyer, "Ya bizimlesiniz ya da değilsiniz," diyor.

"Benim hizaya girmemi mi istiyorsun?" diyorum.

"Ben öyle demedim."

"İşte bu böyle görünüyor. Üçünüz de kafanızda çoktan karar vermişsiniz, ben de içeri girip onaylayıp onaylamama hakkına sahip olan kişiyim. Bu bir konuşma değil. Bu bir ültimatom."

Sawyer'ın ağzı açılıyor. Sonra kapanıyor. Calder masanın arkasından bana bakıyor ve itiraz etmiyor, bu da doğru bir yere vardığımı gösteriyor.

"Haklısın," diyor Sawyer ve bunun ona neye mal olduğunu anlayabiliyorum. "Seni beklemeliydik. Ama son zamanlarda seni bulmak kolay değil ve biz seni ararken çiftlik boş durmuyor."

Bu bir özür değil. Ama yine de bir şey.

"Sizden istediğim şu," diyor, sesi şimdi daha sakın, sertliği kaybolmuş, "işler ciddiye bindiğinde aklınızı başınızda tutmanız. Üstesinden gelmenizi istemiyorum. Her şey yolundaymış gibi davranmanızı da istemiyorum. Sadece gelmenizi istiyorum, böylece siz başka bir yerdeyken biz odalarda oturup hayatınız hakkında telefon görüşmeleri yapmak zorunda kalmayalım."

Önce ona bakıyorum. Sonra Calder'e. Sonra da duvardaki süslemeyi sanki kendisine borçluymuş gibi inceleyen Levi'ye.

"Hepimizi kullandı," diyorum. "Hepimiz hakkında bir şeyler biliyordu, bizi istediği yere yönlendirdi. O yükü hâlâ üzerimde taşıyan tek kişi ben değilim."

"Hayır," diyor Calder. Artık kağıtlarına bakmıyor. Bana bakışında bir şey var; acıma değil. Daha çok, söylediklerimi kendi kendine söylediği için benim söylediklerimi anlıyor gibi. "Yalnız değilsin, Kade."

"Öyleyse bana sorun benmişim gibi bakmayı bırak."

"Öyle değiliz." Sawyer elini saçlarının arasından geçirdi. "Böyle hissettirdiğini biliyorum."

Oda sessizliğe bürünüyor.

Levi bardağı tekrar uzatıyor. Bu sefer ben alıyorum.

Üçüne de bakıyorum. Gerçekten bakıyorum. Calder, gözlerinin altında mor halkalarla bu işin üstesinden gelmeye çalışıyor çünkü birinin bunu yapması gerekiyor ve o da bunun kendisi olduğuna karar vermiş. Sawyer, içindeki her şey buna karşı çıkarken, haklı olduğumu kabul etti. Levi ise şu anda bir rodeoda olmak için her türlü bahaneyi kabul ederdi ama bunun yerine burada.

Sürekli ortaya çıkıyorlar.

O masanın arkasında Roman'ı düşünüyorum. Sonra onun arkasındaki Calder'a bakıyorum ve aradaki farkı ilk kez açıkça görüyorum. Bu üçü de bana sanki aynı odada bulunmam gerekiyormuş gibi bakıyorlar. Roman bana asla o şekilde bakmadı. Hayatı boyunca hiç bakmadı.

"Pekala," diyorum.

Sawyer gözlerini kırptırdı. "Hepsi bu mu?"

"Konuşma mı istiyorsunuz?"

"Bunu gerçekten kastettiğinizi bilmek istiyorum."

"Ciddi söylüyorum." Bardağı rafa koydum. "Her şeyi planladığımı söylemiyorum. Ama çiftlik konusunda haklısın. Ben de varım. Ben bir piskoposum, değil mi?"

Calder'ın omuzları bir santim düştü. Yavaşça bir kez başını salladı. "İhtiyacımız olan tek şey buydu."

Levi sırtmaya başlıyor. Ona işaret ediyorum.

"Sakin böyle bir şey yapmaya kalkma."

İki elini de havaya kaldırıyor. Sawyer, eğer nasıl güleceğini bilseydi, kahkaha atabileceği bir ses çıkarıyor. Oda biraz daha

rahatlıyor, ben de öyle.

Calder, çoktan evraklarına geri dönmüş bir şekilde, "Güney otlak," diyor. "Araştırmak istediğim isimler var. Bu adamların yalnız hareket ettiğini düşünmeyin. Birileri onları gönderdi. Herhangi bir şey yapmadan önce kim olduklarını bilmem gerekiyor."

Levi, "O çevrede tanıdıklarım var," diyor. "Birkaç telefon görüşmesi yapacağım."

Başını kaldırıyor. Yüzündeki ifade sakinleşiyor. "Güzel."

Şimdilik işleri onların bitirmesine izin veriyorum.

İkinci kata çıktığımda, tüm sabah göğsümde birikmişti. Kardeşlerim, çalışma odası, o sandalyede oturan Calder, içimde uyandırdığı her şey. Araba yolculuğu. Allie'nin mahallede ilerleyişini izlerken aptal gibi kamyonumda oturduğum saatler.

Uykuya ihtiyacım var. Yemeğe ihtiyacım var. Bir sürü şeye ihtiyacım var ve bunların hiçbirisi aslında istediğim şeyler değil.

Benim istediğim o.

Kendi düşüncelerimden kurtulmak istiyorum ve bunu yapmanın tek yolunun onunla birlikte olmak olduğunu biliyorum. Ellerimi onun üzerinde istiyorum. Çenesindeki o gerginliğin kaybolmasını, bir sonraki darbe için kendini hazırlamayı bırakmasını, o ağırlığı on dakika boyunca omuzlarından atmasını izlemek istiyorum. Son zamanlarda kendini o kadar çok gerdi ki, bazen ona baktığımda sanki son ipliğine kadar çekilmiş bir ip gibi hissediyorum. Ve eğer o ipliği ben tutmuyorsam, çözülebilir.

Benim için kendini bırakıyor. İşte mesele bu. Her seferinde buna karşı koyuyor, bana karşı koyuyor, kendine karşı koyuyor, ama sonunda dağıldığında, bu bir şey oluyor. Çıkardığı sesler, tutunma şekli—sanki tüm dünya sessizliğe bürünmüş ve geriye sadece bu kalmış gibi. Ona bunu vermem gerekiyor. Ve kendim için de aynı derecede ihtiyacım var. Ellerimin altında, çözmem gereken bir sorun, hesap vermem gereken bir kardeş veya bu evden çıkaramadığım bir hayalet olmayan, sağlam bir şeye ihtiyacım var.

Onun dağılması gerekiyor ki bu dünyada hâlâ bir anlam ifade ettiğini hissedebileyim.

Telefonum çalıyor.

Bunun Calder'ın bir devam filmi olduğunu, yayınlamamı istediği bir isim olduğunu tahmin ediyorum ve hiç duraksamadan filmi çekiyorum.

Allie: Şehirde beni takip ettiğini biliyorum. Seni gördüm. Korkmalı mıyım yoksa minnettar mı olmalıyım bilmiyorum ama Kade, seninle konuşmam gerekiyor. Seni görmem gerekiyor. Aklımı kaybediyorum.

Yürümeyi bırakıyorum.

Tekrar okuyun. Sonra bir kez daha.

Ben: Geliyorum.

Merdiven sahanlığında arkamı dönüp doğruca merdivenlerden aşağı iniyorum, ceketimi askıdan alıyorum, Calder'ın araması gerekebilecek şeyleri, istediğim uykuyu ya da bugün olması gereken yüzlerce şeyi düşünmeye bile tenezzül etmiyorum. Şu anda bunların hiçbirinin önemi yok.

Beni görmesi gerekiyor.

Ve Tanrım bana yardım et, onu görmeye uzun zamandır hiçbir şeyden daha çok ihtiyacım olmamıştı.

Bölüm 22

ALLIE

yürüyorum Aynı zemin şeridinde sürekli ileri geri .
İleri geri, ileri geri, duvardan pencereye,
pencereden duvara.

Saate tekrar baktım. Geç olmuş. Geleceğine dair mesaj atmış ve ona inanıyorum. Kade, tutmayı planlamadığı hiçbir söz vermez ve şu an onun hakkında bildiğim tek iyi şey bu bence.

Onun burada olması gerekiyor. En çok nefret ettiğim şey de bu.

Joseph Lowry'nin yüzü sürekli aklıma geliyor. Kaldırımda yüzündeki o ifade, sanki cevabı zaten biliyor ve bana önce söyleme şansı veriyormuş gibiydi. Başardım. Her şeyi doğru söyledim. Ama böyle bir adam, ona gülümsediniz diye konuyu öylece bırakmaz.

Sonra birdenbire Buck ortaya çıktı, ardından da karşı caddede Kade belirdi.

Eve geldiğimde, içeri girmeden önce beş dakika boyunca kendi araba yolumda oturdum. Yatağıma oturdum ve duvara baktım. Sonra Kade'ye mesaj attım çünkü o, aslında ne yaşadığımı bilen hayattaki tek kişi. Yazdığım her kelimedenden nefret ettim, yine de yazdım.

Çit sallanıyor.

Böyle yapacağını biliyordum. Normal bir insan gibi ön kapıyı hiç kullanmamıştı. Ayrıca mutfak şu anda muhtemelen bodrum girişini kullanmak için çok kalabalık. Pencereye gidip düşünmeden kapıyı açtım ve odamın karanlığına çekilip beklemeye başladım.

Ses giderek yükseliyor. Ardından tanıdık, koyu sağlıklı bir kafa pencere pervazının üzerinden yükseliyor.

"Sende ne yanlış var?" diye fısıldadı pencerenin yarısından, daha o gelmeden pencereyi açtığını fark ederek. "Herhangi biri olabilirdim. Sadece açıp bekliyor musun?"

"Herhangi bir manyak bunu yapardı," diyorum çünkü rol yapacak havamda değilim.

İki ayağını da yere basıp doğruldu. Karanlıkta, olması gerekenden çok daha iri görünüyordu. Hâlâ paltosu üzerindeydi, soğuk hava ve uzun bir yolculuğun kokusunu üzerine sindirmişti. Her zamanki gibi beni süzdü, adeta beni okuyordu ve yüzümde bulduğu her neyse, söylemek üzere olduğu her şeyi söylemeyi bırakmasına neden oldu.

"Söyle bana," diyor.

Ben de öyle yapıyorum. Ona her şeyi anlatıyorum. Joseph'in yüzünü, sesini, hatırlayabildiğim her kelimeyi. İleri adım atmadan önce ne kadar zamandır beni izlediğini. Kaldırımında geçen insanlardan herhangi birinin durup dinleyip dinlemediğini. Konuşurken bir o yana bir bu yana yürüyorum çünkü yerimde duramıyorum. Kade, pencerenin yanındaki duvara yaslanıp kollarını kavuşturuyor ve sözümü kesmeden dinliyor; bu da onun yaptığı ve eleştiremediğim nadir şeylerden biri.

İşimi bitirdiğimde oda sessizleşiyor.

"Balık tutuyor," diyor Kade. "Hiçbir şey yok."

"Oldukça emin görünüyor." "

"Her zaman emin görünüyorlar. Zaten mesele de bu." Başını yana eğerek benim volta atışıma bakıyor. "Hiçbir şey yok. Ceset yok, araba yok, tanık yok. Bulunacak bir şey olsaydı, birileri şimdiye kadar bulmuş olurdu."

"Bunu bilemezsin."

"Yapabilirim." Telefonunu çıkarıp odanın karşısına, bana doğru geldi. "Bak."

Ekranı uzatıyor. Yerel haber sayfası açık. Hiçbir şey yok. *Black Hollow Creek Gazette*, basılacak bir şey olsaydı, bunu manşetine kocaman harflerle basardı. İlçe şerifinin sayfasına kaydırıyor. Hiçbir rapor yok. Hiçbir uyarı yok. Kayıp kişi ilanı bile yok, gerçi Lowry'ler kendi sessiz soruşturmalarını yürütüyorlarsa kayıp kişi ilanı vermek istemeyebilirler diye düşünüyorum. Ayrıca, başımı geriye atıp tekrar bakıyorum. Sanki bir gün geçmiş gibi.

"Gördün mü?" Daha yakına tutuyor. "Hiçbir şey yok."

Telefonu elinden alıp kendim için bir kez daha kontrol ediyorum. İzin veriyor. Haber sayfasını, ardından şerifin sitesini tarıyorum, sonra da emin olmak için daha geniş bir arama yapıyorum, Jackson'ın adını yazıyorum ve sonuçların seyrek ve eski olduğunu görüyorum. Geçen yıldan bir hayır amaçlı golf turnuvası. Bir sosyete sayfasından kısa bir yazı. Yakın tarihli bir şey yok.

Geri kaydırıyorum.

Baş parmağım ekranın kenarına yanlışlıkla değiyor ve birdenbire kendimi tarayıcıya bakarken bulmuyorum.

Kendime bakıyorum.

Nefesim kesildi.

Fotoğraftaki kız yerde yatıyor. Bilekleri arkadan sert bir iple bağlanmış. Üzerinde pijamaları var. Kendi yatak odasındaki pijamaları. Gözlerinin üzerine de bir bandana bağlanmış.

Fotoğrafın çekildiğinden haberi yok. Bunu her şeyinden anlayabilirsiniz. Çenesinin açısı, ağzının açık duruşu...

Bilmiyordum.

Soğuk önce göğsüme vuruyor ve oradan parmaklarıma kadar yayılıyor, ta ki telefonunu yerden çıkarılmış bir şeymiş gibi tutana kadar. Beynim bunun böyle olmadığını söylemeye çalışıyor. Başka bir açıklama bulmaya çalışıyor ama bulamıyor.

Bu benim. Bu fotoğrafımı o çekti...

Ona yukarıdan bakıyorum.

Çenesi kasıldı. Telefona uzanmadı.

"Ne kadar sürecek?" diye soruyorum. Sesim kısık çıkıyor. Çok kısık.

"Allie—"

"Bunu ne zamandır kullanıyorsunuz?"

Cevap vermiyor. Bu yeterli bir cevap. Elim geri çekiliyor ve daha karar vermeden tokat yüzüne iniyor. Kafası yana doğru savruluyor. Kabul ediyor. Kımıldamıyor, geri adım atmıyor, sadece orada durup tokadı yiyor.

"Seni şerefsiz." Titriyorum ve bunun Joseph Lowry ile hiçbir ilgisi yok. "Gözlerim bağlıydı. Kendi yatak odamın zemininde bağlıydım ve

sen telefonunu çıkarmıştın." Boğazım düğümleniyor. Zorla da olsa konuşmaya devam ediyorum. "Kaç tane?"

Parmak ucunu dudaklarına götürüp kapalı kapıma bakıyor. "Yanımıza misafir gelmesini ister misin?"

"Umurumda olduğunu mu sanıyorsun? Allah aşkına!" Ona tekrar vurmak istiyorum ama itmekle yetiniyorum. "Bunu bana nasıl yapabildin?"

"Ne yapayım? Sanmıyorum ki bu senin ilk açık saçık fotoğrafın olsun."

Onu öldüreceğim. Daha önce hiç öldürmedim gibi değil, değil mi? Düşüncesi bile beni ürpertiyor. Hayır, henüz çok erken. "Bunun hiç de öyle olmadığını biliyorsun. Bunu ben seçmedim. Bunu sana ben göndermedim. Sen aldın. Tıpkı her şeyi aldığın gibi... tıpkı senin gibi..."

Hayır, bunu böyle yapmayı istememiştim. Geçmişten bahsetmek... Bu sadece beni zayıf gösteriyor ve bu kadar sinirli olduğum bir anda en son istediğim şey de bu.

Çenesi seğirdi ve gözleri kısıldı. "Hadi bakalım. Başka ne düşünüyorsun?"

"Boş ver," diye çıktım. "Bunun için senden nefret ediyorum. Neden yaptın bunu? Bana söyleyebilirdin! Silebilirdin onları."

"Bu benim elimde değildi."

"Ah, tabii." Yavaşça başımı salladım. "Çünkü birdenbire Roman'ın emirlerini önemsiyorsun. Ve o haftalardır ölü. Neden gerçekte olanları söylemiyoruz? Bir gün bunlarla bana işkence etmek istediğine karar verdin. Bunları bana karşı kullanmak istedin. Tebrikler. İstediyini elde ettin. Umarım bu seni çok mutlu eder."

"Ya öyle olursa?"

"O zaman sandığımdan bile daha hasta ve üzgünsün, bu da bir şey ifade ediyor." Ona baktığımda, onu neden istediğimi hatırlayamıyorum. Belki de ben de onun kadar sapığım. Kesinlikle öyle olmalı.

"Başka bir şey var mı?" Utanmadan ellerini uzatıp, parmaklarını içe doğru kıvrarak sanki daha fazlasını istiyormuş gibi davranıyor. "İçindekileri dışarı at. Bana ne kadar iğrenç bir herif olduğumu söyle."

"Bu senin sapkınlığın mı yoksa?"

"Ya öyleyse?" Bana boşuna nefesimi boşa harcadığımı söyleyen şeytani bir sırıtış attı, ama bunu zaten biliyordum, değil mi? Dikkatini vermeyeceğine dair çok büyük bir ihtimal olduğunu biliyordum. "Belki de şu an beni tahrik ediyorsundur."

"Çünkü tek umursadığın şey bu. Sana bakmaya bile tahammül edemiyorum." Arkamı dönüyorum. Sadece yüzüne bakıp alaycı küçük sırıtışından başka bir şey görmemek kalbimi kırıyor. Her neyse, kalbimden geriye kalan neyse. "En kötü yanı ne biliyor musun? Dürüst olmak gerekirse, senden daha iyisini bekliyordum."

"Bana ders verme," diye içini çekti.

"Bu bir ders değil." *Hayır, ağlama. Ona bu memnuniyeti verme .* Kahretsin, elimde değil. Boğazım düğümleniyor ve gözlerim yanıyor. "Sende daha iyi bir şey gördüğümü sanıyordum, gerçekten de. Hepsi bir yalan mıydı? Beni hiç önemsedin mi?"

"Ah, şimdi bu gece geldiğime gerçekten çok sevindim." Aynaya baktığımda, masama yaslanıp kollarını kavuşturduğunu görüyorum. "Şimdi de benimle hiç ilgilenmediğini iddia edeceksin. Başkasıyla nişanlandığında tüm bu duygular neredeydi?"

"Ciddi misin?" Yansımasında öyle görünüyor. Artık sırıtma yok.

"Kafaya saplanan bir lamba gibi," diye homurdanıyor.

Çünkü elbette bunu yüzüme vurmak zorunda kalacaktı.

"Başka birinin yüzüğünü takabilmek için ilişkimizin bittiğine sen karar verdin. İnkâr etme. Gerçi sanırım artık bir yedek yüzüğe ihtiyacın olacak."

Olanların böyle olduğunu mu düşünüyor? Nasıl bu kadar kör olabilir? "Öyle olmadığını söylemiştim. Ciddiydim."

"Evet, elbette. Söylemesi kolay."

"Bu doğrudu!" Artık elimde değil. Her şey çok fazla. Gözlerim yaşlarla doluyor. Gözümün önünde bulanıklaşıyor. Ona kızgınım, kendime kızgınım, gözlerimi yumruklarım ile siliyor. "Bana inanmak istemediysen, bu senin sorunun. Onu ben seçmedim." Adını bile söyleyemiyorum. Düşünmeyi bile sevmiyorum. Düşündüğümde, onu tekrar karşımda görüyorum. Boğazımı sıkmaya başladığı ana geri dönüyorum.

Elimle dokunuyorum—hala acıyor, sanırım sonunda iyileşeceğimin sürekli bir hatırlatıcısı. Ama anı her zaman taze kalacak. Bir morluk gibi solmayacak.

Bu sefer ağzını kapalı tutuyor. "Anneme yalvardım," diye fısıldıyorum. "Beni bu işten kurtarması için yalvardım. Onunla asla evlenmek istememiştim. Ama onun buna ihtiyacı vardı."

"Neden?"

"Sizi ilgilendirmez."

"Neden?" diye homurdandı. Yüzündeki karanlık ifade, daha önce şeytanın gözlerine bakmamış olsaydım beni korkutabilirdi.

"Para için," diye ellerimi yana doğru savurdum, şaşkınlığın yansımasına yansıdığını ve keskin bakışlarını yumuşattığını izledim. "Mutlu musun? Paraya ihtiyacımız vardı. Annem ayarladı. Bana yüzüğü vermeden önce onunla hiç tanışmamıştım bile. Gerçek bu. İnanıp inanmaman umurumda değil. Ve Roman ile kardeşlerin arasında, bunların hepsini zaten biliyordun gibi geliyor bana. Neden şimdi bunu uzatmamı istiyorsun?"

Gözleri kısılıyor, çenesi kasılıyor ve bu bana gereken tüm cevabı veriyor, ama ben barajı yıktım ve duramıyorum.

"Çiftlik borç içinde." Bunu sesli söylemek sadakatsizlik gibi geliyor ama annem de beni evlendirilmek üzere satmaya çalışmıştı, o yüzden sadakat umurumda değil. "Evliliğin gerçekleşmesi gerekiyordu. Bana söyledi ki..."

Gururum boğazıma bir yumru gibi takıldı. Tanrım, çok utanıyorum. İçten içe utanacak hiçbir şeyim olmadığını biliyorum, ama yine de bunu düşündüğümde kendimi kirli hissediyorum. "Çiftliğin batacağını söyledi. Onu kurtarabilecek tek kişi bendim. Yoksa herkes işini kaybedecek, toprağı kaybedeceğiz, her şeyi kaybedeceğiz. Ne yapmam gerekiyordu? Söylediklerimin hiçbir önemi yoktu. Ona yalvardım, Kade. Hatta ona söyledim... Ona söyledim..." Artık bunu yapamıyorum. Çok acıyor. Yorgunluktan yatağa yığılıp ellerimi yüzüme kapatıyorum. "Nasıl bir insan olduğunu biliyordum. Gördüm. Bana gösterdi. Ve o, abarttığımı düşündü. Duymak istemedi."

Yaklaştığını duyunca, irkilerek arkamı döndüm. "İstemiyordum. İstemiyordum." Nedenini bilmiyorum ama bana inanması önemli.

Birinin bana inanması önemli. Çok yalnızdım, boşluğa bağıırıyordum.

"Neden daha önce söylemedin?" diye fısıldıyor. Sırtıma dokunuşu nazik, neredeyse şefkat dolu. Gerçekten de bu kadar uzun zamandır şefkat hissetmemiş miydim? Tek istediğim ona yaslanmak, onu içime çekmek. Tıpkı uzun bir kuraklığın ardından yağmuru emen kuru toprak gibi.

"Bilmiyorum. Ben... Utandım. Çok utanç vericiydi."

Ve başka bir şey daha. Bunu duymaktan hoşlanmayacak ama artık umurumda değil. Ellerimi indirip ona doğru döndüm. Gözlerimin içine bakmasını istiyorum. "Hiç de nazik değildin. Aslında, oldukça iğrençtin. Anlayacağını ya da dinleyeceğini mi sanıyordum?"

"Haklısın. Şimdi dinliyorum." Elini omzuma dokunduruyor ve lanet olsun, çok iyi hissettiriyor. İstemiyorum da. Beni incittiği için ondan nefret etmek istiyorum. Beni bu kadar yalnız hissettirdiği için ondan nefret etmek istiyorum. Ama aynı zamanda yorgunum. Ve birinin bana nazikçe dokunmasının üzerinden çok uzun zaman geçti.

Gözlerim kapanıyor. Dikkatim tamamen elinin ağırlığına, sıcaklığına odaklanıyor. Teselliye o kadar ihtiyacım var ki, bunu bile kabul ederdim.

Dur. Hayır. Bana yaşattığı onca saçmalıktan sonra asla.

"Elini benden çek." Elini savurup ayağa fırladım, kendime acı acı güldüm. Onun işini bu kadar kolaylaştırdığım için gülmek zorundaydım.

Gülmüyor. "Şimdi sorunun ne? Benden ne istiyorsun?"

"İlginçtir ki bunu soruyordun, çünkü tam da sana söyleyecektim." Kolumu cama doğru savurarak fısıldadım, "Defol buradan. Bir daha geri gelme."

Gözlerindeki ifade, neşeli halden soğuk ve sert bir hale dönüştü. Kollarını saldıran yılanlar gibi uzattı, elleri kollarımı kavrayıp beni yatağa geri çekti. Bu sefer beni sırt üstü yatırdı ve üzerime yığıldı, nefesimi kesti.

"Bir şeyi unutuyorsun." Nefesi o kadar sıcak, o kadar istenmeyen ki, yüzümü ondan kaçırmak için çeviremiyorum. Çok yakın, çok baskın. "Bana borçlusun."

"Sana çok şey borçluyum!" diye nefes nefese kaldım, o da bana dokunmaya başladı ve onu neden kovduğumu unutturdu çünkü

aman Tanrım, inanılmazdı. Bana neler yaptırdığı. Bana neler yaptırmak istediğimi.

"O zaman Emma'nın odasına gidip, sevgili ölü nişanına ne yaptığını ona anlatmamda bir sakınca görmezsin, değil mi?"

Tahmin ettiğimden daha hasta. O kadar hasta ki, beni şok etti. "Beni zorlayacak mısın? Bu kadar mı alçakça davrandın?"

"Doğru. Bana hakaret et," diye ısrar ediyor, bir eliyle göğsümü kavrayıp sıkarken karanlık bir şekilde kıkırdıyor.

Kahretsin, bu neden bu kadar iyi hissettiriyor? "Senden nefret ediyorum. İğrençsin," diye fısıldıyorum, kalçalarım kalkarken ve sırtım onun dokunuşuna doğru kavislenirken.

"Ama sen hâlâ beni istiyorsun, küçük tay. Bu senin hakkında ne söylüyor?"

En kötü yanı, haklı olması. Ne kadar karşı koyarsam koyayım, bunu istediğim için yapmıyorum. Gerçekten de, bedenimde değil. Belki kalbimde, onun sadece bencil, karanlık ve acımasız olduğunu biliyorum.

Ama elini pijamamın altına sokup çıplak tenime dokunduğunda dokunduğu şey benim zihnim değil. Tüylerim diken diken oluyor ve titriyorum, bu da beni daha da sinirlendiriyor. Ona karşı zaafım olması zaten yeterince kötü, bir de bunu gösterip benimle dalga geçmesine izin vermek zorunda değilim.

O göğüslerimi okşarken dişlerimi sıktım, sonra birini, diğerini okşadı ve tepkilerimi dikkatle izledi. "Numara yapmayı bırak," diye mırıldandı ben kendi vücuduma karşı mücadele ederken. "Bunu istiyorsun. Beni istiyorsun ve ben de seni istiyorum."

"Siktir git."

"İşte bu daha iyi." Kötücül bir sırıtışla şortumun bel kısmını kavrayıp vajinamı sıcak ve ıslak bir sıvıyla doldurdu. Yanlış, çok yanlış. Gözlerimi sıkıca kapattım. Hayal kırıklığı beni titretti. Öfke ve çaresizlik. Daha büyük, daha güçlü olması bile önemli değil. Her iki durumda da ona karşı çaresiz olurdum.

Ben direnmeyi bırakıp hareketsiz yatınca, şortumu ve altındaki tangayı çıkarabilmesi için hafifçe hırladı. Bunu mu istiyor? O zaman bunu alacak, ama eğer istediği şekilde olacaksa, lanet olsun bana.

Hiç karşı koymadım, bacaklarımın arasına sıkışmasına izin verdim, bacaklarımı daha da açarak yer açtım.

"Ne yapıyorsun?" Şimdi sesi emin değilmiş gibi geliyor.

"Ne? Bu şekilde o kadar eğlenceli değil mi? Çünkü dövüşmemi istiyorsun, değil mi?" diye alay ediyorum, o da ellerini çıplak bacaklarımda gezdirip uyluklarıma bastırıyor. "Her şey, yeter ki kendini büyük ve güçlü hisset. Sen sıkıcısın."

"Sıkıcı mı? Sana sıkıcılığın ne olduğunu göstereceğim." Dizlerinin üzerine doğrulup bana öfkeyle baktı. Koyu renkli gözleri alev alev yanarken, öfkeyle kemerini çözdü ve fermuarını indirdi.

"Şimdi titremem ve ürpermem mi gerekiyor?" diye soruyorum, dirseklerimin üzerinde doğrulup. "Lütfen söyleyin, nasıl davranmam gerektiğini bileyim."

"O ukala ağzını kapatsan iyi olur." Derin sesi içimde yankılanırken kot pantolonunu ve boxer şortunu dizlerine kadar indirdi. "Bununla sana neler yaptırabileceğimi biliyorsun, ikimiz de beni emdiğinde ne kadar ıslandığını biliyoruz."

Sertleşmiş cinsel organı artık serbest kaldığı için hafifçe ileri geri sallanıyor.

Umursamıyormuş gibi yapıp gözlerimi deviriyorum. "Şimdi korkmalı mıyım? Belki de tüm bunlara nasıl katlanmam gerektiğini sana sormalıyım? Çok acınası. Bunu elde etmenin tek yolu bu mu?" diye soruyorum gülerek, o da elini cinsel organına götürüp okşarken, bir yandan da cinsel organıma bakıyor. "Beni şantaj mı ediyorsun? Hayatın bu kadar mı acınası?"

"Görünüşe göre amcığın beni acınası bulmuyor." Beni şaşırtarak parmağıyla ıslaklığımı okşadı ve nefesim kesildi. "Amcığın bana hazır görünüyor. Öyle de hissettiriyor."

Üzerime çöktüğünde ve beni yatağa doğru bastırdığında nefesim tekrar kesildi. Geniş kafası beni yokladıktan sonra bir eliyle kendini kavrayıp klitorisime sürtmeye başladı. "İtiraf et. Bunu istiyordun."

"Hayır," diye homurdandım, içimdeki sıcaklık artarken ve zevk kıvılcımları cızırdarken bile. "Siktir git, Kade. Seni istemiyorum."

"Bunu, amcığının benim için nasıl ağladığını hissedemeyen birine anlat," diye hırıltılı bir sesle söyledi. Alnı alnıma değdi, nefeslerimiz

birbirine karıştı, daha hızlı ve daha ateşli bir şekilde. "Bu gece benim için boşalacaksın, Allie. Benim sikime boşalacaksın."

"Yapmayacağım!"

"Ah evet, yapacaksın," diye nefes nefese yüzüme doğru fısıldadı, sonra girişime doğru bastırdı, bu da hem arzu hem de korku dolu bir iniltiyi bastırmak için dudağımı ısırma neden oldu. "Artık önümüzde hiçbir engel yok."

Bir şey var.

İleri doğru bastırdığında hissettiği bir şey var. Beni gererek, vücudumu şişmiş kafasını içine almaya zorluyor.

Artık biliyor.

Gözleri kocaman açıldı, sonra yüzünü geri çekip bana dik dik baktı. Ağız sessizce kıpırdadıktan sonra sesini buldu. "Bakire misin?"

"Şimdiye kadar öyleydim."

"Sen... bana hiç söylemedin."

"Peki ya?" Hiçbir şey söylemeyince, homurdanıyorum. "Öyle olmadığımı varsaydın. Neden seni düzelteyim ki?"

"Ben..." Gözleri yüzümde gezinmeye devam ediyor, sanki birdenbire olup biteni anlayamamış gibi. Sonunda dirseklerinin üzerinde doğrulup uzaklaşmaya başlıyor.

"Artık çok geç." Yarı doğruldum, bir elim ensesindeydi. Gözlerimiz buluştu, sonra alt dudağını dişlerimin arasına alıp acıyla inlemesine neden olacak kadar sertçe ısırdım. "Sakın durma. Başladığın işi bitir, Kade."

Onu tekrar üzerime çekerken yüz hatları değişiyor ve sertleşiyor. Hala içimde ve şimdi vücudunu üzerime bastırarak kendini daha da derine itiyor; bağlantı noktamızdan bembeyaz, yakıcı bir acı içimi parçalıyor.

"Al," diye fısıldıyor sesi, acıyı ve ruhumu parçalayan baskıyı yarıp geçiyor. "İstiyor musun? Al."

Bu zorluk dişlerimi sıkmama ve acıyı yutmama neden oluyor. Ona bununla başa çıkabileceğimi göstermem gerekiyor. "Daha derine," diye fısıldıyorum, titreyerek bacaklarımı onun etrafına dolamadan önce. "Daha fazla."

Eğilip yüzünü boynuma gömüyor. Dili tenimi yalarken daha da derine iniyor. Dişlerim omzuna değiyor, sonra da olabildiğince derine

indiğinde tişörtünün üzerinden ısıyorum. Tarif edilemez bir duygu. Çok doluyum. Acıyor... ama güzel bir şekilde.

İki elimle tişörtünü pençeliyorum, sırtından yukarı doğru çekiyorum, o da bana yardım edip çıkarıyor. Tırnaklarım omuzlarına saplanmış halde fısıldıyorum, "Daha fazla. Bana daha fazlasını ver."

"Bunun üstesinden gelebileceğini mi düşünüyorsun?"

Tırnaklarım derisini tırmalıyor ve onu tıslatıyor. Bu sesi seviyorum. "Senin penisinin üzerinde beni boşaltacağını söylemiştin." Ayak bileklerimi kalçalarına doluyorum. "Bak bakalım, dene bakalım."

Bu sefer o kadar yavaş değil. Geri çekiliyor, sonra vücudumu sarsacak kadar sertçe ileri itiyor. Gözlerim kapalıyken, acı ve zevki, daha önce hiç tatmadığım ama alışabileceğim bir kokteyl gibi, içime çekerken yıldızlar patlıyor.

"Bana bak." Nefes nefese tekrar geri çekiliyor. "Gözlerini aç."

Evet, yapıyorum ve her vuruşta sürtünmeyi artırdıkça yavaş yavaş dağıldığını izliyorum. Acı azalmaya başlıyor, ama baskı, doluluk hissi hala orada. Ve iyi hissettirmeye başlıyor. Çok iyi.

"İşte bu." Biraz daha hızlanıyor ve ben de bunu istiyorum. Şu an her şeyden çok bunu istiyorum. Onunla birlikte içimde boşaldığımda neler olduğunu hissetmek istiyorum. Orada, karanlıkta minik bir parıltı gibi, ama büyüyor. Toplarının kalçalarıma her çarpmasıyla daha da parlaklaşıyor.

Tek eliyle tişörtümü göğsümden yukarı doğru itiyor. Göğüslerim onun hareketleriyle birlikte sallanıyor; meme uçlarım göğsüne değdiğinde oluşan o küçük hisler akıl almaz, ve daha fazlasını istediğim için sırtımı ona doğru geriyorum. Bu yeterli değil. Hiçbir şeyin yeterli olup olmayacağını da bilmiyorum.

"Kade..." diye fısıldadım, ellerimi sırtında gezdirirken, kaslarının derisinin altında nasıl hareket ettiğini hissettim.

"Ver bana." Daha hızlı, daha hızlı hareket ediyor ve bedenlerimiz her çarpıştığında ıslak, şapırdayan bir ses çıkıyor. "Hissetmeme izin ver. Boşalmanı penisimde hissetmeme izin ver."

Neredeyse orada, tam ulaşamadığım bir mesafede. "Gelmek istiyorum," diye inliyorum hayal kırıklığıyla, ama oraya ulaşamıyorum.

"Sana yardım edeyim." Başını eğerek dudaklarıyla kulağımı okşarken, bir eliyle aramızda dolaşarak klitorisimi okşadı ve benden

tiz bir ılık kopardı. "Ver bana, Allie. Penisime boşalmanı istiyorum. Beni sağmanı istiyorum. Hissetmeme izin ver."

Bu, içimde bir patlamayı tetiklemek için yeterli. Vücudum onu sıkıca kavıyor, sıkıca tutuyorum, sonunda gerilim kırılıyor ve ya ağızımı omzuna bastırmak zorunda kalıyorum ya da evi yıkacak kadar bağıyorum.

"Evet, Allie, aynen öyle." Ben hâlâ titrerken, mutluluk dalgaları hâlâ içimden geçerken geri çekildi. Bir saniye sonra, karnıma bir sıcaklık dalgası indi. Bir tane daha, bir tane daha, derken derin bir homurtuyla yanıma yığıldı.

Bunu bana hep nasıl yapıyor? Önce ondan nefret ediyorum, sonra yalvarıyorum. Bu adamın yanında kendime güvenemiyorum. Beni nasıl bu kadar kolay alt ettiğini, kafasının içindeki düşmanın tehditkardan iyiliğe nasıl bu kadar kolay geçtiğini anlamıyorum. Hiçbir şey söylemeden kalkıyor, pantolonunu ve iç çamaşırını çıkarıyor, sonra çıplak bir şekilde banyoma yürüyor. Başımı yataktan kaldırdığımda tam zamanında ışığı açtığını görüyorum. Vücuduna, her kasına ve kıvrımına bir anlığına hayran kalıyorum. Onun kadar iyi görünmek yasa dışı olmalı.

Islak bir bezle geri geliyor ve tek kelime etmeden menisini tenimden siliyor. Dokunuşu nazik. Düşünceli.

"İyi misin?" diye soruyor konuşmasını bitirdikten sonra.

Çok yorgunum. Her yerim ağrıyor. Ama uzun zamandır hissetmediğim kadar iyiyim de. "Evet, iyiyim." Üstümü başımdan çıkarıp yere atmak için doğruldum. "Kesinlikle iyiyim."

Ve o yanıma yatağa girdiğinde, üzerimize battaniyeleri örttüğünde ve beni ait olduğum yer orasıymış gibi kollarına çektiğinde kendimi daha da iyi hissediyorum.

Günlerdir, hatta haftalardır ilk defa bu kadar *rahatlamış* hissetmemiştim. Belki de ait olduğum yer burasıdır?

"Neden bana hiç söylemedin?" diye kulağıma fısıldadı.

Nefesi ensemi gıdıklıyor ve sıcak, çıplak bedeni benimkini sarıyor. Kollarında kendimi güvende ve sevildiğimi hissediyorum.

Esneyerek mırıldandım: "Hiç sormadın, dürüst olmak gerekirse sorsaydın da hiçbir şey değişmezdi. Sevişme zamanımız geldiğinde,

gerçek olmasını istedim. Tam olması gerektiği gibi, olduğu gibi olmasını istedim."

Yavaşça kıkırdadı. "Seninle ne yapacağım ben, ufaklık?" Yorgunluk ve memnuniyet birleşip beni bayıltmadan önce duyduğum son şey buydu.

BÖLÜM 23

SON ZAMANLARDA

oLmalıydı Her şey en başından beri böyle .
Onu kollarımda uyandırmak. Burnum saçlarına gömülü, her yer vanilya kokusuyla çevrili. Bedenim onun bedenine sarılmış, uyurken bile onu koruyorum. Bunu bunca zamandır nasıl yaşamadım? Havasız yaşamaya çalışmak gibi. Ona o kadar ihtiyacım var.

Ait olduğum yeri bulduğumu hissetmek için çok uzun zamandır bekliyordum ve meğerse o yer hep buradaymış.

Sabahleyin, cinsel organlarım boşalmış ve haftalardır uyumadığım bir anda, böyle düşüncelere kapılmak kolay. Biraz romantize edip durumun gerçeklerini görmezden gelebiliyorum.

Gerçek şu ki, o zamanlar aramızda çok fazla engel vardı.

O da dahil. Ben de. Bununla hiçbir ilgim yokmuş gibi davranamam.

"Bütün gün burada kalabilir miyiz?"

Uyanık olduğunu bilmiyordum. Sesi yarı boğuk ve uykudan kalınlaşmıştı. "Dünyanın var olmadığını varsayabilir miyiz?" diye mırıldandıktan sonra kalın yorganının altına daha da gömüldü.

Bu gerçekten çok cazip. "Çok isterdim," diye itiraf ediyorum, boynuna sokularak. Sıcak ve parfümünün kokusuyla, benim kokumla dolu. Sarhoş edici. "Ama dünya yine de orada olacak. Keşke öyle olmasaydı."

"Beş dakika daha mı?" Geriniyor ve bana doğru hareket ediyor. Masum bir hareket olduğundan eminim, ancak penisim aynı fikirde

değil ve dolgun kalçalarına sürtünerek sertleşmeye başlıyor.

"Böyle devam edersen," diye fısıldıyorum kulağına, "beş dakikadan çok daha fazlasına ihtiyacımız olacak."

Başını çevirip bana bakıyor. Şu anki kadar güzel hiçbir şey olmamıştı; saçları dağınık, gözleri yarı kapalı, sanki uyanmadan önce içinde bulunduğu rüyaya hâlâ tutunmaya çalışıyor. "Belki de istediğim şey bu."

Bu gerçek mi? Kahretsin, gerçek olmasını istiyorum. O kadar çok istiyorum ki, neredeyse acı veriyor. Kendimi onun dokunuşuna bırakmaktan kendimi alamıyorum, elim kum saati şeklindeki belinden aşağı, dolgun kalçalarına doğru kayıyor. Sonunda o benim, tamamen benim. "Evet, ama Emma buraya gelip bunu görseydi hoşuna gitmezdi sanırım."

O kıkırdadı ve kaşını kaldırdı. "Ha, bir anda başkalarının ne düşündüğünü önemsiyor musun?"

Evet, öyle düşünüyorum ve bunu açıklayacak kelimeleri bulmaya çalışsam bile başaramayacağımı düşünüyorum. Ben bile zar zor anlıyorum. Dün gece her şey değişti.

Bunu beklemiyordum. Onu böyle elde ettikten sonra asla bırakmak istemeyeceğimi biliyordum. Bu düşüncem değişmedi.

Değişen bendim. Hâlâ onun için dünyayı yakıp yıkardım, ama artık her şeye kafa üstü dalıp sonuçlarını umursamamak yerine stratejik bir şekilde yapmak istiyorum. Sonuçlar gerçek. Sonuçlar şimdi kollarımda, yumuşak, sıcak ve bana güveniyor. Bana ihtiyaç duyuyor. Akıllı olmama, harekete geçmeden önce her şeyi iyice düşünmeme ihtiyacı var. Güneş doğmadan önce burada uzanıp her şeyi düşünüp taşınarak, onun yavaş, ritmik nefes alışverişinin beni sakinleştirmesine izin vererek bunu yapıyorum.

Aklımda tam bir plan yok, ama parçaların nerede olduğunu biliyorum. Sadece onları bir araya getirmem gerekiyor.

Birinci adım. "Saint'i aramalısın. İkiniz genellikle birlikte neler yapıyorsunuz?"

"Bilmiyorum. Bazen alışverişe giderdik." Kaşlarını çatarak, dalgın dalgın tırnaklarını kolumun üzerinde gezdirdi. "Gerçi hiçbir zaman bir şey alacak kadar parası olmadı ve babası da gerçekten istediği şeyi almasına asla izin vermezdi."

Artık bunların hiçbirini dert etmesine gerek yok. "Bugün onunla dışarı çık. Ama çıktığında," diye ekliyorum, "abartma sakın. Nişanlının nerede olduğunu kimse bilmezken sen keyif çatıyorsan hoş görünmez. Belki balayınızdan bahsedersin," diye sonradan ekliyorum.

Sanki ona tokat atmışım gibi, elimde irkildi. "Ciddi olamazsın."

Onu, yatağında çıplak ve benim kucağında tutarken, başka bir erkeği ya da onu düşünmek istemiyorum. "Şaka yapıyor gibi mi görünüyor? Yapabileceğin en akıllıca şey bu. Seni gören veya duyan herkesin o piç kurusuna hâlâ bağlı olduğunu bilmesini sağla. Düşünü dört gözle bekliyorsun ve her şeyin yolunda gideceğine güveniyorsun. Akıllıca bir hareket bu."

"Elbette, ama bunu gerçekten söylediğime kimseyi ikna edebilecek miyim?"

"Yapacaksın, çünkü yapmak zorundasın. Başka seçeneğin yok."

"Seçeneğim olmamasından ne kadar bıktığımı biliyor musun?"

Başka birinden gelseydi, abarttığını, sempati kazanmaya çalıştığını düşünürdüm. Ama benim küçük tayım öyle değil. Aksine, yardım istemeden çok fazla sorumluluk üstleniyor.

Ona bir kez sırtımı dönerek zaten onu hayal kırıklığına uğrattım, oysa ihtiyacı olan tek şey onu önemseyen biriydi. Bunu bir daha yapmayacağım. Bir daha asla yalnız kalmayacak.

Ona karşı tamamen dürüst değilim. Elbette, bir maske takması gerekiyor, ama benim de yapmam gereken şeyler var. Kardeşlerimden biriyle konuşmam gerekiyor ve Saint etraftayken bunu yapamam.

Yüzünü bana doğru çevirdi. Yüzündeki bunca kafa karışıklığı ve şüpheyi görmeye dayanamıyordum. "Yapmam gereken her şeyden bıktım. Korkmaktan bıktım. Çok yorgunum."

Alnından düşen yumuşak saçlarını okşayarak fısıldadım: "Bunu anlıyorum."

Gülümsemesinde bir hüznün var. "Biliyorum."

Gözlerinin içinde boğulabilirdim. Parmaklarımın tersiyle yanağını okşadığımda gözlerini kapatıyor, sonra da adeta bir kedi yavrusu gibi mırıldanıyor. "Burada kalamaz mıyız acaba?"

Onun benim ne kadar ayartıldığının farkında bile değil.

Allie: Önce kahvaltı yapacağım, sonra alışverişe gideceğim. Bana şans dileyin.

Saint ile biraz zaman geçirmek, onun kendini daha iyi hissetmesine yardımcı olabilir. Bu, her şeyin yolunda olduğu anlamına gelmez.

Kade: Unutma. Bunu bilmemeli.

Şimdilik burada bırakıyorum. Yanlış kişilerin daha sonra okuyabileceği kadar fazla şey söylemek istemiyorum. Bunu daha sonra halledebilirim, günün planımın bir parçası.

Öncelikle, rahatsız edici bir konuşma yapmam gerekiyor. Calder'ın ana evde olmadığından emin olduktan sonra, Bishop arazisinde Saint ile paylaştığı eve doğru yola koyuluyorum. Roman'ın kafesinden uzakta, onların cennet gibi küçük dünyaları.

Onların evcilik oynamalarına eskiden gülerdim. Şimdi mi? Tek istediğim, Allie'yi kollarımda, kendi evim diyebileceğim bir evde yeniden uyanmak. Bizim evimiz. Kardeşim Saint'e aşık olduğunda böyle mi hissetmişti acaba?

Kapıyı yumrukladığımda ayak seslerini duydum. Her zamanki gibi buruşuk bir flanel gömlek ve kot pantolonla, diğer elinde bir kupa taşıyarak kapıyı açtı. "Bu kadar erken burada ne işin var?" diye sordu, sanki bir pusu bekliyormuş gibi omzumun üzerinden bana bakarak.

"Kahvenizi böldüğüm için özür dilerim," diye yanıtlıyorum. "Sizinle bire bir konuşmak istiyordum."

Kapıdan şüpheli bir bakışla geri çekildi, sanırım bu içeri girmem için bir davetti. Mutfaka doğru yönelirken "Ne hakkında?" diye sordu.

Kolaylaştırmayacak, zaten kolaylaştırmasını da beklemiyordum. Sonunda dinlemeye karar vermeden önce beni olabildiğince acı verici bir şekilde bükecek. Neyse ki çok tecrübem var. Yoksa bununla başa çıkamayabilirdim. "Çok uzun zaman önce değil, sen bize yaptığın seçimleri anlamamızı isteyen sendin. Hatırlıyor musun?"

Mutfak tezgahına uzanıp kupasına baktı. "Eğer işler böyle gidiyorsa, daha fazla kahveye ihtiyacım var."

"Sadece hatırlayıp hatırlamadığını soruyorum. Hatırlıyor musun?" diye soruyorum, mutfak masasında otururken, masanın ortasında küçük bir buket çiçek duruyor. Daha fazla ev ortamı. Her yerde Saint'in izleri var.

"Biliyorsun ki öyleyim." Kollarını kavuşturup çenesini yukarı doğru kaldırdı. "Peki, ne olmuş yani?"

"Saint söz konusu olduğunda senin tarafındaydım. Bunu hatırlıyor musun? Şüphelerim vardı ama sana destek olmaya devam ettim."

İkinci bardağı doldurup, isteyip istemediğimi sormadan önüme bıraktı. "Bunun için mi buradasın? Bunu yüzüme mi fırlatmak istiyorsun?"

"Hayır." Kahve sert. Ona ihtiyacım var. Zihnimi zinde tutmak için her şey mübah.

Kaşlarını kaldırıyor. "Peki sonra ne olacak?"

"Neden böyle davrandığını anlamadım ama sana güvendim. Doğru şeyi yaptığına inandığını biliyordum ve aileyi mahvedebilecek bir durumda bile seni destekledim."

"Biliyorum."

"Buna şimdi ihtiyacım var. Bana güvenmenize ihtiyacım var."

"Neyle?" diye iç çekti. "Son hedef ne? İntikam hırsıyla hareket etmedim."

"Ben de değilim."

Kaşlarını çattı ve kolayca anlayabileceğim bir bakış attı bana.

"Evet, öyleydin. Artık değilim."

"En azından dürüst olduğun için teşekkür ederim." Yanağına bir el silip içini çekti, sonra pencereye baktı. Parlak, güneşli bir gündü, bu da hâlâ hayatta kalmış karın parıltısının neredeyse göz kamaştırıcı olduğu anlamına geliyordu. "Peki ne yapmaya çalışıyorsun?"

"Sadece şunu söylüyorum, daha büyük bir plan var. Her şeyi yakında anlayacaksınız."

Başını geriye atıp tavana baktı. "Bunun bana pek güven vermediğini anlıyorsun, değil mi?"

"Sana güvendim. Hoşuma gitmedi ama sana güvendim. Şimdi de bana güvenmeni ve gerekirse beni desteklemeni istiyorum." Kelimeler boğazına düğümleniyor. Yardım istemek bana doğal

gelmiyor. Bunu başarmak için Allie'nin uykulu yüzünü zihnimde canlandırmam gerekiyor. O, tutunabileceğim tek gerçek şey.

"Bunu yaptığın için pişman olmayacağımdan nasıl emin olabilirim?"

Bunu sormak zorunda kalmasından nefret ediyorum. Sinirlerimi bozuyor ama şu anda sadece gururum değil, daha önemli şeyler söz konusu. Odaklanmış durumdayım. Uzun zamandır ilk defa ne yapmam gerektiğini tam olarak biliyorum. "Sözüme inanmak zorundasın."

"Kendimi çok daha iyi hissediyorum." Yine de kupasını yere bırakıp başını onaylayarak uzattığı eliyle tokalaştı. "Bitti."

Ama elimi onun eline koyar koymaz, tutuşu sıkılaştı. "Bunu bana satarsan, defolup gitsin."

"Merak etme." Beni bıraktığında, bardağı alıp içindekileri içiyorum ve sıcaklığın tadını çıkarıyorum. "Kıçımın şu anki halini seviyorum."

Dışarısı buz gibi. Kamyonetteki kaloriferi sonuna kadar açıp etrafa bakıyorum. Daha önce defalarca buluştuğumuz bu yerde benimle buluşması gerekiyor. Göl donmuş, ağaçlarda yeniden yağan kardan başka hiçbir şey yok. Hafif, savruluyor, havada dönüyor.

Belki de gelmeyecek. Kafam bu kadar mı bozuk? Bu gece burada olacağına söz verdikten sadece üç dakika geçti ve ben pes edip eve gitmeye hazırım. Onun bana güvenmesini istediğim gibi, onun da sözünde duracağına dair biraz inancım olması gerekiyor. İnancı genellikle dişine tekme yemekle karşılık bulan biri için bu tam bir kabus.

Uzaktan farlar görüldüğünde, göğsümde oluşan sıkıntı, o yaklaştıkça gevşiyor. Yanıma yanaştığında motoru kapatıyor, sonra arabadan aceleyle inip kamyonu biniyor, kapıyı çarparak kapatıyor ve ellerini birbirine sürüyor. "Aman Tanrım, hava soğudu. Giyinirken etek iyi bir fikir gibi gelmişti."

Bana kalırsa, diz hizasına kadar uzanan ve baldırlarını saran çizmeleriyle birlikte bu hâlâ iyi bir fikir.

"Bugün nasıl geçti?" Şimdi burada, dokunabileceğim kadar yakınımda olduğuna göre, daha düzgün düşünebiliyorum.

"Pekala, sanırım." Ellerini havalandırma deliğinin önüne tutuyor. Elleri titriyor. Soğuktan mı? "Birkaç şey aldım. Neye benzediklerini söyleyemem."

"Aziz hiçbir şey bilmiyor mu?"

Başını kesin bir şekilde salladı. "Hayır. Onu seviyorum ama berbat bir yalancı. Calder'a hemen söylemek isterdi. Ya da o tahmin ederdi ya da başka bir şey."

Bana döndüğünde rahatlamış görünmüyordu. "Sanırım bir şeylerin ters gittiğini anlıyor. Bu çok karmaşık. Jackson'la evlenmemin sebebinin aslında onu önemseydiğim için olmadığını biliyordu -her ne kadar ona tüm gerçeği anlatmamış olsam da- ve şimdi de öyleymiş gibi davranmak zorundayım."

Ne demek istediğini anlıyorum. "Sanırım yapabileceğimiz tek şey, sorularını kendine saklayacak kadar akıllı olmasını ummak. Kardeşimin karısı olarak, ne zaman susması gerektiğini bilmeli."

Sonra aklıma başka bir şey geliyor. Genel olarak bakıldığında en önemli şey değil belki ama yine de bilmek isterdim. "Bizim hakkımızda bir şey biliyor mu? Ona hiç bir şey anlattın mı?"

"Şaka mı yapıyorsun?" Kahkaha atıp başını salladı. "Anlamayacağından emindim. Şimdi de bizim hakkımızda hiçbir şey bilmiyor."

Utandığın için mi? Kendimi toplamam gerek. İkimiz için de daha iyi biri olmalıyım. Açıkçası, en azından şimdilik bilmemesi daha iyi.

"İşte." Torpido gözünden bugün aldığım iki telefondan birini çıkarıyorum. "Bu senin için. Yeni numaram zaten kaydedildi."

"Buna neden ihtiyacım var?"

"Bu sadece bir önlem. Hepsi bu. İletişimimizi gizli tutmak istiyoruz."

"Anladım."

"Ayrıca..." Bu kısımdan nefret edecek. "Yarın şehre geri dönmek isteyeceksin. En fazla iki gün."

"Aman Tanrım, hayatımda hiç bu kadar alışveriş yapmamıştım. Hiç doğal görünmüyor."

"Alışveriş için değil." Ben de bu fikri sevmiyorum ama tek yol bu.
"Şerife gitmeniz gerekiyor."

Yüzü bembeyaz oldu. "Kahretsin."

"Nişanlının yapacağı şey tam olarak bu."

İnleyerek gözlerini devirdi.

"Herhangi bir gelişme olup olmadığını sormanız gerekiyor. Yapabileceğiniz bir şey var mı? Sevdiğiniz biri kaybolsa ve kimse bir şey yapmasa siz de çok sinirlenirdiniz, değil mi?"

Yüzünü buruşturarak, "Aziz kaybolduğunda zaten yapmıştım," diye yanıtlıyor.

"İşte tam da bu yüzden şimdi yapmalısın. Endişeli görünmen gerek." Yapabileceğini düşünüp düşünmediğini sormayacağım. Yapabileceğini düşünmesi önemli değil. Yapmak zorunda. Bu kadar basit.

"Pekala. Yapacağım." Elini alnına götürerek gözlerini kapattı.
"Başım patlayacak gibi hissediyorum."

"Bunu başaracaksın." Uzanıp ensesini avuçlarımın içine aldım ve nazıkçe okşadım. Çok yumuşak. Ona bu kadar uzun süre nasıl dokunmadan durabildim?

Bana bakıyor ve mesajını anlamam için sadece bir saniyelik göz teması yeterli oluyor. Bir sonraki an, yerinden fırlayıp kucağıma oturuyor. Kalçası kornaya değip ikimizi de güldürdüğünde, yer açmak için koltuğumu geriye çekiyorum ve sonra kalçalarımın üzerine oturup bacaklarını üzerime atıyor.

"Beni ısıt," diye fısıldadı, saçları yüzüme değerek ve dudakları dudaklarımdan birkaç santim uzakta, üzerime doğru eğildi. Şu anda dünyamda her şey o. Sadece onun sıcaklığı var. Vücudunun ağırlığı. Kalın uylukları benimkileri sıkıştırırken, parfümünün kokusu içimde ilkel bir açlık uyandırıyor.

Onu tatmaktan başka ne yapabilirim ki?

Eve dönüş gibi bir tadı var. Tatlı, bağımlılık yapıcı, özlediğimi bilmediğim bir şey. Dudakları, vücudunun geri kalanı gibi dolgun ve sulu. Bir dudağını dişlerimle hafifçe sıyırıp emiyorum, bu da kucağımda kıpırdanırken onun inlemesine neden oluyor.

"Sana ne yaptım ben?" diye soruyorum, ellerimi botlarının üzerinden yukarı, tüyleri diken diken olmuş bacaklarına doğru

gezdirirken. "Masum küçük bakirem, penis düşkünü birine dönüştü."

"Masum değildim," diye hatırlatıyor bana, ağzım boğazında gezinirken. Başımın arkasını kavrayıp beni kendine doğru çekiyor ve tırnaklarını saç derimde gezdirme şekli inanılmaz derecede elektrikleyici.

"Doğru." Hiç de öyle değildi. Bu kamyonu çok eğlendik.

"Sus ve beni öp." Yüzümü ellerinin arasına alıp, ağızlarımız hizalanana kadar başımı geriye doğru eğdi. Dilimi içeri soktum ve o inleyerek kasıklarına sertçe bastırdı. Sanki dün gece ona verdiğimden daha fazlasını almak için can atıyordu. Ve ben de ona vermek için can atıyordum. Taş gibi sertleşmiş, acıyan ellerim vücudunda gezindi ve ipeksi teninin her santimini emdi.

Eteğini beline kadar kaldırıp kalçasından tutarak onu kendime doğru sıkıca çektim. "Bunu mu istiyorsun?"

"Kahretsin, evet," diye inledi nefes nefese, sonra başını geriye doğru bıraktı ki dilim boğazının pürüzsüz sütununda gezinebilsin. Bir eli göğüslerini bulup sıkarken, diğer eli de kalçalarını acıdan mı yoksa zevkten mi olduğunu bilmediğim bir çığlık atmasına yetecek kadar sertçe kavradı. Umurumda bile değil. Sadece tekrar duymak istiyorum.

"Evet," diye fısıldadı, kalçalarını hareket ettirerek, vajinasını örtülü penisime sürttü. Dişlerim derisini çizdi ve o tısladı ama daha hızlı hareket etti, neredeyse üzerimde zıplıyordu. "Evet, aynen böyle."

Dokunmaya, tatmaya, ait olduğum yere, onun derinliklerine inmeye ihtiyacım var. Başka hiçbir şeyin önemi olmadığı o derin yere. Gerçek rahatlamamanın nasıl bir şey olduğunu dün geceye kadar bilmiyordum ve tekrar özlüyorum. Belki de hayatımın geri kalanında.

Parmaklarım ıslak külotunun kumaşıyla örtülü şişmiş bölgesine değdiğinde dizlerinin üzerine doğruldu. "Lanet olsun, çok ıslak," diye inledim, kumaşı kenara çekip parmaklarımı sıvılarının arasında gezdirdim. Kapalı kamyonun içinde boğuk çığlıkları neredeyse kulakları sağır ediyordu, ama bu beni durduramadı. Hiçbir şey durduramazdı.

Parmak ucum titreyen deliğine değdiğinde keskin bir nefes verdi ve sırtını kamburlaştırdı. "Seni benim için iyice hazırlamak istiyorum," dedim tenine doğru, dudaklarımı göğsünde gezdirirken kalbinin nasıl

çarptığını hissettim. İkinci boğumuma kadar doldurduktan sonra, sıkıca kavradığı bir parmak daha ekledim.

"Aman Tanrım, evet," diye inledi, kalçalarını yavaşça daireler çizerek hareket ettirirken, göğüsleri yüzüme geliyor ve kolları beni sarıyordu.

"Ne kadar daracık bir vajina," diye inledim parmaklarımı hareket ettirirken. "Çok ateşli ve dar."

"Kade..." Çaresizliği artıyor, daha hızlı hareket ediyor, her iniltisinde sesi daha da tizleşiyor, neredeyse hıçkırarak ağlıyor ve parmaklarım sırlıklam oluyor. "Kahretsin, Kade!"

O paramparça olup parmaklarımı sıkıca kavradığında, bunun yüzüne yayılıp onu nasıl ısıldattığını izliyorum. Hiçbir şey bu kadar mükemmel, bu kadar doğru olmamıştı.

Parmaklarımı, onun sıvısıyla kaplı bir şekilde, dudaklarıma götürdüğümde hâlâ titriyordu. Kokusu enfes, peki ya tadı?

"Beğendin mi?" diye fısıldadı, hâlâ nefes nefese, tenimi onun misk kokulu tatlılığından temizlemek için yalayışımı izlerken.

"Seni kahvaltıda, öğle yemeğinde ve akşam yemeğinde yiyebilirim."

Aşağıya uzanıp kemerimle oynamaya başladı, sonra telefonu çalınca inledi. "Annemin zili," diye mırıldandı, bana yaslanarak. "Kahrolası herif."

Kızmış mı? En azından geldi. O çantasını almak için yolcu koltuğuna uzanırken ben de başımı koltuğun arkasına yasladım. Birinin annesini düşünmekten daha hızlı yumuşamamı sağlayan çok az şey var.

"Merhaba? Evet, yakında eve gelmeyi planlıyordum..." diye cevap veriyor. Ben hafifçe homurdanınca bana öldürücü bir bakış atıyor. "Ne? Ha. Peki, tamam, eğer hemen eve gelmem gerekiyorsa."

Kahretsin. Zamanlaması berbat. Allie telefonu kapattı ve kucağımdan kalkmaya çalışırken inledim. "Beş dakika daha. Beş dakika daha beklemek onu öldürür müydü?"

"Bana sadece beş dakika mı verecektin?" Sinsi bir gülümsemeyle, "Hemen gitmeliyim. Biraz sinirli görünüyordu." dedi.

Tam olarak ne söylediğini duyamasam da, sesini duyabiliyordum. O telaşlı ses tonu yüksek ve net bir şekilde duyuluyordu. "Eve

vardıgımda gizli telefonda sana mesaj atacağım," diye söz verdi elini kapıya koyarak.

"Hey." Onu neden durdurduğumdan emin değilim. Birkaç saniye bekledikten sonra kaşlarını kaldırdı. "Yolda dikkatli ol. Yağmur iyice şiddetlenmeye başladı."

Ne söylemek istediğimi ya da neden onu durdurduğumu bilmiyorum. Başka bir şey söylemeden gitmesine izin vermek doğru gelmedi, hepsi bu.

"Biliyorum. Ve..." Kapıyı iterek açtı ve bana seksi bir sırıtışla baktı. "Bir dahaki sefere telafi edeceğim. Söz veriyorum." Ve şimdi bir sonraki seferi sabırsızlıkla bekliyorum.

Bölüm 24

ALLIE

KeşKe beni neden hemen görmesinin bu kadar önemli olduğunu söyleseydi. Eve koşarken merak etmek ve endişelenmekten daha kötü bir şey yok.

Telefonumdan arabanın hoparlörlerinden çalan şarkının ritmine göre parmaklarımı direksiyona vuruyorum. Bu, genellikle kendimi harika ve durdurulamaz hissetmemi sağlayan, moralimi yükselten çalma listemden bir şarkı. Hayatımda hiç bu kadar durdurulamaz hissetmemiştim. Sürekli korku ve gerginlik hissetmeyi ne zaman bırakacağım? Her zaman bir sonraki kötü şeyin olmasını bekliyorum. Sonsuza dek böyle yaşayamayacağımı biliyorum, ama önümde gördüğüm tek şey bu. Sonsuza dek korkmak.

O kadar da korkunç bir şey olamaz, değil mi? Olduğundan daha kötü bir ses çıkarırdı. Endişeliydi ama dehşete kapılmış ya da öfkeli falan değildi. Şerif Tanner gelip, *"Bakın, bu arada kızınızın birini öldürdüğünden oldukça eminiz" dese nasıl tepki verirdi, öyle değil.*

Sağ?

Kar şimdi biraz daha şiddetli yağıyor. Yolun iki tarafındaki ağaçları toz gibi kaplayan kar tanelerini temizlemek için sileceklerimin hızını artırıyorum. Çok güzel, büyü. En azından, normalde böyle görürdüm. Şimdilik, gördüğüm tek şey soğuk. Bir yerlerde, Jackson'ın bedeni bu karla mı örtülüyor? Erime gelince ne olacak? Şu anda onun hakkında hiçbir şey hayal etmeme gerek yok.

Şimdi aklımdan başka hiçbir şey geçmiyor. Düşünmeyi bırakmak istiyorum. Bunu nasıl başarabilirim?

Arkamdan gelen arabayı, farları dikiz aynasında neredeyse gözümü kamaştırana kadar fark etmiyorum. "Kahretsin!" Parlamayı engellemek için elimi kaldırıyorum. Bu lanet LED ışıklar. "Arkamdan çekilin!" diye bağıyorum. Beni duyamazlar belki ama onlara bağırarak kendimi daha iyi hissetmemi sağlıyor.

Yol kötü durumda değil ama yine de... Belki de arkadan çarpılmadan fren yapmama bir şans verselerdi iyi olurdu. Aramıza mesafe koymak için gaza biraz daha sert bastığımda, sürücü de aynısını yapıyor.

"Ciddi misin?" Avucumu kornaya sertçe vurdum, sonra elimi kaldırıp onlara orta parmağımı gösterdim.

Arabamın arkasından hafifçe vurulunca bu herifin kim olduğunu merak etmeye başladım.

"Kahretsin!" Kaydığım yöne doğru direksiyonu ters yöne çevirdim, yolun kenarına çok yakındım, ağaçlar sadece birkaç metre gerideydi. Damarlarımda adrenalin akıyordu, nefes nefese kalmıştım ama bir şekilde tekrar yola dönmeyi başardım.

Arkamdaki araba hızlanıyor. Motorunun kükremesi midemi bulandırıyor ve kalbim göğüs kafesimde gümbür gümbür atıyor. "Ne yapıyorsun?" diye bağırarak ayağımı gaz pedalından indiriyorum.

Aynalarımnda sadece o farları görüyorum. Kafamda çılgınca bir çıkış yolu arıyorum. Dönebileceğim bir yol var mı? Ama bu adamın beni dar bir yolda tuzağa düşürmesini istemiyorum. Sadece eve gitmek istiyorum. Neredeyse vardım, sadece birkaç dakika daha.

Birkaç dakikam daha var mı bilmiyorum. Arka sol köşeye hafif bir darbe daha aldım ve neredeyse kontrolü kaybettim. Bu sefer yoldan çıktım, arabanın iki yanına kar yağarken çığlık attım.

"Lütfen Tanrım!" Beni dinliyor mu acaba? Belki de yaptıklarımın ardından bunu hak ediyorum. Belki de Tanrı artık benimle ilgilenmeyecek.

Ellerim direksiyonu sıkıca kavradı. Kontrolü ele geçirmek için öne eğildim. Bir şekilde tekrar yola çıktım ve bu sefer gaza sonuna kadar bastım. "Hadi, hadi," diye fısıldadım, aynadaki farların küçülmesini izlerken. Geri çekiliyordu. Arabayı kırık bir hıçkırık doldurdu, ama duramadım. Devam ettim—ancak ancak gittiğinden ve güvende olduğumdan emin olduktan sonra yavaşladım.

Bu bir şaka. Güvenli mi? Böyle bir şey mümkün mü?

Kapıdan geçince rahatlamadan neredeyse hıçkırarak ağlayacaktım, sonra duygularım beni ele geçirmeden kendimi durdurdum. Annem için kendimi toplamam gerek. Olanları görmesine izin veremem. Zaten ne olduğunu bile tam olarak anlamıyorum. Bir insan neden böyle bir şey yapar ki? Aklıma hemen Jackson geldi. O böyle bir şey yapardı, ama o öldü, yapamaz.

Eve girmeden önce, arabanın arkasına doğru sessizce gidip herhangi bir hasar olup olmadığını kontrol ettim. Boyada çizikler vardı, ama önemli bir şey yoktu. En azından arka lambalardan birinin yolda kalacağını düşünmüştüm, ama hayır. Belki de o kadar sert çarpsalardı, kurtulamazdım. Sanırım yine şanslıydım.

Şansım daha ne kadar sürecek?

Bunu kim yapmış olabilir? Arkama bakıp, üzerime doğru hızla gelen farları görmeyi ve beni ezmeyi bekler gibi, kendi kendime sürekli bu soruyu soruyorum. Kim, neden? Eve girerken titriyorum ama annem yanlış bir sonuca varıyor—ya da belki de doğru olanına, nasıl baktığıma bağlı olarak.

Beni bekliyor olmalıydı ve kapıdan girer girmez neredeyse üzerime atıldı. "Böyle titrediğine göre donuyorsundur! Ne zaman hava şartlarına göre giyinmeyi öğreneceksin?" Başını salladı ve beni şöminenin çıtırtısıyla ısınan ön odaya çekti. Şöminenin yanına yaklaştım, ellerimi uzattım, en azından dışarıdan ısınmaya çalıştım. İçimde ise korkudan donakalmıştım.

"Buraya gelmeniz bu kadar uzun sürerken neredeydiniz?" Cevabımı beklemeden yanıma yakın bir sandalyeye oturdu. "Şerif Tanner aradı. Joseph Lowry, Jackson'ın kaybolmasıyla ilgili soruşturma başlatıyor."

Ya kendimi ateşe atsam? Bütün vücudumun sığacağından emin değilim ama deneyebilirim. Gözlerimi kapatıp derin bir nefes alarak bu düşünceden biraz uzaklaştım. "Sanırım yapması gereken bu. Endişeleniyor."

"Olayda senin de parmağın olduğunu düşünüyor gibi görünüyor."

Havada bir suçlama gibi asılı kaldı. "Elbette, o böyle düşünecekti."

"Neden böyle diyorsun?" Sesinde bir panik tonu var. Planlarının suya düştüğünü görüyor olmalı. Onun benim için endişelenmediğini

hatırlamalıyım. Sadece çiftlik için endişeleniyor.

"Çünkü benimle birlikte kulüpten ayrılırken görüldü. Suçlayabileceği tek kişi benim."

"Suçlamak güçlü bir kelime."

Her şeye rağmen, hâlâ onun için bahaneler uyduruyor. Şaşırtıcı değil. Her şey, onun parasının bizi kurtaracağına dair bu yanılsamadan kaynaklanıyor. "Dün şehirde yanıma geldi ve beni tehdit eder gibi konuştu."

Birkaç saniye sessiz kalıyor. Konuşmanın bittiğini düşünmemem gerektiğini biliyorum. "Peki, kulüpten ayrıldıktan sonra tam olarak ne oldu?"

Artık hikayeyi o kadar iyi biliyorum ki neredeyse kendim de inanıyorum. "Jackson beni buraya getirdi. Tek istediğim duş almak ve bütün gecenin hiç yaşanmamış gibi davranmaktı. Ben eve girer girmez arabasıyla uzaklaştı."

"Size hiçbir planından bahsetmedi mi?"

"Hayır." Bana bir şey söylemesine gerek yoktu. Gösterdi. Elleriyle, ağzıyla ve beni altına aldığı anda vücuduyla. İçimden bir ürperti geçti.

"Acaba ne tür bir işe bulaşmış olabilir?" Göz ucuyla ateşe bakışını izliyorum. Bana inanıyor mu? İnanmaması için bir sebep yok, değil mi?

"Dürüst olmak gerekirse, başının belaya girmesi beni şaşırtmazdı." Belki de söylememeliydim ama birdenbire onun en büyük hayranı olamam. Özellikle de evlenmek istemediğimi bilen annemin önünde. Eğer gerçekten başına ne geldiğini bilmeseydim, bu durumu nasıl idare ederdim?

"Ne tür bir sorun?" Hâlâ bana inanmıyormuş gibi geliyor.

"Bilmiyorum. Sana zaten onun zorba olduğunu söylemiştim." Az kalsın geçmiş zaman kullanacaktım. "Sadece sevimliymiş gibi davranıyordu."

"Biliyor musun, beni hiç şaşırtmayacak şey ne olurdu?" Annemin sesi buruk bir tonda çıkıyor. "Kade'nin serbest bıraktığı çılgınlığı görüp de bizimle hiçbir ilgisinin olmasını istemediğine karar verirse."

Eğer kendine bunu söylemesi gerekiyorsa... Ama dur, ben onu desteklemeliyim, değil mi? Yoksa artık birlikte yattığımıza göre (eğer gerçekten birlikte yatıyorsak) bunların hepsi geride mi kaldı?

"Peki Jackson neden babasıyla iletişime geçmedi?"

İçini çekti, şakaklarını ovuşturdu ve gözlerini kapattı. "Biliyorum. Çaresizce bir şeylere tutunmaya çalışıyorum. Sanırım şükredilecek tek şey, seni suçlayacak hiçbir şeyinin olmaması. Sadece zamanını boşa harcıyor."

Tamam. Öyle olsun.

"Büyük bir yanlış anlaşılma olabilir. Belki erken eve gitmeye karar verdi, bir yerde mahsur kaldı, her neyse. Muhtemelen istediği yere, istediği zaman gidebilir."

"Haklı olduğundan eminim." Çok yorgun görünüyor. Bu duyguyu anlıyorum.

"Yukarı çıkıyorum. Duş almam gerek." Çantalarını arabada bıraktığını hatırlıyorum ama bekleyebilirler.

Yukarı çıkar çıkmaz telefonumu çıkardım. Kade hemen telefonumu açtı. "Ne bu kadar önemliydi?"

Kapımı kilitliyorum, sonra da kapıya yaslanıyorum. "Bir soruşturma başlatılacak."

"Elbette, var."

"Sen mi yaptın... yoksa... cesedi iyi mi gizlenmişti?"

Ben pencereye gidip dışarı bakarken o ağır ağır nefes alıyor. Neden sürekli birilerinin beni izlediğini görmeyi beklediğimi bilmiyorum. Bir çift far. "Benim adamlarım ne yaptıklarını biliyorlar. Bana güvenin. Bu ilk defa olmuyor."

Bunun beni üzdüğünü bile söyleyemem. Belki de hatırlayamadığım bir cinayet işlemeyi önce öyle olurdu. Şu anda tecrübeye ihtiyacım var. "Tamam. Sana güveneceğim."

"Bunu yapmaya devam edin."

Elimde değil. Bilmem gerekiyor. "Sen de eve gittin mi?"

"Evet. Neden soruyorsun?"

"Çünkü..." diye ürpererek kollarımı kendime sardım ve cama sırtımı döndüm. "Birileri beni takip etti. Beni yoldan çıkarmaya çalıştılar."

"Ne?"

"Arabanın modelini göremedim ama büyüktü. Muhtemelen bir kamyonet ya da SUV'du. Farlar sürekli gözlerimi kamaştırıyordu."

Titreyerek nefes aldıktan sonra ekledim: "İki kere neredeyse kontrolü kaybettim."

"Aman Tanrım, Allie!" diye bağırdı, sesi arka planda yankılandı.

"İyiym. Araba da iyi. Sanırım beni korkutmaya çalışıyorlardı, ama neden?"

Bir an sessizleşiyor, sadece ağır ağır nefes alıp veriyor—tıpkı saldırmaya hazırlanan bir boğa gibi. Onun yoluna çıkmak istemezdim. "Nereye gittiğimi neden sordun? Bunu yapanın ben olduğumu mu sandın?" Soruda karanlık ve tehlikeli bir şey var. Acı verici derecede tanıdık bir şey de.

"Bana biraz rahat bırakabilir misin?" diye fısıldıyorum. "Beni rahatsız etmek için yaptığın ilk çığgınlık bu olmaz, biliyorsun."

"Bunu sonra konuşuruz." Sesindeki tanıdık hırıltıyı duydum. "Eve dönerken mi oldu? Eve ne kadar yakın?"

"Birkaç mil."

"Pekala. Şerif Tanner bir şey ayarlamaya çalışırsa yarın onunla görüşmek yerine evde kalsanız daha iyi olur. Gerekirse telefonla arayın. Henüz şahsen gitmeyin. Tek başınıza dışarıda olmanız fikrini sevmiyorum."

"Ne yapacaksın?" Çünkü bir şeyler yapmayı planladığı çok açık. Kade bekleyip görmeyi seven biri değil. Her şeyi paramparça etmeyi tercih eder.

"Endişelenme. Sen evde kal ve Jackson'la ilgili hiçbir şeyden haberin yokmuş gibi davran."

O kadar kolaymış gibi anlatıyor ki. Umurumda bile değil. Durumu tamamen ona devredip halletmesini sağlamak büyük bir rahatlama. "Ne dersen de."

Böyle bir anda sadece o kıkırdardı. "Bu kulağa hoş geliyor. Ne dersem o."

Telefonu kapattığımda gözlerimi devirdiğimi fark ediyorum ama gülümsediğimi de görüyorum.

Ta ki yolda ne kadar korkutucu olduğunu hatırlayana kadar, ve kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

Bu gece biri beni öldürebilirdi.

BÖLÜM 25

SON ZAMANLARDA

Diğer *piç kurusu.*

Joseph Lowry'yi araştırıyordum, hesaplaşmak için ne kadar ileri gidebileceği konusunda Bishop seviyesinde olup olmadığını anlamaya çalışıyordum. En azından eski araştırmalarımın geri döneyim. Babası Teksas'ta petrol işindeydi ve Joseph Lowry mirasından bir sürü arazi ve binlerce büyükbaş hayvan satın aldı. Tamamen farklı bir durum. Çiftçilik onun kanında yok. Normalde, onun gibi birini görmezden gelirdik. Bir şaka. Kovboyculuk oynayan biri. Ama buna yer yok, çünkü parası var ve para güç ve bağlantılar demek.

Oğlu eve gelmeyince ne yapacak?

Kimle karşı karşıya olduğumu bilmem gerekiyor. Bir şekilde bu benim sorunum oldu. Allie'nin sorunu. Ve elimde bir mücadele olmadan ben kimim ki?

Şimdi, internet araştırmam bu gece için bitti. Halletmem gereken gerçek hayattaki bazı işlerim var. Gözlerim pek görmüyor. Evin içinde dolaşıp kapının yanındaki dolaptan paltomu alıyorum. Az önce kaçtığım kardan dolayı hala ıslak. Bir şeyler yemek için mutfığa gidiyordum ki Allie aradı. Şimdi bir lokma bile yutamıyorum.

Bu kesinlikle Lowry olmalıydı. Başka birinin onu böyle korkutmasının hiçbir mantıklı sebebi yoktu. Ve bu bir korkutma taktiği olmalıydı. Eğer onu öldürmek isteselerdi, yaparlardı. Joseph Lowry'nin parası olan birinin amatörleri işe alacağından şüpheliyim.

Demek kirli oyunlar oynamayı seviyor. Muhtemelen genç bir kızı korkutabileceğini, ona zorbalık yapabileceğini, onu yıpratabileceğini düşünüyor. Ona bir haberim var: Onu benden başka kimse yıpratamaz.

Dışarı çıktığımda kamyonete biniyorum ve Allie'nin eve gitmek için kullandığı rotayı takip ederek yola koyuluyorum. Nedenini bilmiyorum. Bu bir içgüdü, bana karşımda kimin olduğunu anlamamanın ilk adımı olduğunu söylüyor.

Kar yağışı durdu, sadece ara sıra hafif kar taneleri yağıyor; ancak hava yeterince soğuk ve zemin yeterince donmuş olduğu için daha önce yağan kar hala yerinde duruyor. Lastiklerimin kaymasına neden olan birkaç kaygan noktaya denk geldiğim için dikkatli sürüyorum.

Ya onlardan birine çarpsaydı? Ya şansı yaver gitmeseydi? O hurda bir arabanın içinde ölü yatarken ben evde bilgisayar başında bilgi araştırıyor olabilirdim. Bu düşünce ve beraberindeki kanlı, korkunç sahne midemi bulandırıyor. Her yerde kurtlar pusuda beklerken onu nasıl yalnız bırakabilirim?

Evine birkaç kilometre kala gördüm. Lastik izleri yol kenarına doğru sapmıştı. Çok miktarda kar ve çakıl kaldırmış, şimdi yolun her tarafına dağılmış durumda.

Onun arkasında başka bir palet izi daha var. Daha yakından bakmak için kamyonundan iniyorum; tekerlekler yeterince geniş, bunun bir SUV veya kamyon olduğunu tahmin ediyorum. Daha çok gösteriş için yapılmış, iş yapmaya pek uygun olmayan o iğrenç hurdalardan biri.

Burada neden olduğumdan emin değilim. Yapabileceğim hiçbir şey yok ve kullanabileceğim hiçbir kanıt da yok. Burada dururken, neredeyse kendimi o anda hayal edebiliyorum. Çok korkmuş olmalıydı. Ama aklını kaybedip arabayı kaza yaptırmak yerine, mücadele ederek yola geri döndü ve eve ulaştı.

Gurur, kalbimin etrafında oluşan buzu ısıtıyor. İnatçı tayım pes etmeyecek.

Oysa bu gece birileri onu benden alabilirdi. Bazen bir insan ne kadar çok mücadele ederse etsin, bazı şeylere katlanmak mümkün olmuyor.

Kamyonete geri tırmanıp kapıyı sertçe çarptım. Birini öldürmeye bu kadar hazır olduğum son zamanı hatırlamıyorum. Kim oldukları ya da kaç kişi oldukları umurumda değil. Benimkine dokunan kimse sağ çıkamaz.

Onu takip eden adam, Allie'nin ikinci kez yola çıktığı noktadan birkaç yüz metre sonra U dönüşü yaptı. Ben de aynısını yapıyorum, izlerini takip ediyorum. Belki bilmiyorlar ama bu gece ölmeyi kendileri seçtiler. İlk önce, onları buna kimin teşvik ettiğini bulacağım. Onlardan bu bilgiyi nasıl işkenceyle alacağımı hayal ederken yüzümde acımasız bir gülümseme beliriyor.

İsimlerini hemen verseler bile, sırf zevkim için onlara işkence edeceğim.

İstemediğim bir ses kafamı dolduruyor. *Sana ihtiyacı var.*

Tüm o düşünme ve planlamaya ne oldu?

Peki ya onu korumak? Stratejik olmak?

Kahretsin. Bana ihtiyacı var ve bu da hapse girmemek anlamına geliyor, yani ortalığı karıştırmamak, çünkü bu içimdeki öfkeyi dindirecek. Tek yapmam gereken, panik atak geçirdiğinde nasıl çöktüğünü hatırlamak, çenemi gevşetmek ve kaynayan kanımı soğutmak. Tamamen değil, ama sonraki adımlarımı düşünmek için yeterli. Eğer aceleci davranıp öfkeyle saldırırsam onu kurtlara yem etmiş olurum. Bunu tek başına halledemez.

Onun hatırına daha iyi olmalıyım. Şu an karanlıkta el yordamıyla ilerliyorum.

İzler, tahmin edebileceğiniz gibi, oldukça tanıdık bir rotayı takip ediyor. İzler sonunda birbirine karışıyor, ama hepsi tek bir yere çıkıyor. Farkına varmadan, Paslı Çivi'nin otoparkına giriyorum. Burada düzinelerce araç var, çoğunluğu kamyon, ama birkaç tane de SUV. Arabadan inip botlarımın kar kabuğunda çtırdamasını beklerken aklımda tek bir şey var: çizilmiş bir ön tampon veya çamurluk bulmak. Bunu umursamaz bir şekilde, yavaş yavaş, dünyanın derdini umursamayan bir adam gibi yapıyorum.

"Kahretsin." Gerçekten de, geniş lastikleri üzerinde duran, iki kamyonetin arasına sıkışmış gümüş renkli bir kamyonet var. Ön yolcu tarafındaki çizikler dışında, kusursuz durumda. Montana plakalı. Kiralık olabilir.

Zihnimde çirkin, şiddet dolu görüntülerden oluşan bir tablo canlanıyor. Tıpkı hikâyeden çok kan sıçraması içeren korku filmlerinden biri gibi. Kendimi burada beklerken, onları izlerken ve peşlerinden giderken görüyorum. Kovalanmaktan nasıl hoşlandıklarını görüyorum. Sonunda onlara yetiştiğimde beyinlerini dağıtıp, kurtların yemesine bırakıyorum.

Lastiklerini patlatacağım. Onları yolda bırakacağım. İyi bir adam gibi onlara araba ile götürmeyi teklif edeceğim, sonra da ıssız bir yere götürüp paramparça edeceğim.

Bara girip onlarca tanıgın önünde onları öldürebilirdim.

Hayır. Roman'ın ofisinde öğrendiğim ve geleceğe taşımak istediğim pek bir şey yok, ama yanımda taşımaya değer birkaç değerli öğüt vardı. Her zaman planlar kurardı, bazen çok ileriye düşünürdü.

Bu gece kan dökmek yerine içeri giriyorum. Parlak piring korkuluğa oturduğumda Rick, üst üste dizdiği bardaklardan başını kaldırıp bana baktı ve tedirgin bir ifade takındı. "Bu gece sorun istemiyorum," diye uyardı.

"Başımı belaya sokmayı planlamıyordum." Çenemi arkasındaki viski şişesine doğru çevirdim. "Ama belli olmaz. Bazen bela beni buluyor."

"Evet, bazı insanlar buna adeta mıknatıs gibi çekiliyor." İsteddiği kadar söylenip durabilir. Ben bu yerde çok para harcadım ve ikimiz de bunun farkındayız.

O içkimi doldururken, etrafıma bakıyorum, sanki kalabalığı inceliyormuş gibi. Her zamanki bar müdavimleri yüzlerce kez anlattıkları aynı hikayeleri anlatıyorlar. Jukebox'ın yanında dans eden çiftler birbirlerinin kalçalarına dokunuyor, beceriksizce öpüşüyorlar. Adamlar dart atıyor, bahis oynuyorlar. Uzun bir günün ardından rahatlamak isteyen her zamanki insanlar.

İki adam tamamen yersiz görünüyor. Belki de yepyeni kıyafetleri yüzündendir. Buradaki gömleklerin çoğu, benimki de dahil, kullanılmış, defalarca yıkanmış ve biraz solmuş durumda. Kot pantolonlar için de aynı şey geçerli.

Bu ikisi sanki marketten yeni çıkmış ve bir mola yerinde yeni kıyafetlerini giymiş gibiler. Üzerlerinde etiketleri bile duruyor olabilir.

Botları yepyeni ve çiziksiz. Otuzlu yaşlarının başlarında, ikisi de zayıf ve bakımlı.

Ve onlar da, benim gibi, izliyorlar. Bir masada karşılıklı oturuyorlar ama konuşmuyorlar. Gözleri, gökyüzünde daireler çizen bir çift şahin gibi odanın üzerinde geziniyor. Ayrıca dikkatle dinliyorlar. Ne için dinliyorlar? Patronlarına götürebilecekleri bir bilgi için mi?

Yüksek, sarhoş bir ses bilinçaltıma nüfuz etti. "Selam, Piskopos!" Kahretsin.

Barın diğer ucundan bana bağırان o pisliği, onu göremediğim ihtimaline karşı elini kaldırarak, belirsiz bir şekilde tanıdım. "Doğru mu? Roman, seni yaratmak için Emma Porter'la mı yattı?"

Dürüst olmak gerekirse, bunu kendi başıma getirdim. Ve şimdi yeni gelenlerin dikkatini çektim. Tek gereken Emma'nın adını duymaktı. Gözlerinin beni delip geçtiğini hissedebiliyorum, ama bunu yapanlar sadece onlar değil. Dart tahtasının yanında yapılan bahislerin bir kısmının benimle ilgili olması beni şaşırtmazdı. Patlamadan önce ne kadar saçmalığa dayanabileceğimi görmek istiyorlar.

"Sanırım geri çekilme taktiği zayıftı," diye seslendim. Bunun ardından şaşkın bir kahkaha koptu ve ben de onlarla birlikte gülerek omuz silkdim. Demek ki, bira şişesini birinin kafasına kırmak yerine durumu yatıştırmak böyle bir şeymiş. İlginç.

Bardağıma bakarak içkime geri döndüm, derken birkaç tabure ötede yepyeni bir flanel gömlek giymiş biri bara yaklaştı. İçimde bir beklenti dalgası yükseldi, duyularım keskinleşti. Ne yapacak acaba?

"İki bardak daha," diyor Rick'e. Umarım geçimini özel dedektiflik yaparak sağlamıyordur, çünkü bu işte berbat. Orada duruşunda, beni süzüşürken, bir şey söylemek istercesine bakışlarında hiçbir sıradanlık yok. Boğazımdan aşağı süzülen viskinin üzerinde tereddüdünü neredeyse tadabiliyorum.

Barın boydan boya uzanan aynasında gözlerimiz buluşuyor. Çenemi yukarı kaldırıyorum. O da aynısını yapıyor. Bir şey söyleyecek mi, yoksa beni hayranlıkla izlemekle yetinecek mi?

Rick ona biraları getirip ödemeyi yapmadan ve bardakları masasına götürmeden önce bir cevap alamıyorum. "Fırsat

bulduğunda bir tane daha alırım," diye mırıldanıyorum, bardağı Rick'e uzatırken aynadan izliyorum. "Şu iki adamı tanıyor musun?"

Başını salladı. "Bu geceye kadar onları hiç görmemiştim, ama her zaman böyle tipler olur. Sadece geçip giderler."

Eminim öyledirler. İçgüdülerim bana "Kendileri hakkında size bir şey anlattılar mı?" diye soruyor.

Bana bakış şeklini sevmiyorum. Sanki bana söyleyip söylememeye karar vermeye çalışıyor. Pislik herif. "Belki söylemişlerdir, belki söylememişlerdir."

Tanrım, bu böyle devam ederse onu musluk kollarından birine saplayacağım. "Ya öyle yapsalar?" Bu gece benimle uğraşılacak bir gece değil. Benimle uğraşmak için hiçbir gece uygun değil, ama özellikle bu gece hiç değil.

"Şehir dışından. Utah'tan." Bir yandan viski doldururken bir yandan da hâlâ o şüpheli bakışlarını üzerimde tutuyor. "Sana ne?"

"Hiçbir şey. Sadece göze çarpıyorlar, hepsi bu."

"Şimdi gidiyorlar." Rahatlamış gibi geliyor. Sanırım yine polisi kapısına getireceğimden korkuyor. Bu ihtimal artık giderek azalıyor.

Tam da beklediğim gibi, aynada ayağa kalktıklarını izledim, oysa bardaklarının sadece dörtte biri boştu. Patronlarına bildirecek bir şeyleri olduğunu mu düşündüler? Yoksa etrafta korkmuş bir kız olmadığı için geceyi mi bıraktılar? Onları yakaladığımda ne kadar yüksek sesle çığlık atacaklardı acaba?

Akıllıca davranmalıyım. Kasabaya gerçekten ne için geldiklerini öğrenmeliyim. Eğer ortadan kaybolurlarsa, Lowry bir şeylerin ters gittiğini anlayacak ve bir dahaki sefere kendisinin yapmaya kıyamadığı pis işleri yapmak için küçük bir ordu gönderecek.

Taze viskimi yudumlarken sırtıyorum. Sawyer benimle gurur duyardı, çünkü nihayet bir kez olsun hareket etmeden önce düşündüm.

Aynada başka bir göz daha görüyorum, tanıdık biri... Buck, Porter çiftliğinde çalışan adam. Jackson'la olan olaylardan sonra Allie ile kasabada konuşurken de onu görmemiş miydim?

Ona başımla onay verip viskimden bir yudum aldım. O da sadece bir an bana baktı, sonra yüzünü çevirdi.

Çok tuhaf. Başımı sallayıp kendi kendime kıkırdıyorum. Son zamanlarda her şey tuhaftan ibaret.

Aslında bunda komik bir şey yok. Allie'nin güvenliği tehlikede. Muhtemelen çok korkmuş durumda ve bunun bir daha asla yaşanmaması için elimden geleni yapmalıyım.

İçeceğimi bitirip dışarı çıktığımda çoktan kararımı vermiştim. Gümüş renkli kamyon gitmişti ama eminim bir daha geri dönecektir. Bu arada, Allie'yi aramak için yedek telefonumu çıkardım. Sesini duymak omuzlarımdaki gerginliği giderdi ve kalp atış hızımı yavaşlattı. Bana yaptığı şey buydu işte.

"İyi misin küçük tay?" diye soruyorum, otoparkın içinden geçerken.

Bu, onun için olduğu kadar benim için de önemli.

Kamyona binerken, onun sesinin öfkemin keskin kenarlarını yatıştırmasına izin verdim.

Kısa bir görüşmeydi. İkimizi de rahatlatmaya yetti. Benim de mevcut duruma ve bundan sonra yapmam gerekenlere daha fazla odaklanmamı sağladı.

Joseph Lowry'ye, bana ait olana kimsenin dokunamayacağını kesin olarak kanıtlama şansım olmasını neredeyse umuyorum.

BÖLÜm 26

SON ZAMANLARDA

güzel Zorbalığa uğramadan yataktan kalkmak . Benim için önemli bir şey olduğu, yapmam gereken bir şey olduğu için kalkmak güzel.

Allie'yi kontrol etmem gerek ve bu Utah'lı herifleri bulup ona sataşma gibi bir fikirleri olmamasını sağlamam lazım. Bir de Allie bana Emma'nın neden evliliğini ayarladığının gerçek hikayesini anlattığından beri kafamın bir köşesinde gıcıklayan bir fikir var. Bunu kendi başıma halledemem, ama kardeşlerime götürmeden önce kendimi toparlamak istiyorum. Hazırlıklı olmak istiyorum.

Duş alıp, tıraş olup giyindikten sonra aşağı indiğimde Elena mutfaktaydı. Dün gece planladığım gibi yemek yiyemedim. Şimdi midem gurulduyor.

Elena, birkaç hafta önce akşam yemeğinde giydiği gibi, çiçek desenli bir elbise, üzerine bir hırka ve düz tabanlı botlar giymişti. Yanaklarında bir kızarıklık ve yüzünde bir gülümseme vardı; ayak seslerimi duyup ocaktan döndüğünde, "Günaydın," dedi.

"Günaydın." Hâlâ onun yanında nasıl davranacağımı bilmiyorum. Onun bu kadar canlı olmasına alışamadım. Tek gereken onun ölümüydü.

"Aç mısın? Kardeşlerin dışarı çıkmadan önce yemeklerini yediler bile. Ben de kendime bir şeyler hazırlıyordum. Senin için de seve seve bir şeyler hazırlarım."

Neden onun buna ihtiyacı olduğunu hissediyorum? Çünkü herkes faydalı hissetmek ister. "Rica ederim. Teşekkürler."

"Hâlâ az pişmiş mi seviyorsun?" Kadın, sıcak bir tavaya pastırma dilimleri koyduktan sonra bir kutu yumurta çıkardı.

Kendime bir fincan kahve doldurdum, masaya oturmadan önce başımı salladım. "Evet, öyle düşünüyorum."

"Eskiden kahvaltılık tabağınıza yüz çizdiğiniz zamanları hatırlıyor musun?" diye sordu, pastırmayı çevirirken hafifçe gülerek. "Gözleri yumurtadan, ağzını da pastırma dilimlerinden yapardın. Konuştururdun ve Levi verdiği sese gülerdi."

Şimdi o da bahsetti... "Bunu uzun zamandır düşünmemiştim." Ve bu mutfakta doğal, rahat bir sohbetin olduğu son zamanı da hatırlamıyorum.

"Birinin büyüdüğünü izlerken hatırladığınız şeyler bunlar." Başka bir tavada birkaç yumurta kırıyor. "Şimdi sana baktığımda, sadece kardeşini güldürmek isteyen o küçük çocuğu görüyorum. Zaman işte böyle tuhaf."

"Bir daha denemeliyim, bakalım bu sefer onu güldürecek mi?" Hem garip hem de bir şekilde hak edilmiş bir gülümseme paylaşıyoruz. İki de cehennemden geçmiş ve bir şekilde diğer tarafa geçmeyi başarmış insanların birbirlerine bakış şekli gibi.

"Son zamanlarda çok sık dışarıda olduğunu fark ettim," diye belirtiyor. "Her zamankinden daha fazla. İyi misin?"

Bu farklı. Çok uzun zaman önce değil, o tür soruları sormaya cesaret edemezdi. Hiçbirimiz onu bu yüzden eleştirmedik ama Roman eleştirirdi.

"Bence de."

"Umarım öyledir."

Sormamın doğru olduğunu düşünüyorum. "Sen?"

"Her zaman biraz daha iyi." Yumurtaları, muhtemelen çok fazla pastırmayla birlikte tabağa koyuyor ve yemeği masada önüne itiyor, sonra da tost ekliyor. "Afiyet olsun."

Sanırım buna yemeğin kendisinden daha çok ihtiyacım vardı. Emma'dan gelmiş olsam bile, tüm anıların Elena'da olduğunu hatırlamak önemliydi. Bir şekilde, yıllarca süren cehennemden sağ çıkmayı başardı ve hâlâ güzel anılarını saklıyor. Roman'ın onu zayıf biri olarak gördüğünden hiç şüphem yok; genel olarak kadınlar hakkında hiçbir zaman yüksek bir görüşü olmamıştı. Onlar sahip

olunacak, üreyecek şeylerdi. Yıllar içinde, Elena'nın sahip olduğu her kıvılcımı yavaş yavaş yok etti.

Ama başaramadı. Onu tamamen yok edemedi. Hala burada, hatırladığım kadarıyla hiç olmadığı kadar iyi görünüyor ve gülmekten de korkmuyor. Tostumu yumurta sarısına batırırken, Allie o tecavüzcü herifle evlenseydi başına neler geleceğini merak etmeden edemiyorum. Her geçen gün biraz daha mı küçülürdü? Biraz daha mı sessizleşirdi, biraz daha mı yumuşardı, kendi hayatından bir hayalet gibi mi kaybolurdu? Elena'nın Allie'nin yaşındayken nasıl biri olduğunu merak ediyorum. Hayatının nasıl bir hal alacağını hayal edebilir miydi?

Yemeğimi bitirdiğimde ona yemek için teşekkür ediyorum. "Birkaç işi halletsem iyi olur, yoksa Calder beni mahvedecek." O hırsızlar geldikten sonra çitleri her zamankinden daha sıkı kontrol altında tutmalıyız. Bu sabahki görevim doğu otlak alanını kontrol etmek.

Buna ihtiyacım var. Dışarı çıkarken, buz gibi, berrak havayı içime çekiyorum. Onda bir saflık var. İnce bulutlar güneşin önünden geçerken, gökyüzü puslu bir görünüm alırken ciğerlerimi havayla dolduruyorum. Bu toprağın her karışını ezbere biliyorum. Üzerinde kan döktüm. Onun için fedakarlık yaptım.

Babam beni tam bir piskopos olarak görmedi. Böyle güzel bir günde onu düşünmek istemiyorum. Hayattayken yeterince güzel günümü mahvetti. Bir bakıma, güneşi saklayan ve hafızamdan geçerken gölge düşüren bulutlar gibi.

Ama ışığı tamamen engelleyecek kadar güçlü değil. Artık değil, eskisi gibi değil.

Çitin benim tarafımdaki bölümünü bitirmek üzereyken, cebimdeki vızıldayan bir his beni gerçekliğe geri döndürdü. Allie'ye.

Cevap verirken sesimdeki gülümsemeyi ben bile duyabiliyorum. "Günaydın, küçük tayım."

"Mahvoldum. Tamamen mahvoldum."

Fısıltısındaki panik, dikkatimi daha da keskinleştiriyor. "Ne oldu?"

"Tanner aradı." Fısıltısı, banyoda ya da benzeri bir yerde saklandığını düşündüren yankılı bir tona sahip. "Hemen karakola gelmemi istiyor."

Bunu sindirirken gözlerim kapanıyor. Panik içinde ve buna izin veremeyiz. Onun için ürkmüş bir at gibi düşündüğümü bilseydi nefret ederdi, ama bu durumda mantıklı. İlk yapılması gereken şey, güvende olduklarını bilmelerini sağlamak. "Eminim ki sadece kayda geçirmek için bir ifade almak istiyor. Lowry'nin peşini bırakmaması için elinden gelen her şeyi yapıyor."

"Hâlâ hoşuma gitmiyor."

Aynı fikirdeyiz. "Eninde sonunda gideceksin zaten."

"Benim şartlarımla," diye fısıldadı öfkeyle. "Başından beri gitmek bile istemiyordum, ama her şeyi Tanner'ın yüzüne vurup soruşturmada hiçbir yere varamamaktan onu sorumlu tutacağımı düşündüm. Bu her şeyi değiştiriyor."

"Böyle olmak zorunda değil." Kamyonuma doğru giderken sesimi sakın ve düz tutuyorum. "Gittiğinde, sonunda birilerinin bir şeyler yapmasından dolayı rahatlamış gibi davran. Sanki bir açıklama yapmak için bekliyormuşsun ve onun sana ulaşması çok uzun sürmüş gibi. Hâlâ üstünlüğü ele geçirebilir ve tüm oyunu inandırıcı hale getirebilirsin."

İç çekişi titrek. "Öyle mi düşünüyorsun? Gerçekten mi?"

"Bence her şeyi yapabilirsin. Ama sakın kalmalısın. Adamın aklı pek yerinde değil ama sezgileri çok keskin. Hem kendine hem de ona, cevaplara çok ihtiyacın olduğunu ve elinden gelen her şekilde yardım etmeye hazır olduğunu ikna etmelisin. Anladın mı?"

"Tamam." Sesinde şimdi bir kararlılık var. Bunu duyduğuma minnettarım, tıpkı bir kapının açılması gibi. Saklanmayı bırakıp performansına hazırlanmak için cesaretini topladığını hayal edebiliyorum. "Sanırım bunu yapabilirim."

"Bunu başarabileceğini biliyorum."

"Peki ya sen? Tanner'la konuşmak için şehre gittiğimde onun da yanımda olmasını istediğini söylemiştin, değil mi?"

"Merak etme. Seni yarı yolda bırakmayacağım." Ayrıca, bu, başka birinin onu takip edip etmediğini görme şansı anlamına da gelebilir. Tıpkı yepyeni kıyafetler giymiş iki adamın, çizik bir kamyonla dolaşması gibi.

Kesin olan bir şey var: Allie oyuncu olmalıydı.

Şerif karakolunun karşısındaki sokağa park etmiş, kızıl saçları uyarı bayrağı gibi arkasında uçuşarak kaldırımdan aşağıya doğru öfkeyle gelene kadar onu bekliyordum. Şerif Tanner da onu bekliyordu, karakolun önünde kollarını kavuşturmuş, yüzünde sert bir ifadeyle duruyordu.

“Senin yerinde olmak istemezdim,” diye mırıldanıyorum. Ve her gün onun hakkında böyle hissediyorum. Ama bugün? Hayatının performansını sergilemek üzere. Onu duyamıyorum, ama duymama da gerek yok. Eski sessiz filmlerden birini izlemek gibi. Vücut dili her şeyi anlatıyor. Ellerini havaya kaldırıyor, ona doğru işaret ediyor, sonra yanındaki istasyona doğru işaret ediyor ve ardından parmağını göğsüne doğru uzatıyor. Onu işini yapmamakla suçluyor.

Omuzları inip kalkarken derin bir iç çekti ve ardından tek koluyla içeri girmesi için işaret etti. Kadın tekrar ellerini havaya kaldırdı ve bir şeyler söyledi, bunun üzerine adam başını salladı ve ardından onu takip ederek içeri girdi.

Aferin kızım. Gururum göğsümü patlatmak üzere. Kimse onun içten içe yıkıldığını veya dün gece neredeyse yoldan çıkarıldığını bilemez.

Bu düşünce, yakındaki park halindeki arabalara daha dikkatli bakmama neden oluyor. Eğer o adamlar gerçekten Lowry için çalışıyorlarsa, Allie'nin bugün burada olduğuna dair görsel bir teyit isteyeceklerdir. Arkama yaslanıp ya onun ya da ikisinin birden görünmesini bekliyorum.

İlk gördüğüm ikisiydi, ellerinde kahvelerle şerif karakoluna yaklaşıyorlardı, sanki bunu baştan beri bekliyorlarmış gibi. Şerif onlara onu getireceğini mi söyledi? Mantıklı geliyor. Lowry muhtemelen gece gündüz onunla telefonda konuşuyor, ondan bilgi alıyor, ne yapması gerektiğini söylüyor. Onu manipüle etmek zor değil. Ailem bunu bilmeli.

Dün gece yaptıkları gibi ortama uyum sağlamaya çalışıyorlar ve dikkatli olmayan biri için bunu başarabilirler. İkisinde de dikkat çekici,

göze çarpan veya bir insanın onlara bir bakıştan fazlasını yapıp geçmesine neden olacak hiçbir şey yok. Tek dikkat çeken şey, keşif görevine gönderilmiş iki uzaylı gibi her şeyi ve herkesi incelemeleri.

Güzel. Rahat hissetmelerine izin verin. Şüphelenmelerini istemiyorum.

Zaman sonsuza dek sürüyor gibi. Keşke onunla birlikte orada olabilseydim, sırf o keskin diliyle şerifin tüm onurunu nasıl yerle bir ettiğini izleyebilseydim. Radyoda ardı ardına şarkılar çalıyor ve dünya dönmeye devam ederken zamanın nasıl geçtiğini anlamıyorum. O iki adam oldukları yerde duruyorlar, neredeyse binayı koruyorlarmış gibi.

Kahretsin. Daha önce anlamalıydım. Onlar onun kendilerini görmesini istiyorlar. Bu tamamen gözdağı verme taktiği. Kayıp nişanlısının ve zengin babasının sembolü onlar. Onun pes edip bir şeyler ifşa etmesini istiyorlar. Onun yanında benim olduğumu bilmiyorlar.

Onu tekrar görünce rahatladım. İstasyondan neredeyse fırlayarak çıktı, kapıyı gürültüyle kapatmadan önce omzunun üzerinden seslendi. Gerçekten sinirli görünüyordu—bu rol müydü, yoksa adam onu kızdıracak bir şey mi söyledi?

Kadın erkekleri fark etmiyor. Bunun yerine bakışları sokakta geziniyor ve sonunda bana takılıyor. Dudaklarının kenarları hafifçe seğiriyor ama bundan başka bir tepki vermiyor. Arabasına binmek yerine kafeye doğru yöneliyor.

"Hayır, öyle yapma," diye fısıldayarak onun gizli telefonunu aradım.

Caddenin karşısına geçerken telefonu eline alıyor. "Sakın bir şey söyleme," diye uyarıyorum ona daha fırsat bulamadan. "Uzun zamandır konuşmadığın birinden telefon almış gibi yap. Onlardan haber aldığına çok sevinmişsin gibi davran. Yap öyle."

Ağzı açık kaldı. "Aman Tanrım! Merhaba!" Bunu o kadar yüksek sesle söyledi ki, yakındaki bir kadın şaşkınlıkla irkildi. İyiydi. "Var olduğumu unuttuğunu sandım! Nasılsın?"

"Aferin kızım, şimdi beni dinle. Arabana geri dön ve içine bin, ama henüz eve gitme. Anladın mı?"

"Neden?" diye soruyor gülerek. Kaldırıma ulaştığında duruyor, bu da arkasından gelen iki adam için durumu garip hale getiriyor.

"Tepki vermeyin," diye uyarıyorum. "Arkanızdalar. Utah'tan gelen adamlar."

"Şaka yapıyorsun herhalde!" Sanki çok güzel bir haber almış gibi konuşuyor. Onunla çok gurur duyuyorum.

"Hayır. Arabaya bin ve Saint'in evine git. Eve gitme. Seni oraya götürmeni isteyecekler." Bir planım olana kadar Emma'nın bu işe karışmasını istemiyorum. Bu çok hassas bir konu, olayları nasıl açıklayacağımızı bilmeden veya her şeyin doğru tarafında olduğundan emin olmadan önce onun onları görmesini riske atamam.

Hızlı adımlarla arabaya doğru yöneldi. "Ne yapmayı planlıyorsun?"

"Endişelenme. Sanki bir arkadaşını ziyarete gidiyormuş gibi davran, gerisini bana bırak. Tamam mı?"

"Kulağa hoş geliyor." Bu onun için çok fazla oldu. Sonunda sesi çatlıyor ve bu sestten nefret ediyorum.

Beklemekten daha da nefret ediyorum. Onun sokağın en ucuna park ettiği arabaya ulaşmasını beklemekten. İkisinin de siyah bir SUV'ye binmesini beklemekten—araçlarını değiştirmiş olmaları.

Sonra onun yola çıkmasını ve onların da onu takip etmesini bekliyorum. Arkalarından geliyorum, mesafemi koruyorum ve kafamda bir fikir şekillenir şekillenmez Calder'ı arıyorum.

Telefonu açar açmaz, "Neler oluyor?" diye soruyor. "Çit bu sabah nasıl görünüyordu?"

Sanki şu an bir çit umurumdaymış gibi. "Sonra. Daha önemli meselelerimiz var."

"Örneğin?"

Bundan nefret edecek. Ama umurumda bile değil. "Bir araya gelip birkaç istenmeyen misafiri engellememe yardım etmeniz gerekecek çocuklar," diyorum ona, SUV'yi gözümün önünde tutarak.

BÖLÜM 27

SON ZAMANLARDA

“Dün gece Allie’yi yoldan çıkarmaya çalıştılar,” diye açıklıyorum Calder’e telefonda, Allie ve onu kovalayan iki kişiyi kasabadan takip ederken. “İzlerini takip ettim ve onları daha sonra barda gördüm. Rick’e Utah’tan geldiklerini, Allie’nin evleneceği ailenin de aynı yerden olduğunu söylediler. Şimdi de şerif ofisinden beri onu takip ediyorlar.”

Calder, "Peki tüm bunların sizinle ne ilgisi var?" diye sorarken sesi alçaktı.

Kahretsin. Zaman daralırken bir ders dinlemek istiyorum sanki. "Güven hakkında konuştuğumuzu hatırlıyor musun? Benim senin arkanda olmam? Şimdi senin de benim arkamda olmana ihtiyacım var. Ve fazla zamanımız yok," diye ekliyorum. "Yoldalar. Allie doğruca sana geliyor."

"Bu yüzden dahil olmaktan başka seçeneğim yok."

"Yardım edecek misin, etmeyecek misin?"

Derin bir iç çekti. "Pekala. Onlar benim evime ulaşmadan önce yollarını kesmek için bekleyeceğiz. Allie'ye yoluna devam etmesini söyleyin. Saint evde onu bekliyor olacak."

Ona teşekkür ederdim ama fırsat bulamadan telefonu kapatıyor. Sinirli. Bu onun sorunu. Saint ondan en yakın arkadaşını kurtarmasını isteseydi o da aynı şeyi yapardı. Sadece benim rica etmem onu sinirlendiriyor.

Gizli telefonumdan Allie'yi arıyorum.

"Şimdi ne yapmam gerekiyor?" diye bağırdı ben konuşma fırsatı bulamadan.

"Kardeşim onların önünü kesecek. Tek yapmanız gereken Saint'in evine kadar sürmeye devam etmek, tamam mı? Orada sizi bekliyor olacak. Çok hızlı gitmeyin," diye ekledim hız göstergesine bakarak. "Onların sizi takip ettiğini bildiğinizi belli etmeyin. Anladınız mı? Onları korkutup kaçırmak istemeyiz."

"Tamam," diyor ama sesi neredeyse ağlayacak gibi geliyor.

"Yani Tanner'a orada çok kötü davrandın, değil mi?" diye sordum, onu biraz sakinleştirmeye çalışarak.

Şaşkınlıkla gülmesi bana doğru soruyu sorduğumu gösterdi. Konuyu değiştirmem gerekiyordu. "Eminim ki altına yaptı. Tüm departmanı dava etmekle tehdit ettim."

"Keşke kameradan izleyebilseydim. Sokakta gördüklerim zaten yeterince kötüydü."

"Vergi mükelleflerinin parasını boşa harcadığını düşündüğümü ona mutlaka bildirdim."

"Muhtemelen bunu zaten biliyordu," diye belirtiyorum.

"Doğru. Neyse, ona her zamanki gibi aynı hikayeyi anlattım. Artık neredeyse inanmaya başladım," diye ekliyor, hâlâ çok heyecanlı olduğunu belli eden nefes nefese bir kahkahayla.

"Bu iyi," dedim onu, sakinleştirmeye çalışırken bir yandan da SUV'yi çok yakından takip etmemeye özen göstererek. Kahretsin, onları izlerken silahlı olup olmadıklarını kontrol etmeliydim. "Eğer inanıyorsan, daha inandırıcı geliyor."

"Sanırım öyle." Sesine yine endişe karışmış, tiz bir tona bürünmüştü. "Benden ne istiyorlar? Bunu neden yapıyorlar?"

"Sizi korkutup bir şey itiraf ettirmek istiyorlar. Duvarların üzerinize yıkıldığını hissetmenizi istiyorlar. Ne kadar çok baskı yaparlarsa, o kadar çok kırılma ihtimaliniz artar. Ama bunu yapmayacaksınız, değil mi? Çünkü siz yıkılmazsınız."

"Ben yıkılmam." Keşke bunu gerçekten inanıyormuş gibi söylese.

"İşte bu. Bunu duymak istiyordum." Çiftliğe yaklaşıyoruz artık. "Şimdi gidip Calder ile görüşün. Hazır olduklarından emin olun."

"Onlarla ne yapacaksınız?"

"Endişelenme. Sadece Saint's'e gitmeye odaklan." Diğer telefonum çalıyor, Sawyer arıyor. "Gitmem gerek."

O kadar korkmuşken onunla telefonda konuşmayı bitirmekten nefret ediyorum, ama Sawyer'ın aramasını yanıtlarken kendimi onun iyi olacağına ikna ediyorum. "Öyle mi?"

"Neler oluyor böyle?" Sesi yorgun ve belki de hayal kırıklığına uğramış gibiydi. "Neden Porter'ın işlerine karışıyorsun? Bunu zaten konuşmamış mıydık?"

"Eyalet dışından gelen birkaç kişi komşularımızı rahatsız ediyor."

"Peki, bu tam olarak bizim sorunumuz mu?"

"Bunu benim için yap. Patronlarının ne istediğini kesin olarak öğrendikten sonra her şeyi açıklayacağım. Bu benim için çok önemli, Sawyer."

"Evet, hazırız," diye homurdanıyor. Çünkü yardım etmeye hazır olduğunu itiraf etmeden önce beni iyice ikna etmesi gerekiyor. "Evden yaklaşık 400 metre uzaklıktayız."

"Birkaç dakika içinde orada olacağız. Kornamı dinleyin. Yaklaşırken ona basacağım."

Allie ana yoldan sapıyor. SUV onu takip ediyor. Bu yol daralıyor, bu yüzden Allie'nin etrafından dolaşmaları veya U dönüşü yapmaları için yer yok; yolun her iki tarafında da sık ağaçlar yetişiyor.

Kardeşlerime işaret vermek için elimi kornaya bastırıyorum.

Önümdeki fren lambaları yanıp sönüyor, sanki sürücü bir tuzağa düştüğünü anlamış ama artık bir şey yapması için çok geç kalmış gibi.

Allie'nin lastikleri toz kaldırıyor ve Calder'ın kamyonu bu tozun içinden geçiyor. Yolu kapatırken Sawyer ve Levi, SUV'ye tüfeklerini doğrultarak araçtan atlıyorlar. Ben de sağa dönerek yolu kapatıyorum, sonra da frenlere basarak geri geri gitmelerini imkansız hale getiriyorum.

"Sadece konuşmak istiyoruz!" diye bağılıyor Sawyer ben arabadan inerken. "Bunun böyle karmaşık bir hal almasına gerek yok."

Calder, elinde tüfeğiyle kamyondan inerken, "Bishop'ın topraklarındasınız," diye bilgilendiriyor onları. SUV'dan hiçbir hareket

yok. Kaçma girişimi de yok. Ben hala elimde tabancayla yavaşça yaklaşıyorum.

Sürücü tarafındaki cama hafifçe vurarak "Hadi dışarı çık" diyorum.

İkisi de ürkütücü derecede sakin, ellerini göstererek bize katılıyorlar. "Çalıştığımız adam nerede olduğumuzu biliyor," diye duyuruyor içlerinden biri. Dün gece bara gelen, durumu değerlendiriyormuş gibi etrafta dolaşan sinsi, koyu renkli gözleriyle oydu.

"Sizin izinsiz girdiğinizi biliyor mu? Çünkü şu anda yaptığınız şey tam olarak bu. Burası özel mülk, anladınız mı?" diye duyuruyor Calder.

Levi cüzdanlarını alırken ve kimliklerini kontrol ederken, "Neden o kızı takip ediyordunuz?" diye soruyorum. "Mitch ve Derek," diye ekliyorum. Sawyer cüzdanları geri vermeden önce ehliyetlerin fotoğraflarını çekmek için telefonunu çıkarıyor.

Araçlarına yaslanmışlar, elleri görünür halde, birbirlerine alaycı bir şekilde gülümsüyorlar. İnsanların bir şeyden paçayı sıyracaklarını düşündüklerinde yaptıkları gibi. Sessiz konuşmalarını neredeyse duyabiliyorum. Bunu yaptıklarına pişman olacaklar.

"Kimseyi takip ettiğimizi kim söyledi?" diye soruyor Mitch, sanki bir pusu bekliyormuş gibi etrafına bakınarak.

"Çünkü seni takip ediyordum," dedim ona. "Şehir dışından geldiğini biliyorum. Onu takip ettiğini biliyorum. Şerif karakolunun önünde onu bekliyordun. Neden?"

"Sana ne?" diye soruyor Derek, ardından yere tükürüyor. "Yapmamız gereken bir iş var."

Gözümün ucuyla kardeşlerimin bana dikkatle baktığını fark ettim. Onlar da bu sorunun cevabını merak ediyorlardı. "O benim arkadaşım."

Mitch, polar astarlı kot ceketinin altından omuz silkerek, "Şey, patronumuz arkadaşınızı takip etmemizi istedi. Bu bizim işimiz." dedi.

"Neden?" diye soruyor Levi.

"Seni kim işe aldı?" diye soruyor Sawyer. Kimin işe aldığını biliyorum ama bu heriflerin önünde ismini vermeyeceğim. Bunu onlar teklif etmeli.

Derek alaycı bir şekilde, "Sizi ilgilendirmez. İzinsiz giriş konusuna gelince, sizin arazinizde olduğumuzun farkında değildik. Memnuniyetle ayrılırız." dedi.

"Patronunuzun ne istediği umurumda değil." Kardeşlerimi görmezden gelerek yanlarına yaklaştım, birinden diğerine baktım. "Onu rahat bırakın, yoksa daha yakından tanışmamızı istemezsiniz."

Mitch, "Kimle uğraştığının farkında değilsin," diye uyarıyor.

Kardeşlerim silahlarını kaldırdılar.

"Bence bilmeyen sizsiniz. Anladınız mı?" diye karşılık veriyorum, yüzlerindeki o kibirli ifadeyi silen bir gülümsemeyle. "Ve bu işe kolluk kuvvetlerini karıştırmaya da zahmet etmeyin. Eğer bu sizin patronunuzla bizim aramızda bir meseleyse, biz kazanırız. Buna bahse girin."

Birbirlerine tekrar baktıklarında artık o kadar kendinden emin görünmüyorlardı. "Pekala," diye mırıldandı Mitch.

"Uslu çocuklar olup kızı rahat bırakacak mısınız?" diye soruyorum.

"Tamam dedi," diye hırıldadı Derek. Mitch ise bana sadece dik dik baktı.

Kardeşlerime şöyle bir baktığımda memnun olduklarını anladım. "Pekala. Defolun buradan." Kamyona geri döndüm ve yolun kenarına çektim ki geri geri gelebilsinler, sonra da her iki tarafta yeterli boşluk olur olmaz garip bir dönüş yaptım.

Arabadan tekrar dışarı çıkarken yolcu tarafındaki cam aşağı indi. "Burnunu ait olmadığı yere sokarsan pişman olursun," diye uyardı Mitch. Korkmam gerekiyordu ama onlar uzaklaşmadan önce sadece kıkırdadım.

Şimdi asıl zorluk bunu kardeşlerime açıklamak olacak.

Sawyer hiç vakit kaybetmeden bana saldırdı. "Şimdi, sana sorabilir miyim, bu saçmalığa neden bulaşıyorsun?" Hayal kırıklığı oldukça açık bir şekilde ortadaydı.

Levi, "Bu, Emma'nın Allie'yi tanıştırdığı adamla ilgili değil mi?" diye soruyor. "Galadan sonra ortadan kayboldu."

"Sanırım öyle." Omuz silktim.

"Bunun böyle olduğunu biliyorsun," diye çıktı Calder. Sawyer'a baktı. Sawyer da Levi'ye baktı.

Şimdi anladım ve bu anlayış dişlerimi sıkmama neden oluyor. "Bir dakika. Defolun gidin," diye homurdanıyorum, başımı onlara doğru sallayarak. "Bunun ben olduğumu mu düşünüyorsunuz? Bir şey yaptığımı varsayıyorsunuz ve bu yüzden umursuyorum."

Calder, başını eliyle ovuşturduktan sonra içini çekerek elini indirdi. "Konuşmak istediğim konulardan biri de buydu," diye açıkladı. "Şehirde bazı söylentiler dolaşıyor."

Şüphe, özgüvenime sızarak midemi bulandırıyor. Elimden geldiğince durumu geçiştirmeye çalışıyorum; artık bu benim doğal halim oldu. "Ne tür söylentiler?"

"Mesela biyolojik annenizin çiftliğini miras alması gereken adamın, siz onun varisi olduğunuzu açıkladıktan hemen sonra ortadan kaybolması gibi."

Bu çok açık bir şey.

Bunu daha önce nasıl duymadım? Ha, doğru. Allie'ye odaklanmıştım.

Her şeyi planladığımı sanıyordum. Sanki her açıdan bakıyor, her hamleyi tahmin ediyor ve birkaç adım önde oluyordum. Soğuk rüzgarda duyulan hafif kahkaha sesi omuzlarımı dikleştirdi. Nereden geliyor bu ses?

Bu, kafamın içinden geliyor. Roman benimle alay ediyor, bundan zevk alıyor. Beni her zaman değersiz, tamamen işe yaramaz biri olarak görmüştü. Planlarımın paramparça olmasını izlemekten büyük keyif alırdı.

"Bunu sen mi yaptın?" Calder'ın sorusunda tam olarak bir yargılama yok, ama bu da soruyu duymayı kolaylaştırmıyor. "Anlat bize."

Sawyer, "Gerçeği söylemezseniz size yardımcı olamayız," diye ekliyor.

"Ya 'evet' dersem?"

Üçü de aynı anda irkildi. "Bence oldukça güçlü bir düşman edindin," diye mırıldandı Calder. Çenesindeki gerginlik, sakın ve ölçülü cevabından farklı bir şey anlatıyordu. Kafamı koparıp boğazıma sıçmayı hayal ediyordu. En azından.

"Merak etmeyin. Ona dokunmadım. Gerçek bu," diye ekliyorum, karşımda sadece şüpheli bakışlar görünce.

"Peki, ne *oldu* ?" diye soruyor Sawyer.

"Nereden bileyim? Arabasını bir yerlerde kaza yapmış olabilir. Belki de parasını yanlış yerde savurmuş ve bir hendeğe düşmüş olabilir. Bilemem." Soruları cevaplamayı bırakmalıyım. Onları bu işe karıştırmak istemiyorum. Zaten işin içinde olmam yeterince kötü. "Tek bildiğim, dün gece birileri Allie Porter'ı yoldan çıkarmaya çalıştı ve onu öldürebilirdi, peki ne için? Utah'taki zengin bir çiftlik sahibi ona gözdağı vermek için para mı ödedi? Bu saçmalık ve hepiniz bunu biliyorsunuz."

Levi gözlerini kısarak başını yana eğdi. "Peki, senin bu olaydaki rolün ne?"

"Lanet olsun, mahkemede miyim ben?" Bu kadarı da fazla. Hem Allie'yi korumaya çalışıyorum hem de onların sorularına ayak uydurmaya çalışıyorum, aklım başımdan gitti.

Belki de denemeye kalkışmamalıyım. Birlikte daha güçlüyüz. İşte ben, onlara olayın tamamını anlatmadan onları bir şeyin içine çekiyorum. Bu da konumumuzu zayıflatıyor.

Ne yapmam gerektiğini biliyorum. Umarım gerçeği öğrendiğinde beni affeder.

Tavrımı bir kenara bırakıp omuz silktim, kollarımı iki yana açtım. "Bu benim için kişisel olarak çok şey ifade ediyor. Üçünüze de güvenebileceğimi bilmem gerekiyor."

"İşte başlıyoruz." Calder kollarını kavuşturdu. "Sonunda gerçeği öğreneceğiz."

"Bunun burada ve şimdiyle sınırlı kalmasını istiyorum, sadece benim bilmem yeterli. Ciddiyim. Olanları size anlatacağım, ama sizin sözünüze ihtiyacım var."

Yavaşça, sırayla başlarını sallarlar.

"Allie'ydi. Onunla kısa bir konuşma yaptıktan sonra onu aramak için eve gittim." Kaşlarını çatan Calder'a baktım. "Oraya vardığımda çığlıklarını duydum. Kapı kilitli değildi. İçeri koştum ve onu yerde kan gölü içinde, nişanlısının cesediyle birlikte otururken buldum. Nişanlısı çoktan ölmüştü."

Levi gözlerini kırptırdı. "Ne diyorsun? Kalp krizi mi geçirdi yoksa?"

"Kadın, adamın kendisine tecavüz etmeye çalıştığını söyledi. Boynunda morluklar vardı; onları eşarp ve makyajla kapatıyormuş. Hatırlamadığını iddia ediyor ama yere düşen bir lambayla adama vurmuş olmalı. Kafasının yan tarafını ezmiş olmalı."

Sawyer fısıldayarak, "İsa," dedi.

"Bir karar verdim ve sorunu çözdüm."

"Kahretsin," diye hırıldadı Calder. "O temizliği yapmak senin sorumluluğun değildi."

Levi, "Bunu Emma'ya karşı koz olarak kullanmayı mı planlıyordun?" diye soruyor.

Olayın özüne bu kadar çabuk inen kişinin o olması beni şaşırttı. Hayır diyebilseydim çok daha kolay olurdu. Keşke diyebilseydim. Neredeyse her şeyden çok bunu isterdim. "İlk başta. Gurur duymuyorum ama bu benim ani tepkimdi. Artık öyle değil."

"Bu konuda başka bir şey duymaya ihtiyacım yok." Calder, sanki kafamın içine bakmaya çalışıyormuş gibi bana bakıyor. "Ne kadar az şey bilirsek o kadar iyi, yeter ki bu durum aileye zarar vermesin."

"Bunun nasıl olabileceğini anlamıyorum."

Sawyer homurdanarak, "Bunu, iki kiralık adamı bizim topraklarımıza getirdikten sonra söylüyor. Kahretsin, buna ihtiyacımız yok." dedi.

"O zaman bu işten uzak dur," dedim omuz silkerek. Her zaman olduğu gibi, yine üstünlük taslayan bir tavırla karşılaşacağımı tahmin etmeliydim. "Kade Bishop yine hata yaptı. Benden elini çekebilir, bu konuşmayı hiç yapmamış gibi davranabilir ve çekip gidebilirsin. Gerekirse bunu kendi başıma hallederim."

İşin aslı şu ki, Sawyer bu teklifimi kabul etmek istiyor gibi görünüyor. Ama içini çekip başını sallıyor. "Hayır. Biz böyle yapmayız."

"Sanırım şimdi Allie'yi korumaya çalışıyordun," diye mırıldandı Levi.

Calder ağzını kapalı tutuyor ama gözlerinin ardında tam bir sözlü saldırı gerçekleşiyor. Bu, konuşmanın sonu değil.

Haklıyım. "Benim evime gidin, Allie'ye her şeyin yolunda olduğunu söyleyin," diyor kardeşlerimize, gözlerini benden ayırmadan. "Ben arkanızda olacağım."

İşte başlıyoruz. Kardeşlerim uzaklaşırken, çenemi yukarı kaldırarak kaçınılmaz olanı bekliyorum. Birbirlerine mırıldanıyorlar, şu an bana duydukları kızgınlığı unutmamı umarak omuzlarının üzerinden bana bakıyorlar.

Calder tüfeğini kamyonuna geri koyduktan sonra ellerini ceplerine sokarak bana döndü. "Demek benden bunu desteklememi istiyordun? Yaptığın şey bu muydu?"

"Evet, öyle."

"Bana söylemeliydin."

"Bu neyi değiştirdi?"

"Öncelikle ne beklemem gerektiğini bilirdim." Derin bir nefes verip omuz silkti. "Oldukça güçlü bir kişinin cinayetini örtbas etmekten bahsediyorsunuz. Bunu kapımıza siz getirdiniz."

"Ben öyle bir şey yapmadım. Her zaman bu kadar abartılı davranmak zorunda mısınız?"

"Her şeyi göz önünde bulundurursak, söylediklerinize biraz daha dikkat etmeniz gerekebilir."

"Bak, örtbas etme konusunda bir karar verdim ve şimdi geri alamam. Ama onu gördüm," diyorum ona. Bu anı midemi bulandırıyor. "Ve ona ne yaptığını gördüm. Kendini koruyordu."

"Bu da onunla ilgili, değil mi? Ne demek istediğimi anlamıyormuş gibi davranma," diye uyarıyor, yalan söyleyip yanıldığını iddia etmeden önce. "Çünkü ben de Saint için aynısını yapardım."

"Bu, senin ve Saint'in tarzına hiç benzemiyor."

"Ne derseniz deyin." Sanki yalnız olduğumuzdan emin olmak istercesine omzunun üzerinden bize bakıyor. "Ama eğer senin ve kızının yüzünden Emma Porter'la savaşa gireceksek, bunun gerçekten istediğin şey olduğundan emin olsan iyi olur."

Ona bakıyorum ve derin bir nefes alıyorum. İstediğim şey bu, ama Allie ile henüz tam olarak bir şeye karar vermedik, bu yüzden cevap vermiyorum.

"Şimdi eve dönüyorum." Calder kamyonuna doğru gider. "Bana bir iyilik yapar mısınız? Başka büyük hamleler yapmadan önce bana haber ver. Ve Allah aşkına, başını öne eğ. Şu anda daha fazla karmaşaya ihtiyacımız yok."

Ağzımı kapalı tutmak kolay değil. Beni sinirlendirmek için ne söylemesi gerektiğini her zaman biliyor. "Hiçbir şeyi berbat etmemeye çalışacağım," diye söz veriyorum.

"Ağzıma laf sokma." Direksiyonun başına geçiyor ama kapıyı kapatmadan önce duraksıyor. Bana dönüp ekliyor: "İstersen ben de aynısını yapardım." Sonra kapıyı kapatıp kamyoneti döndürüyor ve eve doğru sürüyor.

Bunu gelecek nesiller için yazmam gerekebilir. Belgelenmesi gerekiyor. Calder Bishop, benim yaptığımın aynısını yapacağını itiraf etti.

Kamyonetin yolcu koltuğundan ocağımı çıkarıp Allie'yi aradım. "Çocuklar henüz orada mı?"

"Az önce geldiler. Her şeyin yolunda olduğunu söylediler." Sesi rahatlama dan dolayı titrek çıkıyor. "Teşekkür ederim. Ne yapacağımı bilmiyordum."

"Her şey halledildi." Bunun doğru olduğundan emin miyim? *Hayır.* Bunu doğrulamam gerekecek. "Hazır olduğunda eve gidebilirsin. Birkaç eşyayı aldıktan sonra orada seninle buluşacağım."

"Ne? Ne diyorsun sen?"

"Seninle kalacağım diyorum. Annen bununla başa çıkabilir." Adamların gittiği yöne doğru yola bakmak için arkamı döndüm. Geri dönecekler. Onların ya da patronlarının onları bu kadar kolay susturmasına imkan yok. Bir dahaki sefere ortaya çıktıklarında orada olacağım. "Şimdi seni yalnız bırakmayacağım."

BÖLÜm 28

ALLIE

Annem bundan nefret edecek. Kişisel durumumuzu bir piskoposa anlatmak... Oğlu olup olmaması önemli değil. Dünyanın onu nasıl gördüğü konusunda her zaman çok gururlu olmuştur. Özellikle onlarınki gibi bir aileden yardım istediğini kabul etmek istemez. Sonuçta, sadece Kade'den bahsetmiyoruz. Bugün tüm kardeşleri de işin içindeydi. Onlara çok şey borçluyum.

Tek yapabileceğim, Roman'a çok benzememelerini ummak, çünkü bu borcu asla ödeyemem. Bunu başıma kakacak. Öyle mi yapacaklar? Kade yaklaştığında mesaj atıyor. Bu, annemin ofisine inmem için bir işaret. Annem orada klavyesinde hararetle yazıyor. Ses odayı dolduruyor. Sanki başka kimseyi cezalandıramadığı için tuşları cezalandırıyor. Kurduğu her şeyin elinden kayıp gittiğini hissediyor olmalı.

"Anne?" diye kekeledim kapı eşiğinde durarak. "Kade yolda. Aşağıdaki güvenlik kulübesini arayıp içeri almalarını söylemelisin."

"Ne?" Ekrandan gözlerini zar zor ayırıyor. "Neden böyle bir şey yapayım ki? Bugün onunla kavga edecek gücüm yok. Şansını kullandı."

"Öyle değil. Lütfen beni dinleyin."

İçini çekerek bana döndü ve tüm dikkatini bana verdi. Sanırım hissettiğim kadar endişeli görünüyorum çünkü yüzü biraz düştü. "Sorun ne? Bana neyi söylemiyorsun?"

Çok fazla şey var. Onun bilmediği her şeyi anlatacak vaktimiz yok. "O buraya geldiğinde konuşabiliriz. Lütfen. Aşağıya telefon açıp ona

sorun çıkarmamalarını söyleyin."

"Bunu sevmiyorum, Allie." Bu, onu ahizeyi alıp kapıdaki nöbetçi kulübesinin düğmesine basmaktan alıkoymaz. "Kade Bishop yolda. Vardığında içeri alın."

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım rahatlamış bir şekilde. İlk adım buydu, onu buraya getirmek. Teknik olarak kendim de arayabilirdim ama annem kontrolün kendisinde olduğunu düşünürse işler daha sorunsuz ilerleyecek.

Şimdi işler gerçekten ilginçleşecek. "Onu içeri getireceğim."

"Pusuya düşürüldüğümü hissetmekten hoşlanmıyorum," diye sesleniyor ama ben çoktan koridorun yarısına gelmiş, neredeyse kapıya doğru koşuyorum. İnanamıyorum ama bu süreçten geçmemi sağlayan tek şey o. Karanlıkta ışığım oldu. Herkesin içinde o. Belki bir gün, tüm bunlar geride kaldığında, geriye bakıp her şeyin nasıl sonuçlandığına gülebilirim. İçimden bir ses bunun çok uzun zaman sonra olacağını söylüyor.

Arabayla eve dönüş yolunda virajı dönerken onu görünce dizlerim titriyor. Bugün onsuz ne yapardım? Düşünmek bile istemiyorum. O pislikler beni eve kadar takip ederdi ve kim bilir neler yaparlardı.

Onu beklemek yerine, dışarıda onunla buluştum, arabasını park edip inerken, tam bir çekici kovboy gibi görünürken, kollarımı kendime doladım ve titredim. Her zaman kendinden emin, özgüvenli görünüyordu ve benim her şeyden çok ihtiyacım olan şey buydu. Ne kadar güçlü olduğunu bilmek. Benim yapamadığım şeyleri o yapabilir. Yapmak zorunda. Yoksa ben ne yapacağım?

Her zaman başıma gelen her şeyin üstesinden gelebilecek kadar güçlü olduğuma inanırdım. Sanırım bir cinayeti örtbas etmek benim sınırimi zorluyor.

"Buraya hiç gelmeyeceğini düşünmüştüm," diye itiraf ediyorum en üst basamağa ulaştığında. "Kardeşlerinle her şey yolunda mı?"

Yüzünü buruşturma şeklini sevmiyorum ama bir şey açıklayacağını da sanmıyorum. "Sorun yok. Onlar için endişelenmene gerek yok."

Dokunuşuna duyduğum özlemle biraz yaklaştım ama o başını hafifçe salladı. "Burada olmaz. İçeri girelim."

Bu bir rüya olmalı, değil mi? Kade Bishop, nihayet bir kez olsun aklı başında davranıyor.

"Bir dakika." Yolunu kesip sordum, "Ne yapıyorsun? Yani, bunu nasıl halledeceğiz? Sadece sen öyle söyledin diye kalmana izin vermeyecek."

"Ona gerçeğin en azından bir kısmını anlatmak zorunda kalacağız."

Ah, çünkü bu beni çok daha iyi hissettiriyor. "Ne kadarı?"

"Bunu ben halledeceğim. İstemiyorsanız tek kelime etmenize gerek yok."

"Birdenbire avukatım mı oldunuz?"

"Eğer beni öyle düşünmek istiyorsanız."

Şaka yapıyordum. O yapmıyor. "Hayır, gerçekten, ona ne söylemeyi planlıyorsun?" Sanırım, anne babamızın ilişkisini bölgedeki tüm zengin ve nüfuzlu kişilerin önünde açıkladıktan sonra hala biraz gergin olmamda kimse beni suçlayamaz.

"Ona temel bilgileri anlatacağım."

Sanki bu yardımcı olacakmış gibi. "Bir sürü sorusu olacak."

Koyu renk gözleri kısıldı. Zaten keskin olan çenesi daha da gerildi. "Sorun değil. Ben cevap vereceğim. Sen vermeyeceksin."

Ona minnettar mı olmalıyım yoksa sinirlenmeli miyim bilmiyorum. "Biliyorsun, hâlâ kendimi savunabilirim."

"Kararını ver artık." Gözlerini devirdi. "Neden burada kaldığımı açıklamakta kendini daha rahat hissediyorsan, buyur."

Haklı bir noktaya değiniyor. Bütün bunları açıklamak istemiyorum kesinlikle.

"Allie." Ağır bakışlarıyla beni olduğum yerde dondurdu. Acımasız değildi, arkasında soğukluk yoktu, ama ağırlığını hissettim. Sanki uzanıp beni sarsmış gibiydi. "Kaygının kazanmasına izin veremezsin. Çok şey yaşadığını biliyorum. Bundan kurtulman için çalışıyoruz. Kendine ne kadar güçlü olduğunu hatırlatmaya devam et ve gerisini bana bırak. Tamam mı?"

Haklı. Panik halime geri dönmeyi ve omuzlarımdaki bu ezici ağırlığa teslim olmayı bırakmalıyım. "Tamam. Doğru. Sakinleşmem gerek."

"İşte benim kızım," diyor, geldiğinden beri ilk kez yüzünde beliren bir gülümsemeyle. "Seni hayal kırıklığına uğratmayacağım."

Umarım öyle değildir, çünkü o benim tek umudum. Eğer o bana yardım etmeseydi, şu anki durumumun ne kadar daha kötü olacağını düşünmek bile istemiyorum. O benim kurtarıcım.

Ev boyunca yanımda yürüyor ve ben de önden giderek annemin kapıya bakıp bizi beklediği ofise giriyorum. "Pekala. Şimdi, lütfen biri bana neler olup bittiğini anlatabilir mi?" diye soruyor.

Kade göz ucuyla bana baktıktan sonra omuz silkti. "Şimdilik burada, evde kalacağım."

Kahretsin. Onun planının içeri girip onu bir buldozerle ezmek olduğunu fark etmemiştim.

"Sen nesen?" diye sordu, sonra da kahkaha attı. "Seni kalmaya davet ettiğimi hatırlamıyorum."

Bu durumu hemen yatıştırmalıyım. "Bu benim için, anne," diye açıklıyorum. "Bana bir iyilik olsun diye burada kalıyor."

Başını hızla geriye çekti, dudaklarını sıkıca kapattı. "Burası kimin evi? Hafızamı tazeleyin. Bana danışmadan neden onu buraya davet ettiniz?"

"Şey, bunun sebebi..." *Çünkü beni satmaya çalıştığınız o psikopat herifi öldürdüm. Çünkü eğer o öldürmezse, ne olacağından korkuyorum. Çünkü geceleri rahat uyuyabilmemi sağlayan tek şey o.*

"Peki?" diye soruyor.

"Geçen gece sana anlatmak istemediğim bir şey oldu. Beni aradıktan sonra eve gidiyordum ve..." Sadece düşünmek bile tüylerimi ürpertiyor. Tam o ana geri döndüm, hayatım için korkuyordum, çılgınca direksiyonu çeviriyordum. "Ve neredeyse yoldan çıkıyordum."

Ağzı açık kaldı. "Bunu neden bana söylemedin? Kimdi o?"

"Sizi korkutmak istemedim. Kim olduğunu bile bilmiyordum. Ve iyiyim. Tabii ki. Bir çizik bile yok."

"Bunun sadece bir kaza olmadığından emin misiniz? Son zamanlarda çok kar yağdı."

Kendine yalan mı söylüyor yoksa bilerek mi yanlış anlıyor bilmiyorum. "İki kez oldu," diyorum ifadesiz bir şekilde. "İlk seferinde, yola geri döndüğümde de durmadılar."

Yanaklarından renk çekildi. "Anladım."

Göz ucuyla Kade'ye panik dolu bir bakış attım. Burada bocalıyorum. Başka ne diyebilirim ki?

Sonunda araya giriyor. "Dün gece, Utah'tan gelen iki yabancı bardaydı. Bana kötü bir his bıraktılar. Bugün de onları tekrar fark ettim, Allie şerifle konuşmaya giderken karakolun dışında bekliyorlardı."

Tanrım, bu işte çok iyi. Benden çok daha iyi, oysa ben her zaman anlık düşünme konusunda oldukça iyi olduğumu düşünürdüm. "Gittiğinde onu takip ediyor gibi göründüklerini fark ettim ve bana verdikleri kötü hissi hatırladım. Bu yüzden onları takip ettim."

"O senin sorumluluğun değil." Ne kadar sert konuştuğunun farkında olmalı; değilse, yüzümdeki dehşet ifadesi muhtemelen ona ipucu veriyordur. "Yine de ona göz kulak olduğun için teşekkür ederim," diye ekliyor.

"Allie, Saint'i ziyaret etmeye gidiyordu, yani bizim arazimize izinsiz girmişlerdi ve biz onları durdurduk," diye bitiriyor sözlerini. "Kardeşlerimle birlikte. Bize fazla bilgi vermediler, ama kendilerini dokunulmaz sandıkları açıktı. Sürekli patronlarından bahsediyor ve sadece işlerini yaptıklarını söylüyorlardı. Onlara piskopos isminin burada bir anlam ifade ettiğini, gözümüzü korkutmayacağını özellikle belirttim."

"Kesinlikle Joseph olmalı," diye fısıldıyorum. "Başka kim olabilir ki?"

"Anlamıyorum işte." Annem titrek bir nefesle içini çekti. Onu en son ne zaman bu kadar şaşkın ve çaresiz gördüğümü hatırlamıyorum. Ah, evet, hatırlıyorum—Kade'nin onunla konuşmaya geldiği son zamanı. Genellikle kontrolü elinde tutar, her şeyi sıkıca kenetlenmiş yumruğuyla. "Joseph'in Jackson'a ne olduğunu anlamasına yardımcı olmak için elimden gelen her şeyi yaptım. Neden dönüp böyle bir şey yapsın ki?" diye sordu.

Başını sallıyor ve omuzları düşüyor. Yemin ederim ki, gala planlaması ve bu evliliğin gerçekleşmesi için Lowry'nin gönlünü kazanma çabaları arasında geçen bir iki haftada on yıl yaşlanmış gibi.

Ve elbette, Kade ile yaşanan dram da işleri daha da kötüleştirdi.

Yemin ederim, sanki düşüncelerimi okuyabiliyor. "Partinizde çıkardığım o olaydan sonra," diye bitiriyor sözlerini, "böylece telafi edebileceğimi düşündüm. Eğer o adamlar gelirse, beni görecekler. Seninle uğlaşımaması gerektiğini anlayacaklar."

Annem bana baktı. "Ne düşünüyorsun?"

Sanırım başka seçeneğimiz yok, ama bu onun duyması gereken şey değil. "Eğer tekrar ortaya çıkarlarsa Kade'nin burada olduğunu bilmek beni çok daha rahatlatır diye düşünüyorum," diye yanıtlıyorum ve bir kez olsun gerçeği söyleyebilmek bir rahatlama oluyor.

"Evet. Tamam." Derin bir iç çekerek masasının kilidini açtı ve masanın üzerinden bir anahtar çıkarıp uzattı. "Al bakalım. Sana güveniyorum Kade. Lütfen beni pişman etme."

"Yapmayacaksın," diye söz veriyor anahtarı avucunda tutarken, sonra da cebine koyuyor.

"Her şey nasıl böyle altüst olabildi?" diye soruyor. Hatta ne diyeceğimi biliyormuşum gibi bana bakıyor.

"Bilmiyorum," diye yanıtlıyorum ve gerçekten de bilmiyorum. Jackson neden bir psikopat olmak zorundaydı, onu öldürdüğümle ilgili hiçbir şey hatırlamıyorum. Sadece öldüğünü biliyorum ve bunu ben yapmamış olsam bile, herkesin suçlayacağı ilk kişi ben olurdum. Yani aslında hatırlamak hiçbir şeyi değiştirmeyecekti. Hatta kendimi daha iyi hissetmemi bile sağlamayacaktı çünkü kim böyle bir şeyi hatırlamak ister ki?

"Bu arada," diye devam ediyor, "güvenlik görevlilerinizi etrafta yabancıların dolaşıyor olabileceği konusunda bilgilendirmeniz iyi olur, çünkü bu adamların sırf biz onlara öyle söyledik diye pes edeceklerinden şüpheliyim. Onların da haberdar olmaları daha iyi olur."

"Haklısın, elbette." Ama annemin sesi hala belirsiz. Biraz kafası karışık gibi.

"Onlarla konuşmamı ister misin?" diye soruyor. "Söylemen yeter. Adamları tarif edip kimleri aramaları gerektiğini söyleyebilirim."

Bu fikre bu kadar çabuk kapılması çok tuhaf. Başını sallamadan önce gözlerinin parıldamasını izliyorum. "Bu çok yardımcı olurdu. Teşekkür ederim. Zaten aklımda çok fazla şey var."

"Elbette. Sorun değil." Kapının yanına bıraktığı çantayı alıyor. "Eşyalarımı yerleştireceğim. Bana sadece bir oda lazım."

Yüzünde bir şüphe gölgesi beliriyor ama uzun sürmüyor. Sanki bir yanı hâlâ kurdu kümesin içine alıp almamayı düşünüyor. Muhtemelen seçenekleri tartıyor. Açıkçası, fazla seçeneği olmadığını biliyor. "Allie, senin yanındaki misafir odasında kalabilir. Yakınımda olduğunu bilmek beni daha güvende hissettirecek."

Koridorun biraz ilerisinde olsa odama gizlice girebilirdi ama yine de, gülmemek için kendimi zor tutuyorum. Gerçi bunda komik bir şey yok. En iyisi, fikrini değiştirmeden önce odadan çıkalım.

"Beklediğimden daha kolay oldu," diye fısıldayarak onu merdivenlere doğru yönlendirdim.

"O aptal değil. Yardıma ihtiyacı olduğunu biliyor."

"Çiftlik için çok korkuyor olmalı." Merdivenlerden çıkarken etrafıma bakıyorum. Bildiğim tek ev burası. Tüm anılarım burada. "Nereye gideceğimizi bilmiyorum."

"Bilemezsiniz. Her şey değişebilir."

Doğru. Yapabilirlerdi.

Eğer bana bir şey öğretiyorsa, o da her şeyin ne kadar çabuk değişebileceğidir. Ondan nefret etmekten, ona bedenimle ve ruhumla ihtiyaç duymaya geçtim. Beni bir arada tutan tek şey o ve çok uzun zaman önce, beni paramparça edeceğinden emindim.

BÖLÜm 29

SON ZAMANLARDA

O benden çok daha geç uyanıyor. Onunla aynı ortamı paylaştıktan bir hafta sonra fark ettiğim bir alışkanlık bu.

Bütün sabah burada yatıp onu uyurken izleyebilirim. Kendimi sapık gibi hissediyorum ama karşı koyamıyorum. O büyüleyici. Her şeyiyle. Ağzının hafifçe açık kalması. Burnunun ara sıra seğirmesi. Bazen rüyasında kafası karışmış veya endişeliymiş gibi alnı kırışıyor.

Tek istediğim bunu ortadan kaldırmak. Bana neler oluyor?

Her neyse, bu yeni bir şey. Bunu asla yüksek sesle itiraf etmezdim ve sonsuza dek sürmesini diliyorum. Hiç bu kadar huzurlu hissetmemiştim. Sanki olmam gereken yerdeyim. Tek yapmam gereken onun yanında yatakta uzanmak, tatlı vanilya kokusunu içime çekmek, sıcaklığını hissetmek.

Başını benden uzaklaştırıp pencereye doğru çevirdi ve ateş kırmızısı saç tutamı koluma değdi. İpek gibi yumuşaktı. Parmağıma dolamak istedim ama bu onu uyandırabilirdi ve bu en son istediğim şey.

Bırakın dinlensin. Yeterince uzun süre dinlenmeden yaşadı. Sanki onun uykusunu koruyorum, onu gözetiyorum. Ve o da bana güveniyor. Hayatımda ilk defa doğru bir şey yaptığımı hissediyorum.

Telefonum titrediğinde, mesajı kim gönderdiyse içimden lanet ettim. Arkama uzanıp komodinin üzerinden telefonu aldım.

Sawyer: İlk araştırmalarımız sırasında biraz daha derinlemesine inceleme yaptık ve bazı ek bilgilere ulaştık.

Kade: Anladım. Teşekkürler. Ben de tekrar gözden geçireceğim.

Burada uzanıp Allie'yi izlemekten, ne rüyalar gördüğünü ve onu uyandırmadan önce ne kadar beklemem gerektiğini merak etmekten beni pek az şey uzaklaştırabilirdi. Ama bu da onlardan biriydi ve cevap vermeden önce ondan uzaklaştım.

Sawyer'a daha fazla araştırma yaptığı için teşekkür ettikten sonra telefonu kenara koydum ve dikkatimi tekrar Allie'ye çevirdim. Bunların hiçbirini hak etmiyordu. Hatta Emma'yı bile onun gibi hasta bir herifle ilişkiye girmesine sebep olduğu için suçlayabilirim—ki bu da bir şey ifade ediyor, başkasını hasta diye nitelendirmem.

Roman'la yaşadığı deneyim, insanların iç dünyalarını gizlemek için dünyaya gösterdikleri yüzler hakkında ona bir şeyler öğretmiş olmalıydı. Öte yandan, çaresizlik birçok talihsizliğe yol açabilir. Her şey düşünüldüğünde, şanslıydılar. Jackson, Allie'ye yaptığından daha kötü zarar verebilirdi. Onu kalıcı olarak yıkabilirdi.

Bir dürtüyle kolumu onun omzuna attım ve onu kendime doğru çektim. Burnumu saçlarına gömerek derin bir nefes aldım ve yavaşça verdim. O burada. Benimle. Artık kimse ona zarar vermeyecek.

Uykulu bir mırıltı çıkararak bana doğru yaklaştı. "Bu çok hoş."

Sanki o kalktığına göre gün başlayabilirmiş gibi. "Günaydın," diye fısıldadım kulağına, dudaklarımı boynuna, sonra da çıplak omzuna doğru kaydırmadan önce.

"Artık öyle." Kıkırdıyor, sonra onu tekrar tekrar öptüğümde içini çekiyor. "Buna alışabilirim."

İşte mesele bu. Ben de yapabilirdim.

Ama elimi battaniyenin altına sokup göğüslerini okşamaya çalıştığımda donakaldı. "Kade..."

"Benim adım bu." Ve onun bunu inleyerek söylemesini istiyorum. Fısıldamasını, bağırmasını.

Bunun yerine inleyerek bir eliyle yüzünü kapattı. "Sana söylemiştim. Regl oldum."

"Hatırlıyorum." Bu, elimi kalçasının kıvrımında gezdirmeme engel olmuyor. "Peki, ne olmuş yani?"

"Ve... yapmamamız gerekiyor..." Kalçasının kıvrımını kavrayıp sıkıca kendime çektiğimde dudağını ısırdı ve gözlerini kapattı. "Bunu

imkansız hale getiriyorsun."

"Eğer endişelendiğin buysa, biraz kandan korkmuyorum." Onu kendime daha da yaklaştırp kalçalarımı hareket ettirerek penisimi kasıklarına sürüyorum. Üzerinde sadece paramparça etmek istediğim bir külot var. "Öyle mi hissediyorsun?"

Dişleri tekrar dudağına saplandı ve inleyerek bir tür çelişki içinde olduğunu belli etti. "Garip bir his. Ve ortalığı batırmak istemiyorum."

"Öyleyse duş." Dudaklarım boğazını buluyor, kalbinin attığı yere değıyor. "Durmamı istemiyorsan tabii."

Kalçalarımı geriye doğru çekerek pozisyonumu ayarlamaya çalıştığımda, o da bir bacağını kalçalarımın üzerinden atıp hırlayarak beni tekrar kendine doğru çekiıyor. "Sakın aklımdan bile geçirme."

"Yani bu bir evet mi?" Şaşırmadım doğrusu. Vücudu eriyor, bana uyum sağlıyor. Ona dokundukça göğsü daha hızlı inip kalkıyor ve dokunulacak çok şey var. Ellerimin altında sıcak ipek gibi çok yumuşak. Vücuduna doyamıyorum. Ne kadar olgun ve dolgun.

"Ancak duşta yaparsak." Benden uzaklaşıyor, aynı anda inliyor ve kıkırdıyor. "Bir saniye bekle." Yatağından fırlıyor ve sadece külotuyla aceleyle uzaklaşırken kalçalarının kıkırdamasını izleme şansına sahip olduğum için ne kadar şanslı bir herif olduğumu merak ediyorum. Sadece o kalçaların sallanmasını izleyerek bile mastürbasyon yapabilirdim. Duş açılırken beklentinin artmasına izin vererek battaniyenin altına uzanıp penisimi okşuyorum.

"Pekala." Sonunda başını kapı aralığından uzattı. "Hadi ama. Bütün günüm yok."

Yataktan kalkarken, "Dikkatli olsan iyi olur," diye uyarıyorum. "Bu tarz bir tavır başını belaya sokabilir."

"Bu bir söz mü?" diye sordu, ben hırlayınca kıkırdayarak geri çekildi. Yanına vardığımda çoktan duş girmişti, başını geriye doğru eğmiş, suyun saçlarının üzerinden akmasına izin veriyordu. Bu manzara beni olduğum yerde dondurdu. Suyun teninde yuvarlanmasını, göğüslerinin kıvrımlarını takip etmesini, meme uçlarından damlamasını izledim. Dokunmak, tatmak istedim ama o, çok uzun zamandır özlediğim bir ziyafet gibiydi. Her lokmanın tadını çıkarmak istedim.

Gözlerini açtı ve beni izlerken buldu. "Eee?" Camın önüne yaklaştı. Nefesi camı buğulandırdı. "İçeri girecek misin, girmeyecek misin?"

"Onları cama bastır," diye homurdanarak kendimi okşadım.

Söyleneni yapıyor, duş duvarına yaslanmış, göğüslerini camın üzerinde ileri geri kaydırıyor. "Dokunmak istemiyor musun? Yoksa ben mi yapayım?" Göğüslerini ellerine alıyor, sıkıyor, meme uçlarını çimdikliyor, ta ki penisimin ucunda meni damlacıkları oluşana kadar.

Beni çıldırtmak için ne yapacağını çok iyi biliyor. Bir saniye bile daha bekleyemem. Kapıyı açtığımda bana yer açmak için fayanslara yaslanıyor, sonra kollarını bana doğru açıyor ve ben de onu kendime çekip duvara yaslıyorum. "Çok ateşlisin," diye fısıldıyorum kulağına, ellerimi üzerinde gezdirirken, kokusunun ve boğuk iç çekişlerinin tadını çıkarıyorum.

"Sana ihtiyacım var." Tırnakları sırtımı tırmalıyor, sonra daha aşağıya, kalçalarıma saplanıyor, ta ki beni sıcaklığına sıkıca çekene kadar.

Dilim çenesinin çizgisini takip ediyor, sonra aşağı doğru iniyor ve ellerimle göğüslerini kavrayıp meme uçlarına odaklanıyorum. "İşte böyle," diye mırıldanıyor, ellerini saçlarımin arasından geçirip başımı kendine doğru çekiyor.

"Çok lezzetli görünüyorsun," diyorum ona, ısırp emerek. "Kahretsin, Allie. Sana doyamıyorum."

"Bunu istemiyorum. Asla." Eli aramızdan kayıyor ve inlediğimde kıkırdarak yumruğunu benim etrafıma sarıyor. "Peki ya o? Benden yeterince zevk aldı mı?"

"Asla." Bir anlığına ona yaslanmak zorundayım, hislerin beni sarmasına izin veriyorum.

O, en büyük cazibe, uzun zamandır eksik olan parçam. Hiç kimse bana onun gibi dokunmadı, bana onun gibi hissettirmedi. Sadece şehvet de değil. Ona baktığımda, gözlerimiz buharın arasından buluştuğunda, ruhumun derinliklerinde, o gelene kadar var olduğunu bilmediğim bir şeye ulaşıyor.

O benim. Her anlamda. Korumak benim işim. Sarılmak benim işim. Onunla birlikte olmak benim işim.

Onu bu şekilde almak yerine, onu çevirip cam duvara yasladım ve penisimi kalçalarının arasına soktum. "Seni becermemi mi istiyorsun?" diye kulağına fısıldadım, sonra titreyene kadar ısırdım.

"Evet," diye inledi. "Evet, beni becer." Arkama uzandı, kalçalarımı kavradı, aceleyle ve çaresizce sanki sabırsızlanıyormuş gibi.

Kalçalarından tutup geriye doğru çekiyorum, sonra bacaklarımdan biriyle arasını açıyorum. Kalçasını kıvrıp bana doğru itiyor, ben de ıslak vajinasına giriyorum. "Ah evet," diye iç çekiyor, sırtını kamburlaştırıp vajinasını eğiyor, böylece onu sert ve derinden alabiliyorum.

İnanılmaz bir şey. İçeriye doğru batıyorum, dar ve sıcak. Geri çekilip aşağı baktığımda penisimin kanla kaplı olduğunu görüyorum, su akınca kan temizleniyor. "Çok pissin," diye homurdanıyorum tekrar derine girmeden önce. "Böyle sikilmene izin verdiğin için."

Parmaklarını cama yaslayarak omzunun üzerinden bana bakıyor. "Benimle kirli işler yap. Beni sertçe becer."

Ellerimle kalçalarını kavradım, sıkıca tutarak onu hareketsiz bıraktım ki ikimizin de ihtiyaç duyduğu şekilde onu alabileyim. Hızlı. Derin. Onu tekrar sahiplenerek, bana ait olduğunu hatırlatarak.

"Daha hızlı!" diye yalvarıyor, cama yaslanıp beni geriye doğru iterek. "Kahretsin, bu çok iyi hissettiriyor! Durma!"

O mükemmel. Her açıdan. "Benim penisimden daha fazlasını mı istiyorsun?"

"Ver bana," diye yalvarıyor. Her hareketimde vajinası etrafımda daha da sıkılaşıyor. Aramızdaki yere bakarak, görünüp kayboluşumu izliyorum. Kırmızıya çalan sıvıları, duş suyuyla birlikte bacaklarımızdan aşağı akıyor.

"Aman Tanrım!" diye inledi, bir eliyle bana uzanıp boynumun arkasını kavrayarak beni kendine çekti, böylece dudaklarımız buluştu. Öpüşme hızımı yavaşlattım ve derinlemesine öpüşmeye odaklandım, dilimi ağzının içine sokarken bir yandan da bacaklarının arasına elimi sokup klitorisile oynadım.

Vücudu kaskatı kesiliyor ve paramparça olmadan önceki son saniyede nefesi kesiliyor. Evet. Zafer, ya da en azından onu paramparça edip vajinasını ıslatmak böyle hissettiriyor. Onu tutuyorum, titremesine izin veriyorum, o da bu anı yaşıyor. Dişlerimi

boşalma isteğine karşı sıkarken, kasları beni kökünden ucuna kadar masaj yapıyor.

Artık dayanamıyorum. Çekip, yumruklarımı sıkarak kalçalarına nişan almalıyım.

"Allie..." Bu sözler, tenini inci beyazı ile boyamadan önce içimden bir şok dalgası gibi geçiyor. Duş, bacaklarından aşağıya fışkıran su damlacıklarıyla beni de onun gibi güçsüz ve nefes nefese bırakıyor.

Ona dönmesine yardım ettiğimde fısıldayarak, "Vay canına," dedi ve sırtını cama yaslayıp kollarını omuzlarıma doladı. "Tamam. Haklıydın. Buna değdi."

"Eninde sonunda bana soru sormadan güveneceksin," diye mırıldandım, bana sokulmadan önce alınına bir öpücük kondurarak. "Şimdi temizlen ve bir şeyler yiyelim. Açlıktan ölüyorum."

Duştan çıkıp onu kendi duşunu bitirmesi için yalnız bırakırken ben de giyiniyorum.

Allie'den önce aşağı indim ve Emma'yı elinde bir kahve fincanıyla, dağınık topuz yapılmış gri saçlarıyla ve terlikleriyle görünce birden donakaldım. Tuhaf bir manzaraydı ve sahnenin aşırı evselliğinden dolayı göğsümde yükselen bir acıya karşı yutkundum.

"Günaydın," diyorum. Umarım yüzüm şu anda içimde olup biten her neyse ondan arınmıştır.

"Günaydın," diye fısıldadı ve mutfak adasının granit tezgahlarına serdiği evraklara doğru döndü. Makyajsız, dağınık saçlarıyla bu haliyle nedense daha genç görünüyordu ve bu beni biraz tedirgin etti. Sanki bir tuzak kurulmak üzereydi ve ben henüz onu görmemiştim.

"Biraz kahve alabilir miyim?" diye sordum makineyi işaret ederek.

Başını salladı ve dalgın bir şekilde bardakla işaret etti. "Buyurun, buyurun."

Kendime bir fincan kahve doldurduktan ve Allie bitirince ona da bir fincan kahve verdikten sonra tekrar onunla yüzleşiyorum. Bu

sefer kendimi daha rahat hissediyorum. Önündeki belgelerde sayılar var. Alnı, bir şeyi çözemiymiş gibi kırışmış.

"Yapabileceğim bir şey var mı?" diye soruyorum kahvemi yudumlarırken, Allie'nin aşağı inip bu lanet olası gerginliği yatıştırması için dua ediyorum.

Bana bir kağıt uzatıyor ve okumak için kendime doğru çekiyorum. Sığır istatistikleri.

"Sizce açık artırmada ne kadar gelir elde ederler?"

"Sizin için araştırabilirim. Ama kayıtları kontrol etmeden bilemem."

"İster miydiniz?" diye soruyor. "Ailenizin Missoula'da tanıdıkları olduğunu biliyorum."

"Piskoposların her yerde bağlantıları var." Bu bir gerçek ve ikimiz de bunu biliyoruz.

Emma kısa bir kahkaha attı ve şapkasını çıkarır gibi başını salladı. "Bunu bana söylemene gerek yok." diye kıkırdadı. "Yine de, bir kereye mahsus, Roman'ın cimri gibi sakladığı o gizli bilgilerden birazını öğrenmek güzel olurdu."

Roman'ın kalın ses tonuna uymak için sesimi alçaltıyorum. "Bilgi güçtür."

Dilini şıklattı. "Bu tam da onun söyleyeceği bir şeye benziyor. Peki, bilginizi paylaştığınız için teşekkür ederim."

"Bana teşekkür etmenize gerek yok. Bu yapabileceğim en az şey. Bir yolunu bulacağız."

Bir an için Emma, bardağının kenarının üzerinden bana bakıyor, gözleri şimdi daha sert, inceliyor gibiydi.

Sonra Allie'nin sesi araya giriyor. "Bir şeyi mi bölüyorum?"

Allie mutfağa girerken Emma biraz daha dik durdu. "Günaydın."

Ona başımla onay veriyorum, sanki az önce yatağından çıkıp onu duş duvarına yaslayarak becermemişim gibi.

"Nasılsın?" diye soruyor Allie.

"Kade ile çiftlik için fikirler konuşuyorduk." Bana sıcak ve samimi bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Ne dediğini biliyor."

Allie'nin bakışları beni delip geçerken, umursamaz bir tavır takınmaya çalışarak omuz silkdim. "Birkaç şey aldım. Ve hiçbir şey garanti değil. Elimden geleni yapacağım."

Allie, kendisine doğru uzattığım kupayı alıp bir yudum aldı. "Başka ne konuşuyordunuz ikiniz?"

Tekrar omuz silkdim. "Önemli bir şey yok. Az önce buraya indim. Sadece kahvaltıyı düşünüyordum."

"Ve siz de birdenbire çiftlikten bahsetmeye karar verdiniz, öyle mi?"

Emma kağıtlarını karıştırdı. "Benim hatam. Konuyu ben açtım. Her şey olup biterken, olaylara yakından bakmam gerekiyor."

Boğazımı temizleyip kapıya doğru yöneldim. "Biraz konuşmanıza izin vereyim."

Allie'nin yutkunma sesini duyabiliyorum ve yanından geçerken ona sarılma isteğime karşı koyuyorum. "Şey, eğer çocuklarınızdan biri çiftliği kurtaramazsa, sanırım diğerine güvenmek zorundasınız."

Aman Tanrım. Kapı çerçevesinin diğer tarafına yerleşip, kaçmam gerekirken dinlemeye başladım. Allie ile ilgili her şey olup biterken, bunu da kaldıramam. Sorumluluğum altındaki bir başka kişi, ilgilenmem gereken bir başka kişi daha... Düşünceyi aniden durdurup başımı sallayarak tekrar dinlemeye başladım.

"Ah canım, demek istediğim bu değildi. Her şeyde. Belki de yanlış yoldan yaklaştım," diye itiraf ediyor.

Allie kahvesini yudumlarken kekeledi. "Affedersiniz, ne dediniz?"

Emma devam ediyor: "Çaresizdim. Bunu tek çıkış yolu olarak görüyordum. Ama başka bir yol olabileceğine inanmaya başlıyorum. Daha iyi bir yol. Bu güzel oldu. Bunun daha büyük bir planın parçası olup olmadığını merak etmeye başladım. Kade'nin burada bizimle olması, yani."

Keşke tüm gerçeği bilseydi. Bilmemesi daha iyi. Bırakın kendi inançlarına sahip olsun.

Allie ayaklarını sürüyerek, çoraplarının fayans üzerinde çıkardığı sesle kıpırdandı ve bardağını tezgâhın üzerine sert bir tık sesiyle bıraktı. "Bana doğruyu söyle. Sonunda oğluna kavuşmuş olmanın verdiği hissi seviyor musun? Değil mi?"

Ve şu an bu konuşmanın içinde olmaktansa başka herhangi bir yerde olmayı tercih ederim.

Emma hafifçe içini çekti.

"Sizin adınıza çok mutluyum," diyor Allie. "Gerçekten de öyle. Umarım artık arkadaş olabilirsiniz."

"Ben de öyle düşünüyorum. Ama acele etmeyelim."

Allie'nin odasındaki pencerenin yanında duruyordum ki bir şey duydum... Ne olduğunu tam olarak anlayamadım.

Allie, yatağında uzanmış, tam bir kraliçe gibi rahat bir şekilde otururken başını kaldırıp baktı. "Bu neydi?"

Bilmemeye dayanamıyorum. Dikkatlice uzanıp komodinin üzerindeki sakladığım tabancayı alıyorum, sonra tek elimle pencereyi açıyorum.

"Dikkatli ol!" diye fısıldadı Allie arkamdan. "Ya aşağıda seni vurmak için bekleyen silahlı biri varsa?"

Gözlerimi devirmemeye çalışıyorum ve ona görüş açılarını açıklamaya zahmet etmiyorum. Zaten umursamazdı.

"Burada kal." Botlarımı kapıp ayaklarımı içine soktum. "Burada, odanda kal ve pencereye gitme."

"Dışarıda ne var?" Gözleri kocaman açılmış, tepedeki aydınlatmada yeşil gözleri parlıyor.

"Şu an hiçbir şey yok, ama bir zamanlar bir şeyler olmuştu. Ya da biri." Odadan fırlayıp koridordan Emma'nın kapısına doğru koştum ve kapıyı çaldım.

Bir an sonra şaşkın bir şekilde cevap veriyor: "Kade..."

"Dışarıdan bir ses duydum. Burada kalın ve pencerelere yaklaşmayın."

Kapıya tutunarak başını salladı. "Pekala."

Allie'nin penceresinin altından etrafa bakındım, sonra yukarıya doğru seslendim. "Burada kimseyi göremiyorum. Ama karda ayak izleri var. Oldukça büyük bot izleri. Kovboy botları, bir tarafı epey aşınmış, sanki biri biraz topallamış gibi." Yeni arkadaşlarımızdan birinin topallayıp topallamadığını hatırlamaya çalıştım ama hayır, gayet sağlıklı görünüyorlardı ve botları kesinlikle bu izleri bırakamayacak kadar yeniydi.

Emma ve Allie başlarını pencere pervazından uzattılar ve ben iç çektim. "İkinize de yerinizde kalmanızı söylememiş miydim?"

Ama Emma cevap veriyor: "Bu kadar. Oyun oynamak mı istiyor? Bir dahaki sefer adamlarından biri bu çiftliğe gelirse, kışları kurşun dolu olacak."

"Ne yapacaksın?" diye soruyorum, daha çok merakımdan.

"Şerif Tanner'ı arıyorum." Telefonunu salladı. "O şerefsiz Lowry bizi korkutabileceğini mi sanıyor? Öğrenecek."

Cümlesini daha ağzından çıkarmadan dikkatini telefona çevirdi. "Ben Emma Porter. Birkaç dakika önce evimin dışında birileri dolaşıyordu. Allie'nin yatak odası penceresinin altındaki karda ayak izleri var. Şimdi bununla ilgili bir şey yapılmasını istiyorum," diye bağırdı.

"Mülkümün etrafında gece gündüz devriyeler olmasını istiyorum, anladın mı?" diye devam ediyor, sesi giderek yükselip daha da öfkeli bir hal alarak. "Komşu ilçelerden adam getirmek zorunda kalırsanız, öyle olsun. Bu çiftliği tamamen kapatmak zorunda kalırsam, onu da yaparım."

Pencere kenarından bana bakıyor. "Ama kızımı ya da beni korkutmaya çalışan herhangi birine asla izin vermeyeceğim."

"Görünüşe göre biri anne ayıyı uyandırmış," diye mırıldanıyorum.

Ve şu anda Emma'da Allie'den o kadar çok şey görüyorum ki, göğsüm acıyor. Belki bende de biraz öyle bir şey var.

BÖLÜm 30

SON ZAMANLARDA

"Bunu eğlence için mi yapıyorsun? Yani, Rick'in viskisini bitirmediğin zamanlarda?"

Oynadığım ipin ucundan başımı kaldırıp düğümler atıp çözüyorum. Çocukken edindiğim bir alışkanlık bu, hızlıca düğüm atmayı veya fiyonk düğümü yapmayı öğrenirdim. Tek istediğim Roman'a faydalı olmaktı.

Yatağımın ayak ucuna uzanmış. Aslında benim yatağım değil, burada kaldığım süre boyunca kullandığım yatak. Telefonundaki bir şey bir süredir dikkatini çekiyor. Şanslı. İnternette neler olup bittiği umurumda bile değil. Beni neredeyse hiçbir şey yapmadan oturmaya kadar sıkıyor. Bu beni çıldırtıyor. Aktiviteye ihtiyacım var.

Onun da güvende olması gerekiyor, yani mümkün olduğunca evde kalması daha iyi. Emma bu akşam arkadaşlarıyla yemek yiyeceğini açıkladığında bu isteğini dile getirmişti. "İkinizin de burada güvende olduğundan emin olmadığım sürece keyif alamam."

Yani güvendeyiz. Ve ben de ölümüne sıkılıyorum.

Pencerenin yanındaki koltuğa yayılmış bir şekilde oturmuş, bacaklarımı uzatıp ayak bileklerimi pencere pervazına çaprazlıyorum. "Ya sen? İnternetin sonuna kadar kaydırmayı deniyor musun?"

Burnunu çekerek telefonu kenara koydu. "Evet, başkalarının çok daha ilginç hayatlarını takip ederken zamanın nasıl geçtiğini anlamamak kolay." Sırt üstü yere uzandı ve inleyerek kollarını başının üzerine attı. "Bir şeyler yapmak istiyorum."

Ben de öyle düşünüyorum. "Biliyor musun, şu anda yapabileceğimiz bir şey var," diye belirtiyorum, kementi bağlayıp çözerek.

Ses tonum beni ele veriyor olmalı. "Bunu yaparken hiç sıkılmıyor musun?" diye soruyor.

"Öyle bir şey yok."

Ben düğümle uğraşırken onu izliyorum, o da bacaklarını yukarı aşağı sallıyor. Her sallanışında, giydiği dar tayt bana son derece lezzetli kalçasının nefis bir görüntüsünü sunuyor. Duruyor, bacaklarını havada bırakıyor, ayakları tavana doğru dönük bir V şeklinde donup kalıyor.

Mecburum.

İp ayak bileklerine dolandığında nefesi kesilerek dirseklerinin üzerinde doğruldu ve ben de kementi sıkılaştırarak çektim. "Görünüşe göre kızıl saçlı bir tayı yakaladım," diye duyurdum.

"Sen tam bir pislisin." Elini aşağıya uzatarak sanki yaptığı şeyi geri almak istiyormuş gibi yapıyor.

Onu yorganın üzerinde kaydırarak çeğiştiriyorum. "Hey!" Hem gülüyor hem de sinirleniyor. "Kes şunu!"

"Beni durdur." Ayağa kalktım, elimde hâlâ ip varken ona doğru yaklaştım, ipi halının üzerinde elden ele kaydırarak ilerlettim. "Hadi ama. Beni durdur."

"Sanırım bağımlısın."

Haklı olabilir. Eğer öyleyse, ona bağımlıyım demektir. Bu kadar karşı konulmaz olmasının benim suçum olmadığını söylemeliyim.

"Ne yapıyorsun?" Bileklerini yakalayıp hızla birbirine bağladığımda gözleri faltaşı gibi açıldı. Kurtulmaya çalıştı ama boşuna çabaladı.

"Sence ben senden daha zorlu bir şeyle hiç mücadele etmedim mi?" diye soruyorum gülerek.

"Tamam, haklı olduğunu kanıtlıyorsun. Bu kovboy işlerinde çok iyisin." Bileklerindeki ipi gevşetmeye çalışır ama bu boşuna bir çabadır.

"Şimdi bileklerinizi ve ayak bileklerinizi birbirine bağlayacağım," diye açıklıyorum.

"Yapma!"

"Pekala. Bunun yerine bunu yapacağım." Bileklerinden sarkan ipin ucunu en yakın yatak direğine doladım ve sıkıca bağladım. "İşte. Hiçbir yere gidemezsin."

Göğsü hızla ve sertçe inip kalkıyor. Heyecan ve korku arasında gidip geliyor. Yemin ederim, yatağın ayak ucundan bana bakarken, gözleri bana kilitlenmiş halde, boynundaki nabzının hızla attığını görüyorum. "Eğlenceni yaşadın. Şimdi bitti."

"Gece daha çok genç." Kapıya doğru gidip yavaşça kapatıyorum. Hizmetçi buralarda bir yerlerde olmalı ve muhtemelen evin diğer ucundaki odasında olması gerekirdi ama kimseyi görmek istemiyorum. Şansıma bakılırsa, temiz havlularla falan içeri girecek.

"Kade, ciddiylim."

"Biliyorum. Ben de öyleyim." Ayak bileklerinden tutarak havaya kaldırdım, kalçasının kıvrımını ortaya çıkardıktan sonra da sert bir tokat attım. "Sen de benim insafıma kalmışsın."

"Ha, ha. Ciddi misin?" diye fısıldadı ipi çekiştirerek. Ben aptal değilim. Çok da uğraşmıyor. Ateşli sesini duydum ve aslında benimle savaşıyor. Bir rol oynuyor.

Onu ters çevirmek, kalçalarını yukarı çekip poposu havada bırakmak hiç zor değil. "Şimdi uslu duracak mısın, yoksa seni cezalandırmak zorunda mıyım?"

"Peki ya ben de senin testislerine tekme atsam?" Battaniyenin altında ezilen kadın, dirseklerinin üzerinde doğrulup omzunun üzerinden bana sert bir bakış fırlatmadan önce sesini kısıyor.

"O zaman gerçek cezanın ne olduğunu anlayacaksın." Bu sefer, kalçaları titreyip çığlık atmasına neden olan gerçek bir tokat yiyor. Acıdan mı yoksa şaşkınlıktan mı çığlık attığını bilmiyorum.

"Bak bakalım neler olacak." Gözlerimi önümdeki bu şölenden alamıyorum. Bu muhteşem kalçalar, geniş kalçalar, dokunulmayı, okşanmayı ve kavranmayı adeta yalvarıyor. Elimi kalçalarından birinin üzerine kaydırıp parmaklarımı sert ete bastırıyorum. "Bunun olacağını gerçekten beklemiyordun, değil mi? Bu taytları giyip beni tahrik etmeni?"

"Her şey seni tahrik eder."

Evet, ince kumaşın üzerinden vajina dudaklarını okşadığımda inleyen de o. "Sonunda her zaman zevk alıyorsun."

Hızlı bir çekişle taytı dizlerine kadar indirdim, sonra parmaklarımı teninde gezdirdim. "Tıpkı şu an olduğun gibi," diye belirttim, arkasında diz çökerek yavaşça, çok yavaşça, dantelli bir külotu kalçalarının üzerinden geçirdim.

"Mmm, Kade," diye iç çekti. Direnme çabaları sonuçsuz kalmıştı.

"Seni koklayabiliyorum." Ve bu koku beni acıktırıyor, önümdeki ziyafet için can atıyorum. Pürüzsüz, dolgun dudakları parlıyor—parmaklarımla aralıyorum ve deliğinden daha fazla sıvının sızmasını izliyorum. Yanaklarımın sakalını uyluğunun arkasına sürttüğümde inliyor, kendimi onun kokusuyla, onu da dokunuşumla baştan çıkarıyorum. "Biliyor musun, bazen senin vajinanı yerdim ve yüzümü yıkamazdım ki uyuyup senin kokunu üzerimde hissedebileyim." Dilimin düz tarafıyla tenini yalıyorum ve o inliyor, bana doğru itiliyor, bana daha fazlasını veriyor. Çok hızlı bir şekilde boşaldı, zaten bunu biliyordum.

Şimdi, dilimin ucuyla dudaklarını okşuyorum, her şeyi vaat ediyorum ama hiçbir şey yapmıyorum, inleyip sızlanana kadar onun can damarına dokunmaktan kaçınıyorum. "Beni öldürüyorsun," diye inliyor, ipleri çekiştirerek, hayal kırıklığını homurdanarak dile getiriyor.

"Beklentiği artırmanın her zaman daha iyi olduğunu bilmiyor musun?" Sorun şu ki, kendime de işkence ediyorum. Eğer daha da sertleşirse penisim fermuarımı kıracak ve bu hiç de rahat değil.

Çok geçmeden nefes nefese kalıyor, ben de tehlikeli bir şekilde dudaklarının arasına girmeye yaklaşıyorum, hep geri duruyorum, rahatlama sözü veriyorum ama bu sadece onu kıvranmaya ve adımı inlemeye itiyor, ta ki neredeyse sıırıslık olana kadar.

Boşver. Yeterince bekledim zaten.

Dilimi sulu, pembe yarığına derinlemesine soktuğumda nefesi kesildi, yüzünü yatağa bastırdı. Tadı bende vahşi bir şey uyandırdı, onu kalçalarından tutup hareketsiz bıraktım ki onu emebileyim.

"Kade! Aman Tanrım!" diye karşılık verdim, dilimi daha derine sokarak şişmiş klitorisinden anüsüne kadar yaladım ve tekrar aşağıya indim, ardından sinir demetine odaklanıp yüzüme sürünmesini sağladım.

Ama baş parmağımı büzülmüş deliğine bastırana kadar ulumuyor. İşte o zaman titreme başlıyor, ağzımı ve çenemi tatlılığıyla ıslatıyor,

yüzünü yorgana sıkıca bastırarak çığlık atıyor. Nefes almak için yukarı kalktığımda, elimi ağzımın üzerine sürdüğümde ve sonra o elimle kot pantolonumun düğmelerini açtığımda hâlâ nefes nefese kalmış durumda.

"Öylece kal," diye emrettim, arkasından yatağa tırmanırken. Bir dakika boyunca, titreyen vajinasına bakarken kendimi okşamak yeterliydi. Her kasılma, parlak bir ıslaklığın dışarı sızmasına neden oluyordu. Parmaklarımla birazını alıp penisimi yağlamak için kullandım.

"Eee?" Şımarık küçük tay omzunun üzerinden geriye bakıyor. "Bütün gece ona bakacak mısın, yoksa onunla sevişecek misin?"

Önce, arsızlığı yüzünden teni kıpkırmızı olan acı bir tokat yiyorum, ardından da sonuna kadar içine giriyorum. Vuruşumun gücüyle öne doğru itilen kadın nefes nefese kalıyor, sonra onu kalçalarından tutup kendime doğru sertçe çekiyorum.

"Seks yapmak mı istiyorsun? Daha önce bana sürekli sataşan sendin?" Diğer yanağına da bir tokat attım ve onu tekrar tekrar, daha sert bir şekilde kendime doğru bastırdım. Kalçaları sallanacak ve vücudu titreyecek kadar sert. "Kararını vermen gerek."

"Ne istediğimi biliyorum!" diye nefes nefese söylüyor, ben onu kullanırken, ama beni kandıramıyor. O da beni kullanıyor, tıpkı benim ondan zevk aldığım gibi benden de zevk alıyor.

"Peki ya bu?" Baş parmağımı sıkıca anüsüne bastırıyorum. "Bunu beğendin, değil mi?"

Ben içeri doğru bastırdıkça kasları penisimin etrafında sıkılaşıyor. "Aman Tanrım!" diye bağılıyor, kalçaları titreyerek, kasları kasılarak bana sürtünüyor. "Kade! Aman Tanrım!"

"Kirli kızım." Yaklaşıyorum. Hisler giderek yoğunlaşıyor. Ellerim tekrar kalçalarını buluyor ve kalçalarım hızla hareket ederek, sanki ikimiz de akılsız hayvanlarmışız gibi onu beceriyorum, aklımızda tek bir şey var.

Beni sıkıca kavradı ve hareketsiz kaldı, dalga kırılmadan önceki son gerilim anında donakaldı ve tekrar çığlık attı.

Boşalma anı beni ele geçirmeden önce, zar zor geri çekilip kalçalarına nişan alabiliyorum. Kalbim hızla çarpıyor, kulaklarımda kan gümbürtüyor ve boşalmamı onun kremi tenine ve ellerimin

bıraktığı izlere bırakıyorum. İşimi bitirdiğimde neredeyse onun kadar titriyorum, o ise yatağa yığılıp nefes nefese kalıyor.

"Şimdi bana bunun TikTok'ta gezinmekten daha eğlenceli olmadığını söyle." Pantolonumu giyip, ayak bileklerindeki bağları çözmeden önce kalçasına son bir kez vurdum. Bilekleri için de aynısını yaptım.

Yüzü kızarmış ve bitkin bir halde sırt üstü yatıyor. Tamamen ve eksiksiz bir şekilde bitmiş durumda. İtiraf etmeliyim ki, bu beni biraz gururlandırıyor. "Bu... yoğundu," diye ilan ediyor, sanki bana söylemesi gerekiyormuş gibi.

"Bu mu bana teşekkür etme şeklin?" Onunla dalga geçmeyi ve kızarmasını izlemeyi çok seviyorum. Onunla ilgili birçok şeyi seviyorum. Vücudu, listedeki birçok maddeden sadece biri.

"Duş almaya gidiyorum." Yatağından inleyerek kalktı. "Lanet olsun, şimdi çok yorulдум."

"Size katılmamı ister misiniz?"

"Başka neden böyle söylediğimi düşünüyorsun?" diye soruyor kapıya doğru giderken. İşte yine o ukalalık.

Telefonum cebimde, bacağıma sürtünerek titriyor. Kahretsin. Yokmuş gibi davranmakla, kim arıyorsa ondan kurtulmak için cevaplamak arasında kaldım.

Telefonu elimden alıp peşinden gittiğimde o çoktan koridordan kendi odasına doğru ilerliyordu.

Calder. Kahretsin.

Banyoya gitmeden önce önümde kıyafetlerini çıkarıyor.

İç çekerek cevap veriyorum. "Umarım iyidir." O kalçalardan ve o popodan gözlerimi alamıyorum. Henüz sertleşmemişken bile onu tekrar istiyorum. Ona doyamıyorum. Viskiye unutun, diğer tüm kötü alışkanlıkları unutun. O benim tercih ettiğim uyuşturucu.

"Bir sorunumuz olabilir."

Kapı aralığından onu izlerken, duşu açarken neredeyse hiç umursamıyorum. "Başka ne beklenir ki?"

"Sawyer şehirdeydi ve şerif ofisinde doğrulanan bir söylenti duydu." Hayal kırıklığıyla içini çekti. "O Utahlı pislikler. Öldüler. Ehliyetleri hâlâ cüzdanlarındaydı."

Bir şekilde, bu duyuru dağılmış düşüncelerimi bölüyor. "Öyle mi?"

"Ormanda yürüyüşe çıkan iki çocuk tarafından bulundular. Cesetler donmuştu, ne kadar süredir orada olduklarına dair hiçbir fikrimiz yok." Derin bir nefes aldı. "İnfaz tarzı gibi görünüyor. İkisinin de kafasının arkasına kurşun sıkılmış."

"Umarım kimse bizden cenazeye çiçek göndermemizi beklemiyordur."

"Bir dakika ciddi ol." Aklını kurcaladığını bildiğim soruyu soruyor. "Bunu sen mi yaptın?"

"Başka işlerim var." İçeriden mırıldandığını duyuyorum. Mutlu. Bu kadar sert bir şekilde boşaldıktan sonra mutlu olması da normal. "Daha güzel şeyler."

"Şey, birileri onların ortadan kaldırılmasını istedi. Bunun Lowry olduğunu sanmıyorum, peki başka kimin yapmış olabileceğini düşünüyoruz?"

Aklımda sadece o ayak izlerini bulduğumda Emma'nın duyduğu öfke var. O da öyle yapar mıydı? Yapabilir miydi? "Nereden bilebilirim ki?"

"Yeni ailenize bir iyilik yapmadığınızdan emin misiniz?"

Beni daha çok sinirlendiren ne bilmiyorum. Taraf değiştirdiğime dair ima mı yoksa bunu sormaya cesaret etmeleri mi? "Bana bir iyilik yapıp, kendini beğenmiş bir ukala gibi görünmeyi bırakır mısın?"

"Biliyor musun, bir şeyden suçlu olduğunda her zaman savunmaya geçiyorsun?"

"Ağzına dikkat et."

"Sen de kendine dikkat etmelisin. Seninle kavga çıkarmak için aramadım." Buna sadece alaycı bir şekilde karşılık verebiliyorum. Buna inanmam mı gerekiyor? "Bu daha çok bir uyarı. Eğer sen yapmayı ve Emma'nın bunun arkasında olduğunu düşünmüyorsan, dışarıda başka biri var demektir."

Tabii ki büyük ihtimalle Emma'ydı. Küçük kızının öldürülmüş olabileceğini öğrenmesi, içindeki vahşi canavarı ortaya çıkarmaya yetmişti. İçinde mutlaka bu vardı; en başta onu Roman'a çeken bir şey vardı.

"Muhtemelen bunun arkasında o var," diye mırıldandım, koridora çıkıp etrafta birilerinin dinleyip dinlemediğini anlamak için her iki yöne de baktım. Öyle görünmüyor. "Bu onun işi."

Calder, "Yanırlrsanız arkanıza dikkat edin," diye uyarıyor.

"Anladım. Bana duyduğunuz güven için de teşekkür ederim. Bu benim için her zaman çok şey ifade ediyor."

"Defol git," diyor içini çekerek, ardından üç bip sesi görüşmenin sonlandığını bildiriyor.

Tam zamanında oldu, çünkü Allie "İçeri geliyor musun, yoksa ne?" diye seslendi.

Tamam. Beni bekleyen biri var. Garip, hatta akıl almaz, ama artık hiç keyfim yok. Calder beni düşündürüyor. Emma'nın birini öldürtecek gücü var mı acaba?

Hizmetçinin duymaması için bağlamak yerine, banyoya girdim ve kapıyı arkamdan kapattım. Sağını şampuanlıyordu, göğüsleri sallanıyordu, baştan çıkarıcı bir güzelliğe sahipti. Neden tam o sırada aramak zorunda kaldı ki?

"Bu Calder'dı. Kasabada ormanda iki adamın ölü bulunduğuşöylentisi dolaşılıyor." Bir an duraksayarak ekliyorum, "Calder, bunların Utah'tan gelen iki adam olduğunu öğrendi. Lowry'nin adamları."

O kadar hızlı dönüyor ki, saçlarının uçlarından köpükler uçuşuyor. "Ne? Onlar öldürüldü mü?"

"Öyle görünüyor."

Kollarını indirip camın ardından bir iki saniye bana baktıktan sonra suyun altına geri çekildi ve suyun saçlarının üzerinden akmasına izin verdi. "Yaptın mı?"

Onun bunu söyleme şekli, o sakın ve doğal tavrı beni güldürüyor. Ve neredeyse gururlandırıyor. "Bu nereden çıktı?"

"Bilmiyorum. Başka kim yapardı ki?"

Onun rahat tavrı dikkat çekici. Sanki bunu bekliyormuş gibi ya da en azından şaşırmamış gibi. Her iki durumda da, bu soruya sinirleniyorum. "Bir dakika. Şunu bir netleştirelim. Kaynaklara sahip olan tek aile benim ailem değil."

Gözlerini araladı, gözlerindeki yaşları silkeledi. "Ciddi olamazsın. Annemin..."

"Evet, ben de öyle düşünüyorum."

"Bunu yapmazdı."

"Bundan nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

"Böyle bir şey yapmazdı." Allie suyu kapatıp kapıyı açtı ve diğer tarafta asılı olan havluya uzandı. "Bu ona hiç yakışmaz."

"Bu kadar saf olamazsın." Yaşanan her şeyden sonra, çocukça fikirlerinden vazgeçemiyor. "Ayak izlerini bulduğum gece telefonda nasıl konuştuğunu gördün. Seni korumak anlamına geliyorsa birinin kafasını koparmaya hazırды."

"İmkânsız." Mesele annesini savunmak istemesi değil. Bunu anlayabiliyorum. Mesele, bu fikre ne kadar iğrenmiş bir şekilde yaklaşması. Sanki bu tür şeylerin üstünde olduğunu düşünüyor, oysa ikimiz de onun öyle olmadığını biliyoruz.

Duştan çıktı, göğsüne havlu sarılıydı, teninden su damlacıkları süzülüyordu. Eğer farklı bir ruh halinde olsaydım, onu eğip öpebilirdim. Daha iyi bir ruh halinde olsaydım. Şimdi, kanım daha hızlı pompalanmaya başladığı için, neredeyse hiç fark etmiyorum. "Yani bunu annen yerine benim yapmamı mı tercih ederdin? Bunu mu söylüyorsun?"

"Ağzıma laf koymayın. Ben öyle demedim."

"Hayır, ama demek istediğin bu. Beni küçük bekçi köpeğin gibi yanında tutman, seni korumam sorun değil. Ama annen bir telefon açsa, dünyanın sonu gelmiş gibi oluyor. Bunu kabullenemiyorsun."

"Sadece onun bunu yapmayacağını biliyorum."

"Ama ben bunu yapabilir miydim? Benim için bu kadar kolay mı olurdu?"

"Gerçekçi ol." Bir de gülmeye cüret ediyor ve sesi kulak zarlarımı delerek yankılanıyor. "Hakaret etmek istemiyorum ama ikimiz de biliyoruz ki..." Yüzü düşüyor. Çok fazla şey söylediğini biliyor. Artık çok geç. Kanım zaten daha hızlı akıyor. Daha sıcak. Bana her şeyi bitirmemiz gerektiğini söylediği gece ve sonrasında yaşanan her şey aklıma hücum ediyor. Tüm kırgınlık. Gitmemiştı—hiçbir yere gitmemiştı. Sadece onu kilit altına almış ve hiç var olmamış gibi davranmıştım.

"İkimiz de ne biliyoruz ki?" Bunu duyduğuma inanamıyorum ve sanırım bu benim hatam. Daha akıllı davranmalıydım.

Yanakları saçları kadar kızardı, ama berrak yeşil gözleri kırılmadan bakışlarımı yakaladı. "Bunu bana söyletme."

"Bunu duymak istiyorum. Ne düşünüyorsun? Benim neler yapabileceğimi düşünüyorsun?"

"Hayır. Beni bu konuda kavgaya kışkırtacaksın. Ben... düşünmem gerek." Beni iterek yatak odasına girdi ve dolabının kapağını hızla açtı.

Korkak. "Benden uzaklaşma," diye uyarıyorum onu takip ederken.

"Üzerimi giyiyorum, senden uzaklaşmıyorum." Ama bana bakmayacak, değil mi? Yüzünü gömleklerin arasına saklıyor.

"Sanırım anlamaya başlıyorum," diyorum ona, bu sefer etrafımdan geçemesin diye kapıyı kapatarak. "Benimle birlikte olabilirsin ama yine de benden daha iyi olduğunu düşünüyorsun. Sana neler yapabileceğini hatırlatmam mı gerekiyor?"

"Bunu yapma," diye fısıldadı. İki kazağın kollarını yumruklarıyla sıkıca kavradı.

"İşin özüne indiğimizde, Allie, sen de şimdiye kadar herhangi bir Bishop kadar acımasız ve ölümcül oldun. O yüzden şimdi kendini beğenmişlik yapıp ellerinin temiz olduğunu sanma. Benimkiler kadar kirliydim. Ve eğer Emma'nın asla böyle bir şey yapmayacağını düşünüyorsan," diye ekledim, "uyanman gerekiyor. Seni en yüksek teklifi verene satacaktı."

"Bunu bana karşı kullanamayacaksın." Yüzü kıpkırmızı, gözleri yaşlı bir şekilde arkasını döndü ve parmağını göğsüne sapladı. "Onu şöyle göstermeyeceksin—" Sözünü yarıda kesti, ağzı açık kaldı.

Çenemi kaldırdım. "Ne? Hadi bakalım. Ne diyecektin? Onu kime benzettim? Bir piskoposa mı?" diye fısıldadım, onun irkilmesini izlerken. "Pis, katil bir piskopos mu? Onlarla yatmak güzel ama güvenmek kötü mü?"

"Ben öyle demedim! Ağzıma laf sokmayı bırakın."

"Böyle düşünüyorsun, değil mi? Hâlâ bizden daha iyisin. Benden daha iyisin." Bütün bunların nereden geldiğini bilmiyorum ama içimden fışkırıyor ve son zamanlarda onunla kazandığım tüm iyi niyeti erittiğini hissedebiliyorum.

Onun homurdanmasından aramızda bir şeylerin koptuğunu anlıyorum. Düzeltilebileceğini sanmıyorum. Şu an umurumda da değil. Çünkü hiçbir zaman gerçek bir ilişkimiz olmadı. Nasıl olabilirdi

ki? Benim kim olduğumu kabul edemediğine göre, o nasıl umursayabilir ki?

"Gerçekten ne düşündüğümü duymak ister misin?" diye çıkıştı. "Tüm bu süre boyunca merak ettiğim şeyi?"

"Bunu bana ver."

"Onun altında ezilmiş halde yatarken, lambayı kafasına nasıl indirip onu öldürecek kadar sert vurmuş olabilirdim ki? Bunu nasıl açıklayabilirim? Ve uyandığımda sen nasıl oldu da oradaydın? Bunu yaptığımı neden hatırlamıyorum?"

"Elbette, bu konuda bir fikriniz var."

Titriyor. Bütün vücudu kıpkırmızı olmuş bir halde, "Haklısın, kesinlikle! Bence sen yaptın!" diye bağırıyor.

Sonunda söyledi. Şaşırdığımı söyleyebilmeyi çok isterdim. "Bu, daha önce yanıldığın ilk şey olmazdı."

"Yanlış mı? Ben de şüphelenmeye başladım. Yaptığın her şeyin benim için olduğunu da söyleme sakın," diye fısıldadı öfkeyle, neredeyse kelimeleri yüzüme tükürerek. "Böyle bir duruma girip de hemen bunu kendi çıkarına nasıl kullanabileceğini düşünen kim olur? Bunu sadece sen yapardın. Hemen, bunu bir koz olarak kullanabileceğini düşündün. Şimdi de, bize ne kadar ihtiyacımız olduğunu göstermek için o adamları öldürtmeyeceğine inanmamı mı bekliyorsun?"

"Eğer öyle olsaydı neden sana söylemezdim ki?"

"Belki de Jackson'ı öldürdüğünüzü itiraf etmemenizin sebebiyle aynıdır."

İnanılmaz. Hâlâ bu kadar sapkın bir halde mi yaşıyor? "Biliyor musun? Eğer kendine bunu söylemen gerekiyorsa, söyle bakalım. Onu ben öldürdüm. Bütün bunların sebebi benim. Çünkü piskoposlar böyle yapar, değil mi? Cinayet bize doğal gelir."

Durmam gerek. Bunu hemen şimdi durdurmalıyım. Ama çok sinirliyim, doğru düzgün düşünemiyorum. "Çünkü hâlâ çok kibirlisin, her şeyin üstünde olduğunu sanıyorsun," diye hırladım yüzüne o kadar yaklaştım ki geriye doğru yaslanmak zorunda kaldı. "Hayal kırıklığına uğratmak istemem ama değilsin. Ve dürüst olalım. Senin için eğlenceli olduğunda benimle toprakta yuvarlanmayı seviyorsun.

Ama işler ciddileşir ciddileşmez, aynı olmadığımızı bana hissettiriyorsun. Ve biliyor musun? Haklısın, aynı değiliz."

Buradan hemen çıkmam lazım. Şimdi. Nasıl yine bu kadar aptal olabildim? Kimi kandırmaya çalışıyorum ki? Onun benim hakkımda ne düşündüğünü, gerçekte ne hissettiğini hep biliyordum ve kendimi farklı bir şeye inandırmaya çalıştım. Bu sefer suçlayacak kimse yok, sadece kendimi suçlayabilirim.

"Nereye gidiyorsun?" Çıplak ayaklarını yere vurarak koridorda beni takip etti.

"Dikkatli olsan iyi olur," diye uyarıyorum eşyalarımı çantama tıktırırken. "Burada birileri bizi duyabilir. Kötü bir piskoposla bir ilişkiniz olduğunu annenin bilmesini istemezsin, değil mi?"

"Ne düşündüğümü ya da hissettiğimi en ufak bir fikrin varmış gibi davranmayı bırak."

"Zekâmı aşağılamayı ve zamanımı boşa harcamayı bıraktığın anda." Yeterince iyi değildim. Asla yeterince iyi olamayacağım. "Tebrikler. Anneciğin artık tamamen sana ait olabilir. Ben araya girmeyeceğim."

"Büyü artık!" diye bağırıyor.

Sadece gülebiliyorum. "Senden böyle şeyler duymak çok komik. Yaptığın şeyi kabullenemiyorsun. Bunca zamandır bana güvendin. Seni kurtarmam ve suçu üstlenmem için." Ne kadar affedilmez bir aptalmışım. Babamın her zaman beni suçladığı her şeymişim.

Eşyalarımı topladıktan sonra kendimi zorlayarak ona baktım. Gözlerinde yaşlar vardı. Bu sefer onlara kanmayacağım. "Polisler artık seninle ilgilenebilir. Ben işimi bitirdim."

"Şimdi anneme ne diyeceğim?"

"Umurumda olup olmadığını sor bakalım." İşte sorun bu. Çok uzun zamandır çok fazla umursadım. Bu bitti. Her şey bitti.

Bunların hiçbirine ihtiyacım yok. Ne ona, ne Emma'ya, ne de bu lanet olası eve ya da çiftliğe. Kendimden başka kimseye ihtiyacım yok.

İyi ki de öyle, çünkü elimde çantamla merdivenlerden aşağı, alacakaranlığa doğru inerken sahip olduğum tek şey bu.

Bir de, en başından beri sahip olmadığım ama çok istediğim bir şeyi kaybetme hissi... O kadar çok istedim ki, kendimden nefret

ediyorum.

Ondan nefret ettiğim kadar değil.

Ve babam, beni asla yeterince iyi olmayacak bir şeye dönüştürdüğü için. Hayatımın her yerine kanlı parmak izlerini bıraktığı için. Beni öyle bir lekeledi ki, hiçbir şey beni asla temizleyemeyecek.

Bölüm 31

ALLIE

Bırakmazsam Ağlamayı , gözlerim kalıcı olarak şişip kapanabilir.

Annem henüz eve gelmedi ama gelmesi an meselesi. Kade'nin neden birdenbire gittiğini nasıl açıklayacağım? Bir sürü şeyi itiraf etmem gerekecek. Mesela, aramızda o kadar yakın bir ilişki olduğunu ve o kavgayı edebileceğimizi. Bu anı gözlerime taze yaşlar getiriyor. Başım ağrıyana kadar hıçkıra hıçkıra ağladıktan sonra vücudumda nasıl hala nem kalmış olabilir ki? Ve nasıl her şeyi yüzüme vurabilir?

Her şeyi yüzüne fırlattığım gibi mi?

Kahretsin. Yumruğumu yastığıma vuruyorum, ama bu da aynı yastığı gözyaşlarımla ıslatmaktan daha fazla bir işe yaramıyor. Bir sürü şeyi farklı yapabilirdim. Neden onu incitmek zorundaydım ki?

Kolay. Çünkü istedim. Gerçekten istedim. Onun bana hissettirdiği gibi, ona da kendini küçük hissettirmek istedim. Ona acı vermek istedim.

Tek yaptığım kendime zarar vermek oldu. *Aferin Allie.*

Ve şimdi o olmadan her şey bir şekilde daha eksik. Belki de hayatımın ne kadar yalnız ve karanlık olduğunu şimdiye kadar anlamamıştım, ya da belki de sadece yalnız ve karanlık görünüyor çünkü onun yanımda olmasının nasıl bir şey olduğunu biliyorum. Onunla uyanmak, onun kollarında olmak. Hiçbir şey bununla kıyaslanamaz. Sanki hiçbir şey ve hiç kimse bunu asla hissettirmeyecekmiş gibi.

Ama bitti. Birbirimize söylediğimiz şeylerden geri dönüş yok—ve o çok acımasızdı. Suçlu olan tek kişi ben değilim.

Ama birçok konuda haksız değildi. Bütün o ağlamalar arasında düşünme fırsatım oldu ve gerçek şu ki haklıydı. İçimde hâlâ ondan ve ailesinden daha iyi olduğumu düşünen büyük bir parça var. Ne kadar aksini istesem de, içimde hâlâ ona güvenmeyen bir parça var.

İşte tam da bu yüzden onun gitmesi ve bir daha asla geri dönmemesi muhtemelen en iyisi.

Bu, onu annesinden tekrar ayırmak anlamına geliyor. Üstelik annesi onun burada olmasına çok sevinmişti. Acaba ben onun için bu mutluluğu mahvettim mi?

Eve gelene kadar bir şeyler söylemem gerekecek çünkü nerede olduğunu bilmek isteyecek. Konuşmaya hazırlanmak için giyinme hareketlerini zorla yapıyorum, sonra nemli saçlarımı omuzlarımın üzerinden koyu kırmızı bir perde gibi sarkana kadar tarıyorum. Saç kremi bile sürme fırsatım olmadı, bu yüzden fırça geride kalan düğümlere takılıyor. Kısa süreli acı hak edilmiş gibi geliyor.

Saçımı fönle kurutmak da istemiyorum. Sanki en basit şeyler bile çok fazla çaba gerektiriyor. Şu an mutlu olabilirdim, onunla mutlu olabilirdim ve her şeyin mahvolmasına izin verdim. Onun beni affetmesini bekleyemem, çünkü ne kadar kötü davrandığım için kendimi affedebileceğimden emin değilim.

Canım istemese de saç kurutma makinesini prize takıp işe koyuluyorum, tek istediğim uzaklaşmak, kendime hayal kırıklığına uğramak, ne kadar aptal olduğuma kızmakken kendimi yansıtmama bakmaya zorluyorum. O adamları öldürmüş olsa bile, ki mutlaka öldürmüştür—annemin bunu yapacağına ya da bunu onun için yapacak birini tanıdığına inanamıyorum—ama bu benim içindi, değil mi?

Arkamı döndüm ve yüzüne fırlattım. Ona teşekkür edecek değildim elbette, ama bu kadar acımasız olmama da gerek yoktu. Kendimi o kadar acımasız bir insan olarak görmüyordum.

Ben de cinayet işleyebileceğimi düşünmüyordum. Sanırım birçok konuda yanılıyorum.

Saçım kuruyunca kurutucuyu kapatıp kenara koyuyorum.

Koridordaki döşeme tahtalarından biri gıcırdadı ve kalbim boğazıma düğümlendi. Bir ayak sesi duyuldu. Sanki dışarıda ağır botlu biri var gibiydi.

Geri döndü.

Sanki fırtına bulutlarının arasından güneşin çıkması gibi. Hayatım yeniden ışıkla doldu. Ona telafi edeceğim. Onsuz paramparçayım.

"Kade?" Ona doğru koşmaya karar vermeden önce bedenim hareketlendi, odamdan fırlayıp koridora çıktım. "Özür dilerim! Bunu yapmamalıydım—"

Aniden durdum, neredeyse yere düşüyordum. Koridorun ortasında, yatak odamın kapısının önünde duran o değildi. Annem de değildi.

Karşımda, kenarını gözlerinin üzerine kadar indirmiş bir Stetson şapka takan biri duruyor. "Buck?" diye fısıldadım, gözlerimi kırıştırtarak bir adım geri çekildim. "Yani..."

Utangaç bir gülümsemeyle bana baktı. "Bayan Allie."

"Anlamıyorum. Burada ne yapıyorsunuz?" Ama zihnimin bir köşesinde, kafamın içinde çılgın bir ritimle atan nabzımın arasında, bir şeyler yavaş yavaş yerine oturmaya başlıyor. İnanmak istemediğim bir şey.

"Hiç gitmeyeceğini düşünmüştüm," diye mırıldanıyor gülümseyerek. "Geri dönmeyeceğinden emin olmak için bekledim."

"Ben... Anlamıyorum." Bir adım daha geri çekiliyorum. Bir adım daha. Bu yanlış, her şey yanlış ve aklıma gelen tek şey ondan uzaklaşmak. Kapının arkasına geçip kilitlemek ve içeri giremeyeceğinden emin olmak, çünkü gözlerindeki ifade beni üşütüyor ve midemi bulandırıyor.

"Her şeyi açıklamak için bolca zamanımız olacak."

Cebine uzandı. Ve bir bez parçası çıkardı.

Arkamı dönüp geri çekildim, boğazımda bir çığlık düğümlenmişti ama o üzerime atlamadan önce onu dışarı atma şansım olmadı. Kolu göğsümün üzerinde çelik bir çubuk gibiydi, beni kendine doğru bastırıyordu ki ağzımı ve burnumu bezle kapatabilsin.

Nefes alma! Nefesimi tutuyorum, dirseklerimi kaburgalarına bastırıp ayaklarına basıyorum ama çok geçmeden ciğerlerim hava istiyor. Elimde değil. Nefes alıyorum.

Ve dünya karanlığa bürünüyor.

"Böyle yapmak zorunda kalmak istemiyordum. Umarım bunun planladığım şey olmadığını anlarsınız."

Aman Tanrım, başım çok ağrıyor. Her kalp atışımı kafamın içinde zonklatıyorum ve bunun üzerine kulağıma yakın derin bir ses geliyor: "Tek yol buydu. Bir dakika daha bekleyemezdim. Ama bizi ayıramadılar. Hiçbiri ayıramadı."

Buck. Hiçbir şey mantıklı gelmiyor ama Buck'ın evde olduğunu hatırlıyorum. Nasıl girdi içeri? Kade'in geri dönme ihtimaline karşı hiç kapatmadığım o lanet olası bodrum katı. Yüzümdeki bez. Sesi yumuşak, nazik ve fazlaca tanıdık. Hiçbir sebep yokken samimi.

Alnıma soğuk ve ıslak bir şey değdi ve hareketsiz kalmayı düşünmeden önce bu hissten irkildim. Şimdi uyanık olduğumu anladı. Sesindeki mutluluğu duydum. "İşte orada. Bana geri dönüyor."

Konuşurken bezle alnımı okşuyor. Yatıyorum. Yeterince yumuşak bir yer ve başımın altında bir yastık var, ama acıyı hafifletmeye hiç yardımcı olmuyor. Beni bayılttı, değil mi? Kesinlikle öyle olmalı. Ne kadar süre baygın kaldım?

"Şimdi sadece dinlen." Saçlarımı nazikçe okşayarak iç çekti. Dokunuşu iticiydi ama içgüdülerim bana hareketsiz kalıp buna katlanmamı söylüyordu. "Her şey yoluna girecek artık. Bir daha asla hiçbir şey için endişelenmene gerek kalmayacak. Ben hallettim. Her şeyi düzelttim."

Bundan saklanamam. Gözlerimi sonsuza dek kapalı tutamam. Onu ya da bulunduğum yerle ilgili herhangi bir şeyi görmek istemesem de, gözlerimi zorla açıyorum.

Keşke yapmasaydım. Aman Tanrım. Yatak. Benimkine tıpatıp benziyor. Yatak odamda değilim ama yatağımdayım. Komodin de aynı. Penceredeki perdeler, şifonyer. Hatta aynı yerde. Yatak odamı birebir yeniden yaratmış, sadece farklı bir yerde.

"Beğendin mi?" diye soruyor, kısa kesilmiş saçlarını eliyle düzeltirken biraz utangaç ve gergin bir ses tonuyla. Şapkası

ayaklarımın dibinde duruyor. "Rahat etmen için her şeyi aynı şekilde yapmaya çalıştım. Tek istediğim bu. İhtiyacın olan her şeye sahip olman."

Dişlerimi sıkmak zorundayım, yoksa saçımın bir tutamını parmaklarının arasından kaydırduğunda irkilme riskim var. Tanrım, onun bir arkadaşım olduğunu nasıl düşünebildim ki? "Uzun zamandır tek istediğim buydu," diye fısıldıyor. "Çok uzun zamandır. Birlikte olmamıza izin vermedi, bu yüzden bir yol bulmak zorunda kaldım."

"O mu?" diye fısıldadım. Bu kadar kaybolmuşken olup biteni anlamak kolay değil. Sadece benim odam gibi görünen bir odada yatıyorum, yatakta ise tanıdığımı ve güvendiğimi sandığım bir adam oturuyor.

"Annen." Yüzüne karanlık bir ifade yerleşti ve kanımı dondurdu. "O gün beni yakaladığında, tek istediğim senin odanda olmaktı, hepsi bu. Sana yakın olmak istedim. Mantıklı açıklamaları dinlemedi. Bunu iğrenç bir şeymiş gibi gösterdi."

Onun ben yokken odamda olma düşüncesi bile midemi bulandırıyor.

Aman Tanrım, onu bu yüzden mi kovdu? Neden bana söylemedi? Çünkü sır saklamaya çok alışmış. Bu da sırlarından sadece biriydi.

Sadece bu, diğerlerinin verebileceğinden daha fazla hasara yol açtı.

"Ama beni durduramadı." Gözlerindeki ateş içimi ısıtmaktan çok uzak. "Hiçbiri durduramadı. Çünkü uzun zamandır senin benim için yaratıldığını biliyordum. Tek istediğim sana bakmak ve seni mutlu etmek için bir şanstı."

"Ama..." Kahretsin, düşünemiyorum! Başım çok ağır ve çok ağrıyor. Ama düşünmeliyim. Her şeyi bir şekilde anlamlı hale getirmeliyim. "Neden kendin söylemedin? Böylece ben de bilirdim. Hep sır olarak sakladın."

"Doğru zamanı bekliyordum. Ve işte o zaman geldi. Artık saklanmak zorunda değilim. Artık istemediğin şeylere zorlanmanı izlemek zorunda değilim."

Her şey bir bakıma tuhaf bir şekilde anlam kazanmaya başlıyor. "Yani... nişanlanmadan mı bahsediyorsun?"

O her şeyi biliyordu. Her şeyi biliyordu ve ben de öylece kabullendim. Nişanlanmayı biliyordu. Barda kavga çıktığı geceyi biliyordu. Hatta beni şehirde ne zaman bulacağını bile biliyordu çünkü beni takip ediyordu. Nasıl bu kadar kör olabildim? İşte bu yüzden sürekli birbirimize denk geliyorduk. İşte bu yüzden... İşte bu yüzden...

Eyvah. Bu gece evin içinde gizlice dolaşabilseydi...

...başka ne zaman yapmıştı ki?

"Biliyordum." Sesi çok uzaktan, neredeyse rüya gibi geliyor. Sanki burada ama değil. "Bu hayatta, senin sayende burada olduğumu hep biliyordum. Sana bakmak, seni anlamak için. Ama o gece, sizi kulüpten takip ettiğimde, bodruma inip lobiye çıktığımda..."

Sesi sertleşti, ama gözlerindeki öldürücü parıltı beni çığlık atmamak için zor tuttu. "O şerefsiz, arkasından geldiğimi hiç duymadı. Lambayı ona doğrulttuğumda homurdandı, hepsi bu."

Jackson'ı o öldürdü. Ben değildim. Baştan beri Buck'tı.

"Seni uyandırıp oradan çıkaracaktım," diye devam ediyor. "O gece seni buraya, ikimiz için kurduğum eve getirmenin tam zamanı olduğunu düşündüm."

Sesi titriyor. Gözleri kısılıyor. "Ama sonra o şerefsiz Kade Bishop'ın dışarıda arabasıyla durduğunu duydum."

Kade. Aman Tanrım, ve ben onu suçladım. Aslında çıkıp Jackson'ı Buck'ın öldürdüğünü iddia ettim. Kade gerçekten benim suçlu olduğuma inanıyordu, çünkü aksini kim tahmin edebilirdi ki?

"Ona ihtiyacın yok," diye mırıldanıyor. "Sen ondan çok daha iyisin. Umarım bir gün bunu anlayabilirsin, şimdi anlayamıyorsan bile."

Tüylerim diken diken oluyor. Bana dokunduğunda ne kadar hastalandığımı görmesine izin veremem. Ne planlıyor acaba? Tanrım, ona nasıl güvenebildim ki? Bunu nasıl fark edemedim?

"Kade'nin suçlanacağını tahmin etmiştim," diye açıklıyor. "Bir taşla iki kuş. Ama Bishop'ların burada Teflon gibi dokunulmaz olduklarını unutmuşum. Her şeyden sıyrılabilirler." Gözleri biraz kısılıyor ve sesine bir hırıltı karışıyor. Sanki buz gibi bir parmak kanımı karıştırıyor. "Pekala, onunla da ilgilenmem gerekecek. Ama henüz değil. Sonunda seni buraya getirdiğimde değil. Bunca zamandan sonra. Ayrıca,

şerifin ormanda o iki çocuğu öldürdüğünü düşünmesiyle çok fazla ilgisi olmayabilir. Onları sadece bulunup çağrılın diye bıraktım."

Gösterme. Gösterme. Parmak boğumlarının çenemin kıvrımını takip ettiği anlarda çığlık atmamak için ne kadar mücadele ettiğimi görmesine izin veremem. Yüzündeki ifade de beni iğrendiriyor. Nasıl bilmedim? Çünkü çok iyi sakladı. Ve şimdi, bundan kurtulmak istiyorsam, içimde olup bitenleri de saklamak zorundayım. Mecburum. Ve saklayacağım.

"O iki adam mı?" diye fısıldadım. Emin olmalıyım. "Sen miydin? Beni koruyan?"

"Kimsenin sana zarar vermesine asla izin vermem, Allie." Yavaşça başını salladı. "Kimseye, asla. Hak ettiklerini buldular. Seni ne kadar çok sevdiğimi görmüyor musun? Senin için her şeyi yaparım. Senin için öldürürüm bile."

Onun yoğunluğu boğazımın arkasında bir iniltiye neden oluyor. Tamamen delirmiş, aklını kaçırmış ve ben... Nerede olduğumu bilmiyorum, eve nasıl döneceğimi ya da kimseye nasıl ulaşacağımı bilmiyorum. Ayakkabı bile giymedim.

Ve hâlâ bana bakıyor. Bekliyor. Yüzümü inceliyor, onay arıyor.

Söyleyebileceğim sadece iki kelime var. Bunları söylemek kolay değil ama onu mutlu etmeliyim. "Teşekkür ederim."

Ve o da tam olarak bunu duymak istiyordu. Gözleri daha da açıldı, yavaşça bir gülümseme yüzüne yayıldı. "Yani anlıyorsun? Gördün mü?"

"Elbette ki öyleyim. Beni korudun. Sen olmasaydın nerede olurum, Buck?" Midem bulanıyor. Bunu yapamam.

Evet, yapabilirsiniz.

Bunu yapabilirim çünkü başka seçeneğim yok. Bir şekilde bunun üstesinden gelmeliyim, sonra da eve dönmenin bir yolunu bulmalıyım. Beni sevdiğini düşünüyor. Bunu hatırlamalı ve onu mutlu etmek için bunun iyi bir şeymiş gibi davranmalıyım.

Ama önce düşünmem gerek. O böyle başımda dikilirken bunu yapamam. Dudaklarımı yalayarak fısıldadım, "Başım çok ağrıyor. Ve çok yorgunum. Sanırım biraz dinlenmem gerekiyor."

Kaşları çatıldı. Hayal kırıklığına uğramıştı. "Ah."

"Ama biliyorum ki iyi dinleneceğim," diye ekliyorum. Zoraki bir gülümseme takınırken dişlerimi gıcırdatıyorum. "Sayenizde. Beni rahat ettirmek için bunca zahmete girdiniz."

Doğru olanı söylemişti. Gülümsediğinde utangaç, mahcup görünüyor. "Biraz zamanımı aldı ama her şeyi doğru yapmak istedim. Bak." Yatağından kalktığında büyük bir rahatlama hissediyorum. Başımda durmadan biraz daha rahat nefes alabiliyorum.

Komodinin üzerinden bir şişe alıyor. Tanıdık şişe, tanıdık komodin. "Sevdiğin parfümden aldım." Havaya sıkıyor. "Böylece burası senin istediğin gibi kokacak. Seni mutlu etmek için her şeyi düşündüm."

Tamamen deli. Acaba onu tanıdığım süre boyunca hep böyle miydi, yoksa zamanla mı aklını kaybetti? "Anlayabiliyorum. Ve onur duyuyorum."

"Burada olmanızdan dolayı onur duyuyorum. Sonunda, sonunda benimle birlikte buradasınız. Bunu çok uzun zamandır hayal ediyordum."

Çizmelerini çıkardığı anda göğsümde bir çığlık yükseldi. Hayır, lütfen, bunu yapma. Yapmayı planladığı şeyi düşündüğümde vücudum kasıldı. "Ne... yapıyorsun?" diye fısıldadım, kaslarımı donduran taze, soğuk bir dehşetle.

"Yorgun olduğunu söyledin. Ben de yorgunum. Peşinden koşmak ve güvende olduğundan emin olmak çok yorucu." Bana bakarken hâlâ mahcup bir gülümseme takınıyor. "Uzun zaman aldı ama sonunda seni yakaladım. Sonunda buradasın. Ve kimsenin seni benden almasına izin vermeyeceğim. Bunun için endişelenme."

"Endişelenmiyorum." Bu konuda endişelenmiyorum.

Yatağa doğru attığı ilk adımda boğazıma safra doldu. "Şimdi benden korkma," diye fısıldadı, sanki yeni tanıdığı bir ata yaklaşıyormuş gibi yavaşça yaklaştı. "Centilmen olmayı biliyorum. O ölü nişanlımın aksine," diye homurdandı.

Jackson'dan bahsettiğinde yüzünde karanlık ve tehlikeli bir ifade beliriyor. "Tek istediğim sana yakın olmak. Bunu çok uzun zamandır bekliyordum. Şimdi sana yakın olamayacağımı söyleme bana."

Bana zarar vermek istemiyor. Buna inanmalıyım. "Sorun değil. Bunların hepsi çok zordu. Anlayışınız için teşekkür ederim."

"Tek istediğim seni anlamak ve sana bakmak, Allie."

Gözlerimi kapatıyorum, yatağa uzanıp yarıya kadar üzerime yığılırken, saf bir tiksintiyle inlememi bastırmak için dişlerimi sıkıyorum. Başı göğsüme yaslanıyor ve saçları yanağımı gıdıklıyor. Ama beni çığlık atmaya iten şey, iç çekiş şekli. İçinde mutluluk var, ama başka bir şey de var. Bir şey... açlık. Bana aç. Ve uzun zamandır bekliyor. Daha ne kadar bekleyecek?

Göz kapaklarımın arasından süzülen gözyaşları yüzümün yanlarından aşağı akıyor. Beni kim bulacak? Nerede olduğumu nasıl bilecekler?

"Bu çok güzel bir his," diye fısıldıyor, mutlu bir küçük çocuk gibi. "Sonunda benimsin. Sonunda sonsuza dek birlikte olabiliriz."

Ağlayamam. Ağlarsam hissedecek. Başı göğsümde olduğu için her nefesimi hissedecek. "Bütün bunları benim için yaptığın için teşekkür ederim," diye kekeliyorum. Sesim titriyor, ama belki de tutamadığım bir mutluluk olduğunu düşünecektir.

"Bana beni sevdiğini söyle, Allie."

Başını kaldırıp bana baktı. Gözlerimi hızla kırptırdım, gözyaşlarımı silmeye çalıştım. "Söyle bana. Bunu senden duymak için yıllardır bekledim. Söyle bana, sen de beni benim seni sevdiğim gibi seviyorsun, Allie."

Tanrım, gerçek olup olmadığını ya da beni duyup duymadığını bilmiyorum, ama bu durumu atlatmam için sana ihtiyacım var.

Hayatımda yapmak zorunda kaldığım en zor şey bu; içimden yardım çığlıkları atmak isterken, ki muhtemelen yardım asla gelmeyecekti, acı dolu bir gülümseme takınmak. "Seni seviyorum" diye fısıldarken, korkunun sesime sızmasına izin vermemek için sesimi yumuşak tutmak zorundayım.

Gülümsemesi yüzünü aydınlatıyor, kırıksıklıklarını derinleştiriyor, gözlerinin parlamasını sağlıyor. Bu da içimi buruyor. "Teşekkür ederim. Birlikte mutlu olacağız, Allie. Bekle de gör."

Sonra tekrar uzanıyor, başı göğsümde, vücudu beni neredeyse eziyor ve hareket etmemi imkansız hale getiriyor. Tek yapabildiğim tavana bakmak ve nefes nefese kalmak.

Birinin bana yardım etmesi gerekiyor. Ve bunu en kısa zamanda yapmaları lazım.

Çünkü o, bu durumdan uzun süre memnun kalmayacak.

Ve sinirlendiğinde neler yapabileceğini gördüm.

Bölüm 32

SON ZAMANLARDA

BiLiyorDum Bunun böyle olacağını her zaman . Ait olduğum yere, en iyi anladığım insanların arasına döneceğimi, çünkü onlardan biri olduğumu biliyordum. Onlar gibi kederimi içkiyle unutmaya çalışacak, bir şişenin dibinde teselli arayacaktım.

Şimdiye kadar bulamadım, ama gece daha çok genç. Onun beni kullanmasına izin verdim. Hiçbir viski miktarı bu gerçeği silemez. Kahretsin, işi kolaylaştırdım. Kendimi, onun koruyucusu olduğum ve onun da benim kıymetli prensesim olduğu bir peri masalının içine kaptırdım. Bir şekilde onun hayatına girmeyi başarabileceğime kendimi ikna ettim.

Bu asla olmayacaktı. Ne yaparsam yapayım, onu kaç kere önce tutarsam tutayım, bana asla saygı duymayacaktı. Onun için asla bir kiralık adamdan daha fazlası olmayacaktım. Sadece seks için yeterliydim, ama başka pek bir şey için yeterli değildim.

Ahmak herif.

"Bu gece beni tamamen kurutana kadar içmeyi mi planlıyorsun?" diye soruyor Rick, birkaç bardak bira doldururken. Yorgun görünüyordu. Sanırım her gün aynı şeyi yapmak insanı böyle yapıyor.

"Olabilir." Ama henüz o noktada değilim. "Peki, seninle bir anlaşma yapalım mı? Otururken bir içki daha istiyorum. Anladın mı?"

"Karaciğerini turşu yapmaya mı çalışıyorsun?"

"Buna benzer bir şey." Belki de beynim. Yeterince içersem, neredeyse mutlu olduğumu hatırlamam. Dünyaya ne için

gönderildiğimi bildiğimi sanıyordum. Onunla birlikte olmak, ona bakmak için. Ve o, istediğini aldığı sürece buna inanmama izin verdi. Teselli, koruma, iyi bir seks. Hepsini ben sağladım. Her şeyi çok kolaylaştırdım.

Sanki hayatım boyunca aynı lanet olası hüzünlü şarkıyı tekrar tekrar dinliyorum. Yeterince çabalarsam, yeterince çalışırsam, istediğim şeyleri elde edeceğim. Hak ettiğim şeyleri. Bu sefer kendimi kanıtlayacağım. Bu sefer görecekler. Ama işler böyle yürümedi. Sanırım asla da yürümeyecek.

Telefonumdan gelen çift titreşimli mesajı görmezden geliyorum. Dünya bir gece bekleyebilir. Bu barın duvarlarının ötesinde neler olup bittiğini umursayacak halim yok.

O bencil küçük sürtük. Yeni bir bardak alıp içine bakıyorum, sonra bardağı devirip içindekileri boğazımdan aşağıya döküyorum. Yeni bir sayfa açmak ya da her neyse, ne yaptığımı sanıyordum, işte bu kadar. Bu gece tek istediğim birilerini incitmek. Şiddet temiz, karmaşık değil. Bildiğim şeye geri dönmek iyi gelecek.

Tekrar gelen çift titreşim sesi, telefonu cebimden neredeyse çekip çıkarmama neden oluyor. Telefonu tamamen susturmak için bardağıma atmayı düşünüyorum.

Bunun yerine, önce metinleri kontrol ediyorum.

Emma. Bu gece gittikçe daha da güzelleşiyor.

Emma: Acil durum. Beni en kısa sürede arayın.

Ona söylemekten nefret ediyorum ama kızının bekçi köpeği gibi beni yanında tutma günleri sona erdi. İlk başta bu fikir benim olsa bile ne olmuş yani? Bu fikre çok fazla alışmasına izin verdim ve şimdi canı ne zaman isterse bana mesaj atabileceğini düşünüyor.

Başka bir mesaj. **Emma: Allie kayıp.**

Bu kelimeleri okuduğumda göğsümde sıcak ve keskin bir acı hissettim. Bu sadece bir alışkanlık. Kırmam gereken eski bir alışkanlık. Sigara içmek gibi, sadece verdiği zarar vücuduma yayılmış durumda.

Telefon çalışıyor ve sinirlerim bozuluyor. Kahretsin. Bütün gece burada oturup bununla uğraşacak değilim. Telefonu açar açmaz hırçın bir şekilde, "Anlayabilir misin?" diye soruyorum. "İlgilenmiyorum—"

“Kayıp!” Emma’nın sesinde vahşî ve yırtıcı bir şey vardı, sanki kulağıma saplanan bir buz kıracağı gibiydi. “Neredesin sen? Ne kadar zaman önce ayrıldın? Lütfen, bana onun seninle olduğunu söyle!”

Konuşması bittiğinde kulağım çınlıyordu. “Yanımda değil ama gerçekten kayıp olduğunu sanmıyorum,” diye mırıldanıp içeceğimin geri kalanını bir çırılda bitirdim.

“Neden burada değilsin?” diye soracakken, “Bu benim işim değil,” diye ekledi. “Arabası burada. Telefonu da burada. Onlarsız gitmezdi. Telefonunu asla bırakmaz.”

Haklı. Ensemde bir ürperti hissediyorum. “Belki de Saint onu aldı.”

“Saint’i aradım! Onun da hiçbir fikri yok. Ve...”

Daha dik oturarak sordum: “Peki, ne olmuş yani?”

“Açıklayabilirim ama buraya geldiğinizde size göstermek daha kolay olacak. Lütfen gelin! Buraya gelin! Yardıma ihtiyacım var. Allie’nin de yardıma ihtiyacı olabilir!”

Ona yardım etmeye değmez.

Sözler dilimde donup kaldığında, buna inanmadığım açıkça belli oluyor. İnanmak isteyebilirim ama inanmıyorum.

Cüzdanıma uzanmadan önce viskinin geri kalanını bir dikişte içtim. “Ben gidiyorum.” Kahretsin, Allie. Bana aptalca bir şey yapmadığını söyle.

Eğer öyle yaptıysanız, bunun benim hatam olmadığını söyleyin.

“Aman Tanrım!” Emma, evin önündeki lambanın altında, kapının önünde beni karşıladı. Sanki dağılmak üzereydi, titriyordu ve bir o yana bir bu yana sallanıyordu. “Ne yapacağımı bilmiyorum!”

Neyse ki beni tam zamanında yakaladı, planladığım gibi kendimi yok etmeden önce. Yanına vardığımda o kadar çok titriyordu ki dişleri birbirine çarpıyordu.

“Muhtemelen bir açıklaması vardır.” Ben kendim de inanmıyorum. Sorun da bu zaten. İnsanlar böyle durumlarda, birini sakinleştirmeye çalışırken böyle şeyler söylerler.

"Size bulduklarımı göstermek istiyorum." Beni evin içinde, çok iyi bildiğim eski kiler odasına götürüyor ve kapıların ardına kadar açıldığını gösteriyor.

Bu girişi en son kullandığımda, kapıyı kapattım ve kırık kilidi değiştirip güvenli görünmesi için ayarladım. Kahretsin.

"Bu girişi başka bilen var mıydı?" diye soruyorum. "Çiftlikte bilen var mı?"

"Çiftlikte yaşayan biri neden böyle bir şey yapsın ki—"

Duraksıyor. Ağız açık kalıyor. Yüzü gevşiyor. "Hayır."

"Hayır, ne?" diye sordum, karanlık geçide boş boş bakınca omuzlarından tutarak. "Cevap ver bana!"

Başını geriye doğru savurdu, gözleri kocaman açıldı. Kızarmış, panikle dolu gözlerle, "Ama yapamazdı. Neden yapsın ki?" dedi.

"Kim, kahretsin?"

Sert tavrım onu kendine getiriyor gibi görünüyor. "Buck Davis. Onu aylar önce, Allie okuldan eve gelmeden önce kovdum. Onu yakaladım..."

Kadın ürperdi, yüzünü buruşturdu. "Onun odasındaydı. Çekmecelerini karıştırıyordu. Buraya bakmayı hiç düşünmedim. Açıklamaya çalıştı ama dinlemedim. Bariz olanın dışında ne açıklama olabilir ki?"

Midem bulanıyor, içim altüst oluyor. "Bana onu tarif et."

"Kırkılı yaşlarının sonlarında. Saçları beyazlamaya başlamış. Her zaman Stetson şapka takar."

Onu gördüm. Galadan sonraki gün. Ve The Rusty Nail'de. Sokakta Allie ve Joseph'e yaklaşan adam o. "Nerede yaşıyor?"

"Çiftlikte çalışırken burada yaşıyordu ama bir evi vardı. Eski kereste kulübelerinden biri." Ön kapıya doğru koştu ve ben de peşinden gittim, kalbim sürekli ve ağır bir şekilde çarpıyordu. Allie. Onu bıraktım. Onu durduracak kimse olmadan yalnızdı. O gece yatak odası penceresinin dışında Lowry'nin adamları olduğunu varsaydık. Ya oysa? Ya baştan beri Buck ise?

O masasının alt çekmecisini hızla açıp dosyaları yıldırım hızıyla karıştırırken ben de yanındaydım. "Bakayım, bakayım... Nerede? İşte burada!"

Elindeki dosyayı çıkarıp masasına sertçe fırlattı ve açtı. "İşte. Adresi." Titreyen parmağıyla işaret etti. O neredeyse histerik bir şekilde mırıldanırken ben adresi telefonuma yazdım. "Yaptığı şeyden paçayı sıyırmasına izin verdiğim için kendimi asla affetmeyeceğim. Ne düşünüyordum ben!"

"Şimdi bunun önemi yok." Önemli olan onu geri getirmek, bu da öncelikle Buck'ın evine gidip orada olup olmadığını kontrol etmek anlamına geliyor.

"Gidiyor musun?" Emma, kayıp bir yavru köpek gibi peşimden ofisinden çıktı, sıkıca takip etti. "Ne yapacaksın?"

"Onu bulacağım."

"Şerifi arayacağım—"

Kapıya vardığımda başımı salladım. "Hayır. Bunu ben halledeceğim, ama benim yöntemimle olacak. Ne dediğimi duyuyor musun?"

Bana bakıyor, belli ki dehşete kapılmış ve korku dolu. Gözlerinden yaşlar süzülüyor. "Onun ona zarar vermesine izin verme. Lütfen, eğer o onu elinde tutuyorsa, izin verme."

"Yapmayacağım."

Ayrıca yalnız gitmiyorum.

Kamyona varmadan önce telefondayım. En iyi ihtimalle, tüm bunlardan en ufak bir haberi bile yok, ama bu da hiçbir ipucu elde edemeyeceğimiz anlamına gelir.

En kötü senaryoda, kız onun elinde ve zaten saatlerce aklından geçen her şeyi yapma fırsatı bulmuş durumda. Calder cevap verdiğinde, "Sorun var!" diye bağıriyorum.

"Ne zaman yok ki?"

"Beni dinle!" Direksiyonun başına geçtim ve Calder'e hızlıca bilgi vermeden önce ön avludan hızla çıktım. "Adı Buck Davis. Crystal Gölü yakınlarındaki eski yerleşim yerindeki kereste evlerinden birinin sahibi. En azından Emma'nın elindeki adres bu. Sana göndereceğim."

"Kahretsin." Arka planda birinin ne olduğunu sorduğunu duyuyorum, bir yandan adresi mesajla gönderirken diğer yandan da araba yolundan hızla aşağı iniyorum. Saint olmalı, ama kardeşlerim de orada, kalın sesleri onunkiyile karışıyor. Onlara bir şeyler

mırıldanıyor, sonra tekrar telefona dönüyor. "Senden daha yakındayım. On dakikadan kısa sürede orada olabilirim."

"Yalnız gitme," diye ısrar ettim, ana yola dönerken neredeyse savruluyordum ama kontrolü yeniden sağladım ve gaza bastım. "Yirmi dakika içinde, belki de daha erken orada olacağım."

Meğerse on yedi dakikada varmışım. Hayatımın en uzun on yedi dakikası. Bir insanın bu kadar kısa sürede kendine ne kadar çok suç yükleyebileceği inanılmaz. Onu kaçıran bu Buck denen kişi olmasa bile, o gitti, ona ulaşmanın hiçbir yolu yok ve ben paramparça olmuş egomu bir korkak gibi toparlamaya çalışırken her şey olmuş olabilir. Lowry'yi de hâlâ göz ardı edemiyorum. Ya bu sefer bir ödemenin yeterli olmayacağına karar verdiyse?

Muhtemelen çok korkmuştur. Beni terk ettiğimi düşünüyor. Artık kimsenin onu kurtarmaya gelmeyeceğini düşünüyor. *Allie. Çok aptalım ve özür dilerim. Dayan. Benim için dayan.*

GPS'e göre, kulübeye geri dönen dar, işaretsiz bir yol var. Yolu buluyorum ama neredeyse çok geç—keskin dönüşüm, zaten eğilmiş ve sarkmış eski bir posta kutusunu devirmeme neden oluyor. Tıpkı umudunu yitirmiş bir sarhoş gibi. Benim de neredeyse yaptığım gibi.

Karanlık kulübeye varmadan önce Calder beni durdurdu ve ezmemem için önünde bir el feneri salladı. "Boş!" diye bağırdı.

Kamyonu park ettim ve öfke, hayal kırıklığı ve korkuyla titreyerek dışarı fırladım. Korku da kök salmıştı. "Kahrolası. Şimdi ne olacak?" diye karanlığa bağırdım, sanki o bilecekmiş gibi.

Calder bana, "Sawyer, çiftlikten ayrıldığımızdan beri telefon görüşmeleri yapıyor. Onu bulacağız," dedi.

Omzumu yakalamaya çalıştı ama ben onu savuşturdum, yumruklarımı sıktım, hırıldadım. "İçeri bakmak istiyorum."

"İçeride hiçbir şey yok. Bir rakun ailesi dışında uzun zamandır terk edilmiş gibi görünüyor. Pencereler kırılmış, toz bir parmak kalınlığında, içerisi buz gibi soğuk."

Bir şey yapmalıyım, lanet olsun. "Emin misin burada değillerdi?" Hiç bu kadar işe yaramaz, tutunacak hiçbir şeyim yokmuş gibi hissetmemiştim.

"Hayır, uzun zamandır kimse buraya gelmedi. Başka bir yerde mutlaka bir mülkü vardır. Kimsenin bilmediği bir yer." Sormadan önce

başını salladı. "Buralarda hiçbir yaşam belirtisi yok. Bacadan duman bile çıkmıyor."

Sawyer karanlıkta yaklaşıyor, ardından Levi geliyor. Görünmeden önce sesini duyuyorum. "Bir şey kesin: Bu adam akli başında değil."

"Tam da duymak istediğim şey bu değildi," diye tersledim.

Savunma amaçlı ellerini kaldırıyor. "Sadece şunu söylüyorum, kiminle uğraştığımızı bilmemiz daha iyi."

"Neden böyle diyorsunuz?" diye soruyor Calder.

"Mitch Wilkins ile az önce konuştum," diye açıklıyor. "Buck orada işe girdi ama ilk hafta bitmeden kovuldu. Kavgı çıkarıyor, hatta ufak bir anlaşmazlık yüzünden çocuklardan birine silah çekiyordu. Çok kötü bir öfkesi var."

"Emma onu kovduğunda aklını kaçırmış olmalı," diye düşünüyor Levi, suratı asık bir şekilde. "Artık Allie'nin yanına yaklaşamıyordu." Sanki bunu duymaya ihtiyacım varmış gibi. Sanki bu, kafamdaki barut fıçısını ateşlemeye yetmiyormuş gibi.

Onu istiyordu. Ve şimdi muhtemelen ona sahip. "Ya o değilse?" diye soruyorum. Kardeşlerimin yüzlerindeki aynı dehşet ifadelerinden başka bir şey bulamıyorum, Calder'ın el fenerinin ışığında ürkütücü ve mide bulandırıcılar. "O zaman ona odaklanarak zamanımızı boşa harcıyoruz."

"Şerifi aradım. Aramak zorundaydım," diye ısrar ediyor Sawyer, ona sert bir bakış attığımda. "Şu anda eyalet dışı plakalı herhangi bir araç ve Allie'nin izine rastlayacak herhangi bir iz arıyorlar. Onu bulacağız. Ama yardıma ihtiyacımız var."

Calder, "Ne kadar çok insanımız olursa o kadar iyi," diye onaylıyor.

"Emlak kayıtları." Etrafıma çılgınca bakıyorum. Sanki havada süzülüyorum, tutunabileceğim her şeye tutunmaya çalışıyorum. "Henüz bulamadığımız bir şey olmalı. Bir yerlerde yaşıyor olmalı."

"Birkaç telefon görüşmesi yapacağım." Sonra Sawyer saate bakıp yüzünü buruşturdu. "Gece yarısına yaklaşıyoruz."

"İnsanları uyandırın!" Sanki umurumdaymış gibi.

"Sadece söylüyorum," diye mırıldandı. Beni yatıştırmaya çalışmasından nefret ediyorum. "Hemen cevap alamayabiliriz."

Ama cevaplara ihtiyacım var. Hemen şimdi. Sawyer'ın her nefes alışverişinde nefesim önümde buharlaşıyor.

Kendimi asla affetmeyeceğim. Asla. Bana ihtiyacı vardı ve ben orada değildim. Onu kim kaçırırsa kaçırsın, onları durdurmak için orada değildim. Belki de çoktan ölmüş, bir mum gibi sönmüş olurdu. Dünyamdan tüm ışık sonsuza dek kaybolurdu.

Onu bulana kadar, yapabileceğim tek şey, onun kaybını boş ve anlamsız hayatımın geri kalanında yanımda taşımak.

Bölüm 33

ALLIE

Tam da işlerin daha kötüye gidemeyeceğini düşündüğüm anda... Saatlerce burada uzanıp tavana bakarken, aldığım her nefesi bilinçli olarak ölçüyorum. Sadece kendimi sakın tutmak için değil, aynı zamanda bunca zamandır üzerime serilmiş olan adamı uyandırmamak için de. Ağır ve huzurlu bir şekilde uyuyor. Bana işkence ediyor.

Bu bitmek bilmeyen gece, hayatımın en uzun gecesi oldu, sorularla dolu. Nasıl kurtulacağım? Ondan bu basit temastan daha fazlasını istemeden önce ne kadar zamanım var? Benden ne bekleyecek?

Bunun cevabını biliyorum ve her ne zaman onunla seks yapma fikri mide bulandırıcı bir şekilde aklıma gelse, inlememek için dudağımı sertçe ısırarak zorunda kalıyorum. Son seferinde ağızda kan tadı hissettim.

Şimdi, pencerenin dışında sadece karanlık varken, bacağıma bir şey geliyor. Sert bir şey. Ereksiyonu bana değdiğinde öğürmemek için ağızımı sıkıca kapatmama neden olan bir şey.

Hâlâ uyuyor ve bunun onun elinde olmadığını biliyorum, ama uyandığında ne olacak? Eğer bu konuda bir şey yapmak isterse ne yapacağım? Dayanamıyorum. Çok uzun zamandır çok mücadele ettim, sanki sonsuza dek sürecekmış gibi geliyor. Ve bir şekilde üstesinden geldim.

Ama bu? Bu beni yıkabilir. Çünkü şimdi yalnızım.

Saatlerce onun bana sokulup horlamasını dinledikten sonra, bir an için teslim olma fikri cazip geliyor. Bırakmak. Savaşmamak. Bağlantıyı kesmek ve uzaklaşmak. Böylece hiçbir şey hissetmek zorunda kalmayacağım. Düşünmek zorunda kalmayacağım. Hatırlamak zorunda kalmayacağım. Belki de sonunda kendimi korumanın tek yolu bu olacak. Zihnimi acımasız gerçeklikten korumak.

Ama kendimi bunun doğru yol olduğuna kaç kez ikna etmeye çalışsam da, içimde derinlerde bir şey bunu kabul etmiyor. Gücümden ve gururumdan geriye kalan ne varsa, o savaşmak istiyor. Henüz önümde yolu göremiyor olsam bile, bunun üstesinden gelmenin bir yolunu bulmak istiyor. Orada olduğuna inanmalıyım.

Gerçekten kıpırdanmaya, uyanmaya başladığı zamana kadar, ben kararımı vermiştim bile. Buradan kurtulacağım, çünkü kimse beni kurtarmaya gelmeyecek.

İlk adım: Burada olmaktan mutlu olduğuma onu inandırmam gerekiyor. Bu, başını göğsümden kaldırdığında duyduğum korku ve tiksintiyi görmezden gelmek anlamına geliyor. Şimdi, ortadan kalkınca ne kadar ağır olduğunu fark ettim.

"Günaydın canım," diyor midemi bulandıran şefkatli bir gülümsemeyle. "Nasıl uyudun?"

Her zaman biraz tuhaf bir mizah anlayışım oldu. Annem ciddi bir şey söylerken benim gülmem onu çıldırtırdı. Gülmem onu daha da sinirlendirir, bu da beni daha çok güldürürdü. Kötü niyetli değilim, sadece kendimi tutamadım.

İşte bu yüzden şimdi gülmek istiyorum. Yorgunluk, bitkinlik ve bu durumun ne kadar absürt olduğunun net bir şekilde farkına varmak.

Ona gerçeği, yani bir an bile uyuyamadığımı söylemek yerine, başka bir yalan uyduruyorum. "Harika. Teşekkür ederim. Burası çok huzurlu, değil mi?" Nerede olduğumu bulmam gerekiyor. Şüphelenmesin diye doğrudan sormak istemiyorum. O zaman belki de hiçbir soruma cevap vermez.

"Öyle, değil mi? Yoldan o kadar uzakta ki hiçbir şey duyamıyorsunuz. Her zaman buraya yerleşeceğimizi biliyordum." Ayağa kalkmak yerine, sanki bana daha da sokuluyor. İnsanların sabahın ilk saatlerinde yaptığı gibi.

Kade ve benim yapacağımız gibi.

Bağırma. Ona belli etme . Sahte gülümsemekten çenem ağrıyor ama başka seçeneğim yok. Mutlu olduğuma inanmasını sağlamalıyım. "Bu yeri sadece benim için mi seçtin?"

"Hayır, burası büyüdüğüm yer. Babamın eviydi. Uzun zamandır, fırsat buldukça burayı tamir ediyordum." Gözleri biraz kısılıyor ve sesi keskinleşiyor. "Sonra işim kalmadı, yapacak daha iyi bir şeyim de yoktu."

Konuyu değiştirin. Kızmadan önce meseleyi tersine çevirin. "Şey, bu demek oluyor ki her şeyi daha rahat hale getirmek için zamanınız olmuş."

Oh, çok şükür. Tekrar gülümsedi. "Bunu takdir edeceğini biliyordum. Yaşıtların olan diğer olgunlaşmamış ve yüzeysel kızlar gibi değilsin. Yaşına göre çok zeki ve olgusun."

Bunu şefkatle söylüyor. Bu beni çıldırtıyor. Tıpkı benim onu tanıdığımı sandığım gibi, beni gerçekten tanıdığını sanması... Sanırım ikimiz de yanılmışız. Ona gittiğim her seferinde, somurtup küskün olduğum her seferinde beni neşelendirdiği her seferinde... Acaba o anlarda benimle konuşmak hep bana yaklaşmak için bir bahane miydi? Gerçekten daha fazlasını isterken hep arkadaşım gibi mi davrandı?

"Burayı daha yakından görmek için sabırsızlanıyorum." Ve çevresindeki araziye de, ama ondan bahsetmemeliyim. Bunu belli etmeden nasıl dile getirebilirim ki?

Esnemesini bastırdıktan sonra omuz silkti. "Aslında görülecek pek bir şey yok. Alışık olduğun türden bir ev değil. Ama sen böyle şeyleri umursamıyorsun, değil mi?" Gülümsemesi tatlı, hayranlık dolu ve mide bulandırıcıydı. "Sen öyle biri değilsin. Bu benim Allie'm değil."

Aman Tanrım. Boynunu uzatıp dudaklarını yanağıma değdirdiğinde, boğuk bir nefes alabiliyordum. Tüylerim diken diken oldu, midem bulandı. Dudakları yumuşak, öpüşleri şefkatliydi ve kendimi durduramadan neredeyse geri çekiliyordum.

En kötüsü de onun o nazik, memnun iç çekişi. "Ah, Allie," diye fısıldıyor kulağıma. Yanağındaki sakal, tenimi çizen zımpara kağıdı gibi. "Allie..."

Elini yanımdan yukarı doğru hareket ettirip belimi okşarken, parmakları göğsümün kenarına bastırıp başparmağıyla hafifçe dokunurken nefesimi tuttum, gözlerimi sıkıca kapattım. Tüylerim diken diken oldu ve her yerim onu üzerimden atmak, tekmelemek, bağırarak ve yüzüne tükürmek için yalvarıyordu. Ama bunu yapsaydım, hayatta kalacağımın garantisi yoktu.

Ama şu an gerçekten çok iyi hissettirirdi muhtemelen.

Hayır, hayatımı böyle heba edemem. Ve paniğin beni ele geçirmesine izin veremem. Beni sevdiğini düşünüyor. Bunu kullanmalıyım.

Eli, sanki beni okşamayı düşünüyormuş gibi etrafımda dolaşıyor. Kesik kesik nefesi yüzüme sıcak bir şekilde değişiyor. "Allie... Bunu çok uzun zamandır bekliyordum..."

"Tuvalete gitmem gerek," diye fısıldadım.

Donakaldı. "Şu anda mı?" diye fısıldadı, sanki fikrimi değiştirecekmişim gibi.

"Evet, özür dilerim, saatler oldu." Sinirli bir ses çıkarıyor. "Seni uyandırmak istemedim," diye ekliyorum. "Bir süredir gitmem gerekiyordu ama çok derin uyuyordun."

Kaslarındaki gerginlik hafifledikten sonra dilini şıklattı. "Sürekli başkalarını düşünüyorsun. Ama kendini hasta etmene izin veremem. Bir şeye ihtiyacın varsa bana söylemelisin."

Eve gitmem lazım! Anneme, Kade'e ve Saint'e ihtiyacım var!
"Teşekkür ederim," diye fısıldadım.

Yatağa uzandığından beri ilk kez benden uzaklaşınca, istemsizce bir rahatlama hissiyle titredim. "Hadi gel. Sana yolu göstereyim."

Sanki kendi başıma kalkamayacakmışım gibi nasırlı elini uzatıyor, ama kabul etmek zorundayım. Aksi takdirde ne yapacağından korktuğum için bu hareketi kabul etmek zorundayım. Kuduz bir hayvanla aynı kafesteyim, saldırmasını engellemek için elimden gelen her şeyi yapıyorum. Bana zarar vermeyeceğine inanmak zorundayım... ama ona zarar vermesi için hiçbir sebep de vermeyeceğim. Elimden geldiğince. Jackson'ın kafasını parçalaması için hiçbir şeye gerek kalmadığını düşünürsek, asla.

"Burası gerçekten çok güzel," diyorum, ama beni oldukça iç karartıcı, kasvetli küçük bir kulübeye götürürken içten içe geri

çekiliyorum. Yatak odasının dışında, tüm yaşam alanı olarak hizmet veren büyük bir oda var; odanın uzak köşesinde bir lavabo ve küçük bir ocak bulunuyor.

Yatak odasının solunda minik bir banyo bulunuyor ve adam şimdi gösterişli bir hareketle kapıyı açıyor. "Buyurun."

Şu anki enerjisiyle kendimi rahat hissetmiyorum. Umutlu, tıpkı uzun zamandır bir hediye bekleyen küçük bir çocuk gibi. İşimi bitirdikten sonra beni yatağa geri götürmeyi beklediğini tahmin edebiliyorum. "Teşekkür ederim. Hemen geliyorum." Aramızdaki kapıyı sertçe kapatmamak için kendimi zor tutuyorum. Kaçmakla aynı şey değil ama bu kabus başladığından beri yalnız geçirdiğim ilk birkaç an. Alnımı tahtaya değdiriyorum, gözlerimden fışkıran gözyaşlarına karşı gözlerimi kapatıyorum.

Ne yapacağım şimdi?

Belli ki burayı benim için tasarlamış, çiçek işlemeli el havluları ve yatak odasındakiyle aynı çiçek desenli perdeleri eklemiş. Tabii ki hemen pencereyi açmaya çalışıyorum ama sıkışmış. Zaten benim geçebileceğimden çok küçük. Eski, kirli camın ötesinde, çıplak dalları rüzgarda kemikli parmaklar gibi birbirine çarpan ağaçlardan başka bir şey yok. Saatin kaç olduğunu bilmiyorum ama güneşin doğuşu yakında olmalı. Olmalı işte. Yani, orada sonsuza dek yatıyordum.

Kapıyı tıklatıyor ve ben irkiliyorum. "İçeride iyi misin?"

Hızla taytımı indirip işedim. "Hemen çıkıyorum!" Kahretsin, aklımı kaçırmış gibi konuşuyorum. Kim kaçırmaz ki, sanırım.

Onu yatak odasından uzak tutmalıyım. Ayrıca onunla konuşmaya da devam etmeliyim. Ne kadar çok bilgi edinebilirim, buradan çıkıp güvenli bir yere ulaşma şansım o kadar artar. Ellerimi yıkarken acele etmiyorum, olabildiğince yavaş nefes alıyorum.

Çatlak aynanın ve kırık lavabonun altında son derece bitkin görünüyorum. Uyuyamadığım çok belli. Kan çanaklı gözlerimde korkulu, panik dolu bir ifade var. Bunu yapabilirim. Bunu yapmak zorundayım.

Kapıyı açtığımda o kadar yakınımda bekliyordu ki, eminim kulağını kapıya dayamıştı. Daha bir şey söyleme fırsatı bulamadan sordum: "Mutfakta yiyecek bir şey var mı? Sana bir şeyler hazırlayabilirim. Senin için yapabileceğim en az şey bu."

"Bunu yapmak zorunda değilsin. Seni buraya bana bakman için getirmediim. Ben sana bakıyorum." Elime uzandı ve parmakları benimkine değdi. "Belki yatağa geri dönebiliriz diye düşündüm."

Çıglık beynimi parçalıyor. Ağzımdan çıkmaması mucize. Boğazıma dolan safrayı yutmak zorundayım. "Lütfen. Kendimi iyi hissetmem," diye ısrar ediyorum. Hâlâ mutsuz görüldüğünde, hayal edebileceğim en çaresiz hamleyi yapıyorum: başımı yana eğip sırtıyorum. "Gücüne ihtiyacın var, değil mi?"

Şu anda burada kusabilirim.

Dudaklarında bir gülümseme belirdi ve başını sallarken gözlerinde anlamlı bir parıltı vardı. "Haklısın. Buzdolabında yiyecek var. Özellikle senin için stok yaptım."

Ne kadar şanslıyım.

Tamam, bu onun yemek almaya gitme ihtimalini ve o yokken benim kaçma şansımı ortadan kaldırdı. Şimdi devam edelim ve o uyurken aklıma gelen bir sonraki fikrin işe yarayıp yaramayacağına bakalım. "Harika. Hemen başlayabilirim. Ama bir şey var."

Çıplak ayaklarıma bakarak, "Çorabınız var mı? Çok üşüyorum," diye sordum.

Gerçekten acı çekmiş gibi görünüyor. "Ah hayır, Allie. Ne kadar aptalca bir şey yaptım. Tabii ki, çok güzel, kalın çoraplarım var."

Hiç yoktan iyidir. "Teşekkürler," diye mırıldandım. Aceleyle yatak odasına gitti ve ben de gıcırtilı tahta zeminde eski buzdolabına doğru yürüdüm. Hala çalışıyor olmasına şaşırdım, ama kapıyı açınca içerideki ışık yandı. İçinde yumurta, jambon, pastırma, tavuğa benzeyen bir şey ve süt vardı. Düşünmeden, bir robot gibi hareket ederek yumurtaları ve pastırmayı çıkardım. Kaçmayı düşünmekten başka bir şeyle vakit kaybetmeye vaktim yoktu.

Odun sobasına bir tencere koyarken yanıma geldi, bir elinde kalın yün çoraplar vardı. "Al. İzin ver de sana giydireyim."

Durum gittikçe kötüleşiyor. "Ben yapabilirim," diye teklif ediyorum ama o çorapları elimden uzak tutuyor. Sanki benimle dalga geçiyor. Sanki bunda eğlenceli bir şey varmış gibi.

"Bırak da ben seninle ilgileneyim." Yavaşça önümde tek dizinin üzerine çöktü. "Böyle bir şey yapmak için ne kadar zamandır beklediğimi bilemezsin."

Bunu halledebilirim. Sol ayağımı kaldırıyorum, o da bükülmüş bacağının üzerine koyuyor ve elini bileğimden bir süre tutuyor. Hiç bu kadar hareketsiz kalmak için mücadele etmek zorunda kalmamıştım. Sinirlerim geriliyor ve titremeyi durduramıyorum, ama o bana gülümseyerek baktığında ona aşağıdan gülümsemek zorunda kalıyorum. "Çok güzel ayakların var."

"Teşekkür ederim." *Lütfen, bu artık sona ersin.*

Aşağıya bakıyor, yavaşça çorabımı ayak parmaklarımdan üzerinden geçiriyor ve ben de onun dikkatsizliğinden faydalanarak etrafa bakıyorum. Sobanın yanında bir bıçak bloğu var. Acaba alabilir miyim?

"Yoldan çok uzaktayız," dedi, hatırlıyorum, bıçaklara bakıp birine zamanında ulaşabilecek miyim diye düşünüyordum. "Yani kimse gelip bizi rahatsız etmeyecek mi?" diye sordum, korkum ve tiksintim arasında kelimeleri zorla ağzımdan çıkardım.

"Hayır, efendim." Çorabı önce ayak bileğimden, sonra bacağımdan yukarı doğru geçirirken elleri de baldırımın üzerinde geziniyor. "Yaklaşık bir mil."

Bir mil. Bu çoraplarla, karanlıkta bir mil koşabilir miyim? Koşmalıyım. Başka yolu yok. Yemek yemeyi bitirir bitirmez ne yapmak isteyeceğini biliyorum ve ben yapmayacağım. Yapamam. Orada, ormanda kaybolmuş, daireler çizerek koşarken ölebilirim.

Burada yaşamaktansa dışarıda ölmeyi tercih ederim. En azından denemek zorundayım.

Ayak değiştiriyorum. Bir kez daha, sanki ayak parmaklarımdan görüntüsü onu hipnotize ediyor. Nefesimi tutarak bıçak bloğuna uzanmaya başlıyorum. Lütfen, bunu yapabilmeme izin ver. Lütfen. Eğer bir şekilde ıskalarsam, beni cezalandıracak. Biliyorum, hissediyorum. İkinci bir şansım olmayacak.

Parmak uçları tenimde dans ediyor ve beni tiksintiyle ürpertiyor. "Çok güzel," diye fısıldıyor. Hatta ayağımı öpecekmiş gibi başını biraz eğiyor ama kendini durduruyor.

O işini bitirir bitirmez ayağımı yere koyuyorum. Çoraplar güzel ve kalın. Umarım bana yeterli koruma sağlarlar.

Hâlâ tek dizinin üzerinde, yıpranmış yüzündeki o hayranlık dolu ifadeyle bana bakıyor.

Ve bıçak bloğuna uzanıyorum.

Daha ayağa kalkmaya ramak kala, parmaklarımı sapa doladım ve çekip çıkardım. "Ne—"

Zaman yok. Nereye vuracağıma bile karar veremiyorum. Bıçağı ancak geniş bir yay çizerek, yıpranmış pazen gömleğini sağ omzundan çapraz bir çizgi halinde kaburgalarına kadar kesebiliyorum.

Birkaç adım geriye sendeledi, buzdolabına çarparak tökezledi ve kendine baktı. "Ne yaptın?" diye nefes nefese sordu, kan akmaya başlarken elleriyle göğsünü kapattı. "Neden?"

Sonra hırladı, başını kaldırdı ve kükredi. "Nasıl cüret edersiniz?" diye bağırdı.

Sonra da üzerime atıldı.

Bu da demek oluyor ki, kasap bıçağını karnına saplıyorum.

Islak, şapırdayan ses, dün gecedan beri içimde tuttuğum şeyi açığa çıkarıyor ve çığlık atıyorum. Sesim kısılana kadar çığlık atıyorum. Kanlı elleriyle beni yakalıyor ve dizlerinin üzerine çöküyor, neredeyse beni de kendisiyle birlikte aşağı çekecekken bırakıp bıçağın sapını kavlıyor.

Sanmıyorum. Kapıya doğru koşuyorum, paslı eski kilidi çevirip açıyorum. Ufukta gökyüzü aydınlanmaya başlıyor. Lastiklerinin bıraktığı bir patika ormanın içinden geçiyor. Onu görünce kalbim neredeyse patlayacak. Yol diğer tarafta olmalı.

"Bunu... sonradan... pişman olacaksın."

Arkamı dönüp baktığımda tekrar çığlık attım. Adam gerçekten de ayağa kalkıyordu. Yüzü saf öfkenin çarpık bir maskesi gibiydi.

Yapabileceğim tek şey koşmaya başlamak. Ayaklarımın altındaki taşları ve dalları hissediyorum ama onları umursamıyorum, bacaklarım hızla hareket ediyor, ciğerlerim patlamak üzere. Sadece patikayı takip etmem gerekiyor. Yola ulaşmam lazım. Sadece yola çıkmam gerek.

"Allie!" Bu ses, kafamdaki çığlıkların arasından, havayı yarıp geçti.

Bir de ardından gelen av tüfeği patlaması. Kulağımın yanından bir şey vızıldayarak geçti, saçlarımı savuracak kadar yakındı. Çok açıkta kaldım. Patikadan gidemem. Bir atış daha ve benden on metre

ötedeki bir ağacın kabuğu patladı. Tek seçeneğim patikadan çıkıp ormanın içinden koşmak.

Şimdi daha dikkatli olmalıyım. Ağaçların arasında kayboldum ama nereye gittiğimi göremiyorum. Beni tırmalayan dalları ve dikenleri savuşturmak için kollarımı açmak zorundayım. Ayaklarımın altındaki taşlar ve çubuklar çoraplarımı kesiyor, ama beni hareket ettiren arkamdan gelen sesler. Ormanda yolunu bulmaya çalışan bir hayvan gibi. Yaralı, sakar. "Allie!"

Daha hızlı! Kendimi hareket etmeye zorluyorum, bu yüzden acıyı, ciğerlerimdeki yanmayı ve sıyrıkları görmezden geliyorum. Açıkta kalan bir kök beni tökezletiyor ve eski bir gövdeye takılıyorum, ama kendimi iterek kurtuluyorum. Beni öldürecek. Devam etmeliyim.

"Lanet olsun sana!" Kan kaybediyor olmalı, değil mi? Ama sesi gittikçe yaklaşıyor, neredeyse omzumun dibindeymiş gibi. Arkama bakmak ve orada bir şekil görmek için yavaşlama riskini alıyorum. Gökyüzü aydınlanmaya başladığı için şimdi biraz daha kolay görüyorum. Yolun nerede olduğunu bile bilmiyorum artık. O kadar uzaktayım ki göremiyorum. Belki de daireler çizerek koşuyorum.

Sonunda yapabileceğim tek şey, sarkık dalları bana biraz koruma sağlayan kalın bir çam ağacının arkasına çömelmek. Yorulacak, değil mi? Kan kaybından çok güçsüz düşecek. Pes edecek. Etmek zorunda.

Yaklaşıyor, o sakar, tökezleyen adımları gittikçe daha da gürültülü geliyor. Koşmalıyım! Beni bulacak!

İşte o anda farların ışığı yoldan onu aydınlatıyor.

Farlar.

Kalbim boğazıma düğümlendi. Soğuk ter tenime yapıştı. Acaba...? Olabilir mi...?

Kamyon durdu. Buck, farların ışığında kısmen görünüyordu, ağaçların arasından bu yöne doğru nişan almıştı. Onu ancak ağaçlardan birine yaslanmış, nefes nefese, tüfeğini kaldırırken homurdanırken görebiliyordum.

Ateş edecek. Bana değil, o kamyondan kim iniyorsa ona. Kapı çarpıyor, sesi bana kadar ulaşıyor ve bir şekilde kulaklarımdaki zonklamayı bastırıyor.

"Kahretsin! Kan izi var!"

Kade. O Kade! Benim için geldi. Pes etmedi. Şimdi onu gözümde canlandırabiliyorum, kaçtığım kulübenin kapısında duruyor. Gözlerimden yaşlar sel gibi akıyor ve onu şu ankinden daha çok hiç sevmemiştim. Beni bulmak için bütün gece çalışmış olmalı.

Sorun şu ki, Buck da onu görebiliyor. Aramızda duruyor ve Kade'i hedef alıyor; Kade ise hedefte olduğundan habersiz kan izlerini takip etmeye başlıyor, kardeşleri ise dikkatli olmasını söylüyor.

Vurulacak.

Bunun olmasına izin veremem.

Bu, kendimi açığa vurmak anlamına geliyor, ama bunu yapmak zorundayım. Bir şans denemek zorundayım.

"Kade!" diye bağırdım. "Silahı var!"

Buck, Kade'ye ateş etmek yerine, çılgınca etrafına bakınıp beni aramaya başladı. "Seni buldum," diye tısladı tüfeğini tekrar kaldırarak.

"Öyleyse!" diye çığlık attı.

Bir mermi havayı delip geçiyor.

Acıyı bekliyorum.

Kurşun beni parçalamak yerine, Buck dizlerinin üzerine çöker ve Kade'in hâlâ tabancasını doğrultmuş olduğunu görür. Tüfek Buck'ın yumruğundan düşer ve Buck yüzüstü yere yığılır.

"Allie?" Kade'in telaşlı bağırırları beni dehşetten uyandırıp harekete geçirdi; şafak öncesi ışığında sendeleyerek, hıçkırarak, şimdiye kadar bildiğim en yakın kurtuluşa doğru yol almaya çalıştım.

Bacaklarım titremeye başlamadan hemen önce, son gücümü toplayıp ona yetiştim, bedenlerimiz birbirine çarptı. O da benimle birlikte diz çöktü, kollarını bana doladı, beni o kadar sıkı tuttu ki kalbinin benimkiyle aynı çılgın ritimde attığını hissedebiliyordum.

"Allie," diye fısıldadı beni sallarken, saçlarımı okşayarak. "Ah bebeğim. Özür dilerim. Özür dilerim, seni seviyorum, özür dilerim."

Ona özür dilediğimi söylerdim.

Artık daha önce yaşanan hiçbir şeyin önemi yok.

Ben de ona onu sevdiğimi söylerdim.

Sanırım öyle yapacağım, ama şimdilik yapabileceğim tek şey, yeni bir günün doğuşunu izlerken onun kollarında ağlamak.

BÖLÜM 34

SON ZAMANLARDA

“ Adli tabip, kafasına sıktığınız kurşun olmasaydı çoktan ölmüş olacağını söylüyor.” Şerif Tanner, sakallı çenesini eliyle okşadı. İkimiz için de uzun ve yorucu birkaç gün olmuştu. “Karnına aldığı yara ve kaybettiği onca kanla nasıl ayakta kaldığını anlamıyorum.”

Ne olduğunu biliyorum. "Ona ihanet etti," diye mırıldanıyorum. "Önemli olan tek şey, bunun bedelini ödetmekti." Öfke güçlü bir şeydir. Bir insanı hayatta tutabilir. Bunu biliyorum. Çok uzun süre benim beslenme şeklim buydu.

Eğer bana seslenmeseydi, ki bu onun onu bulma riskini göze almak anlamına geliyordu, hayatıma o berbat küçük kulübenin önünde son verecekti. Saatler ve bir sürü yardım çağrısı gerektirdi, ama Sawyer sonunda Buck ve ailesini öldüğü araziyle ilişkilendiren eski tapu kayıtlarını buldu. Yaralarına yenik düşme ihtimali vardı, ama düşmeme ihtimali de vardı.

Bunu düşünemiyorum bile.

Ayağa kalkarak, "Burada işimiz bitti mi?" diye sordum. Her şey olup bittikten sonra bir günden fazla zaman geçti ve Allie'den çok uzun zamandır uzaktayım. Emma, ben ifade vermek için buradayken onunla kalacağını söyledi, ama bu onunla birlikte olma ihtiyacımı azaltmıyor. Onu sonsuza dek kaybetmeye çok yaklaştım zaten.

“Şimdilik.” Çünkü onu bulmak için hiçbir şey yapmadığı ya da Buck'ı hasta bir köpek gibi ortadan kaldırmadığı halde, üstünlüğü elinde tutuyormuş gibi davranmak zorunda. İstasyondan ayrılmadan

önce hafifçe boğazını temizledi. "Peki ya diğer sorun? Buraya sürekli arayıp kayıp oğlu hakkında bilgi isteyen kişi?"

"Artık onun için endişelenmenize gerek olduğunu düşünmüyorum."

Arkamı dönüp baktığımda omuzlarının düştüğünü ve yüzünün asıldığını gördüm. "Bunu yapmayacaktın... Yani, bunu benim önümde itiraf etmezdin, değil mi?" diye sordu.

"Şerif Tanner. Daha iyi bilmeseydim, cinayet işleyeceğimi ve bunu size önceden bildireceğimi ima ettiğinizi düşünürdüm." Yüzünün kızarmasını bekledim, bir nevi kendime ödül gibi, sonra kıkırdadım. "Sadece bugünden sonra sizi rahatsız etmeyeceğini kastettim. Kendinizi daha iyi hissetmenizi sağlayacaksa, onu kontrol etmekten çekinmeyin."

O bunu yapmayacak. Joseph Lowry ile bir daha asla uğraşmak zorunda kalmayacağı için çok rahatlamış durumda. Aksine, tüm bu meseleyi çözüme kavuşturduğumuz için bize teşekkür etmeli. Hizmetler için departmana fatura kesmediğimiz için şanslı.

Bildiğim kadarıyla, iki gece önce olanların çoğu örtbas edildi, susturuldu. Hayatımızı böyle yaşıyoruz. İşler böyle yürüyor. İsmim ve itibarım sayesinde kaldırımda yürürken herkes beni fark ediyor olabilir, ama bu, bu yabancıların Allie'nin yaşadığı tehlikeli olay hakkında hiçbir şey bilmediği anlamına gelmiyor. Zaten yaşadıklarından sonra bir süre kasabada yüzünü göstereceğini sanmıyorum.

Dışarıdan gelen eleştiriler olmadan bunu atlatıp yoluna devam edebilecek. Kendi hayatını riske atarak hayatımı kurtardıktan sonra, onun mahremiyetini korumak yapabileceğim en az şey. Hayatımın geri kalanını ona telafi etmekle geçirmeyi planlıyorum. Bu da şimdi, çiftliğe giderken başlıyor; anladığım kadarıyla bir misafirimiz var. Elbette davetliydi ve dün onun için hazırlık yaptık.

Levi'den aldığım son mesaja göre, ben şerifle işlerimi bitirirken yaklaşık yarım saattir onu eğlendirmişler. Şimdi eve yaklaşırken, onunla karşı karşıya gelme heyecanı beni içeriye koşturuyor.

Bunun yerine, zamanımı ayırıp anın tadını çıkarıyorum. Tıpkı kaliteli bir şarabı ağızda döndürüp tadını çıkarmak gibi. Hiç şarap

içmedim ama genel fikir bu. Adamın bir şeyden sıyrıldığını düşünmesine izin verin. Her şey çok yakında yerle bir olacak.

Yemek odasındalar. Orada şiirsel bir şey var. Bu odada ikinci kez cinayet işleyeceğim, ancak bu sefer kurbanım şiddete başvurmak istemediği sürece kan dökülmeyecek. Masanın bir tarafında oturuyor, önünde bir kadeh viski, geniş kenarlı şapkası masanın üzerinde ve gömleğinin üst iki düğmesi açık. Kendini evinde gibi hissediyor.

"Ah. İşte orada." Joseph'in gözleri anında kısıldı, bakışları üzerimde gezindi. "Seni en son gördüğümde, oğlum için çok önemli olması gereken bir anı mahvediyordun. Beni buraya bunun için mi çağırdınız? Oğluma ne olduğunu sonunda birinin bana anlatması yerine, bunu yüzüme vurması için mi?"

Masaya bakıyor, karşısında kardeşlerim oturuyor. Erken saat olmasına rağmen kendime bir içki dolduruyorum—bu beni ne zaman durdurdu ki?—sonra onlara katılıyorum. Kardeşlerim tam karşısındaki sandalyeyi bana ayırmışlar. Ne kadar düşünceliler.

"Bay Lowry, bunu size söylemek zorunda kaldığım için üzgünüm." Bunu dün de konuştuk ve bu en iyi yol gibi görünüyor. Gerçeği açıkça söylemek. "Ama oğlunuz öldü."

Göz kapakları titriyor. Kekeliyor, "Affedersiniz? Bunu nereden biliyorsunuz, eğer onu öldüren siz değilseniz? Sizin olduğunuzu biliyordum. Buraya sizin olduğunuzu bilerek geldim."

"Bu konuda yanılıyorsunuz. Ancak, sorumlunun kafasına bir kurşun sıktım. Bu dün sabah, şafak vakti civarında oldu. Ayrıca Allie'yi de kaçırdı. Onu hatırlıyorsunuz, değil mi? Gözdağı vermek için elinizden geleni yaptığınız kız?"

Sawyer, "Ayrıca buraya gönderdiğiniz iki araştırmacının öldürülmesinden de o sorumluydu," diye ekliyor. Bunu o kadar rahat bir şekilde söylüyor ki.

Lowry'nin ağzı alaycı bir gülümsemeyle kıvrıldı. Hemen bize inanacağını beklemiyordum. "Bu çok uygun bir durum. Her şeyi ölü bir adamın üzerine yıkmak."

"Az önce Şerif Tanner'a ifade verdim," dedim ona. "Allie de dün hastanede muayene edilirken ifade verdi. İsterseniz konuyu araştırabilirsiniz, ama yeni bir şey öğrenemezsiniz."

"Oğlumu o mu öldürdü? Bana doğruyu mu söylüyorsun?"

"Üzgünüm ama evet." Aslında bunu söylediğim için üzgün değilim. Hiç bu kadar üzgün olmamıştım. "Maalesef, cesedinin başına ne geldiğini bilmiyoruz. Ama size söz veriyorum, adalet yerini buldu."

Bir an duraksadı, içkisinin yarısını da içti ama sonunda başını salladı. "Biliyordum. Bir baba bilir. Sanırım o şerefsizin cezasını çekmesini sağladığınız için size teşekkür etmeliyim."

"Sana bir iyilik yaptık," dedim kardeşlerime bakmadan önce. Odada görünmez bir güç gibi kıvılcımlar saçan beklentilerini hissettim. Ben de aynı heyecanı paylaştım. "Ve sana bir iyilik daha yapacağız."

Bu aptal bir adam değil. Hemen çenesi, havada tehlike sezen bir at gibi yukarı kalktı. "Ne tür bir iyilik istersin ki?"

Sawyer masanın üzerinden bir dosya kaydırıldı. "Eminim bunların hepsi size tanıdık gelecektir." Geçmişte kardeşimin sakın, dengeli kişiliğini zayıf veya kolayca manipüle edilebilir biri olarak yanlış anlayan insanlar olduğunu biliyorum. O insanlar onu hafife aldıkları için her zaman pişman oldular.

Lowry kaşını kaldırarak dosyayı inceledi ve ardından açtı. Berbat bir poker suratı vardı ve anlık öfkesi yüzünü kızarttı. "Nasıl cüret edersiniz? Kibirli şerefsizler!"

"İyiliğimizi kabul etmek istemiyor musunuz?" diye soruyorum. İçimde öfke kusarken sakın bir tavır sergilediğim için kendimle gurur duyuyorum. "Sorun değil. Tüm bu bilgileri basına memnuniyetle iletiriz."

Calder, sanki dünyada hiçbir derdi yokmuş gibi sandalyesine yaslanarak, "Örtbas etme girişimleri," diye açıklıyor. "Tüm bu suçlamalar, bir de merhum oğlunuzla son görüldükten sonra iz bırakmadan kaybolan üç kız çocuğu var. Aileleri tüm bunların kamuoyuna açıklanmasıyla ilgilenebilir."

Dudaklarının üzerinden dilini gezdirip, elini körü körüne bardağına uzatıp bir çırpıda içti. Tipik bir geveze. Ama özünde umutsuz bir korkak.

"Kamuoyu mahkemesi sizin ve ailenizle işini bitirdiğinde," diye açıklıyorum, "hisselerinizi ve arazilerinizi çok düşük fiyatlara satmak zorunda kalacaksınız. Kimse bu tür bir skandalla ya da oğullarının

suçlarını örtbas etmek için savunmasız genç kadınları zorbalık ve tehditlerle sindiren biriyle ilişkilendirilmek istemez."

Sawyer, "Ayrıca, mülkünüzden birkaç mil ötede meydana gelen bir kaza ve olay yerinden kaçma vakası da var," diyor. "O raporu da içeride bulacaksınız. Bu konuda bir şey biliyor musunuz acaba? Ya da aynı dönemde kaputu ve ön camı kapsamlı onarıma ihtiyaç duyan, sizin adınıza kayıtlı SUV hakkında?"

Tam isabet. Keşke telefonumu hazırda tutmayı düşünseydim. Onun o ifadesiz şaşkınlığını kameraya kaydetmeyi çok isterdim. Eminim Allie özellikle buna bayılırdı. "Aklını kaçırmışsın," diye kekeleyerek söyledi.

"Biz becerikliyiz," diye yanıtlıyorum. "Bu masada işleri halletmek için zamanı ve kaynakları olan tek kişi sen değilsin."

Sawyer ellerini masaya koyarak, "Önünüzde her bir belgenin birer kopyası var," diye açıklıyor. "Onlarla ne yapacağımız size kalmış."

"Bu andan itibaren Emma ve Allie Porter'ı rahat bırakın." Bunu bir seçenek, kabul edebileceği veya reddedebileceği bir tercih olarak ifade etmiyorum. Bu, olması gereken şey. "Bu bilgilerin hiçbirini ortaya çıkarmamış gibi davranmaktan memnuniyet duyarız. Hayatınızın geri kalanını çiftliğinizde kovboyculuk oynayarak geçirebilirsiniz. Sizi bir daha düşünmemiz için hiçbir neden kalmayacak."

Sesimi neredeyse hırıltıya yakın bir tona indirerek devam ettim: "Onlarla tekrar iletişime geçme, tekrar peşlerine adam gönderme hatasını yaparsanız, emin olun ki aynı gün sona erdiğinde tüm dünya bunu öğrenecek. Söz veriyorum."

Levi, kendinden emin bir sırtışla, "İster kabul et ister etme," diyerek sözlerini tamamladı.

O da sırayla bize bakıyor, bakışları ağır ağır önce bana odaklanıyor. "Tamam," diye homurdanıyor. Yenilgiyi kabul etmek için tüm gücünü harcaması gerekmiş olmalı.

"Güzel. Bu verimli bir toplantıydı." Masadan kalkıp kapıya gittim ve koridorda bekleyen iki adamımıza işaret vermek için parmağımı büktüm. "Uçağınızın beklediği hangara götürüleceksiniz. Akıllıca davranın ve fikrimizi değiştirmeden önce Montana'dan hemen defolun."

Öfke ve muhtemelen çaresizlikten titreyerek ayağa kalktı, şapkasını başına geçirdi. "Siz piskoposlar," diye fısıldadı, her kelimesinde zehir vardı. "Bir gün, çok ileri gideceksiniz."

"Bugün o gün olmadığı için çok üzgünüm."

Bana dik dik bakıyor.

Ona dik dik bakıyorum. "Şimdi git yoksa fikrimizi değiştiririz."

Odayı terk edip, neredeyse ayaklarını yere vurarak koridorda ilerliyor. Giderken sesler azalıyor, geriye sadece bir kapının çarpma sesi ve sessizlik kalıyor.

"Çok eğlenceliydi," diye ilan edip içkimi bitirmek için yerime geri döndüm. Zaten yumuşak olan viski, zafer duygusuyla birleşince daha da kolay içiliyor.

Calder sözlerini şöyle tamamlıyor: "Bir süre onu gözlem altında tutacağız. Doğru yolda kalmasını sağlayacağız, ama bence kalacak."

Levi, "Elinde itibarından başka ne kaldı ki?" diye belirtiyor. "Oğlunu zaten kaybetti. Mirası berbat."

Miras. Bu kelime derinden etkiliyor beni. Uzun zamandır burada bana yer olmadığını, Bishop mirasının bir parçası olamayacağımı düşünüyordum.

Şimdi anlıyorum. İkisinden biri olmak zorunda değilim. İstersem piskopos kanımı ve Porter mirasımı da sahiplenebilirim. Hayat artık Roma piskoposlarının kurallarına göre oynanmak zorunda değil.

"Ben çıkıyorum." Artık yeterince bekledim. Onunla birlikte olmayı çok istiyorum. Zaman alacak ama bir gün, onun her hareketini gözetleme ihtiyacından kurtulabilirim.

Calder, "Ben de sizinle birlikte gideyim," diye öneriyor. "Saint hâlâ orada, ziyarette olmalı. Onunla birlikte geri dönebilirim."

Bunun ne anlama geldiğini biliyorum. Konuşmak istiyor. Hayır dersem korkak gibi görüneceğim. "Tamam. Gidelim."

Beni fazla bekletmiyor. Daha yola koyulmadan yolcu koltuğunda derin bir iç çekerek kıpırdanıyor. "Bu ortaklık... Emin misin istediğin bu mu?"

Öyle miyim? Çok uzun süre düşünmeme gerek yok. Emma ile anlaşmamızı resmileştirmeyi hayal ettiğimde, içimden bir his geliyor. Doğru olan bu. Tereddüt etmeye gerek yok. "Eminim. Ne istediğimi biliyorum."

“Sadece ait olduğun yerde olduğunu hissetmeni istiyorum. O suratı da yapma sakın,” diye hırladı. Suratımı astığımın farkında değildim. Sanırım bu bir sürprizdi—duygularımızdan ya da birbirimiz için ne umduğumuzdan bahsetmiyoruz. “Son zamanlarda bize çok fazla sorun çıkardığını çok iyi biliyorsun. Bu işin bittiğini bilmekten memnuniyet duyardım.”

Derin bir nefes alıyorum ve eskiden yaptığım gibi onu geçiştirmek yerine, sözleri üzerinde düşünmeme izin veriyorum. Muhteşem bir gün, gökyüzü o kadar berrak ve mavi ki gerçek gibi görünmüyor. Güneş, uzaktaki çam ağaçlarının tepelerini ve karla kaplı zirveleri boyuyor. İnsana kışın sonsuza dek sürmediğini hatırlatan türden bir gün. Ufukta her zaman bir erime var.

“Endişelenmenize gerek yok,” diyorum ve bu sadece bir karar. “Bu iş bitti. Nerede olmam gerektiğini biliyorum.”

“Şükürler olsun,” diye mırıldandı. Kıkırdadım ve yolculuğun geri kalanını kamyonun motorunun sesiyle kesilen bir sessizlik içinde geçirdik. Porter çiftliğinin kapılarına vardığımızda—güvenlik görevlileri beni kontrol etmeden içeri aldılar—“Ben burada bekleyeceğim. Allie'ye selamımı söyle,” dedi.

Gala gecesi buraya koşarak girdiğimi hatırlıyorum. Allie'nin nasıl çığlık attığını. Karanlıkta gizlice dolaşıp, mekanın düzenini ezberlediğim geceleri hatırlıyorum. Şimdi buraya aitmişim gibi giriyorum. Herhangi bir yere ait olmak, alışık olduğum bir şey değil.

Yukarıdan kıkırdamalarını duyuyorum ve bu ses rahatlatıcı. Dün muayeneden sonra eve geldiğinden beri anlaşılır bir şekilde sessiz ve içine kapanık. Tabii ki Saint onu bu durumdan kurtaracaktı.

Sözlerini böldüğüm için neredeyse üzölüyorum, odaya girmeden önce kapıyı hafifçe vuruyorum. Emma yatağın ayak ucunda oturuyor, Saint ise Allie'nin yanında uzanmış. Üçü de bana gülümsüyor, Emma ayağa kalkmış. “Her şey yolunda mı?” diye soruyor, sanki bugün ne yapmayı planladığımızdan haberi yokmuş gibi. İkimiz de bunun doğru olmadığını biliyoruz.

“Planlandığı gibi.”

Rahatlamış bir nefes veriyor.

Sonra Saint'e baktım. “Kocan dışarıda. Seninle birlikte geri döneceğini düşündü.” Onu kovmak istemiyorum ama Allie ile yalnız

kalmak istiyorum.

"Seni sonra ararım," diye söz veriyor, Allie'ye sarılıp yataktan kalkıp ayakkabılarını giyiyor. Bana attığı bakış anlam dolu, belki de minnettarlık içeriyor, sonra o ve Emma bizi yalnız bırakıyorlar.

Allie yatakta gülümseyerek doğruldu. Pencerelelerden içeri süzülen güneş ışığı saçlarını ateşe çevirmiş, gözlerini zümrüt gibi parlatmıştı. "Böyle yalnız başımıza olmamızdan rahatsız olmuyor gibi görünüyor."

Evet, bazı durumların her şeyi nasıl da daha net bir şekilde ortaya koyduğuna şaşmamak elde değil; kaçırılmadan önce birbirimize savurduğumuz tüm o iğrenç şeyler, onun kayıp olduğunu öğrendiğim anda duman gibi uçup gitti. "Hastanede birçok şey hakkında konuştuk. Sanırım sonunda sana bir kız kardeşten daha fazlası olarak değer verdiğimi anladı."

İş botlarımın bağcıklarını çözmek için eğildim ve sonra onları çıkarıp yatağa girdim. O da bana yer açmak için yana kaydı ve ben yerleştikten sonra bana uyum sağladı. Kollarımı ona dolamak, içimde kalan tüm gerginliği ortadan kaldırdı. Her şey yolunda hissettiriyor.

Dudakları boynuma değerek fısıldadı: "Buluşmanızın ayrıntılarını bilmek istiyor muyum acaba?"

"Belki bir gün, sorarsan söylerim. Ama şimdilik..." Başının tepesine bir öpücük konduruyorum, nefes alan en şanslı adam olduğumu biliyorum. Uzun yoldan geldik ama sonunda birbirimizi bulduk. "Şimdi burada kalalım."

"Bu kulağa hoş geliyor."

"Güzel. Umarım hoşunuza gidecek başka bir şey daha var."

Ormanda koşarken bıraktığı ince çizikler, bana baktığında ruhumu parçalıyor. Alnında ve yanaklarında izler var, ama boynundaki morluklar gibi zamanla solacaklar. Kusursuzluğunu da yok etmiyorlar. Aksine, güzelliğini, gücünü ve dayanıklılığını daha da vurguluyorlar. "Ne oldu?"

"Piskoposların bu çiftliğin yüzde 49'una sahip olmaları konusunda ne düşünürsünüz?"

Tek eliyle doğrulup, ağzı açık bir şekilde bana bakıyor. Yanlış anlamadan önce, "Paraya ihtiyacınız var. Bizde var. Bu, Emma'nın çoğunluk hissesini elinde tutması anlamına gelir, ancak ben yönetici

olarak gelirim. Ele geçirmeye çalışmıyoruz. Sadece bir nevi birleşme yapmaya çalışıyoruz." diye açıklıyorum.

Ağzı bir süre sessizce hareket ediyor ve ben onun ne düşündüğünü anlamasını bekliyorum. "Bunu ne zaman düşündün?" diye soruyor nefes nefese.

"Belki de bana buradaki sorunlardan bahsettikten birkaç saat sonra," diye itiraf ediyorum gülerek. "Sadece belirsiz bir fikirdi. Kardeşlerime, Emma'ya anlattım. Bu şekilde çiftlik sizde kalır, herkes işini korur ve kimse sizi herhangi bir nedenle kimseye evlendirmek zorunda kalmaz."

Şimdi fark ediyorum ki, bu öneriyi ilk yaptığımda Emma kadar mutlu olmayabilir. Annesi gibi bir hediye olarak görmeyebilir.

"Endişelenmenizi istemiyorum," diye ekledim. "Bu, bizim kontrolümüz altında olduğunuz anlamına gelmiyor. Roman'ın iş yapma biçimi geçmişte kaldı. Biz geleceğe doğru ilerliyoruz."

Dudaklarına bir parmak dokunuşu yaparken kendi dudakları da bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Tek yapabildiğim, beni kurtarmak için daha kaç yol düşünebileceğini merak etmek."

Göğsümde gurur kabarıyor. Rahatlama da öyle. "Bu fikirden memnun musun?"

Bana doğru eğilip öperek karşılık verdi. Yavaş ve yumuşak bir öpücüktü bu; geleceğe dair yüzlerce vaat ve umut barındırıyordu. "Bu fikri çok sevdim," diye fısıldadı gülümseyerek. "Ve seni seviyorum. Seni çok seviyorum, Kade."

Rüya gördüğümü biliyorum. Ne zamandan beri mutlu olmayı hak ediyorum? Ne zamandan beri gittiğim yönden emin oluyorum?

Allie'den beri. Onu unutmaya ne kadar çalışsam da, ruhumu onunkinden ayırmanın bir yolunu asla bulamadım. Şimdi, bir daha asla denemeyeceğim. "Seni seviyorum." Doğru geliyor. Gerçek. Kim olduğumu ve nereye ait olduğumu biliyorum. Bu benim seçimim. Mirasımı ben inşa edeceğim.

Uzun zamandır ilk defa kafamda kahkaha sesleri duymuyorum artık. Babamın üzerimdeki etkisi sona erdi.

Allie kollarımda, yeni bir sayfa açmanın zamanı geldi. Birlikte yazacağımız bir sayfa.

EPILOG

ALLIE

yoK Geç baharın bana verdiği canlılık hissi gibisi . Bazen kış o kadar uzun sürüyor ki bahar hiç gelmeyecekmiş gibi geliyor. Ama her zaman geliyor, o his her yıl kaybolmuyor.

Şimdi geç bahar ve yaz kapıda. Bir battaniyeye uzanmış, hafif bir esintinin uzun otları salladığı bulutlara bakıyorum. Saçlarımı dalgalandırıyor ve dağlardan gelen çam kokusunu taşıyor. Gözlerimi kapatıp derin bir nefes alıyorum, olabildiğince çok havayı ciğerlerime çekiyorum.

Eğilip parmaklarımı Kade'in kalın, asi saçlarının arasından geçirdim. Baş karnımın üzerinde, gözleri kapalı, yüzünde bir memnuniyet ifadesiyle duruyordu. Kade Bishop gerçekten de mutluydu. Bu bir mucize olmalı, değil mi?

"Gerçekten oraya gitmeliyiz." Sesim alçak, neredeyse uykulu. Derin bir uykudan uyanıyormuş gibiyim. Belki de uyanmışımdır. Eğer öyleyse, uyanmak zorunda kalmamayı gerçekten çok isterdim çünkü bu çok güzel. Birlikte geçirdiğimiz bu anlar, sessizlik, sadece ikimiz.

Gözlerini aralıyor, elini öğleden sonraki güneşten korumak için kaldırıyor. "Bunu yapmasak daha iyi olur."

Kalçalarımı yukarı doğru iterek kafasını bana çarptırıyorum ve o da gülüyor. "Ah, tabii. Bu gerçekten harika görünürdü. Bu akşam yemeğinin tamamı senin fikrindi."

"O zamanlar iyi bir fikir gibi gelmişti." Bana gülümsemek için dirseğinin üzerine doğruluyor. Onun ne kadar mutlu göründüğünü görmek beni baştan aşağı ısıtıyor. Onun mutluluğunun sebebi

olduğumu hissetmek çok hoşuma gidiyor. O öyle diyor ama yine de her söylediğinde kendimi çimdiklemek istiyorum. Bu mümkün görünmüyor.

"Ve ben de burada, bunu yapabilecekken, bütün vaktimi yatıp kalkarak harcıyordum." Çenemi eliyle kavradı, eskiden alışılmış sertliğinden eser yoktu. Tabii sert olmasını istersem, o başka.

Bir anlığına gözlerime bakıyor. Gözlerinde boğulabilirdim. Kalbimi çaldı ve içine hayal edebileceğimden çok daha fazlasını doldurdu. Daha fazla mutluluk. Daha fazla huzur. Ait olduğum yerde olduğuma dair daha fazla his.

Öpüşü her şey, ve her zaman olduğu gibi, bedenimin canlanması için bu yeterli. Artık hiçbir şeyin önemi yok, sadece daha fazlası önemli. Hemen sırtım kavisleniyor, böylece ona daha çok dokunabiliyorum, o da bana daha çok ulaşabiliyor. Kolunu altıma kaydırıyor ve beni de yanına alarak dönüyor, ta ki ben üstüne çıkıp o da altımda uzanana kadar.

"Çok güzelsin," diye fısıldıyor öpüşmelerin arasında, ellerini bacaklarımın üzerinde gezdirirken, elbisemi belime kadar yukarı çekiyor. Vajinamda alevlenen sıcaklık ve arzu tatmin edilmeyi istediğinde, yapabileceğim tek şey ona doğru bastırmak.

Güneş tenimi ısıtırken, elbisemin üst kısmını daha fazla açığa çıkaracak kadar aşağı çekiyor. Göğüslerimi yalıyor, dilini sütyenimin altına kaydırıp onları da aşağı çekiyor. Onları ellerine alıp birbirine bastırırken, dilini ileri geri hareket ettirip, dişlerini meme uçlarıma sürtüp, sıırsıklam ıslanıp nefes nefese kalana kadar emmeye devam ederken içimden bir ah çekiyorum.

"Sana içimde ihtiyacım var," diye fısıldadım, ona sürtünerek, anın tadını çıkarırken aynı zamanda bunun yeterli olmadığını anladığım için ağlamaya da hazırdım.

"Ne kadar da acele ediyorsun," diye fısıldıyor, ben inleyince de kıkırdıyor. "Sana daha önce doğum kontrol hapı vermeliydik, böylece istediğimiz zaman sevişebilirdik."

"Şimdi kaybettiğimiz zamanı telafi ediyoruz."

"Penisimi bu kadar mı beğeniyorsun?"

"Sen söyle." Elini göğsümden çekip bacaklarımın arasına, tanga külotumun kasık bölgesinin zaten ıslandığı yere sıkıştırıyorum.

Derin bir nefes alıyor, gözlerinin daha da karardığını, yarı kapalı olduğunu ve içlerinde bir ihtiyaç girdabının belirdiğini görüyorum. "Aç küçük kedi. Ona ihtiyacı olanı vermeli miyim?"

Sözlerle cevap vermek yerine, elini itip kemerini çözdüm. "Bu gidişle bütün gün bekleyebilirim," diye homurdandım, o ise ellerini başının altına koyup beni izlerken gülüyordu. Onu avucumun içine alıp birkaç kez okşadığımda artık gülmüyordu. Gözleri kapandı ve yüzünde saf bir mutluluk ifadesi belirdi. Yemin ederim, ona baktığımda nefes alamıyordum. Çok güzel, çok mutlu, tamamen benim.

Sonra tanga külotumun ağ kısmını kenara çekip onu sıcak, ıslak ve acıyan yere yönlendiriyorum. "Aman Tanrım," diye inliyor.

Yavaşça kendimi aşağıya indiriyorum, çünkü bu anın bitmesini istemiyorum. Onu içimde tuttuğum gibi, onu açık gökyüzünün altında kendime aitmiş gibi sonsuza dek tutabilmeyi diliyorum. Her şeyin başladığı, herkesten ve her şeyden kaçmak için birlikte kaçtığımız açık bir tarlanın ortasında. Kalbimde, bir parçamız her zaman burada olacak.

Sonra hareket etmeye başlıyorum, tempoyu ve derinliği ben belirliyorum. Ellerimi geniş göğsüne koyuyorum, klitorisimi penisinin dibine sürüyorum, bizi birbirimize kilitleyen her aşağı doğru itişte nefes nefese kalıyorum.

"Sana bak." Elini tekrar göğüslerime uzattı, avuçlarının içinde şekillendirdi ve sözlerinin sesi bu mutluluğu daha da artırdı. "Çok güzelsin. Benim vahşi küçük tayım."

Sonra hırlayarak kalçalarını yukarı doğru itti. "Üzerime bin, tay. Sertçe bin."

Onun ortaya koyduğu meydan okuma karşısında kanım kaynıyor. Daha hızlı hareket etmeye, alttan beni becerirken daha sertçe yere vurmaya başlıyorum. "Ah evet," diye inliyorum, eğilerek saçlarımın yüzüne değmesini sağlıyorum.

Elini uzatıp dudaklarımı yakaladı, dudaklarımı yaladıktan sonra dilini benimkine sürdü. Doğrulunca kollarım omuzlarına dolandı, o da güçlü elleriyle kalçalarımı kavrayıp beni aşağı doğru çekti, daha sert, daha hızlı bir şekilde, neredeyse öfkeyle öpüşürken, birbirimizi cezalandırıyormuşuz gibi.

"Seni seviyorum," diye hıçkırarak söylüyorum, nefes almak için beni yukarı kaldırdığında, boğazıma doğru nefes nefese kalıyor. "Seni seviyorum, Kade." Uçurumun kenarına ulaşıyorum ve ne olduğunu anlamadan aşağı düşüyorum. Gökyüzüne doğru bağıriyorum, güneş yüzümü ısıtırken mutluluk içimden akıp gidiyor.

"Evet... Evet, Allie, siktir!" Beni son bir kez daha yere seriyor ve içimi onunla dolduruyor. Bunu hissediyorum. Onun kontrolünü kaybettiğini hissediyorum ve bu, daha önce hiç yaşamadığım bir tatmin duygusu. Onu içimde tutarken, kollarım onu sararken, ikimiz de birbirimize teslim oluyoruz.

Hâlâ onu kucağımda tutuyorum, saçlarını okşuyorum ve "Gerçekten de hemen yola koyulmalıyız. Annem endişelenecek." diyorum.

"İleride bir şey söylemen gerek mi?" diye sordu, alaycı bir gülümsemeyle beni kendinden uzaklaştırarak. "Ben hâlâ içindeyken annenden bahsetme sakın."

Battaniyeyi toplayıp kamyonuna koyduktan sonra, annemin beklediği eve doğru yola koyuluyoruz. On millik yolculuk dışarıdan birine çok fazla görünmeyebilir, ama annem için bu, sadece birlikte yenen bir yemekten çok daha fazlasını ifade ediyor. Yola çıktığımızda biraz gergin olduğunu hissediyorum. Yol boyunca sürekli tırnaklarını bacağına vuruyor. Göz göze geldiğimizde, ona gülümseyerek güvence vermeye çalışıyorum.

Çünkü anlıyorum. Eve girdiğimizde onun nasıl hissettiğini anlıyorum. Sanki bir kapı kapanıyor –ailelerimiz arasındaki yoğun rekabet– ve bir diğeri açılıyor. Bu iyi, işler böyle olmalı. Ama her şey bir gecede normale dönmeyecek.

Annem, sanki çok şaşırmış gibi kıkırdamadan önce derin bir nefes verdi ve yüksek tavanlı salona, ön holün duvarlarına asılı geyik başlarına baktı. "Bir gün burada davetli misafir olarak akşam yemeği yiyeceğimi söyleseydin..."

Sadece bir misafir değil. Bir ortak. Ama buna da alışmak biraz zaman alacak. Çiftliğin güvenli olduğunu öğrenince mutlu ve rahatlamış olsa da, alışması biraz zaman alacak diye düşünüyorum.

"Emma." Başımızı kaldırıp Elena Bishop'ın merdivenlerden süzülerek indiğini izledik. Onu ürkek, bir kuşa bile ses çıkarmaya

korkan biri olarak hatırlıyorum. Sanki kendini küçültmek istiyormuş gibiydi. Sanki herhangi bir yer kaplamaktan korkuyordu.

Şimdi bize doğru gelen, güzel, uçuş uçuş bir elbise ve sandaletler giymiş, başını çevirdiğinde parıldayan zarif gümüş küpeleri olan kadın o değil. Ellerini uzatıyor, sonra eğilip annemin yanağına hafif bir öpücük konduruyor. "Burada olduğun için çok mutluyum. Kade bana aileler arasındaki anlaşmadan bahsettiğinde çok heyecanlandım. Çok mantıklı."

Annem şaşkınlıktan donakalmış, gözlerini hızla kırıştıırıyor, boğazı ancak yutkunabildiğinde toparlanıyor. "Teşekkür ederim..." Sesi kesiliyor. Bir an için, Kade ve ben izlerken sessiz bir konuşma yapıyorlar. Yıllarca süren sessizlik ve sırlar. Fedakarlık. Bir bakıma, ikisi de aynı kötü adamın kurbanıydı, ama şimdi yeni bir başlangıç zamanı.

Elena sadece gülümsedi ve başını salladı. "Biliyorum. Gel, oturma odasında mezeler hazırladık. Sana bir içecek getireyim mi?" İkisi kol kola girerek içeri girerken sessizce sohbet ettiler.

Saint arkamdan sessizce yaklaşıyor—kollarını belime dolamadan ve çenesini omzuma değdirmeden önce sesini duyuyorum. Onları izlerken, "Bu inanılmaz değil mi?" diye fısıldıyor.

Bugün ikinci kez garip bir his beni sardı. "Yemin ederim, rüya görüyorum sanırım." Kade de aynı fikirdeymiş gibi başını hafifçe salladıktan sonra dudaklarını büzerek yumuşak bir ısıklık çaldı.

"O zaman aynı rüyayı görüyoruz," diye karar veriyor. Belki de öyleyiz. Bence ikimiz de bunu hak ediyoruz. "Bunu hiç hayal edebilir miydin?"

Başımı çevirip ona bakıyorum. Şimdi aramızda sessiz bir konuşma yapma zamanı. Hayır, hayal bile edemezdim. Korkardım. Hayatımın ne kadar daha iyi olabileceğini, buraya gelmek için cehennemden geçmek gerekse bile, asla bilemezdim.

Ön kapı gürültüyle açılıyor. Sawyer, ve bir şeyden dolayı üzgün görünüyor. Üçümüzü burada görünce rahatlıyor. "Unuttum. Akşam yemeği."

Calder arkasından yaklaşıyor ve o da kaşlarını çatmış durumda. "Sorun ne?" diye soruyor Saint.

Başını salladı. "Önemli değil. Her şey yolunda." Sawyer'ın durumu hiç de yolunda görünmüyordu.

Sawyer dişlerini sıkarak, "Bize borçlu olan biriyle ilgili sorunlarımız var," diye hırıldadı. Mali işlerden sorumlu kişi olduğuna göre, sanırım uzmanlık alanı bu.

Calder, Sawyer'ı da yanlarına çağırır ve üçü birlikte oturma odasına girerler. Bu sırada Kade parmağını bana doğru bükerek, "Bir dakika benimle gelebilir misin?" diye sorar.

Eğer endişeli görünmeseydi, yalnız kalmak istediği için beni çağırdığını düşünürdüm. Ama beni evin ayrı bir kanadındaki devasa bir ofise götürdüğünde, aklında seksle alakası olmayan bir şey olduğu açıkça belli oluyor. "Nedir o?" diye soruyorum, odayı incelerken. "Bu mu...?"

"Onun tahtı." Dev masanın arkasında duran sandalyenin üst kısmına elini değdirmeden önce tereddüt etti. Roman'ın iri vücudunun bıraktığı iz hala deride duruyordu. "Buraya gelmeyi sevmiyorum ama Elena alışıyor, bu yüzden ben de alışabilirim diye düşünüyorum."

Roman'ın bu odada ona yaşattıklarını düşünmek bile istemiyorum. Sadece ona değil, bir tiran gibi yönettiği tüm aileye... "Şimdi neden buradayız?"

"Sana vermek istediğim bir şey var."

Masada bir zarf var; sade, üzerinde hiçbir işaret yok. Adam zarfı eline aldığı anda sanki üzerine spot ışığı tutulmuş gibi görünüyor. "Bununla istediğini yapabilirsin," diye açıklıyor. "Ama nereden geldiğini bilmeyi hak ediyorsun."

Vücudum zonklamaya başladı ve kollarımdaki tüyler diken diken oldu. "Bu...?" diye fısıldadım ama boğazım o kadar düğümlenmişti ki gerisini söyleyemedim. Bir şekilde ayaklarım beni odanın diğer ucuna taşıdı ve elimi uzattım.

"Bir gün bunu bilmek isteyeceğini tahmin etmiştim. Nereden geldiğin hakkında daha fazla ayrıntı öğrenmek isteyeceksin. Her şey orada. Bunu hissetmeni istiyorum..."

Zorlukla yutkunup zarfı alıyorum.

Annemle bu konuda konuşabilirim. Geçmiş kurcalayabilirim. Daha önce bir kez konuşmuştuk ama her şeyi yeniden ele almaya gerek

olduğunu düşünmüyorum. Özellikle de nereye ait olduğumu tam olarak bildiğim zaman.

Annem Emma, biyolojik annem bizi terk ettikten sonra, nasıl olursa olsun, beni sistemin dışında tuttu. Ve beni kendi çocuğu gibi seviyor. Her zaman sevdi. Her zaman doğru seçimler yapmamış olabilir, ama bana asla kendi kızından daha az değer vermedi.

Zarfı açmadan elimde ters çevirdim, sonra katlayıp çantama koydum. "Artık isimlerini biliyorum ve onlara olanları düşündükçe üzülüyorum," diye fısıldadım ağır bir kalple. "Ama zaten bir belgem var. Annemin evlat edinildiğimde benim için yaptırdığı belge. Üzerindeki isim Allie Porter. Bu benim adım, bu benim kimliğim. Başka biri olmama gerek yok. Sanırım her şey olması gerektiği gibi oldu. Ve bence ev ve aile kavramlarının gerçekte ne anlama geldiğine karar vermek bize kalmış."

Uzandım ve ellerini tuttum, nasırlarını hissettim; bunlar onun bir parçasıydı. Ne kadar çok çalıştığının bir simgesi idi. Bu çiftlikte geçirdiği onca yıl, saygı kazanmak için canını dişine takarak harcadığı emeğin bir göstergesi idi. Umarım şimdi huzur bulur, çünkü bunu hak ediyor. "Sanırım yeni bir şey inşa etmenin zamanı geldi. Bizim için bir şey. Ve inşa edeceğiz. Önemli olan bu."

Bütün dünyamı onun gözlerinde yansımış görüyorum; derin ve karanlık, adeta ruhunun pencereleri gibi. "Seni seviyorum," diye fısıldıyor. "Seni her zaman seveceğim. Sonsuza dek birlikte bir hayat kurabileceğim tek kişi sensin."

"Tam olarak duymam gereken şeyin bu olduğunu nereden bildin?"

"Çünkü seni tanıyorum." Beni kendine yaklaştırıp dudaklarını şakağıma bastırdıktan sonra kulağıma fısıldadı, "Çünkü sen benimsin."

Ben onunum. Bu düşünce ruhumu rahatlatıyor. Dünyayla savaşmam gerektiğini çok uzun süre düşündüm ve biliyorum ki o da öyle düşündü. Hâlâ savaşmak zorundayız, hayat böyle işte. Her zaman başka bir savaş olacak. Ama yalnız olmayacağım. Asla yalnız olmayacağım.

Ne olduğunu anlamadan önce hissediyorum—sol elimin yüzük parmağının üzerinden bir şey kayıyor. İkimiz arasında duran yüzüğe

bakıyorum, o kadar ustaca yerleştirmiş ki. "Aman Tanrım," diye fısıldıyorum, gözlerimi kırıştıtarak. Gözlerime inanamıyorum. Platin gibi görünen bir şeyin içine yerleştirilmiş, yastık kesimli bir elmas parıldıyor.

"Dediğim gibi. Artık ne yapacağımız bize bağlı. Bu eve adım attığımda mutlu anılar biriktirmek istiyorum, bu yüzden buradayım." O diz çökerken ağzım açık kaldı. "Bütün sorunlarımı geride bırakıp yeni bir başlangıç yapmamı mümkün kıldın. Bana yeni bir başlangıç için değer verdiğim bir şey verdin ve bu her şey demek. Bana hayatımı verdin, Allie Porter. Ve tek istediğim, hayatımın geri kalanını sana elimden gelen her şekilde telafi ederek geçirmek. Lütfen. Benimle evleneceğini söyle."

İşte bu. Doğru olan bu. Başından beri olması gerektiği gibi. Gözlerim yaşlarla doluyor—nefes nefese kalmışken neredeyse şiddetle başımı sallayabiliyorum ve o ayağa kalkıp beni kollarına alarak döndürüyor, yerden kaldırıyor.

Sonunda sesimi buldum. "Evet! Evet, evet, evet, seninle evleneceğim."

"Teşekkür ederim." Beni yere indiriyor ve yanaklarımdan süzülen gözyaşlarını silerek yüzümü öpücüklerle kaplıyor. "Teşekkür ederim."

"İnanılmaz." Başım dönüyor, kendimden geçiyorum, aynı anda hem gülüyorum hem ağlıyorum. "Bu gerçek, değil mi? Bu oluyor."

"Öyle." Yüzümü ellerinin arasına alıp gülümsedi ve dünyamı aydınlattı. "Ve seni asla, asla bırakmayacağım. Benimle birlikte kalacaksın."

"Sanırım buna alışmak zorunda kalacağım." Göz kırptım, bu da onu güldürdü ve ardından elimden tuttu.

"Hadi gel." Beni odadan çıkarırken yüzündeki gülümsemede tatlı, genç ve umut dolu bir şey var. "Bir duyurumuz var."

Son!!

Okuduğunuz için çok teşekkür ederim! Dilerseniz Amazon'da bir yorum bırakırsanız çok sevinirim. Trajik bir geçmişe sahip, ahlaki açıdan gri kahramanlar içeren daha fazla kitap okumak isterseniz

[Oakmount Elite Serisi](#) veya [Torrio Üçlemesi'ne göz atabilirsiniz.](#)

YAZAR HAKKINDA

JL. Beck, cesur ve sansürsüz aşk romanları yazıyor.

Onun kahramanları, istediklerini alan ve sevdikleri kadın için her şeyi yapmaya hazır olan baskın erkeklerdir.

O, karanlık, tutku, gerilim ve elbette ateşli sahneler hakkında yazmayı seviyor.

Okuyucularını şaşkına çevirmek ve "Az önce ne oldu?" diye sormalarına neden olmak, onun birçok numarasından sadece biri.

Kitapları gri ve çok karanlık konuları ele alsa da, her zaman mutlu sonla bitiyor.

Kitaplarının sayfalarında her zaman en sevdiğiniz motiflerden birini bulacaksınız.

Yazarlık kariyerine 2014 yazında başladı ve o zamandan beri hiç durmadı.

Wisconsin'de yaşıyor, iki çocuk annesi, evli ve yarı zamanlı olarak edebiyat ajanlığı yapmaktan hoşlanıyor.

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM